

ТИМЪТИ ЗА ВОЙНАТА НА ЗАВОЕВАТЕЛИТЕ

Част 3 от „Завоевателите“

Превод от английски: Юлиян Стойнов, 2003

chitanka.info

1.

Точно отпред небето сияеше ярко и беше безоблачно синьо. От всички страни, чак до далечната черта на хоризонта, кафявото, сивото и бледозеленото на планетния пейзаж се смесваше до странен начин с небесната синева. Отгоре и малко назад слънцето беше блед червеникавооранжев глобус.

А пък директно под тях бе разположена вражеската територия.

— „Самурай“, засичам раздвижване — отекна гласът на навигатора на корвина в шлемофона на командир Рафе Таока. — Трийсет и четири километра зад нас. Още не мога да определя вида им, но са пет на брой.

— Виждам ги на екрана — потвърди Джъгълър, вторият пилот на Таока. — Виждам и позивните на „Талисман“.

— Прието — обади се Таока и премигна с левия клепач, за да включи задния тактически-сензорен монитор на изстребителя „Кетбърд“. Изображението се насложи върху картината на пейзажа пред и под него и той присви очи, за да разгледа премигващите точки, маркирани от Джъгълър. Все още не се виждаха никакви подробности, но ако се съдеше по цветните изменения в схемата, определено ставаше въпрос за термо- и турбулентни изменения.

— Густо, издигни се с половин километър — искам „Талисман“ да държи под око тези сигнали. Джъгълър и Аргус, ще следите предното сканиране.

— Прието — обади се Густо от корвина и в гласа му се долови напрежение. — Не трябва ли да преминем към режим X?

— Ще следваме разпореждане номер три, Густо — чу се гласът на Кросфайър от втория „Кетбърд“, който летеше на десетина метра зад този на Таока. — Не бива да преминаваме към режим X, когато наблизо има противник.

— Кросфайър, това не е тренировъчен полет — тросна се Густо. — Няма да има връщане.

— Знам го по-добре от теб — отвърна с привидно спокойствие Кросфайър. — Искам само да запазиш спокойствие. Засега се справяме отлично.

— Слушам, сър — промърмори Густо. — Ще запазя спокойствие, сър.

— Не изглежда много доволен, а? — подметна Джъгълър от задната част на пилотската кабина.

— Не мога да го виня — отвърна Таока. Всеки член на Миротворческата триада знаеше, че разпореждане номер три е пълна идиотщина. Режим X, или цялостно телепатично взаимодействие между пилот, навигатор и самата бойна машина, беше крайната фаза в действията на копърхед. Връзката от тип А, която използваша в момента, не се отличаваше с нищо от стандартната връзка между пилоти, летящи на „Ексхед“ или „Драгонфлай“.

Но от друга страна, разпореждане номер три не беше измислено от военните. Това беше политическо решение, наложено на копърхед от Севкоордския парламент преди няколко години. Беше необмислена реакция, целяща да опъне юздите на копърхед, по идея на свръхамбициозния лорд Стюарт Кавана.

Какво да се прави — от политиците можеха да се очакват само глупави и недалновидни решения. Но това, което най-много ядоса Таока, бе фактът, че подхванатият от Кавана кръстоносен поход бе подкрепен от един бивш копърхед. И което бе още по-лошо, от копърхед, който навремето си бе извоювал почти легендарно положение — Адам Куин, по прякор Маестрото.

Или, както предпочиташе да го нарича Таока — Адам Куин Предателя.

Това беше неприятно и унижително време и Таока се бе заклел никога да не забравя болката. Но може би всички неприятни спомени с времето бяха отишли там, където им е мястото. Последното съобщение, достигнало тактическата група на „Трафалгар“, преди да напуснат космическото пространство на Федерацията, включваше и новината, че Куин е бил арестуван по обвинения за кражба на собственост на Миротворците. С малко късмет може би и лорд Кавана щеше да бъде въвлечен в тази интрига, Таока бе дочул слухове, че напоследък двамата работели заедно. Готов бе да приеме, че сметките им са уредени, ако ги приберат за няколко години на топло.

Трите изтребителя профучаха над няколко сгради с познатия дизайн на свързани помежду си шестоъгълници, използван от чуждоземците за техните бойни кораби. За миг Таока мярна на площада термоизображение на самотен завоевател, който без съмнение бе изцъклил очи при появата им — а след това се понесоха над широка площадка, из която бяха разхвърляни различни по калибър въздушни и космически съдове.

— Улавям термосигнали — докладва отзад Джъгълър. — Някои от корабите долу се подгриват за излитане.

— Изглежда, новината е стигнала и дотук — добави Густо.

— Връзката им работи безупречно — съгласи се Таока и отново повика на екрана изображението отпреди малко. — Добре, че не са толкова чевръсти в излитането.

— Май са достатъчно чевръсти — намеси се Кросфайър. — Аргус докладва за две приближаващи се групи: на двайсет и четиридесет градуса, разстояние двеста километра. На прехващащ курс са.

Таока се засмя мрачно.

— Добре, група „Самурай“. Искайте го и си го получихте. До всички копърхед, премини на режим X.

— Комодор, получихме съобщение от група „Самурай“ — докладва командирът на изтребителното крило от другия край на мостика на „Трафалгар“. — Засекли са неприятел. „Самурай“ е наредил да преминат на режим X.

— Прието, Швайгофър — отвърна комодор лорд Александър Монтгомъри и плъзна може би за стотен път, откакто бе излетяла разузнавателната група, поглед по мониторите. Командването на Миротворците го бе уверило, че неочакваното им пристигане ще завари противника неподготвен, но изглежда, информацията, с която разполагаха в щаба, не бе съвсем достоверна. Той обаче нямаше никакво намерение да позволява на зхиррзхианците да вземат превес в играта още от самото начало. Не и по наивния начин, по който Трев Диами бе изгубил своя „Ютландия“. — Смит, имаме ли визуална връзка с външния периметър?

— Да, сър — отвърна координирацият офицер. — Както визуална, така и лазерна. Никаква реакция от страна на противника.

— Това няма да продължи дълго — промърмори капитан Томас Джърмейн от креслото зад Монтгомъри — Не може да нямам в тази система сили, с които да ни отвърнат. Въпросът е само къде ги крият.

— Съгласен — кимна Монтгомъри и замислено опипа брадичката си. Постовите катери държаха под пряко наблюдение както двете луни, така и всички по-големи космически отломъци. Освен ако противникът не се бе окопал под земята...

— „Антилопа“ докладва за противников кораб, който излита от планетата — обади се Смит. — Координати пет-пет-делта.

Джърмейн вече бе превключил главния монитор на подавания от „Антилопа“ сигнал. Зхиррзхианският кораб, който летеше към тях, не беше голям, може би наполовина колкото онези, срещу които се бе изправил „Ютландия“ на няколко светлинни години от Доркас.

Ала въпреки това, като се имаше предвид с каква лекота четирите другопланетни кораба бяха пробихли отбраната на „Ютландия“, състояща се от осем тежковъоръжени съда, появата на дори само един зхиррзхиански кораб не биваше да се приема с нехайство.

На две хиляди километра от тях, заела позиция на външния периметър на отбраната, „Антилопа“ с лекота можеше да се превърне в подвижна мишена.

— Мендоса, по-добре изчезвайте оттам — нареди той на капитана на „Антилопа“. — Отдалечете се максимално бързо и ни чакайте при Пойнт Виктор.

Сякаш за да потвърди неотложността на издадената заповед, издигащият се конгломерат от шестоъгълници откри лазерен огън, който вдигаше миниатюрни облаци от изпарен метал от обшивката на „Антилопа“.

— Прието, „Трафалгар“ — чу се гласът на Мендоса. — Искате ли да се извъртя и да дойда зад вас?

— В никакъв случай — отекна гласът на Монтгомъри — Просто скочете и изчезвайте. До всички кораби от сектор Bravo: съсредоточете отбраната срещу приближаващия се противник. Всички изтребители да се приберат незабавно на корабите си, включително и разузнавателните групи.

— Сър, група „Самурай“ влиза в бой — припомни му Швайгофър.

— Предай на „Самурай“ да се връщат веднага!

— Прието.

Монтгомъри вдигна поглед към намръщеното лице на Джърмейн.

— Тръгваме ли си? — попита го офицерът. — Мислех, че ще можем да се справим с няколко вражески кораба.

— Дързостта е полезно качество за войника — отвърна му тихо Монтгомъри — Но е по-подходяща за вашите подразделения и за хора, които носят униформи като твоята. Задачата на нашата мисия е да съберем географска информация и да проверим предположението, че зхиррзхианците няма да са в състояние да засекат тахионните изпреварващи вълни на приближаващите се кораби. Изпълнихме и двете задачи. Нищо няма да спечелим от директен бой.

— Освен възможността да намалим вражеската заплаха — възрази Джърмейн. — Дори без „Антилопа“ разполагаме с превъзходство от петнайсет срещу един, плюс четирите ескадрили от копърхед и Диаманти. Това е точно възможността...

— Комодор, приближава се втори кораб — прекъсна ги Смит. — „Каскадия“ е засякла старт от едно-шест-чарли.

— Разгърнете отбранителен кордон — нареди Монтгомъри, докато Джърмейн извикваше новата картина на екрана. Новопоявеният се противник изглеждаше малко по-голям от първия и с различна подредба на шестоъгълниците, доколкото можеха да преценят.

— Да имаш представа откъде идват?

— Изглежда, сякаш никнат право под нас, сър — отвърна Кюн Ю от сензорно-засичащата станция. — Вече проверих — разузнавателният отряд ги е маркирал като сгради. Трябва да имат невероятни двигатели, за да вдигнат нещо с подобни размери от повърхността.

Монтгомъри направи кисела физиономия. Лазерни оръжия, способни да разсичат обшивките на миротворческите кораби, практически неразрушими керамични корпуси, метод за мигновена комуникация на междузвездни разстояния, а сега и непознат, но очевидно високоефикасен способ за приземяване и излитане от планетата. Дори само това бе достатъчно тези чуждоземци да бъдат определени като потенциална заплаха за човечеството.

Дори само опитът им да нахлуят в космическото пространство на Федерацията вече подсказваше, че тази заплаха едва ли може да се нарече потенциална. Заради това бяха кръстили зхиррзхианците „завоеватели“.

— Комодор, „Антилопа“ напусна сектора — докладва Смит. — Първият противник смени курса към „Галилео“ и „Улвърин“. Вторият влиза в бой с „Каскадия“ и „Нагоя“.

— Удариха „Нагоя“! — извика Кюн Ю. — Залп с лазерните оръдия от втория противник. Изглежда, има тежки разрушения в няколко отсека.

— Потвърждавам — заговори Смит. — Поразен е командният център, тежки повреди на сензорите и предните ракетни силози.

— „Каскадия“ изстреля няколко ракети срещу противник номер две — продължи с доклада Кюн Ю. — Ракетно попадение... без видими поражения. Вторият отново атакува „Нагоя“.

— Пробив в десния борд на „Нагоя“ — намеси се Смит. — Командният център не отговаря, Прасад е наредил на екипажа да се евакуира. Първият противник влиза в бой с „Улвърин“.

— Траутман, премести ни в тила на „Каскадия“ — нареди Монтгомъри на рулевия. — Кюн Ю, докладвай за състоянието на „Нагоя“.

— Все още нямам информация — отвърна напрегнато Кюн Ю. — Нов залп от противника... чакайте малко, долавям сигнали от спасителни капсули... — Той млъкна за момент, сетне добави: — Сигналите прекъснаха, комодор.

— Проклети да са тия гадини! — изруга Джърмейн.

Монтгомъри стисна юмруци, за да прогони надигация се в гърлото му гняв. Ето, че всичко пак се повтаряше. Брутално, арогантно, безмилостно, завоевателите избиваха дори оцелелите от техните атаки. Унищожаваша ги в безвредните им спасителни капсули.

— Ракетна атака — нареди той. — Залпов огън!

— Късно е, комодор — предупреди го тихо Смит. — „Нагоя“ е разрушен.

Няколко мъчителни секунди Монтгомъри стоеше като парализиран, загледан в останките на „Нагоя“ — облак от святкащи отломъци, попаднали под огъня на вражеските лазери. Имаше толкова много неща, които би искал да изкрещи в лицето на тези завоеватели.

Но той беше севкоордски офицер, наследник на великите британски традиции. Хора като него никога не губеха самообладание.

— Какво е положението с изстребителите? — попита той.

— Група „Самурай“ тъкмо се прибира в хангарите — докладва Швайгофър. — Всички останали изстребителите вече са в корабите си. По-точно онези, които успяха да се приберат.

Монтгомъри отново стисна юмруци. Е, щяха да отчитат загубите по-късно. В момента от него се искаше да вземе мерки да не се увеличава броят им.

— Изстреляйте още един залп срещу противник номер две — нареди той на оръдейния офицер. — До всички кораби: да заемат отбранителна формация, скок по заповед. Среща при Пойнт Виктор.

Усещаше почти физически погледа на Джърмейн в гърба си, докато останалите офицери рапортуваха за изпълнение на заповедите. Но заместникът се въздържа от коментари. А може би нямаше какво да каже. Петнадесет бойни кораба на Миротворците да бягат от два вражески кораба, при това след тежки загуби. А нито един от вражеските съдове не бе получил дори драскотина.

Но поне не бяха изгубили цялата си сила — така, както се бе случило с Диами и „Ютландия“.

Пък и в края на краищата изходът от схватката със зхиррзхианците тук едва ли щеше да има някакво значение. В този момент Севкоордският парламент вероятно вече бе одобрил употребата на КИОРО — това ужасяващо по сила оръжие, използвано преди четиридесет години, за да бъде сложен край на Поулианската война, и разглобено веднага след това заради всеобщата безопасност. Напълно бе възможно компонентите на това оръжие, които досега се съхраняваха на десетина различни планети, вече да са събрани. Някъде далеч в тила на Федерацията — на Земята или на Селадон, а нищо чудно и в открития космос — най-добрите оръдейни техники на Севкоорд сигурно вече сглобяваха тези компоненти в най-ужасната машина за убиване, позната на човечеството.

Нека сега врагът да преследва и убива. Скоро обаче щеше да се изправи срещу КИОРО и тогава Миротворците щяха да имат последната дума.

И зхиррзхианците щяха да разберат кои са истинските завоеватели.

2.

Думата взе говорителят на двамата мрачанци. Имаше мек и нисък глас, ала достатъчно настойчив, че да подразни слуха на командир Трр-мезаз:

— Трябва да се вслушате в думите ни, командири на зхиррзхианците. — Преводът, който Трр-мезаз чуваше през затъкнатите в слуховите си цепки слушалки, закъсняваше с няколко секунди. — Тук, на Доркас, сме в голяма опасност. Накарайте вашите водачи да ни откарат при тях.

— Лахетилас, правим всичко по силите си, за да ви опазим — отвърна Трр-мезаз. — Но сигурно си давате сметка, че Върховният съвет на Военното командване е зает...

— Всичко по силите си? — прекъсна го презрително и надменно Лахетилас. — Приютили сте един от човешките завоеватели, който носи вина за ужасната атака срещу нас, и въпреки това твърдите, че сте ни защитили?

— Сржънт-яновиц, човешкият завоевател-затворник, е под строго наблюдение — намеси се заместник-командир Клнн-вавги иззад гърба на Трр-мезаз. — Ако наистина е един от отговорните за атаката срещу вас, няма да има възможност да я повтори.

Вторият мрачанец изломоти нещо.

— Така твърдите вие — последва го преводът. — Но сами признавате, че не познавате механизма на атаката. Как тогава предполагате, че можете да ни гарантирате безопасността?

— Никога не съм твърдял, че безопасността ви е гарантирана — отвърна хладно Трр-мезаз. Имаше нещо в поведението на тези двамата, което намираше за крайно раздражително и неприятно. Последното, което му трябваше сега, бе да изнася лекция върху отговорността си като командващ зхиррзхианските наземни части. — Доркас се намира във военната зона, в която сте се озовали по собствена воля. Ще трябва да приемете опасността като всички нас.

Ллахетилас заговори отново с хладнина, която можеше да си съперничн с тази на Трр-мезаз.

— Разликата, командир Трр-мезаз, е, че вие сте войници, а ние — посланицн. Освен това *не по наш избор* пристигнахме в така наречената от вас военна зона. Молбата ни беше да бъдем откарани при вашите водачи, за да обсъдим съюза между нашите два народа.

— Както вече казах — отвърна Трр-мезаз, — това решение тепърва предстои да бъде взето. Нищо повече не мога да направя по въпроса.

Ллахетилас въздъхна дълбоко. Гласът му се промени отново и стана мек, с нотки на печал.

— Мисля, че ви разбирам. Недоверието и страхът са неотменна част от военното време. Но толкова по-жалко ще е, ако позволим те да доведат до унищожаването на нашите два народа.

— Толкова по-жалко, наистина — съгласи се Трр-мезаз. — От друга страна, зхиррзхианците са далеч от подобна заплаха.

— Може и да сте по-близо, отколкото си представяте. Вашето Военно командване се нуждае от спешна информация за КИОРО. Ако човеците-завоеватели успеят да го сглобят отново...

Внезапно зад мрачанците се появи един старейшина — полупрозрачното му лице се подаваше от стената.

— Командире, прекратете незабавно този разговор — изсъска той.

Още преди Ллахетилас да успее да се извърне, лицето изчезна. Той се намръщи.

— Тези зхиррзхиански гласове ме безпокоят, командире. Откъде идват?

— Ще запозная лично Военното командване с молбата ви — рече Трр-мезаз, като игнорира въпроса му. — Време е да вървим. Моите воини ще се погрижат за вас.

Ллахетилас отново въздъхна и се поклони едва забележимо.

— Добре. Предполагам, че не може да се направи нищо повече. Особено когато става въпрос за дребни играчи на сцената на историята.

— Всичко хубаво — рече троснато Трр-мезаз и обърна обидено гръб на двамата мрачанци. Дребни играчи. За такъв ли го смятаха тези досадници — за дребен играч?

Как смееха да му хвърлят подобни думи в лицето? Той беше Трр-мезаз, командващ зхиррзхианския плацдарм във вражеската територия. Дребен играч!

Но той скоро щеше да им го докаже. Щеше да се свърже лично с Военното командване, ако е нужно, щеше да потърси самия Върховен вожд на клановете. И като изяснеше този въпрос, козината им щеше да настръхне.

— Арогантни дребосьци, нали? — промърмори зад него Клнн-вавги, докато пресичаха площадката за кацане и се приближаваха към щаба.

— Ужасно — озъби се Трр-мезаз. — Не зная какво си мислят тези мрачанци, Втори, но аз не се смятам за дребен играч.

— Ще трябва да им го докажем — рече Клнн-вавги и щракна с език. — Но видя ли какво се случи? За трети път, откакто сме тук?

— Говориш за неочакваната поява на старейшината по време на разговора, нали?

— Точно така.

— Интересно, наистина, — съгласи се Трр-мезаз. Върховният командир Дклл-кумвит им бе дал ясно да разберат, че присъствието на зхиррзхиански старейшини на кораба трябва да бъде запазено в най-строга тайна от мрачанците. Ала с внезапната си поява този старейшина заплашваше да наруши тайната.

Което може би означаваше, че има по-важни неща от нея. Или че Лахетилас е в течение на нещо, което все още не е известно на Трр-мезаз и войниците му.

— Имаше още едно повторение от предишния разговор — подметна той.

— Оръжието, заради което Лахетилас иска да разговаря с Военното командване. Онова нещо, което той нарече КИОРО. Какво ли може да е?

— Обзалагам се, че във Военното командване знаят отговора. — Трр-мезаз се огледа подозрително. Не видя никакви старейшини, които да витаят наблизо и да подслушват разговора им, но това не означаваше нищо. Лишени от субстанция и напълно прозрачни, старейшините бяха идеални агенти за подслушване.

— Изглежда, го смятат за въпрос, който не бива да бъде обсъждан с дребни играчи като нас — допълни Клнн-вавги. — Не зная

как е с теб, но на мен взе да ми омръзва от това безсмислено политиканстване.

— Може би — рече Трр-мезаз. — Чудя се... не.

— Какво?

— Сетих се нещо. Не зная какво е известно на мрачанците и на Военното командване, но може би нашият затворник ще е в състояние да ни просветли.

— Интересна мисъл — призна Клинн-вавги. — Дали да не си поприказваме с него?

Трр-мезаз бе почти готов да се съгласи с него. Той бе зхиррзхиански командващ във военната зона и беше съвсем справедливо да знае всичко, което е известно на Военното командване.

Но затворникът, Сржънт-яновиц, бе поставен под постоянно наблюдение от страна на старейшините. Ако го попитаха за КИОРО, във Военното командване щяха да узнаят за това само след няколко стодара. Цвв-панав, говорителят на Дхаа'рр във Върховния клан, вече бе правил веднъж опит да измести Трр-мезаз от поста командващ наземните сили на Доркас. Ако се опиташе да узнае нещо, което Военното командване очевидно смяташе да пази в тайна от него, това можеше да е поредният повод за неговия противник да действа.

Трр-мезаз хвърли кос поглед на Клинн-вавги — завладя го внезапно подозрение. Дали пък не ставаше дума за опит на неговия заместник да заеме мястото му, като го примамва да направи нещо, заради което да бъде свален от поста? Клинн-вавги също бе Дхаа'рр в края на краищата.

Той примлясна недоволено. Подобна възможност, макар и абсурдна на пръв поглед, не биваше да се оставя без внимание. Или пък разговорът с Лахетилас му бе подействал по този начин?

— Да опитаме първо нещо друго — предложи той и зави към площадката за кацане. — Ела.

Войниците и техниците вече бяха завършили огледа на складовите помещения, където двамата мрачанци бяха нападнати от човешките завоеватели преди почти едно цяло завъртане. От външната страна на източната стена, където преди това имаше голяма врата, тревата бе зарината от трески и Трр-мезаз неволно потрепна, когато Клинн-вавги ги стъпка и натроши. Под взривената врата бяха намерили

смъртта си двама от войниците му, превръщайки се преждевременно в старейшини.

И всички те все още страдаха от последствията на тази промяна. Също както бе станало и с останалите войници по време на първоначалната атака срещу Доркас. При разстояние триста светлинни цикъла между Доркас и Оакканв, където се съхраняваха техните фссс-органи, нищо чудно, че всички тези новоизлюпени старейшини пребиваваха в състояние на психически срыв, граничещ с безумие.

Трр-мезаз, разбира се, бе чувал за теорията на изследователите, че ако зхиррзхианецът е твърде далеч от своя фссс-орган по времето на въздигането си, може да остане завинаги в състояние на такъв шок. Кланът и родовите водачи естествено отричаха подобна възможност, но от това слуховете не изчезваха. Трр-мезаз можеше само да се надява, че ако съществува някакъв обсег, Доркас се намира в пределите му.

В северната стена имаше още три назъбени дупки, пробити от взривовете на хората-завоеватели при разрушаването на вратата.

— Какво правим тук? — попита го Клнн-вавги, докато се насочваха към средното помещение.

— Имам уговорена среща с един от нашите свързочници — обясни Трр-мезаз. — Трябваше да ме чака тук, за да види дали ще имам нужда от него.

— Брей — възкликна Клнн-вавги и огледа началника си. — Уговорена среща значи.

— Да. — Трр-мезаз вече започваше да се пита дали идеята му е била чак толкова добра. Връзката, която бе осигурила дхаа'ррската старейшина Прр'т-касст-а преди две пълни обиколки между Трр-мезаз и брат му Трр-гилаг имаше една-единствена цел: да обсъдят подозрителното залавяне на съпруга на Прр'т-касст-а, Прр'т-зевисти от човешките завоеватели. Опитът да се използва подобна връзка с други цели несъмнено щеше да доведе до съпротива от страна на останалите старейшини, които пренасяха посланията, особено ако започнеха да обсъждат политическите ходове на Дхаа'рр. Може би трябваше да зареже тази работа и да се надява, че мрачанците само излишно раздухват случая със заплахата от КИОРО.

Изведнъж пред тях изникна старейшина.

— Командир Трр-мезаз — поде той. — Имате ли послание за Прр'т-касст-а?

— Не — отвърна Трр-мезаз. — Бих искал да използвам тази възможност да се свържа с брат ми, изследовател Трр-гилаг. Можете ли да го направите?

— Ще се опитам. — В гласа на старейшината се долови съмнение. — Мислех, че Трр-гилаг се е върнал на Оакканв.

— Така е — потвърди Трр-мезаз. — Ще бъде или в Седалището на Върховния клан в Града на единството, или в Тръстиковото село.

— Подчинявам се, командире — рече старейшината и изчезна.

— Нима смяташ, че Трр-гилаг може да знае нещо за това оръжие КИОРО? — попита го Клнн-вавги.

— Той прекара двацет пълни обиколки на Базов свят дванадесет, в разпити на човешкия пленник Фелиан Кавана — припомни му Трр-мезаз. — Ако КИОРО е така опасно, както смята Лахетилас, има голяма възможност да стане дума за него по време на разговора.

— Може и да си прав. — Клнн-вавги огледа сградата. — Докато си бърбите, би могъл да го разпиташ и за тези разрушителни оръжия на човешките завоеватели.

Изминаха няколко десетоудара, после още няколко пъти по толкова, докато не станаха сто. После двеста удара, триста, четиристотин. Трр-мезаз се огледа: опашката му нервно потръпваше. Какво можеше да не е наред? Разкъсван между своя фссс-орган и малкия фссс-резен източно от доркаския плацдарм, старейшината бе в състояние да се придвижва мигновено между Доркас и родната планета на Дхаа'рр — Дхаранв. Предаването на съобщението до него също не трябваше да представлява проблем. Дали пък в Седалището на Върховния клан не бяха взели решение да изместят напред момента за отпътуването на мрачанците? Трр-гилаг трябваше да пътува с тях.

Тъкмо когато реши, че вероятно случаят е такъв, старейшината се появи.

— „Аз съм Трр-гилаг — обяви той. — Здравей, братко мой. Има ли някакъв проблем?“

— И аз щях да те питам същото — отвърна Трр-мезаз и почувства, че опашката му се отпуска. — Къде се намираш всъщност?

Старейшината кимна и изчезна. Този път се върна за по-малко от един стоудар.

— „Намирам се на един кораб, който се е насочил към вас. Ще бъда при вас след пет пълни орбити“.

Трр-мезаз се намръщи.

— Очаквах да пристигне Клнн-даван-а.

— „Тя идва — предаде старейшината. — Тръгнала е от Шаманв и ще бъде при вас след две пълни завъртания, което значи, че ще пристигне преди мен. Ще носи със себе си пакета“.

Трр-мезаз отново почувства нервно потръпване на опашката. *Пакетът!* Предварително уговорената дума за тайния и абсолютно незаконен резен от фссс-орган, който Трр-гилаг и Клнн-даван-а бяха успели да получат предишната пълна обиколка.

Този резен вероятно бе последната надежда на Прр'т-зевисти да живее.

— Някакви проблеми в тази насока? — попита той.

— „Никакви, за които да ми е известно. Не съм разговарял с Клнн-даван-а, откакто е напуснала Дхаранв“.

— Защо тогава идваш тук? — попита го Трр-мезаз. — Доколкото знам, трябваше да заминеш за мрачанския свят.

— „Така е, но ме свалиха от тази мисия“.

Клнн-вавги изломоти нещо под носа си.

— Свалили са те? — повтори учудено Трр-мезаз. — И чия плоска глава роди тази идея?

Старейшината кимна, но не отговори. Вместо това изчезна.

— Обзалагам се на заплатата за двайсет пълни завъртания, че пак става въпрос за гнусна политика — изръмжа Клнн-вавги. — Направо подушвам намесата на говорителя на Дхаа'рр.

— Може и да не е така — възрази Трр-мезаз. Нарастващото му безпокойство се отразяваше върху нервните движения на опашката му. — Разговарях с баща ми преди известно време, когато той се опитваше отчаяно да открие Трр-гилаг. Изглежда, се е случило нещо сериозно в семейството ни, и това е причината Трр-гилаг да бъде оттеглен от мрачанската мисия.

— Трябва да е наистина сериозно, щом е изисквало намесата на Трр'т-рокик — коментира Клнн-вавги. — Срещал съм го само няколко

пъти, но не ми направи впечатление на някой, който лесно се поддава на външение.

— Така е — съгласи се навъсено Трр-мезаз.

— Май не ти се говори много за това?

Трр-мезаз размърда отрицателно език.

— Всъщност нищо чудно някои от нещата, които каза, да са само предположения.

Старейшината се появи отново.

— „Било е съвместно решение на говорителя на Дхаа’рр и Върховния вожд на клана — цитира той отговора на Трр-гилаг. — Ще те запозная с подробностите, когато пристигна“.

— Добре — кимна Трр-мезаз. — Имам още няколко въпроса към теб. Първо: знаеш ли нещо за експлозивите на човешките завоеватели?

— „Само че са ефикасни също както и лазерите за превръщането на зхиррзхианците в старейшини“ — дойде горчивият отговор след стотина удара.

— Това и на мен ми е известно. Второ: да си чувал нещо за човешко оръжие, известно като КИОРО?

Старейшината изчезна... и двамата отново взеха да отброяват нервно ударите.

— Колко е тихо тук — подметна Клнн-вавги. — Обезопасена ли е връзката ви?

Старейшината се върна преди Трр-мезаз да успее да отговори.

— „Съжалявам, Трр-мезаз, но не мога да обсъждам този въпрос“.

Трр-мезаз погледна многозначително Клнн-вавги. Значи бяха прави. Имаше нещо свързано с КИОРО, което Военното командване предпочиташе да запази в тайна. И Трр-гилаг знаеше какво е то.

— Разбирам, мой братко — рече той. — Желая ти безоблачно пътуване.

— „И ти се пази. Ще се видим до няколко пълни обиколки“.

Трр-мезаз кимна на старейшината.

— Благодаря ти. Можеш да затвориш линията.

— Подчинявам се, командире — отвърна старейшината и изчезна.

— Значи се оказа прав — промърмори Клнн-вавги.

— Така изглежда. — Трр-мезаз огледа празното помещение: чудеше се дали не са били подслушвани от други старейшини. — По-

добре да се връщаме.

— Що за оръжие може да е това? Дали не е някакъв атомен експлозив, как смяташ?

— Нямам представа — отвърна Трр-мезаз, примижал срещу яркото следобедно слънце и прахоляка, вдигнат от северния вятър. — Това, което не ми дава мира, не е въпросът *какво*, а *защо*. И най-вече — *защо* вече не са го използвали срещу нас?

— Може и да са — предположи Клинн-вавги. — Може би това, което мрачанците наричат КИОРО, са всъщност воините копърхед.

— Съмнявам се. Изследователската група на Трр-гилаг се добра до названието „копърхед“ от техния затворник. Мрачанците имат достатъчно чести контакти с човешките завоеватели, за да допуснат подобна наивна грешка.

— Освен ако човешките завоеватели не използват различна дума, когато говорят с различни раси — посочи Клинн-вавги.

— Интересна идея — щракна с език Трр-мезаз.

— Още нещо, за което ще трябва да попитаме Трр-гилаг, когато пристигне тук. Да узнаем дали затворникът е споменавал за КИОРО...

Внезапно пред тях изникна един старейшина.

— Командир Трр-мезаз, спешно съобщение от Върховния командир Дклл-кумвит — обяви той с тих гласец, едва надвиващ свистенето на вятъра. — Получил е новини от Военното командване, че Шаманв е бил нападат преди две тентарка от група кораби на хората-завоеватели.

Опашката на Трр-мезаз щръкна. Шаманв — оттам трябваше да потегли Клинн-даван-а според думите на Трр-гилаг. Със специалния *пакет*.

— Има ли разрушения? — попита той.

— Все още не е ясно — отвърна старейшината. — В съобщението се казва само, че два зхиррзхиански бойни кораба отбили нападението на хората-завоеватели, но единият получил сериозни повреди.

— Ясно — рече Трр-мезаз. — Всички наземни сили да бъдат поставени в състояние на пълна бойна готовност, да приготвят „жилоптиците“ за излитане.

— Подчинявам се — отвърна старейшината и изчезна.

— Тръгвай — обърна се Трр-мезаз към Клнн-вавги и се отправи към сградата на щаба.

Докато вървеше, се запита дали неговият заместник е осъзнал възможните обяснения за една подобна атака. Или противникът разполагаше със зхиррзхиански пленник, който бе проговорил, или бе успял да дешифрира оптроничната информация от зхиррзхианска бойна записваща машина...

Или пък разполагаше с напълно приложим метод за проследяване на кораби в междузвездните тунели.

Само преди две пълни завъртания Клнн-вавги бе подхвърлил идеята, че противникът би могъл да притежава подобна технология. А преди десет пълни завъртания Трр-гилаг си позволи да се пошегува на тази тема.

Може би и двамата бяха прави. Ако беше така, това променяше изцяло шансовете им във войната. Благодарение на човешката записваща машина, която бяха изровили сред останките от първата битка, Военното командване си бе осигурило предимството да разполага с точни сведения за местонахождението на човешките светове и бази, докато зхиррзхианските оставаха скрити из дълбините на пространството. Ала сега, съвсем неочаквано, това предимство бе изчезнало. Хората-завоеватели можеха да нападат всеки от техните светове, излизайки в тила на зхиррзхианците.

Започваше вече да си мисли, че името, което им бяха дали мрачанците, не бе лишено от смисъл. Хора-завоеватели.

— Трр-мезаз, май загазихме — подметна тихо застаналият зад него Клнн-вавги. — Първо КИОРО, а сега и това.

— Така е — съгласи се Трр-мезаз и погледна към небето. — Зная.

3.

„Информационната връзка беше осъществена в 15:52:25, 21.41 минути по-късно от очакваното според съобщението, което получих устно същата сутрин в 09:21:41. Според същото това съобщение трябваше да свидетелствам пред следствената група, която се събираше в Заседателна зала три на Миротворческа база Едо. Вградената в мен предупредителна система изискваше да проверя дали съм осъществил контакт с предварително указания терминал. След забавяне от 0.02 секунди получих това потвърждение. Междувременно открих, че информационната връзка преминава през зашифроващо устройство от корбалинов тип, модел 74-Д-6. Това също бе в рамките на очакванията ми.

Свързах се последователно с оптичните и звукови сензори на интерфейския терминал. Оптичната леща бе «Аверганд-4», модел Рибешко око, направих необходимите изчисления, за да получавам картината в стандартния формат. В обхвата на лещите открих присъствието на петнадесет човеци, двама мъже и една жена седяха край маса, разположена на 21.5 градуса отляво на терминала и разстояния от 2.54 метра, десет други мъже седяха в редица, изместена с 10.3 градуса надясно, при средна дистанция от 4.15 метра, и още двама мъже седяха вдясно на 50.3 градуса и разстояние от 3.77 метра. От газовия анализ на атмосферата в стаята установих, че има още трима мъже, които се намират извън обсега на лещите.

Изследвах внимателно присъстващите в помещението, като използвах визуални алгоритми за разпознаване, които сравних с 5 128 339 лицеви изображения в моя файл за текущи събития. Трима от седналите край масата бяха висши миротворчески офицери: вицеадмирал Тал Омохундро, генерал-майор Петрос Хампстед и бригадир Елизабет Йост. Един от двамата мъже, седящи в десния ред, бе адмирал Томас Рудзински, член на върховната военна триада. До него се бе настанил командир Фелиан Кавана, същият, когото откарах

на Едо преди единадесет дни, след като бе прекарал известно време в плен.

Мъжете от дясната редица също ми бяха добре познати: това бяха хората, участвали в спасяването на Кавана. В най-лявото кресло се намираше Арик Кавана, по-големият брат на командир Кавана, до него седеше бившият командир на копърхед Адам Куин, настоящ шеф на корпорация «Кавтроник». Другите осем бяха копърхед пилоти и втори пилоти.

Вицеадмирал Омохундро се покашля и каза:

— Моля, идентифицирай се.

Отговорих със забавяне от 0.11 секунди, което ми бе необходимо да проверя връзката с външния говорител в помещението.

— Казвам се Макс.

— Оперативно предназначение и параметри?

Не обичам да говоря за себе си. Но въпросът беше конкретен.

— Аз съм полуразумен компютър от серията «картаген-бръшлян-гама». Разполагам с възможност за вземане на самостоятелни решения от клас седми, модифицирана Корнголд-Че структура за логически разсъждения, файлова система «Килянов» и 8.7 мегаминксова компресирана памет «Стюбен».

Доколкото можеше да се съди по промените в лицето на вицеадмирала, той беше впечатлен от чутото.

— Ти ли изпълняваше ролята на насочваща система при незаконната спасителна операция, проведена от Арик Кавана?

— Аз бях насочващата система за танкера, използван при спасяването на командир Фелиан Кавана.

Бригадир Йост повдигна брадичката си с 1.4 сантиметра.

— Моля, запознай се със записа на разследването до този момент.

В указания файл се съдържаха записи на проведените през предхождащите три дена разпити и изслушвания. По-голямата част от съдържащата се там информация ми беше известна: подробни обяснения как лорд Стюарт Кавана, синът му Арик и дъщеря му Мелинда узнали, че командир Кавана е бил заловен от завоевателите, и организирали собствен план за неговото спасяване. Свидетелските показания, свързани с акцията, също ми бяха познати: безплодното претърсване на двете планети, бягството от два бойни кораба на

завоевателите край третата планета и неочакваното по своята логика заключение на Арик, благодарение на което бе открита правилната планета.

Имаше и други детайли от показанията, които не ми бяха известни — тях прочетох с интерес. Научих, че именно Инико Бокамба, командир на резервната ескадрила и бивш шеф на отдела за сигурност на копърхед по времето на командир Куин, е помогнал да се изфабрикува заповедта за прехвърлянето на командир Мейсфийлд и неговата ескадрила от копърхед на Доркас, където да бъдат предадени под командването на Куин. От друга част в показанията на командир Кавана узнах, че пришълците, които определяме като завоеватели, наричат себе си зхиррзхианци.

Приключих с прегледа на документите още преди бригадир Йост да бе довършила изречението си.

— Готов съм.

— Откри ли някакви противоречия в свидетелските показания?

— Никакви до момента. На седем от местата указаните цифрови стойности се отличават леко от действителните. Добавих паралелен файл с точните стойности.

Тримата офицери млъкнаха за период от 1.14 минути, докато се запознават с направените от мен промени. Прекарах 26.33 секунди от това време в проверка на връзката ми с терминала, за да откроя причината за първоначалното забавяне от 0.04 секунди. Открих, че една от контактните букси в сградата е била разкачена. Свързах се с компютъра, отговарящ за поддръжката на сградата, и му оставих бележка да бъде извършен необходимият ремонт.

Последните 42.07 секунди от паузата прекарах в изучаване на различните отражения върху полираните мебели в стаята, като се опитвах да ги използвам, за да направя реконструкция на другите присъстващи, които бяха извън визуалния контакт. Това упражнение имаше само частичен ефект — успях да определя, че двама от тях седят един до друг, а третият се е усамотил. Информацията обаче бе крайно недостатъчна, за да идентифицирам личностите на присъстващите.

Първият, който се обърна към мен, бе генерал-майор Петрос Хампстед.

— Каж ми, Макс, съобщиха ли ти, че тази мисия е незаконна?

— Не беше необходимо да ми го съобщават. Разполагам с пълен достъп до Федеративния законник.

— Значи признаваш, че са били нарушени законите на Федерацията?

— Да.

Вицеадмирал Омохундро се намръщи срещу камерата. Като изследвах внимателно изражението му, стигнах до извода, че не е очаквал от мен подобен отговор.

— Някой от участниците даде ли ти обяснение за действията си?

— Не.

Генерал-майор Хампстед докосна вицеадмирал Омохундро по рамото и му пошепна нещо. След първите две изречения бригадир Йост също се наведе към тях. Опитах се да чуя какво си говорят, но звуковата система в залата се оказа неподходяща за тази задача. Прегледах отново съответните членове на военния устав на Миротворците, анализирах информацията от разследването и стигнах до 88% възможност, че тримата съдии не желаят да признаят Арик и другите участници за виновни. Това съвпаднаше и с няколкото разговора, проведени преди и след спасяването на командир Кавана, в които участници в акцията бяха изказали становища, че за Командването на Миротворците ще е трудно да осъди някого за спасителна операция, която при това е завършила успешно.

Шефът на отдела за сигурност Куин се изправи. Тримата офицери спряха да си шепнат и го погледнаха. Изследвах изражението на Куин и го определих като мрачно и недоволено.

— Адмирал Омохундро, ще ми позволите ли да отнема от скъпоценното време на съдебния състав?

Вицеадмирал Омохундро погледна за миг към камерата. Анализът на изражението му говореше за безпокойство.

— Макс, благодаря за дадените сведения и нанесените поправки. Ако ни потърбваш, ще те потърсим отново.

После посегна към едно копче на масата и каза:

— Можете да говорите, командир Куин.

— Сър, за мен е повече от очевидно...

В този момент видео и аудиовръзката бяха прекъснати. Вицеадмирал Омохундро не се нуждаеше повече от моето участие.

Но в мен надделя любопитството. Ако се съдеше по изражението на лицето на Куин и позата, която бе заел, това, което щеше да каже, бе от огромна важност. Освен това, след като ме инсталира на борда на танкера, лорд Кавана ми бе заръчал да охранявам с всичко, на което съм способен, безопасността на сина му Арик. Тази заповед все още не бе отменена, а без нужната информация щях да срещна сериозни затруднения в нейното осъществяване.

От другата страна връзката бе прекъсната, но все още долавях остатъчните затихващи сигнали. Отново се върнах към разкачената букса и като зададох допълнително усилване на сигнала, се прехвърлих на друга информационна линия в сградата, откъдето отново получих достъп до прослушването в залата.

— ... Миротворческото командване не може да си позволи лукса осем копърхед да напуснат корабите си и да се занимават със странична задача. Сигурен съм също така, че и вие тримата имате по-важни дела от това да председателствате военен съд.

Лицето на вицеадмирал Омохундро смени последователно четири различни изражения. Последното успях да определя като предпазливо очакване.

— Но въпреки това, господин Куин, военният съд вече е свикан. Дисциплината трябва да се спазва, драги ми господине, особено по време на война.

— Съгласен съм, сър. Но освен това съществува и такова понятие като боен дух. В края на краищата ще признаете, че ние *успяхме* да върнем командир Кавана здрав и читав.

Вицеадмирал Омохундро погледна към Кавана.

— Ако имате някакво становище, крайно време е да го чуем.

— Сър — отвърна Куин и по лицето му познах, че е разтревожен, — дочух, че Миротворците обсъждали възможността да бъде приет отново на служба като пилот при копърхед. Давам си сметка, че в настоящата военна обстановка вие сте в правото си да ми наредите да се върна на служба, и съм готов да предложа следната възможност — ако вие смъкнете обвиненията срещу командир Мейсфийлд и неговата ескадрила, необходимостта от подобна заповед ще отпадне. Готов съм да се откажа от поста си в «Кавтроник» и да се върна доброволно при копърхед.

Вицеадмирал Омохундро се огледа.

— Парлимин Вандайвър, някакъв коментар от ваша страна за чутото?

Сега вече разполагах с име на един от онези, които бяха извън моето полезрение и ми бе необходима само 0.01 секунда, за да получа съответния файл. Джейси Вандайвър, петдесет и пет годишен, от Грампианс на Ейвън, приет за член на Севкоордския парламент през 2297 г. Във файла се споменава за няколко спорадични контакта между парлимин Вандайвър и лорд Кавана през последните петнайсет години, по време на които са били обсъждани политически и търговски дела. Но друг любопитен факт приковава вниманието ми: парлимин Вандайвър е бил една от обсъжданите кандидатури за член на парламента през 2291 и 2294. И в двата случая вместо него, по нареждане на губернатора Флечър, бил избран лорд Кавана.

— За момента нямам, адмирале — отекна звучният басов глас на парлимин Вандайвър. — Може би по-късно.

Вицеадмирал Омохундро продължи да гледа към парлимин Вандайвър в продължение на 0,63 секунди, после насочи вниманието си към шефа на отдела за безопасност Куин.

— Добре, господин Куин. Като председател на съдебния състав, приемам вашето предложение. От този момент сте лейтенант от копърхед и ще ви помоля да се явите за назначение при секторния командир.

Вицеадмирал Омохундро повдигна чукчето, положено до дясната му ръка, на височина 16.5 сантиметра и добави:

— Господа, заседанието приключи.“

Чукчето се спусна върху масата и Фелиан Кавана въздъхна облекчено.

Ето, че се свърши.

— Готова работа — промърмори адмирал Рудзински, докато се надигаше от стола до него. — Не беше толкова страшно, а?

Фелиан се засмя уморено.

— Не, сър. Почти не си заслужаваше да се идва тук.

Адмиралът се засмя суховато.

— Сигурно си давате сметка, че това не е победа за нито един от тях. Няма опасност да ги пратят в затвора. Вместо това ще идат на

предната бойна линия.

— Там им е мястото, сър — припомни му притихнало Фелиан. — Ние сме Миротворци. Такава ни е работата.

И тогава пред тях се изправи Арик. Опитваше се да се засмее, но изглежда, не му се удаваше.

— Свърши се вече — рече той и протегна ръка. — Фелиан, благодаря ти, че свидетелства в наша полза.

Фелиан подмина протегнатата ръка и сграбчи брат си в мечешката си прегръдка.

— Все още съм ти задължен — припомни той на Арик, преди да отстъпи назад. — Какво ще правиш сега?

Арик направи кисела физиономия.

— Ще поискам да освободят танкерния кораб и ще се върна да потърся тате.

— Все още ли нямаме вест от него?

— Никаква — отвърна Арик. — Най-сетне успях да разменя няколко думи с капитан Тева. Изглежда, че преди две седмици и половина тате му е наредил да изтегли „Каватина“ от Мра-миг.

— Да, и аз чух, че е бил на Мра-миг — кимна Рудзински. — Но какво е правил там?

— Издирвал е информация за зхиррзхианци, които биха могли да ни помогнат да те открием, Фелиан — обясни му Арик. — Названието „Завоеватели без причина“, което използваме, изглежда, произхожда от една мрачанска легенда.

— Открил ли е нещо? — попита Рудзински.

— Изглежда, не — рече Арик. — Поне в такъв смисъл е съобщението, което е пратил на Доркас. А след това сякаш направо е изчезнал от вселената.

Фелиан усети, че някой му диша във врата, и се обърна. Зад него стоеше едър мъж на средна възраст и изглежда, слушаше разговора им.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — попита Фелиан.

— Това е Питър Бронски, федеративен офицер за връзка — обясни Рудзински, преди мъжът да успее да отговори. — Работи във федеративния съвет на Мра-ект. Срещал се е за кратко с лорд Кавана на Мра-миг, затова го повиках тук — надявах се да хвърли известна светлина върху изчезването му.

— Ще ми се да можем да ви помогна, господин Кавана — заговори Бронски. — Но както казах по-рано на адмирал Рудзински, мярнах баща ви само за няколко минути в хотела, в който бе отседнал, в град Миг-Ка. Появи се съмнение, че държи при себе си немрачанец, подлежащ на незабавно депортиране, и бе поискано да го проверим. Хората ми претърсиха апартамента му, но не откриха нищо.

— Много интересно, господин Бронски. — Арик сбърчи чело. — В кой хотел, казвате, сте го видели?

— Хотел „Мрапиратта“.

— Да, там е бил настанен и Тева — потвърди Арик. — Той също спомена за някаква суматоха в хотела. За стрелба, дори за взривове.

— За взривове? — намеси се Фелиан. — Не си ми казвал нищо за това.

— О, татко не е пострадал — успокои го Арик. — Бил е извън хотела, когато се е свързал с Тева и му е казал да вдигне „Каватина“ в орбита.

Рудзински втренчи поглед в Бронски.

— Да знаете нещо за това?

— Докато излизахме от хотела, стана малък сблъсък с няколко бурти. — Бронски сви рамене. — Нищо сериозно. — Той присви устни. — Тъкмо това ми попречи да се върна при лорд Кавана. Инак сигурно щях да възпрепятствам онова, което го е сполетяло.

— Така е — промърмори замислено Рудзински. — Но все пак се съмнявам лорд Кавана да е в беда. С него е Митри Колчин, а Колчин е един от най-добрите миротворчески командоси. Където и да са отишли, ще се върнат веднага щом си свършат работата. — Той извади карта от вътрешния си джоб. — А междувременно войната ни очаква.

— Да, сър. — Фелиан изпъна рамене. — Това моите заповеди ли са?

— Да. — Рудзински му подаде картата. — Считано от този момент, сте назначен в инспектиращата група, която трябва да огледа останките от затвора, където ви държах, на света, който нарекохме Първа цел.

— Инспектираща група? — Фелиан намръщено разглеждаше картата. — Помолих да бъда зачислен към отряда, на който предстои да щурмува вражеския плацдарм на Доркас. Сестра ми Мелинда остана там след нападението.

— Сигурен съм, че молбата ви е била взета предвид — отвърна Рудзински. — Но преди това трябва да съберем максимално количество информация за тази нова заплаха. Възможно е на Първа цел да бъде открито нещо особено важно, нещо, което само вие да разпознаете.

Фелиан се намръщи. Да го отстранят от бойна служба, когато сестра му е във вражески плен...

Но нямаше как. А и в думите на Рудзински имаше логика.

— Слушам, сър.

— Добре — усмихна се Рудзински. — Корабът ви тръгва след два часа. Подробности са в картата.

— Слушам, сър — Фелиан се обърна към Арик. — Арик...

— Зная — кимна Арик. — Пази се, братле. Не ми се ще пак да идвам да те спасявам.

— Не се безпокой, няма да ти се наложи. И ти се пази.

— Дватамата с Макс ще се справим — увери го Арик.

После хвърли прощална усмивка на Фелиан, обърна се и закрочи към вратата. Фелиан видя, че Куин и другите копърхед също са напуснали стаята, вероятно след като бяха получили заповедите си. Може би щеше да успее да ги открие, преди да отпътува, и да им благодари, задето бяха рискували живота и кариерата си, за да го спасят.

След днешния ден кариерите на всички бяха изложени на риск. Всъщност същото можеше да се каже и за живота им, застрашен от зхиррзхианците.

Завоевателите.

Той въздъхна.

— С ваше разрешение, адмирале?

— Свободен сте, командир — отвърна Рудзински. — Желая ви успех.

Копърхед и Арик Кавана бяха поели в различни посоки, адмирал Рудзински се бе отправил към командния център, офицерите от съдебния състав също се бяха запилели по свои дела, а Питър Бронски вече приближаваше изхода, когато гласът, който бе очаквал да чуе с трепет и боязън, отекна зад гърба му:

— Само няколко думи, господин Бронски.

Бронски забави крачка и погледна през рамо. Към него се приближаваше парлимин Джейси Вандайвър, следван от мълчаливия си телохранител.

— Малко бързам, парлимин Вандайвър — рече той. — Не е ли нещо, с което да се справи федеративната дипломатическа служба на Едо?

— Не — отвърна безизразно Вандайвър. — Не е.

Бронски се намръщи. Но обикновените федеративни служители не можеха да си позволят лукса да игнорират желанията на Севкоордски политици.

— Да, сър — рече той и спря.

Телохранителят си го биваше, нямаше две мнения. Не се наложи Вандайвър да проговаря, той сам се приближи към най-близката врата, огледа помещението вътре — някакъв комуникационен център — и кимна на началника си.

— Да влезем вътре, господин Бронски. — Вандайвър махна към вратата. — Ако нямате нищо против.

Сякаш имаше друг избор.

— Разбрах ви, сър — примири се Бронски. Заобиколи телохранителя, който го следеше бдително, и пристъпи в стаята.

Вътре имаше няколко отрупани с апаратура бюро. Вандайвър и телохранителят го последваха и последният затвори вратата.

— Защо не седнете? — покани го Вандайвър.

— Благодаря ви. — Бронски се настани така, че да не вижда телохранителя. — Трябва да ви предупредя, сър, че след трийсет минути ме очакват във федеративната служба.

— Ще бъда кратък — обеща Вандайвър. — Преди няколко минути чух разговора ви с адмирал Рудзински и онези момчета. Вие ги излъгахте.

Хич не си поплюваше този наперен политик.

— Странно обвинение, сър.

Вандайвър повдигна вежди.

— Само това ли ще чуя? Никакви отричания или обидени викове? Нито почервеняло лице при подобно оскърбление към вашата личност?

Бронски въздъхна.

— Сър, аз съм само един дребен федеративен служител. Не ни е позволено да отвърщаме по този начин, когато към нас се обръщат официални правителствени представители.

Вандайвър се облегна назад в креслото.

— Да, Турин Лий смяташе, че и вие имате пръст в онази работа. Помните Турин Лий, нали?

— Разбира се, сър — отвърна Бронски, като се стараяше да говори спокойно. — Господин Лий се приближи към нашата група, когато излязохме пред хотела. Идентифицира се като ваш помощник, показа ми Севкоордската парламентарна карта и ме информира, че ще присъства на срещата.

— А след срещата?

— Както вече казах на адмирал Рудзински, имахме проблем с едни бурти. Докато уредим въпроса с мрачанските власти, лорд Кавана и хората му напуснаха Мра-миг.

— А Лий?

Бронски разпери ръце.

— Наистина не зная. Отдели се от нас, докато беседвахме с мрачанските власти.

Вандайвър не помръдна, но изведнъж във въздуха повя хлад.

— Това е лъжа, Бронски — заяви той с леден глас. — Лий е бил с вас, докато сте преследвали Кавана към йикроманския свят Формби. Получих доклад от него от Мра-миг, в който се казваше, че всички потегляте заедно след час.

Бронски прехапа устни. Беше готов да се закълне, че Лий не е имал възможност да прати каквото и да било съобщение, докато двамата бяха заедно. Изглежда обаче онзи тип бе излязъл по-хитър, отколкото изглеждаше.

— С цялото ми уважение към вас, парлимин, наистина не зная за какво говорите — каза той и сам усети неуверените нотки в гласа си. — Може би е възнамерявал да се присъедини към нас, но пред мен не каза такава неща.

Лицето на Вандайвър помръкна, макар и едва забележимо. Изглежда, и той не беше напълно сигурен.

— Но одеде, пред адмирал Рудзински, не споменахте нищо за пътуването.

Бронски сви рамене.

— Не смятах, че има смисъл да го споменавам, сър, тъй като така и не открихме лорд Кавана на Формби. Всичко е в пълния доклад, който предадох.

— Ще имам грижата да си взема копие — закани се Вандайвър. — Любопитно, нали? Стюарт Кавана изчезва и никой не може да го открие. Приблизително по същото време и на същото място един от моите помощници също изчезва. Това съвпадение ли е, господин Бронски?

Бронски си придаде учуден вид.

— Нима господин Лий е изчезнал? Кога?

— Изглежда, веднага след като ми е пратил съобщението от Мрамиг — отвърна Вандайвър. — Във всеки случай след този момент не го е виждал никой.

— Разбирам — промърмори Бронски. — Не зная какво да кажа, парлимин Вандайвър, освен че ще проведе необходимото разследване веднага щом се върна в консулството на Мра-ект. — Той се надигна. — Надявам се, че това е всичко, сър. Наистина трябва да бързам.

— Седнете, Бронски — скастри го Вандайвър. — Не съм приключил.

— Сър? — Бронски се отпусна обратно в креслото.

Известно време Вандайвър го разглеждаше начумерено и подозрително.

— Не зная какво става тук — изръмжа той. — Но имам известни подозрения. Кавана е намислил нещо, нещо, което граничи със закона или дори леко го прекрачва, и е накарал старите си приятелчета в парламента и Миротворческата организация да му заметат следите. Това така наречено прослушване не беше нищо повече от прах в очите на хората. Типично за Кавана, да действа на своя глава. — Погледът му се втвърди. — Но този път номерът няма да мине. Сега вече ще го спипам. И него и всички, които му пригласят. Всички, Бронски. Ясно ли се изразявам?

Бронски кимна, осъзнавайки иронията на положението. Той вероятно бе последният човек във Федерацията, който имаше интерес да прави услуга на лорд Кавана.

— Съвсем ясно, сър — произнесе той с равен глас. — Сега мога ли да вървя?

— Завиждам ви на самообладанието, Бронски. Но да видим колко още можете да разчитате на него.

— Да, сър — отвърна Бронски, надигна се и се шмугна покрай телохранителя. — Приятен ден, парлимин.

Тръгна към изхода, мина покрай двамата миротворчески морски пехотинци, които охраняваха вратата отвън, и се насочи към фойето. Там, настанен в широк мек фотьойл, го очакваше Гарсия.

— Е? — попита го Бронски, когато застана пред него.

— Тръгна преди осем минути — отвърна Гарсия, изправи се и закрачи редом с него. — Дашка го пое. Защо се забавихте?

— Заради един любопитко от Севкоордския парламент — изсумтя Бронски. — Трябва да поставим под наблюдение Вандайвър — впил се е в нас като куче. Нещо ново по онзи въпрос?

— Нищо важно — отвърна Гарсия, докато излизаха. Навън ги посрещна горещият полъх на Едо. — Арик Кавана позвъни някъде веднъж, струва ми се, че се свърза с онзи полуразумен компютър на „Кавтроник“, който използват на борда на танкера.

— Да, от заседателната зала също се свързаха с него — рече навъсено Бронски. — Не бих искал да свидетелства в моя полза, ако някога го загазя. Какво каза Кавана?

— Само, че има още някой дребни неща за уреждане на Едо, а след това потегляли заедно за Ейвън.

Телефонът в джоба на куртката на Бронски започна да вибрира. Той го извади и натисна копчето.

— Бронски.

На екранчето се появи лицето на Дашка.

— Арик Кавана току-що получи съобщение.

Бронски погледна към Гарсия.

— Трябваше да проследиш всяко съобщение, което пристига за него.

— Така и направих, сър. — Дашка обидено стисна устни. — Въпреки че не беше с адресант никой от онези, които проследяваме — никой от известните му сподвижници. Прекара доста време при терминала — вземаше си някакви бележки.

— Значи сигурно е било кодирано — предположи Гарсия. — По предварителна уговорка.

— Вероятно — съгласи се Дашка. — Искате ли да го прибера?

Бронски обмисляше какво да прави. Разполагаше със съвсем малоброен състав, а арестът на Арик Кавана можеше да предизвика нежелани последствия.

— Ще го оставим да потича на воля още малко — каза той на Дашка. — Лепни се за него и следи какво прави. Ще пратя Чо Минг в депото да прерови всички съобщения. Да видим дали няма да открие онова, което е получил.

— Ясно.

Екранчето угасна.

— Доста време ще му отнеме — посочи Гарсия, докато се приближаваха към оставената на паркинга кола. — Дали да не повикаме подкрепления?

— Не ни трябва подкрепления — тросна се Бронски. — И сами можем да се справим.

— Ясно, сър — рече Гарсия. — Но като дръпнем Чо Минг от танкера, ще го оставим без наблюдение.

— Не ме интересува танкерът — изсумтя Бронски. — И този Арик Кавана хич не ме интересува. Цялата тази шумотевица е заради татенцето му.

— Ясно, сър — промърмори Гарсия.

„Чуди се какво става — помисли си Бронски. — Всички се чудят“. Чудеха се какво толкова важно може да има в един застаряващ бивш Севкоордски парламин, та Бронски ги е изтеглил от наблюдателните им постове на мрачанския свят и ги е докарал чак тук. Някои от тях вероятно смятаха, че се касае за лично отмъщение. Може би наранена гордост от начина, по който лорд Кавана и телохранителят му се бяха държали с Бронски на Мра-миг.

Не можеше да им разкрие истинската причина. Не и докато не решише да поиска от тях да се присъединят към Торин Лий в личната карантина, която той бе наложил върху Мра-ект.

С течение на времето, разбира се, всички, включително и Бронски щяха да се включат в тази карантина. Но засега не. Преди това лорд Кавана трябваше да застане на тяхна страна.

Защото, също като Лий, Кавана знаеше истината за КИОРО: че легендарното оръжие, чието съществуване бе позволило на Северния координационен съюз да определя политиката на Федерацията в

продължение на близо четиридесет години, не съществува. И че никога не е съществувало.

По никакъв начин Бронски не биваше да допусне тази горчива истина да стане достояние на населението — хората виждаха в КИОРО единствената си надежда за спасение от завоевателите. По абсолютно никакъв начин. Където и да бе отишъл Кавана, рано или късно те щяха да го намерят.

И да го накарат да запази тази тайна. С добро или с лошо.

„Офицерът за свръзка Бронски и неговият спътник напуснаха приемната на Миротворческата база 18.4 минути след приключване на прослушването и се отдалечиха от всички активни терминали, до които имах достъп. Продължавах да следя парлимин Вандайвър и неговия телохранилел, но разговорът им се свеждаше до откъслечни реплики без никаква полезна информация. 3.7 минути след излизането на Бронски те също напуснаха базата.

Прекъснах връзката с базовата компютърна система и се зах да анализирам събраната информация. Най-обезпокояващата новина бе липсата на каквито и да било сведения за местонахождението на лорд Кавана. Проиграх няколко пъти всички записани разговори, изучавайки внимателно израза върху лицето на Бронски и парлимин Вандайвър. Особено впечатление ми направи един от коментарите на офицера за свръзка Бронски: «Трябва да поставим под наблюдение Вандайвър — впил се е в нас като куче». В края на краищата не можах да стигна до никакъв извод за смисъла на това изявление — вероятно пак поради недостиг на информация. Съществуваха няколко вероятни обяснителни теории, но нито една от тях не надхвърляше 0.05 процентовата бариера. Нуждаех се от още информация.

Може би щях да я получа от Арик Кавана. Той ме беше предупредил, че скоро ще се присъедини към мен. Оставаше да запазя търпение, докато мога да обсъдя тези въпроси с него“.

4.

Новото му название бе „Затворена уста“ и за зхиррзхиански кораб бе доста впечатляващ. Това бе патрулен кораб от среден клас, предназначен да извършва разузнавателни полети из околните незхиррзхиански светове и през последните осем пълни завъртания бяха демонтирали почти половината от наличното му въоръжение. Командир Спс-кудах, Плаа'рр, бе изразил гневен протест, но възраженията му останаха незабелязани от Върховния вожд и Военното командване. „Затворена уста“ поемаше на дипломатическа мисия, а на такава мисия не се отива въоръжен до зъби.

Загледан в кораба, който бе прикачен към стартовата площадка, изследовател Нзз-ооназ се надяваше това решение да е правилно.

— Нещо ми изглеждаш обезпокоен, изследовател — чу се глас зад него.

Нзз-ооназ прибра езика си в устата — не си бе дал сметка, че е зяпнал така невъзпитано.

— Извинете, Върховни вожде — промърмори той. — Не исках да проявявам неуважение.

— Не се и съмнявам. — Върховният посочи с език „Затворена уста“. — Но неочакваната поява на зхиррзхиански кораб сама по себе си ще е достатъчно заплашителна, изследовател. Нямах да е никак дипломатично, ако на всичко отгоре се перчи и с тежките си оръжия. Ето защо всъщност решихме да пратим само един кораб, вместо цяла група.

— Разбирам — отвърна Нзз-ооназ, въпреки че бе чул друго: Върховното командване пращаше един-единствен кораб, защото не можеше да си позволи да отдели повече. — Само дето все още не съм убеден напълно, че мрачанците са такива невинни жертви на хората-завоеватели, за каквито ни се представят.

— Предполагам, че не си убеден — отвърна Върховният. — Точно затова и те назначих за говорител на мисията.

Нзз-ооназ примлясна нервно с език, спомнил си неочаквано за двамата мрачански пленници, които неговата изследователска група бе докарала тук от Базов свят дванадесет след бягството на човека-завоевател Фелиан Кавана. Пленниците твърдяха, че са посланици, пратени да сключат съюз със зхиррзхианците, но внезапната им смърт бе сложила край на по-нататъшните дискусии.

Неочаквана и загадъчна кончина, следствие от все още неопределени причини или непознати болести. Подозрителна смърт, така смяташе Нзз-ооназ. Въпреки това двамата с Трр-гилаг бяха единствените членове на групата, които изразиха съмнения за намеренията на мрачанците.

Тъкмо заради тези съмнения Трр-гилаг бе изтеглен от експедицията до мрачанския свят.

Никой естествено не го признаваше открито. Но Нзз-ооназ знаеше как да чете между редовете. Забеляза начина, по който говорителят на Дхаа'рр бе разговарял с Трр-гилаг, а и познаваше добре дългата история на кланово съперничество между Дхаа'рр и Кее'рр, съсредоточена и фокусирана в неприязънта на говорителя към младия изследовател от Кее'рр.

Същият този изследовател, който бе сгоден с жена от Дхаа'рр. Само това бе напълно достатъчно да му осигури враждебно отношение от страна на всеки, надарен с тесногърдието на говорителя Цвв-панав.

Ала въпреки всичко Нзз-ооназ се бе надявал, че Трр-гилаг ще се появи отново, поне за да пожелае успех на групата. Дали отсъствието му нямаше някакво друго, неприятно значение?

— Не бива да се притесняваш за подробностите около преговорите — продължи Върховният. — Придружаващите ви старейшини ще следят всичко, което се прави или казва на Мра, и ще ни информират своевременно. Постарай се да не разкриеш присъствието им на вашите домакини. — Той снижи глас. — И не забравяй: една от най-важните ви задачи е да научите колкото се може повече за КИОРО. Те също искат да говорят за това — доказва го настойчивостта на двамата мрачанци. Искам да знам всичко, което могат да ни кажат за това оръжие.

Пред тях изникна един старейшина.

— Изследовател Нзз-ооназ, командир Спс-кудах докладва, че „Затворена уста“ е готов за старт. Настоява незабавно да се качите на

борда.

Нзз-ооназ размести език в суховата усмивка. Командирът Спс-кудах бързаше да покаже кой се разпорежда в тази мисия. Трр-гилаг бе имал подобни проблеми с неговия командир, когато изследователската им група се бе евакуирала от Базов свят дванадесет. Явно трябваше да му бъде даден един малък урок за това кой е говорителят.

— Предай на корабния командир, че ще бъда там, когато съм готов — нареди той на старейшината.

— Подчинявам се — рече старейшината и изчезна.

— Чудесно се справи — одобри поведението му Върховният. — Не забравяй да се държиш на положение и пред мрачанците и всичко ще е наред.

— Ще се постарая — обеща Нзз-ооназ.

— Зная. — Върховният отново снижи глас. — Още нещо и те пускам да вървиш. Пази се от изследовател Глл-боргив. Говорителят Цвв-панав има амбициозни политически аспирации, както за себе си, така и за целия Дхаа'рр клан. Възможно е Глл-боргив да е получил лични инструкции от него относно предстоящата мисия.

— Искате да кажете, че може да се опитат да саботират преговорите?

— Не точно саботаж — рече Върховният. — Във всеки случай, не открит. Не е изключено обаче да се опита да промени преговорите в полза на Дхаа'рр, което да доведе до катастрофални последствия. Каквото и да става, зхиррзхианците трябва да се покажат пред мрачанците като обединен народ.

— Разбирам — кимна Нзз-ооназ.

— Хубаво. Сега тръгвай. Желая ти успех.

Имаше толкова много въпроси, които чакаха неотложното решение на Върховния вожд, но в този момент един от тях бе по-важен от всички останали. Ето защо той прекоси със забързана крачка коридорите на Върховния комплекс и се затвори в кабинета си. Едно от малкото места в Града на единството, където старейшините не можеха да проникват.

Нямаше старейшини, но пък имаше двацет и осем Върховни вождове, всичките негови предшественици.

Осемнадесети го очакваше, увиснал в мъждивата светлина над бюрото.

— Съжалявам — извини се Върховният и седна на дивана. — Задържаха ме.

— Няма значение — успокой го Осемнадесети. — Не се оказва чак толкова спешно, колкото мислех, когато ти се обадох. Изследовател Трр-гилаг е бил потърсен от брат си, командир Трр-мезаз, по обезопасената линия, която използваха по-рано. Командир Трр-мезаз е разпитвал за КИОРО и се опасявах, че Трр-гилаг ще му каже всичко, което знае. Оказа се, че съм грешал.

Върховният се намръщи.

— Това вече няма почти никакво значение. Има предостатъчно зхиррзхианци, които знаят за него, или подозират.

— Сигурно. Като стана дума за това, известно ли ти е, че говорител Цвв-панав е напуснал Оакканв?

— Известно ми е, разбира се — тросна се кисело Върховният. — Каза, че отивал на Дхаранв, за да се посъветва с клана и родовете водачи.

Осемнадесети примлясна недоволено с език.

— Не обичам, когато е далеч и не можем да го държим под око. Надявам се, че ще се появи тук, когато „Затворена уста“ стигне родния свят на мрачанците.

— Обеща да се прибере дотогава — отвърна Върховният. — Направо се скъса да ми обяснява, че мисията включвала изследователи от Дхаа'рр, както и неколцина старейшини. Искаше да ми намекне, че дори да не е тук, ще получава постоянни доклади.

Осемнадесети изломоти нещо нечленоразделно.

— Опасно е — каза след това. — Не бива да му се позволява да отправя подобно открито предизвикателство към твоето командване.

— Това не ме тревожи особено. — Върховният сви рамене. — Той знае, че ако прекрачи границата, ще съм принуден да извадя запис, който показва, че неговите агенти са замесени в кражбата на фссс-органа на Трр-пификс-а. Мисля, че цялото това перчене е само опит да излекува наранената си гордост.

— Може би — рече със съмнение в гласа Осемнадесети. — Но ако дадеш гласност на записа, той може да контрира с разкрития за КИОРО.

— Което и без това няма да запазим още дълго в тайна — въздъхна Върховният. — Освен това фактът, че хората-завоеватели все още не са използвали КИОРО срещу нас, показва, че вероятно някои от елементите на това оръжие са останали на наша територия след внезапните ни атаки и сега те не могат да ги достигнат. Ако мрачанците го потвърдят, едва ли можем да очакваме да настъпи паника, когато новината за КИОРО стане обществено достояние.

— Така е — склони Осемнадесети. — Поне ще запуши устата на някои от най-отявлените противници на нашата стратегия. Всички ще разберат необходимостта да разпръснем корабите си на такава огромна площ и да изтъним отбранителната си линия.

— Само дето това разбиране ще отпадне, когато воините ни масово започнат да се въздигат до старейшини — промърмори навъсено Върховният. — Не зная, Осемнадесети. Колкото повече се изкачваме по този път, толкова повече ми се струва, че единственото ни спасение е съюзът с мрачанците. Но точно сега не сме в никак изгодна позиция да се пазарим.

— Да, ако мрачанците знаеха цялата истина — посочи спокойно Осемнадесети. — Но те не я знаят.

Върховният погледна към бюрото и дивана, на който преди малко повече от едно завъртане бе седял говорителят Цвв-панав. Говорителят Цвв-панав, който имаше големи амбиции за клана на Дхаа'рр...

— Кой знае — подхвърли той на Осемнадесети. — Кой знае?

Докато Трр-пификс-а се приближаваше към дома си, над нея се носеха няколко старейшини. Просто се рееха в небето, без на пръв поглед да правят нищо.

И я наблюдаваха.

Тя избягваше погледите им. Щеше ѝ се да ги няма, боеше се, че ще се опитат да я заговорят. Не знаеше какво им е известно за случилото се, но последното, което искаше, бе непознати да я разпитват за най-срамния миг в живота ѝ. Особено непознати старейшини.

Те я гледаха, докато отключваше вратата. За нейно облекчение никой не направи опит да я заговори. Когато тя влезе и затвори

вратата, почувства, че погледите им изчезват.

Не че вратата беше някаква преграда за тях. Можеше само да се надява, че възпитанието им ще надделее над любопитството.

Няколко стоудара се мота из къщата, но мислите ѝ бяха много далеч. Всичко си беше така, както го бе оставила. И въпреки това ѝ изглеждаше невъзвратно променено. Преди войниците да я изведат през същата тази врата, къщата бе за нея като небесата. Безопасна и сигурна, уютна и анонимна.

Но вече не. Трр-пификс-а, Кее'рр, сега беше престъпник и името ѝ фигурираше във всички файлове с досиета на Оакканв. Нямаше никакво значение, че обвиненията срещу нея бяха оттеглени по причина, за която сега не ѝ се мислеше. Този факт обаче клюкарите щяха да го подминат с пренебрежение. Това, за което щяха да си говорят шепнешком зад гърба ѝ, бе, че е била заловена с откраднат фссс-орган в собствената си къща.

Донесен ѝ от двама млади зхиррзхианци, представили се само с имената Корт и Дорнт. Млади зхиррзхианци, които бяха споделили страховете ѝ за въздигането. И ѝ бяха предложили помощта на старейшината, който сега сигурно се навърташе около къщата ѝ. Който бе симпатизирал на желанието ѝ да отхвърли старейшинството и ѝ бе обещал да измоли решението за него да не бъде взето от родовите и кланови лидери, а от нея самата.

Е, да, наистина ѝ дадоха право да решава. Миг преди войниците да нахлуят в къщата ѝ и да я заловят.

И всичко само защото им се бе доверила. Колко пъти, запита се тя, бе предупреждавала синовете си да не се доверяват на непознати?

Градинарските ѝ инструменти все още бяха в кухнята, както ги бе оставила преди две пълни завъртания. Тя прокара ръка по тях, усети твърдостта на керамичните остриета и меката податливост на дървените дръжки. Опита се да съхрани в паметта си усещането за този допир.

Защото когато нейното материално тяло най-сетне стигнеше края на силите си и дойдеше време да бъде въздигната в старейшина, тези спомени щяха да са всичко, което щеше да ѝ остане. Нямаше да има повече докосвания, нито ухания, нито вкусове — само зрителни възприятия, звуци и мисли. Щеше да бъде пленена в едно смътно

полусъществуване и всички неща на този свят, които обичаше, щяха да останат недостижими.

Не искаше да живее така. Не можеше да понесе мисълта да живее по този начин. Но и беше болезнено ясно, че няма да ѝ дадат право на избор. Всички зхиррзхианци се превръщаха в старейшини, това бе откакто свят светува и щеше да продължи така.

Тя замръзна, стиснала дръжката на лопатата. Ето го пак — звука на керамично острие, което се забива в земята. Идваше иззад стената отдясно.

Някой копаеше зад къщата ѝ.

Сред обърканите ѝ мисли блесна гневна искра. Ако някой непознат злосторник бе решил, че може просто ей така да влезе в градината ѝ и да се разпорежда, щеше да му даде да разбере. Вдигна лопатата като оръжие, мина през кухнята и отвори задната врата.

Там наистина имаше зхиррзхианец — копаеше точно в лехата с нейните любими курандий. Но не беше непознат. А и едва ли можеше да го сметне за злосторник.

— О, здравей, Трр-пификс-а — каза Трр-тулкож. — Прощавай, не знаех, че си се върнала.

— И аз не очаквах... да се върна — призна Трр-пификс-а. Гневът ѝ бързо се топеше. Трр-тулкож беше неин братовчед и близък приятел на най-малкия ѝ син Трр-гилаг. Преди много цикли пътищата им се бяха разделили: Трр-гилаг стана изследовател на другопланетни култури, а Трр-тулкож предпочете да си остане у дома и се издигна до поста главен хранител на родовия храм близо до Скалистата долина.

Макар че може би вече не беше главен хранител, споходи я неочакваната мисъл. Сигурно и той бе изправен пред обвинения, задето бе допуснал кражбата на фссс-органа от храма.

Не само че бе съсипала своя живот и репутация, но бе повлякла в дупката и този невинен младеж. Още една горчива следа в наранената ѝ съвест.

— Какво правиш тук?

— Реших да намина и да видя дали цветята ти не се нуждаят от грижи — рече той и сведе очи към дупката. — Не знаех колко дълго ще отсъстваш, а ми казаха, че е хубаво корените от време на време да се поливат.

— Много мило от твоя страна — отвърна Трр-пификс-а. — Не зная кой ти е дал този съвет, но той нищо не разбира от градинарство. А и тази дупка е твърде голяма.

— Тъй ли? — Трр-тулкож изглеждаше изненадан. — Съжалявам... исках само да ти услужа. По-добре тогава да я запълня.

— Запълни я някъде до средата — посъветва го Трр-пификс-а и закрачи по пътеката между храстите. — Ела сега тук. Махни тези два стръка и ще ти покажа как се прави.

Следващият тентарк копаха дупки и когато приключиха, Трр-пификс-а се чувстваше така, сякаш нищо от случилото се през изминалите две пълни завъртания не бе действителност.

— Радвам се, че се отби, Трр-тулкож — каза тя, докато си миеше ръцете в кухнята. — Наистина имах нужда от компания.

— Това не ме изненадва — отвърна Трр-тулкож. — Но какво се случи в Града на единството? Разкажи ми — стига да не ти е неприятно да говориш за това.

— Вече го преживях, тъй че... каквото и да кажа, по-лошо няма да стане. Цели две пълни завъртания ме държаха в килия. После ме изкараха да говоря с някаква много важна клечка, която ми съобщи, че мога да се прибирам вкъщи.

— Съжалявам, Трр-пификс-а. Чувствам се отговорен за случилото се.

— Не е така, Трр-тулкож. Аз съм тази, която те въвлече в беда, а не ти мен. Аз и моето глупаво... — Тя млъкна и му обърна гръб.

— Твоето нежелание да се въздигнеш в старейшинство? — подсказан меко той. — Това не е глупаво, Трр-пификс-а. Не зная дали е правилно, но в никакъв случай не е глупаво.

— Аз пък зная, че заради мен ти загази здравата — рече Трр-пификс-а. — И двамата загазихме. Тъй че, според мен, направо си беше глупаво.

— Не бива да поемаш цялата вина върху себе си — настояваше Трр-тулкож. — И други зхиррзхианци са въвлечени в това.

— Но всички вярват, че аз съм ги наела, за да откраднат моя фссс-орган — каза огорчено Трр-пификс-а.

— Е, аз съм от тези, които не вярват в това — увери я Трр-тулкож. — Ти ли даде техните имена на Върховния вожд?

— Разбира се, че ги дадох аз: Кортe и Дорнт, които твърдяха, че са от някаква организация Свобода на решението за всички.

— И?

— Заявиха ми, че такава група не съществува. — Трр-пификс-а се извърна към него. — Толкова съм объркана, Трр-тулкож. Може би Кортe и Дорнт също не съществуват. Може би полудявам.

— Не, в никакъв случай. По-скоро си изморена. Трябва да си починеш.

— Прав си. — Тя се засмя. — Нямахте да се сетя, ако не ми беше казал. Но толкова приятно си побъбрихме отвън, че не забелязах колко съм изтощена. Наистина е време да си почина.

— А аз ще продължа в градината — каза Трр-тулкож и взе лопатата от ръцете ѝ.

— Недей. Вече се измихме. Ще довърша утре.

— Не. Аз оцапах всичко, аз ще го оправя. Ти иди си легни. Или направи бульон.

— Ти си невъзможен — засмя се Трр-пификс-а. Но ѝ беше приятно, че не се налага да се връща в градината. Беше забелязала, че някои от старейшините витаят над нея. — Добре, върви. До пет стоудара бульонът ще е готов.

Трр-тулкож излезе, а Трр-пификс-а извади купата за бульон и я сложи на огъня, като се мръщеше от болките в ставите. Сети се, че не е попитала Трр-тулкож какъв бульон предпочита, и тръгна към вратата.

Трр-тулкож бе коленичил на земята до първата дупка, която бе изкопал, и тъкмо вадеше от нея малка керамична кутийка.

Трр-пификс-а притвори вратата и продължи да го наблюдава през тясната цепнатина. Трр-тулкож избърса кутията и я прибра в една торбичка.

Трр-пификс-а затвори вратата и се върна при купата, над която вече се вдигаше пара. Малка кутийка — никога досега не я бе виждала, — заровена в нейната градина. Какво беше това? Още повече — защо от нея се интересуваше Трр-тулкож?

А също така — защо я беше излъгал?

Защото той наистина я бе излъгал. Не беше дошъл, за да полива кирандий, а заради кутията. Какво ли имаше в нея?

Имаше само един начин да узнае отговора. Трябваше да излезе и да повика някой от старейшините. За всеки от тях щеше да е детска

игра да надникне в кутията. И тогава, ако въпросът се окажеше важен, да предупреди родовете и кланови водачи.

Откъм купата се носеше приятното ухание на готовия бульон. Разбира се, Трр-тулкож едва ли се занимаваше с нещо незаконно. Дори самата мисъл за това беше нелепа. Трр-тулкож навярно имаше напълно достоверно обяснение за всичките си действия. Най-лесното бе да излезе и да го попита.

Когато той влезе в кухнята, тя вече бе разляла бульона в чиниите. Торбичката бе прибрана под полите на дрехата му.

Докато посрѣбваха бульона, разговорът се върна към спомени от миналото. Трр-тулкож си тръгна след близо един тентарк, но тя така и не го попита за загадъчната кутия.

Може би така беше по-добре, реши тя, докато миеше чиниите и ги прибираще в сушилнята. Стигаха ѝ неприятностите от последните няколко завъртания. Подозираше, че няма да се свърши с тях. Може би същото важеше и за Трр-тулкож.

Мина доста време, преди гласът на Трр-тулкож да достигне до него — притаения в мрака на сивия свят.

— Всичко е наред. Оправихме се.

Трр'т-рокик се промъкна предпазливо към границата на светлия свят. Бяха някъде на открито, над тях се простираше небосводът на Оакканв. Зад него беше къщата на Трр-пификс-а.

— За един стоудар си помислих, че са ни спипали — оплака се той на Трр-тулкож. — Когато я видях да те гледа, след като беше извадил кутията. Все още се чудя защо така и не те попита за нея.

— По-добре да ме беше попитала — изсумтя Трр-тулкож. — Пък и рано или късно тя ще узнае всичко.

— Само ако успеем — заяви мрачно Трр'т-рокик. — В противен случай е по-добре да не знае нищо.

— Все още съм на друго мнение — рече Трр-тулкож. — Още повече, след като я видях. Тя не е изморена, Трр'т-рокик. Тя е разтревожена, уплашена и засрамена. Но най-вече уплашена. Дава си сметка, че здравата го е загазила и че е цяло чудо, дето я пуснаха да се прибере. Рано или късно ще осъзнае, че свободата ѝ се дължи на ужасна и срамна сделка.

Трр'т-рокик завъртя недоволно език. Принудителният край на годежа между Трр-гилаг и Клнн-даван-а...

— Ама че неприятна история... — промърмори той.

— Но не чак толкова, колкото си представя тя — упорстваше Трр-тулкож. — Можеше да разсееш част от страховете ѝ и същевременно да я уведомиш, че си на нейна страна.

Трр'т-рокик погледна назад, към къщата на Трр-пификс-а, вече почти скрита зад едно вимисово дърво.

— Тя не иска да ме види, Трр-тулкож. В представите ѝ аз съм мъртвец, който вече не участва в играта. Тя ненавижда това, в което съм се превърнал.

— Това не е ненавист, Трр'т-рокик — възрази меко Трр-тулкож. — Това е страх. Страх от промените, които би внесло в живота ѝ старейшинството.

— Може и така да е. И все пак е странно, знаеш ли. Едва ли е имало и десетина момента в съвместния ни живот, когато да я е било страх от нещо. Започвам да си мисля, че този страх може да се превърне в основната движеща сила в нейния настоящ живот.

— Тогава иди при нея — посъветва го Трр-тулкож. — Иди, все още сме в обсега. Можеш да запълниш пропастта, която ви разделя, и двамата да се съберете отново — като съпруг и съпруга.

В продължение на няколко удара Трр'т-рокик почти бе готов да се поддаде на изкушението. Да погледне отново в лицето на Трр-пификс-а и да почувства погледа ѝ върху своето. Не да я наблюдава тайно от разстояние, докато тя следва рутината на ежедневието, без той да е при нея.

Не, Трр-пификс-а не искаше само да разговаря с него. Тя искаше той да я докосва, да я прегръща, да я държи в обятията си. Искаше нещо, които никога вече не би могъл да ѝ даде.

А щом не можеше да получи това, тя не би пожелала друго. Беше дала съвсем ясно да се разбере.

— Не можем да си позволим да рискуваме — промърмори той, докато продължаваха да се отдалечават. — Трр-пификс-а знае, че е далеч извън обсега на моята основна точка. Ако отида при нея, ще трябва дай разкажа за това — той посочи с език кутийката — и да призная, че съм я наблюдавал.

— Но тя ще те разбере.

— Най-вероятно няма — възрази Трр'т-рокик. — По-скоро появата ми ще има драматичен обрат и тогава едва ли ще можем да разчитаме, че нашата малка тайна ще си остане тайна. Нали видя всички тези старейшини, дето се навъртаха около къщата — една погрешна дума, уловена от някоя ушна цепка, и върху нас, като дъжд от камъни, ще ваят кланови и родови водачи. И тогава вече ще видиш какво значи беда.

— Опасявам се, че си прав. — Трр-тулкож нервно премести език.

— Разбира се, че съм прав — отвърна Трр'т-рокик. — Тогава теб ще те затворят някъде, а мен ще ме приберат отново в родовия храм и няма да успеем да открием измамниците, които й сториха всичко това.

Трр-тулкож се огледа.

— Поне разполагаме с имена, с които да започнем.

— Ако въобще ни свършат някаква работа. От канцеларията на Върховния така и не успяха да ги проследят.

— Да не мислиш, че наистина са искали да ги открият? — възрази Трр-тулкож. — Спомни си — войниците на Върховния чакаха, готови да се нахвърлят върху Трр-пификс-а веднага щом сложи ръка на фссс-органа.

— Вярно — щракна с език Трр'т-рокик. — Жалко, че не можах да подслушам разговора между Трр-гилаг и Върховния в задната част на къщата.

— Според мен той няма нищо общо със случая — подметна Трр-тулкож. — Спомни си все пак, че сме във война.

Внезапно пред тях изникна един старейшина — жена.

— Ти ли си хранител Трр-тулкож, Кее'рр? — попита тя.

— Да.

— Нося ти съобщение от Службата за регистриране на превозни средства. Колата, от която се интересуваш, има идентификационен номер ЦВВ-556499 и в момента е, регистрирана в един дхаа'ррски офис в Седалището на Върховния.

— Разбрано — отвърна Трр-тулкож. — Благодаря ти.

Старейшината завъртя език в стария и добре познат жест на общоприет поздрав — ако се съдеше по него, се бе въздигнала някъде по времето на Третата война на старейшините — и изчезна.

— Значи това е родова кола на фамилията Цвв — заключи Трр-тулкож. — Интересно.

— Това ли е колата, с която са избягали Кортте и Дорнт? — попита Трр'т-рокик.

Трр-тулкож кимна.

— Свързах се с един от производителите на летящи коли и го помолих да провери идентификационните номера, които си успял да зърнеш преди колата да се отдалечи. Изглежда, тази следа води не само към клана Дхаа'рр, но вероятно и към самия им говорител.

Известно време двамата мълчаха. Пръв наруши тишината Трр-тулкож.

— Ще ни трябват много по-сериозни улики, преди да излезем пред обществото — заяви той. — Най-малкото ще трябва да открием кои са Кортте и Дорнт и да установим връзката им с клана Дхаа'рр и с говорителя Цвв-панав.

— Това няма да е лесно — предупреди го Трр'т-рокик. — Говорителят Цвв-панав трябва да е луд, ако досега не ги е скрил някъде надалеч.

— Не е задължително — рече Трр-тулкож. — Единственият свидетел, който би могъл да ги разпознае, е Трр-пификс-а, а тя се намира тук, на четири хиляди разкрача от Града на единството. Говорителят Цвв-панав е арогантен тип и нищо чудно да ги държи някъде при себе си.

— А ако не?

— Ако не, вече ги е скрил някъде, заедно с колата. Машините се проследяват по-лесно от тези, които ги карат.

— Така е. Да вземем вагон от Тръстиково село за транспортното поле при Пътна врата. Оттам до Града на единството е един хвърлей разстояние.

— Добре — отвърна Трр'т-рокик, но изглежда, се колебаеше. — Сигурно си даваш сметка обаче, че ако ти не успееш да ги разпознаеш, те ще те познаят. А тези типове не искат да бъдат открити.

— Това го знам — рече Трр-тулкож и в гласа му се доловиха стоманени нотки. — Дори го очаквам с нетърпение. В родовия храм те ни завариха неподготвени. Сега обаче е наш ред.

5.

Беше тъмно. Тъмно и тихо, ако се изключеше жуженето на нощните насекоми и свистенето на вятъра в дърветата и тръстиките, които ги заобикаляха. Някъде съвсем наблизо приглушено сумтеше авци-кубу — риеше с издължената си муцуна за крехки пара. Още по-нататък се чуваше разнородното бръмчене на колония цветолобиви прилепи, които очевидно се сражаваха за територия на клоните на някое дърво.

Изтегнат върху тънкото одеяло, скрит под почти невидимия защитен воал, който бе спуснал над главата си, лорд Кавана се озърташе в тъмнината на гранпараската нощ и се питаше какво ли може да го е събудило.

Часовникът, ножът и Колчиновият многозаряден пистолет лежаха непокътнати до него. Той се извъртя надясно, като се намръщи от болката в изморените мускули.

— Лорд Кавана? — разнесе се тих глас на два метра от него.

— Да — отвърна Кавана и безшумно вдигна пистолета. — Съжалявам — събудих ли те?

— Не, буден съм от няколко минути — отвърна Митри Колчин. — Мисля, че нещо се прокрадва към нас.

Кавана неволно потрепери.

— Аз пък смятах, че си изтребил всичко наоколо, след като направихме лагера.

— Аз също — призна Колчин. — Тихо, моля ви, искам да чуя...

Кавана стисна пистолета още по-силно. Опитваше се да диша безшумно. Мъчеше се да си представи разположението на лагера и посоката, от която се приближава неприятелят.

— Колчин?

— Сър, трябва да пазите тишина...

— Тук е — рече му Кавана. — Усещам го с десния си крак.

Така и не чу как Колчин се измъкна от спалния чувал, но изведнъж въздухът се раздвижи и телохраниелят се озова до него.

— Не мърдайте — прошепна Колчин. — Затворете очи.

Внезапно навесът се озари от светлината на фенерче. Кавана примижа, после погледна към десния си крак.

Наистина беше там: издължено, разделено на сегменти зеленикавооранжево лианоподобно тяло, което се плъзгаше лениво по бедрото му. Кавана не познаваше точно този вид, но подобно на останалите гранпараски влечуги, опашката и страните му бяха покрити със заострени шипове. Влечугото се опитваше да се промуши под завивката, откъдето долавяше топлина.

— Не мърдайте! — тихо каза Колчин. — Ще се опитам да го отвлека настрани.

Чу се тихо бръмчене и лъчът на фенерчето се сви и се превърна в ярка точка, сияеща върху главата на животинчето. Влечугото замря, сякаш обмисляше ситуацията, после бавно извърна глава към новия източник на топлина.

— Трябва да го отдалеча с още няколко сантиметра. Иначе може да се извърне и да ви нападне.

Кавана кимна едва забележимо, за да не привлече вниманието на влечугото, което се отдалечаваше от него с агонизираща мудност.

След един безкраен миг Колчин замахна и прикова главата на влечугото към земята със сгъваемия си нож. Докато змиевидното тяло се гърчеше в мъчителни конвулсии, измъкна и ловджийския и му отсече главата.

Кавана си пое дъх и отпусна дръжката на пистолета.

— Вече няма опасност, нали?

— Няма — отвърна Колчин, който вече разчленяваше сегментите на влечугото и ги разхвърляше из гората. — Само не докосвайте главата — шиповете сигурно са отровни.

— Брей! — възкликна тихо Кавана и си погледна часовника. До зазоряване оставаха два часа. — Кога каза Пилтариаб, че ще се върне от остров Пуерто Симоне?

— Тази сутрин по някое време — отвърна Колчин. Най-сетне бе приключил с неприятната задача и прибираще ножа. — Не каза обаче кога точно.

— Доколкото познавам авурите, цяло постижение е да ти определят дори дата на срещата — засмя се Кавана, подпря се на лакът и се взря в мрака. На няколко километра от тях беше проливът Серено,

тесен воден канал, който отделяше Гранпараския континент от безопасния остров Пуерто Симоне. Деветдесет и пет процента от четирийсетмилионното население на планетата живееше на острова, напълно изолирано от смъртоносния растителен живот на дивия континент.

За нещастие Кавана и Колчин бяха принудени да напуснат това безопасно кътче.

Не такива бяха първоначалните им планове. След като се разделиха с Питър Бронски на Мра-миг, те наеха един малък боен кораб от мрачанското оръжейно гробище в хълмовете край град Миг-Ка — единствения кораб, който можеше да бъде подготвен за водене на бойни действия за по-малко от половин час — и напуснаха планетата. Намеренията им бяха да се отдалечат колкото се може по-бързо от мрачанския космос и да се върнат на Ейвън, родната планета на Кавана, където да обмислят как най-бързо Общността може да се справи със заплахата от завоевателите.

Но вселената, изглежда, не беше склонна да им съдейства. Също както при куриерските кораби, двигателите на космическите изтребители бяха два пъти по-бързи от тези на големите съдове, но заплащаха тази бързина с петорно нарастване на потреблението на гориво и дори да имаше някакъв начин двигателят да се нагласи така, че да работи с намалена мощност, двамата така и не успяха да го открият. Куриерските кораби естествено разполагаха с големи горивни резервоари. Не и изтребителите обаче.

В края на краищата можеха да разчитат само на ограничен брой места, където да стигнат без презареждане, но нито едно, където биха посрещнали с добро око появата на изтребител с мрачански опознавателни знаци, управляван от човешки екипаж. А като се имаше предвид, че Бронски вероятно бе по петите им, на всяка цена трябваше да избягват всякакви поводи за подозрения.

Което означаваше, че им остава само една възможност.

Кливерес си Йятуур, дванадесети съветник на Йикроманската йерархия, бе изненадана, че ги вижда отново толкова скоро. Поздрави ги с нескрита хладнина, но след известна настойчивост от страна на Кавана успяха да се споразумеят и след няколко часа излетяха отново, този път на борда на един стар паулиански миньорски кораб, който Кливерес изрови от незнайно къде.

С много по-бавния си двигател паулианският кораб имаше достатъчно гориво, за да се дотътри до Ейвън. За нещастие, оказа се, че има дефектни впръскватели.

Все пак успяха някак си да се доберат до Гранпара. Но както правилно посочи Колчин, за аварийно спиране Гранпара бе съвсем подходящ избор. Като се имаше предвид, че почти цялото население се бе събрало на остров Пуерто Симоне, нямаше никаква необходимост някой да следи трафика в околопланетното пространство. А на материка имаше предостатъчно миньорски станции, така че никой да не им обърне внимание. Колчин се възползва от това и насочи кораба към една от тези станции достатъчно далеч от острова — и от Мирмидонската оръжейна инсталация, изведена на защитна орбита, — а сетне продължи в нисък полет над горите, следвайки извивката на брега.

Проблемите им, пак според Колчин, бяха намалели само до два: как да намерят нови впръскватели и откъде да се сдобият със средства за тях, без да прибягват до банковата сметка на Кавана, което веднага би привлякло вниманието на преследвачите.

Третият проблем, добавен от Кавана, бе как да оцелеят, докато приключат с решаването на първия и втория.

— Спалният ви чувал май не е пострадал — заключи Колчин. — Не виждам от него да стърчат шипове.

— Това е добре — каза Кавана и погледна небръснатото лице на младия мъж. Колчин определено си разбираше от работата — беше много старателен, относно безопасността на своя работодател, съчувстваше му за плюсните по краката и болките в мускулите, споделяше страховете му за дебнещите из горите опасности. Но под всичко това се спотайваше едно почти момчешко удоволствие от приключението.

Кавана, разбира се, не можеше да го вини. Колчин бе получил закалката си като миротворчески командос — израсъл сред най-добрите войници, които можеше да предложи Общността. Работата му на личен телохранител едва ли изискваше кой знае какви усилия. Но ето че най-сетне, за първи път, откакто Кавана го бе наел, Колчин имаше възможност да прибегне до познанията си за оцеляване в трудни условия.

Кавана можеше само да се надява, че Колчин не е избрал да се приземят сред пуцинаците на Гранпара по тази причина.

— Добре — каза Колчин, след като си погледна часовника и вдигна очи към небето. — Има още време да поспите до зори.

— Зная — отвърна Кавана и уморено потърка очите си. Спеше му се неудържимо — скитосванията из гранпараските пуциначи бяха изчерпали и последните му физически и психически резерви. — Само че ми се иска да поработя още малко. Все още не съм обмислил всички подробности от плана, а ми се ще да съм готов, когато се върнем на Ейвън.

— Щом настоявате — рече Колчин и се огледа. — И без това Пилтариаб ще се появи най-рано след няколко часа.

— Ако се забави още малко — изръмжа Кавана, — току-виж сме прекарали цялата война тук.

— Не по моя вина... — присви очи Колчин, но Кавана го прекъсна.

— Не те обвинявам, Колчин. Зная, че и на теб не ти е леко. Извинявай. Просто съм смъртно изморен.

— Няма нищо, сър — произнесе Колчин безизразно. Той сигурно също бе много изморен. И сигурно се питаше дали шефът му не е започнал да превърта. Кавана не можеше да го вини за това. В края на краищата бягството им от Мра-миг целеше на първо място да се отърват от карантината, която им бе наложил Бронски и чиято цел бе да бъде запазена в тайна новината, че легендарното оръжие КИОРО не съществува.

Кавана яростно се възпротиви срещу налагането на подобна карантина. Дъщеря му и двамата му синове все още бяха в смъртна опасност от завоевателите и той нямаше никакво намерение да позволява на когото и да било да ограничава свободата му и да го лишава от възможността да им помага. Но Бронски бе отхвърлил молбите му и се наложи спорът да бъде приключен от Колчин, който намери за подходящо да извади пистолета си.

Ето как в края на краищата се озоваха на Гранпара — напълно откъснати от цивилизацията, точно както искаше Бронски.

— Сър, разбирам загрижеността ви — подхвана Колчин. — Но последната продажба би трябвало да ни приближи максимално до онова, към което се стремяхме. Ако Пилтариаб успее да прати

съобщението ви на Бокамба, можем да се надяваме, че ще се измъкнем оттук още идната нощ.

— Може би — промърмори Кавана. Бокамба беше командир на резервната миротворческа флотилия и бивш началник на копърхед от времето на Адам Куин. Жалко, че не се бяха сетили да го потърсят по-рано.

Кавана уморено се отпусна. Мислите му неусетно се прехвърлиха към Арик, Мелинда и Фелиан. Дали бяха живи и здрави? Надяваше се, че е така.

— Сър — заяви Колчин, — с ваше разрешение още веднъж ще огледам района. А след това ще се погрижа за закуската.

— Благодаря ти.

— Нищо работа — увери го Колчин. — Не се колебайте да стреляте, ако възникнат някакви проблеми. — Той извади пистолета си, провери го и потъна в нощта.

Кавана се надигна и отново почна да прелиства бележките си.

— Ето го, идва — пробуди го от дрямката гласът на Колчин.

Кавана се надигна и премигна сънено. Беше късна сутрин; в далечината, отвъд белезникавите вълни на пролива Серено, се виждаше тъмният масив на остров Пуерто Симоне, а между материка и острова се поклащаха поне дващестина различни по големина плавателни съдове — от внушителни пасажерски лайнери до малки рибарски лодки. Една от тях се бе насочила право към тях.

— Видя ли го?

— Да — отвърна Колчин; гледаше през бинокъла. — Преди малко подаде глава от трюма — изглежда, даваше последни нареждания на екипажа. Има още трима на борда — все авурци.

Кавана присви очи към приближаващата се лодка. Колчин му подаде бинокъла и каза:

— Ще ида да ги посрещна долу на пристана. Щом се уверя, че всичко е наред, ще ви подам сигнал.

Той се приведе и заслиза към малкия залив под тях. Беше вече на пристана, когато лодката се приближи и един от моряците му хвърли въжетото. Зад него се показа и Пилтариаб и почна да жестикулира с типичната авурска експанзивност.

Няколко минути двамата разговаряха. През това време екипажът свали на брега шест големи раници и ги подреди прилежно до краката на Пилтариаб. После, след кратка размяна на думи и жестове, авурите отвързаха лодката и я подкараха навътре в пролива.

Колчин им помаха за сбогом и след това сви лявата си ръка в предварително уговорения сигнал „всичко е наред“. Кавана прибра бинокъла в калъфа и тръгна надолу, като стискаше зъби от болка.

Докато заобикаляше последната група шубраци, чу гласа на Колчин.

— ... изостана, докато идвахме насам. А, ето го.

— Приветствия, моо саб Пилтариаб — каза Кавана и вдигна ръка във възприетия от авурите жест за поздрав. Подуши внимателно въздуха — миризмата на Пилтариаб бе същата, като предишния път. Добър признак. — Как мина пътуването ви до острова?

— Много добре, моо саб Стимър — отвърна Пилтариаб и направи същия жест. — Тъкмо казвах на моо саб Плекс колко приятни аромати се носят тази сутрин из острова.

— Така е, наистина — съгласи се Кавана. — Успяхте ли да...

— Разбира се, вие, хората, сте лишени от възможността да ги оцените напълно — продължи Пилтариаб, сякаш Кавана не бе заговарял. — Макар понякога да съм принуден да призная, че склонността ви да прекалявате с подправките в храната не е чак толкова нетърпима.

— Аз също съм си го мислил — съгласи се сговорчиво Кавана. — Успяхте ли да откриете моо саб Бокамба?

— Разбира се — отвърна Пилтариаб. — Домът му е записан в адресника... Отидох там и го намерих. — Той вдигна ръце, споходен от поредното вълнуващо хрумване. — Той наистина е човек, който разбира от аромати. Къщата му притежава най-необичайния...

— Ох! — възкликна Колчин и се плесна по врата. — Не можем ли да продължим този разговор навътре в гората? Тези проклети морски мушици не ме оставят на мира.

— Ама разбира се, моо саб Плекс. — Пилтариаб размърда ноздри. — Макар че, ако питате мен, не виждам какво толкова могат да подушат във вас. Последната раница от редицата е вашата.

— Премного сме ви благодарни. Набавихте ли всичко, от което се нуждаем?

— Всичко, което поискахте — отвърна Пилтариаб. — А то не беше никак много. Дори Меерт-ха от моя екипаж обикновено взема със себе си повече неща.

— Ние, хората, сме привикнали към простичък живот — обясни Колчин. — Какво стана с другите пари?

— Всичко е тук — увери го Пилтариаб, вдигна една от раниците и я развърза. — Четиристотин двайсет и седем пумарии. Стори ми се, че ги поискахте в севкоордска валута, нали?

— Да, благодаря ви — отвърна Кавана. Четиристотин двайсет и седем пумарии, плодовете на шест мъчителни дни, през които бяха събирали мъзга от дънерите на враждебно настроените гранпараски растения. — Не знаете колко сме ви задължени, задето се съгласихте да посредничите в тази малка сделка.

— Нищо особено — увери го авурецът, наведе се, вдигна другите четири раници и ги наниза на яките си ръце. — Вие пък от своя страна помогнахте на моята миньорска група. Особено вие, моо саб Плекс, с вашите ловни умения.

— Благодаря — отвърна Колчин. — Та казахте, че сте отнесли нашето съобщение на моо саб Бокамба?

— Не съм казвал подобно нещо — възрази Пилтариаб жизнерадостно, докато навлизаха сред дърветата. — Казах само, че съм го намерил. Нали ще се върнете с мен при групата?

— Добре, грешката е моя — призна Колчин. — Срецнали сте се с моо саб Бокамба. Предадохте ли му съобщението?

— Да, разбира се.

— И имаше ли отговор?

— Да, разбира се — повтори Пилтариаб. — Той е във вашата раница. Нали казахте, че ще се върнете с мен при групата?

— Не съм казвал подобно нещо — възрази на свой ред Колчин, подхващайки добре познатата му авурска игра на думи. — Всъщност ние смятахме да се преместим.

— Ах — възкликна Пилтариаб и миризмата му веднага придоби оттенъци на пипер и люляк, ароматична комбинация, която Кавана интуитивно възприе като израз на съжаление. — Ще ни липсва свежият ви улов, моо саб Плекс. Накъде сте се запътили?

— Отиваме на юг — отвърна Колчин. — Открихме много подходящо находище сред едни комарански шубраци, в средата на

които расте паправо грозде. — Той повдигна вежди. — Малко се затрудняваме да открием най-зрелите дънери. Дали не бихте се съгласили да напуснете групата си и да се присъедините към нас за няколко дни — неоченимият ви опит ще ни бъде от голяма полза. Срещу съответния дял мъзга, разбира се.

Пилтариаб почна да рови в една от раниците, а миризмата му стана малко по-тежка. Кавана вече знаеше какво може да означава това: че авурецът мисли.

— Много ми се иска, моо саб Плекс — каза той. — Но мисля, че няма да мога. Моята група се нуждае от носа ми. Ще ме чакат при разширението на Торливата река.

— Е, щом не можете, значи не можете. — Колчин повдигна рамене.

— Може би по-нататък ще намеря възможност да се отбия — обеща Пилтариаб, докато балансираше с четирите тежки раници. — По бреговете на Торливата река има много повече мъзга, отколкото край комаранските шубраци.

— Може би сте прав — склони Колчин.

— Да, така е — кимна Пилтариаб и ноздрите му отново трепнаха. — Авурският нос никога не греши, когато трябва да открие ядивни плодове или свежа мъзга.

— Това е добре известно — съгласи се Колчин. — В такъв случай не е изключено ние да се присъединим към вас след няколко дни.

— Заповядайте. — Пилтариаб разпери ръце и миризмата му отново се промени. — Без добър ловец групата ни е принудена, да прескача по-често до острова, за да си купува храна, а това нарушава спокойствието и поражда дрязги.

— Мога да си представя — рече Колчин. — До скоро виждане, моо саб Пилтариаб.

— До скоро виждане, моо саб Плекс и моо саб Стимър.

Авурецът се обърна и закрачи през гората на север, като измъкна голямото си мачете и го вдигна в дясната си ръка, готов за неприятни изненади.

— Наистина ли искаше той да дойде с нас? — попита Кавана.

— Не — отвърна Колчин, улови Кавана за ръката и го поведе наляво. — Искях само да проверя каква ще е реакцията му на моето

предложение. Не съм сигурен, но ми се струва, че някой ни наблюдава от една от лодките.

Стомахът на Кавана се сви.

— Хора на Бронски?

— Възможно е — отвърна Колчин. — Не видях никого, но имам предчувствие.

Кавана кимна и се навъси. Питър Бронски. Нископоставен чиновник в дипломатическия корпус на Общността, а за посветените — старши офицер в Севернокоординационното военно разузнаване. — Затова значи ни накара да се отдалечим от пристана.

— Здравият разум диктуваше да действваме предпазливо — обясни Колчин. — Ето, пристигнахме.

Стояха пред невисоко хълмче, откъдето се разкриваше панорамна гледка към пролива и малкия залив.

— Подайте ми бинокъла. — Колчин протегна ръка и приклегна. — И се наведете.

Кавана му подаде калъфа с бинокъла, приседна и отпусна презрамките на раницата. Колчин изпълзя до върха на хълма и се подпря на лакти. Кавана пъкна ръка в най-горния джоб на раницата и извади микрокартата от Бокамба. Пъкна я в джобния компютър, нагласи се удобно и плъзна поглед по екранчето. Щом приключи с четенето, въздъхна облекчено.

— Отдалечават се — каза Колчин и се спусна при него. После кимна към компютъра. — Добри новини?

— Чудесни — отвърна Кавана и му го подаде. — Бокамба съобщава, че спасителната експедиция се е прибрала. Арик и Куин са били с тях — здрави и читави.

— Това е страхотно! — възкликна Колчин, приседна до Кавана и взе джобния компютър. — Много се радвам, сър.

— Благодаря. — Кавана зарея поглед в небето. Все пак бяха успели — въпреки че шансовете не изглеждаха да са на тяхна страна.

— Тук пише, че всички са на Едо. Сигурно ги очаква военен трибунал.

— Нищо няма да им направят. — Кавана махна с ръка. — Никой не съди герои.

— Кажете го на Куин — подметна сухо Колчин. — Както виждам, другоземците вече си имат име — сега им казват

зхиррзхианци. — Той въздъхна. — Но от Мелинда няма вест.

— Забелязах.

— Е, тя е в епицентъра на военните действия. Дори Бокамба не може да си позволи лукса да звъни в Командването на Миротворческите сили, за да поиска лична информация.

— Още една причина да напуснем Гранпара колкото се може по-скоро — рече Кавана и пак погледна съобщението. — Тук е прибавил и ценова листа на резервните части... изглежда, парите ще ни стигнат за впръсквателя. Да видим обаче как стои въпросът с... по дяволите!

— Какво?

— „Засега не правете опити да се прехвърлите на острова — прочете Кавана. — Тук е пълно с миротворци, които се стягат за предстоящите военни действия. По план трябва да напуснат острова след два дни“.

— Което означава, че ще трябва да останем тук още три — заключи Колчин. — Все ще възникне нещо в последния момент, което да ни обърка плановете.

Кавана стисна зъби. Още три дни. Три дни в опасните гранпараски гори. Три дни, през които не биваше да си позволява да мисли за Мелинда, останала отвъд бойната линия, в територията, завладяна от завоевателите.

— Какво пък... — Той поклати глава. — Три — три.

— Тъй де — съгласи се Колчин. — А дотогава можем да спечелим още малко пумарии. Сигурно ще ви се услади ресторантското ядене, когато се прехвърлим на острова.

— Чудесна мисъл — засмя се Кавана и се надигна.

— И без това смятах, че ще е по-добре, ако навлезем навътре в гората — рече Колчин с крива усмивка и хвърли последен поглед на пролива. — Не съм сигурен дали не си въобразявам за преследвачите, обаче...

6.

Първото, което долови Клинн-даван-а, докато се спускаше по тясната платформа към повърхността на планетата, която хората-завоеватели наричаха Доркас, беше миризмата. Не беше дразнеща, но едва ли можеше да я нарече приятна. Просто странна смесица от различни непознати аромати.

А може би към тях се прибавяше и собственият ѝ страх? Тук, в самия център на военната зона, да носи незаконното късче, което двамата с Трр-гилаг бяха взели от фссс-органа на Прр'т-зевисти, бе наистина рисковано.

С облекчение забеляза, че втори командир Клинн-вавги я очаква в подножието на платформата, както подобаваше на един грижовен братовчед. Тя повдигна леко глава, прогони опасенията си и продължи да слиза.

— Приветствия, трета братовчедке от рода Клинн — поздравя я той официално. — Аз съм втори командир Клинн-вавги, Дхаа'рр.

— Аз съм изследовател Клинн-даван-а, Дхаа'рр — представи се тя по съответстващия начин. — Приемете на свой ред моите поздравления, трети братовчед. Разчитам на великодушното ви гостоприемство.

— Всичко мое е и ваше — отвърна Клинн-вавги и размърда език в широка усмивка. — Добре дошли, Клинн-даван-а. Радвам се да ви видя отново.

— Аз също, Клинн-вавги — отвърна тя с усмивка. Бяха се срещали само няколко пъти, тъй като клоновете на родовете им не бяха особено близки. — Добре изглеждате — добави тя, забелязала, че войната е оставила отпечатък върху лицето му. — Кога се видяхме за последен път — не беше ли преди два цикъла?

— По-скоро преди един и две трети — поправи я той и източа език към палетата с плодове кавра, сложена до него. Обикновено ритуалът с кавра се прилагаше при среща на близки членове на

семейството, но тук, във военната зона, приложението му явно бе разширено.

— Сигурно сте чули, че водачите на клана Дхаа'рр са отменили годеща ми с Трр-гилаг.

— Да — отвърна Клнн-вавги, като се стараеше да не я гледа, докато подбираше подходящ плод от палетата. — Тук имаме няколко старейшини от Дхаа'рр, които непрестанно ни снабдяват с клюки от дома.

Клнн-даван-а също избра един от плодовете, като се мъчеше да не ѝ проличи, че е стиснала ядно устни. Клюки. Тя обичаше Трр-гилаг и той също я обичаше, но за другите те бяха само тема за клюки.

Клнн-вавги явно прочете нещо на лицето ѝ.

— Съжалявам — вметна той припряно. — Не исках да прозвучи по този начин.

— Няма нищо — успокои го тя. — Не мога да очаквам другите да виждат нещата така, както ги виждам и изживявам аз. — Тя вдигна своята кавра и я разряза на кръст с две резки движения на езика.

Клнн-вавги също изпълни церемонията. Малко след това плодовете се озоваха в коша за боклук.

— Командир Трр-мезаз поиска да ви отведе при него веднага щом пристигнете — рече той и посочи близките сгради. — Доколкото знам, носите лични съобщения от Дхаранв за дхаа'ррските войници тук.

— Да — отвърна Клнн-даван-а. — Те са при припасите в товарния отсек.

— Убеден съм, че войниците ще се радват да ги получат — рече той и ѝ хвърли замислен поглед. — Малко съм изненадан, че изминахте целия този път заради една толкова тривиална поръчка.

— Спокойствието на войниците във военната зона е по-важно от тривиалните поръчки — отвърна смирено Клнн-даван-а.

— Не и когато има по-важни неща. В разгара на война с другоземна раса един специалист по чуждоземните култури би трябвало да има по-неотложни задачи.

— Когато си специализирал нещо, не значи, че автоматично си станал експерт по него — посочи спокойно Клнн-даван-а. — Сигурна съм, че Военното командване е намерило достатъчно работа на експертите си.

— Така е — съгласи се Клинн-вавги. — И все пак командир Трр-мезаз настоя на всяка цена да слезете на планетата. Дори си позволи да влезе в пререкания с върховния корабен командир Дккл-кумвит по този въпрос.

— Предполагам, че е изгарял от нетърпение да чуе как е брат му и защо се е провалил годежът — рече Клинн-даван-а, като се стараяше да говори спокойно. Изглежда, Клинн-вавги не бе склонен да се върже на номера с личните съобщения.

А щом не успя да измами него, вероятно и други щяха да заподозрат, че става нещо нередно. Достатъчно бе дори само един от тях да нареди на някой от старейшините да надникне в багажа й...

— Това, разбира се, не е моя работа — призна Клинн-вавги и повдигна рамене. — Но тук има и такива, които смятат, че всичко, което се случва на Доркас, касае лично тях. Искях само да ви предупредя за това. Ето, стигнахме.

— Благодаря — прошепна Клинн-даван-а, докато минаваха между двамата войници, охраняващи вратата.

Да, старейшините сигурно щяха да се опитат да надушат какво се крие зад неочакваното й пристигане — а и нима имаха какво друго да правят?

Какво пък, нищо страшно. Най-много да сметнеха, че е пристигнала, за да обсъди с Трр-мезаз отмяната на годежа с Трр-гилаг, и в такъв случай пристрастеността им към сплетните щеше да й е от полза.

Помещението, в което влязоха, на пръв поглед наподобяваше скъпо оборудвана лаборатория за някоя важна изследователска група, която се занимава с извънземни култури. Рафтовете на три от четирите стени бяха натъпкани с най-модерна оптронична апаратура и пред всеки от мониторите имаше по един зхиррзхианец. Други се разхождаха из стаята и обсъждаха проблемите си полугласно. Над всичко това се поклащаше облак от петнайсетина старейшини — някои се надвесваха над мониторите, а други се вслушваха в обсъжданията. Повечето бяха скупчени пред един от големите монитори.

В средата на тази група тя забеляза Трр-мезаз.

— На няколко пъти вече бе отбелязано, че скалите в този район са особено богати на метални залежи — тъкмо казваше той. — Не

желая да ми го повтаряте повече. Това е първата солидна следа, която открихме, и искам да я следваме докрай. Ясно ли е?

— Да, командире — отвърна един от старейшините с тон, който според Клинн-даван-а граничеше с неподчинение. — Правим каквото можем.

— Правете каквото е необходимо — поправи го заплашително Трр-мезаз. — Чухте заповедите ми.

— Подчиняваме се, командире — отвърна сърдито старейшината, обърна се и даде знак на останалите старейшини да го последват. — Чухте какво каза командирът. Да вървим.

Цялата група трепна и изчезна.

— Открили ли са нещо? — попита Клинн-вавги.

— Въпрос на преценка — отвърна Трр-мезаз кисело. — Старейшините, които претърсват района на север от селото, са се натъкнали на неметален кабел на дълбочина четири разкрача под земята.

— Звучи многообещаващо — каза Клинн-вавги. — Какъв е проблемът?

— Проблемът е, че ще се затрудним при откриването на богати на метали скали в този район. Неколцина от старейшините са уверени, че става въпрос за комуникационен кабел на една от установките, която разрушихме при първата атака на планетата. — Той се обърна към Клинн-даван-а. — Добре дошла на Доркас, Клинн-даван-а. Пристигате в напрегнат момент и се боя, че гостоприемството ни няма да е така щедро, както се надявате.

— Забравяте, че съм свикнала със суровите условия на различни светове, Трр-мезаз — отвърна сухо Клинн-даван-а. — Зная, че не съм дошла тук на почивка.

— Сигурен съм, че е така — щракна с език Трр-мезаз. — Заповядайте в кабинета ми.

След няколко стотудара влязоха в кабинета на Трр-мезаз.

— Радвам се, че пристигнахте безпрепятствено — заговори домакинът, докато се настаняваха в креслата. — Трябва да ви призная, че бях доста обезпокоен от вестта за нападението на Шаманв от хората-завоеватели.

— Аз също бях обезпокоена — отвърна Клинн-даван-а. — Бях съвсем на открито, когато черно-белите кораби на хората-завоеватели

прелетяха над нас. Имали сме късмет в онзи ден.

— Невероятен късмет — съгласи се Трр-мезаз. — Според докладите това са били кораби на копърхед. Най-опасните човешки завоеватели сред техните войници.

— По-добре, че не го знаехме тогава.

— Вероятно. — Трр-мезаз направи кратка пауза. — Носите ли пакета?

— Да — отвърна Клинн-даван-а и се огледа. — Безопасно ли е да говорим за това тук?

— Напълно — увери я той и също се огледа. — Всички старейшини трябва да са на постове си или да претърсват района на север от селището. Останалите ги използваме като свързочници. Между другото — сигурно още не знаете. Става въпрос за Трр-гилаг — свалили са го от мрачанската мисия. Тъй че той също идва насам.

— Насам ли? — Клинн-даван-а чак подскочи. — Защо?

— Не искаше да ми каже, дори по обезопасената линия, която ни организира Прр'т-касст-а. Но е само на половин завъртане зад вас, тъй че скоро ще може сам да отговори на въпросите ви.

— Разбирам — промърмори Клинн-даван-а. — Какво ще правим сега?

— Ами... първо ще ми дадете пакета.

— С удоволствие. — Клинн-даван-а отвори чантичката на колана си. — Когато пристигнах, ужасно ме достраша, че някой от старейшините може да надникне вътре.

— Бях взел мерки това да не се случи — увери я той. — В този кабинет има една метална кутия, вградена ей там в стената — сигурно е останала от командира на хората-завоеватели. Вече не може да се заключва — стопихме бравата, за да видим какво има вътре — но ще ни свърши работа, за да приберем пакета на сигурно място.

— Чудесно — рече Клинн-даван-а и извади малкия пакет с тъканния образец от семейния храм на рода Прр. — Все пак трябва час по-скоро да го пратим там, където му е мястото.

— Има много причини да го направим — навъсено каза Трр-мезаз, докато отваряше пакета. — На първо място животът на Прр'т-зевисти. То ли е наистина?

— Да, то е — увери го тя. — Зная, че изглежда малко странно, но би трябвало да свърши същата работа като обикновено резенче.

— Скоро ще разберем — каза Трр-мезаз, мина през стаята и отвори един от шкафовете. — Преди това обаче искам да ми разкажете как успяхте да го вземете. — Той приклепна пред отворената врата, дръпна капака на касата и постави пакета вътре.

Внезапно пред бюрото в кабинета изникна старейшина.

Клнн-даван-а възкликна уплашено. Трр-мезаз обаче дори не трепна.

— Да? — попита той и погледна през рамо.

— Открихме нещо, командире — докладва старейшината. Пулсираше от вълнение. — Голяма подземна структура, широка повече от петнадесет разкрача и заровена на двайсет разкрача под земята.

— Проверихте ли какво има вътре? — попита Трр-мезаз, докато затваряше вратата.

— Не можем да проникнем. Отвътре е изолирана с метална обшивка.

Вратата зад Клнн-даван-а се отвори и влезе Клнн-вавги.

— Командире, открихме... а, вече са ви докладвали.

— Чух само първата част — уточни Трр-мезаз. — Не разбрах обаче намерили ли сте входа.

— Има един наклонен тунел, който води надолу — обясни Клнн-вавги. — В края му има замаскирана в хълма врата. Старейшините все още търсят отключващия механизъм.

— Ако трябва, стопете бравата — каза Трр-мезаз. — Вземи един отряд войници. Ще слезем да проверим какво има долу.

— Слушам — отвърна Клнн-вавги. — Ще ни трябва ли свързочник?

— Не трябва ли да вземете и техници? — намеси се Клнн-даван-а.

— Не би било зле — отвърна Клнн-вавги. — За съжаление всички техници на Доркас са затънали до гуша в работа — трябва да огледат всичко в мрачанския кораб. Контактната група, пратена от Седалището на Върховния, ще пристигне след едно пълно завъртане и Военното командване иска да събере колкото се може повече информация за мрачанските технологии, преди да са кацнали.

— Означава ли това, че ще откажат да прехвърлят част от техниците тук?

— Най-вероятно — отвърна Трр-мезаз. — Освен това не е изключено да ми нареждат да не слизам в подземната сграда. Рано или късно ще получат доклада на старейшините, независимо какво нареждам аз.

— Но защо Военното командване няма да позволи тази подземна структура да бъде изследвана?

— Наречете го нюх — отвърна Трр-мезаз и тръгна към вратата. — А сега, ако ме извините, трябва да предам някои заповеди на войниците.

— Нека и аз отида с тях — предложи Клинн-даван-а.

Трр-мезаз помръдна отрицателно с език.

— Не. Може да е опасно.

— Също колкото да оставите войниците ви да се мотаят без работа — изсумтя тя. — Имам доста богат опит с другопланетни артефакти.

Той я гледаше нерешително.

— Ако ви се случи нещо, Трр-гилаг лично ще ме възнесе в старейшинство.

— Той няма думата — заяви Клинн-даван-а. — А и в края на краищата нашият годеж беше отменен.

— Да, но...

— Единственият начин да се съберем отново е като допринесем за победата в тази война и накараме родовете водачи да преосмислят решението си. Нищо чудно обследването на тази подземна сграда да се окаже подобен принос.

— Да, напълно е възможно — съгласи се Трр-мезаз.

— В такъв случай отивам — заяви тя и стана. — Ще имам ли време да се преоблека?

— Мисля, че да. — Трр-мезаз премести език. — Клинн-даван-а...

— Ще се справя, Трр-мезаз — успокои го тя и докосна леко бузата му с език. — Повярвайте ми. Трябва само да си взема багажа от совалката и да намеря място, където да се преоблека.

През последните двайсетина дни Мелинда Кавана неведнъж се бе замисляла върху това как комбинацията от напрежението от войната

и принудителното затваряне могат да пробудят в човека едновременно най-добрите и най-лошите му страни.

Беше видяла как двама миротворци бяха издържали на лазерни обгаряния, които трябваше да ги накарат да закрепят от болка, като настояваха тя да окаже първо помощ на други, по-тежко ранени техни другари, а само два дни по-късно се наложи да им сменя превръзките, след като една случайно подхвърлена дума предизвика страхотно сбиване в един от лагерите. Беше наблюдавала как цивилни безропотно отиват да дежурят край охраняемия периметър под леденостудения вятър, макар да знаят, че ще са първите жертви в случай на зхиррзхианска атака — а същите тези хора, готови да посрещнат мълчаливо смъртта, роптаеха, когато разберяха, че са определени да копаят дупки за отходни нужди. И също бе станала жертва на подобни странни и необясними промени в настроението, докато работеше по цели нощи, без дори да ѝ хрумне да се оплаква, и същевременно бе готова да изригне, когато порцията ѝ бе с мъничко по-малка, отколкото на околните.

Но през всичките тези дни с поведението си подполковник Кастор Халоуей се бе издигнал с една глава над останалите. В разностранната си роля на лекар, микробиолог и от време на време научен съветник, Мелинда трябваше да прекарва доста с него и остана дълбоко впечатлена от изключителния му професионализъм и самоконтрол. Беше го виждала мрачен, уморен, учуден, замислен, дори ядосан, но никога груб, несдържан — и нито веднъж не си бе позволил да обиди войниците или цивилните.

Изглежда, трябваше да се случи нещо наистина необикновено, за да го види истински разярен. Но ето че току-що бе успяла да налучка тази загадъчна комбинация.

— Не вярвам на ушите си! — ръмжеше Халоуей, целият почервенял. — Не го очаквах от вас, Кавана. Не и от вас!

— Съжалявам — каза Мелинда. Опитваше се гласът ѝ да звучи спокойно и естествено. Срам я беше, че разговорът се води пред други, но в теснотията, в която живееха, не можеха да си позволят лукса да разговарят на четири очи. — Не смятам обаче, че проблемът е чак толкова сериозен.

— О, не смятате значи? — каза той с леден глас. — Да се общува с врага според вас не е сериозен проблем. Без разрешение, без

наблюдение, нецензурирана комуникация с врага — това според вас не е сериозен проблем?

— Не го наричам общуване с врага — отвърна Мелинда ядосано. — Наричам го разговор между цивилен и пленник. Прр'т-зевисти не може да се свърже с никой от сънародниците си — металната стая, в която се намира, го изолира напълно.

— Само дето за това трябва да се доверим на неговата дума — изкрещя Халоуей и вдигна обвинително пръст. — Нищо чудно зхиррзхианското командване вече да е наясно с всичко, което става тук.

— Което е още една причина аз да разговарям с него — настоя Мелинда. — След като не разполагам с военна информация, няма какво толкова да издам.

— Не е в това въпросът! — не се успокояваше Халоуей. — Нямате никакво право да предприемате подобни действия, без да се посъветвате с нас.

— И какво щяхте да ме посъветвате да направя?

— Това вече няма никакво значение.

— Съжалявам. — Тя поклати глава. — Смятах, че така ще е по-добре за всички. Пък и изглежда непослушанието е типична черта на моето семейство.

Някой зад нея се изхили, но бързо млъкна.

— Имате ли да кажете нещо, майоре? — обърна се Халоуей към заместника си.

— Не, сър — отвърна майор Фуджита Такара, като си наложи да остане напълно сериозен.

Халоуей продължи да го гледа още десетина секунди, мускулчетата на врата му потрепваха нервно, но червенината по лицето му постепенно избледняваше. Най-сетне, след дълга и изнурена въздишка, той се обърна към Мелинда.

— Би трябвало да ви предам на трибунала, докторе — каза той с отвращение. — О, по дяволите! Нека чуем за какво става въпрос.

— Слушам, сър. — Тя извади джобния си компютър и го завъртя така, че Халоуей да може да вижда монитора.

— Като начало, Прр'т-зевисти, изглежда, се намира на един стадий от зхиррзхианското съществуване, който няма човешки аналог. В момента на физическата смърт техните души — или личности, каквото е там се отправят към едно място, където на по-ранен етап е

бил поставен на съхранение специален орган. Този фссс-орган се изважда от мозъка на всеки зхиррзхианец, когато е още дете — ето защо всеки от тях има белег на тила. Органите се съхраняват в огромни пирамидални сгради, за които се грижат представители на всички зхиррзхиански родове.

— Домове за духове-пенсионери — подметна насмешливо Такара и придърпа стола си така, че да вижда по-добре какво става на монитора.

— Нещо подобно — съгласи се Мелинда. — Само че ги наричат не духове, а старейшини. Както и да е, изглежда, че ако успеете да отрежете парче от този фссс-орган, старейшините са в състояние да се придвижват между главния храм и местонахождението на отрязъка. Мигновено, дори ако двете части отстоят на светлинни години.

— Проклет да съм! — възкликна Такара. — Това е, Кас! Техният способ за мигновено придвижване.

— Може би — отвърна Халоуей. Продължаваше да гледа навъсено Мелинда. — Той ли ви каза всичко това?

— Повечето — отвърна Мелинда. — За някои неща трябваше да се досетя сама, между редовете на езиковата бариера.

— Значи все пак става въпрос за предположения.

— Предположенията са съвсем малка част, полковник — отвърна Мелинда. — По-важното е, че според Прр'т-зевисти тази война е ужасна грешка и той иска на всяка цена да бъде спряна. Ето защо започна този диалог с мен и беше толкова откровен относно тяхната цивилизация.

— И какво разбира под това, че е грешка? — попита Такара. — Да не са ни взели за някои други?

Мелинда поклати глава.

— Всичко е заради комуникационния пакет, който им излъчи „Ютландия“. Изглежда, радиовълните са навредили на тяхното чувство за равновесие и са предизвикали непоносими болки при старейшините, чрез резените на техните фссс-органи. Зхиррзхианците са използвали радиопредаватели само веднъж, в качеството на оръжия, по време на една от войните си. Наричали ги старейшиноубийци.

За минута се възцари мълчание.

— Не — обади се пръв Халоуей. — Всичко това е много интересно, но някак не се връзва. Дори да приемем, че радиоемисията

от „Ютландия“ е станала причина за първата битка, с какво ще обясним последвалата инвазия срещу Общността?

— Прр'т-зевисти също не знае причината — отвърна Мелинда. — Макар да призна, че зхиррзхианците и преди са нападали светкавично други раси, за които са смятали, че са ги атакували, без да бъдат предизвикани.

— Изглежда, имат богат опит в тези неща — заяви кисело Халоуей. — И какво предлага да направим Прр'т-зевисти? Да го освободим и да го пратим да обяви мир на своя народ?

— Нещо подобно — рече Мелинда. — Макар че не ми прозвуча толкова цинично.

— Циничността, изглежда, е характерна черта на *мое* семейство — озъби се Халоуей.

— А също и част от моята работа, докторе — добави Такара. — Съгласен съм с полковник Халоуей, че концепцията за този старейшиноубиец може да се окаже полезна. Но нищо чудно и да е някой хитър план, за да ни накарат сами да включим радиопредавателите си.

— Сигурно си давате сметка — добави Халоуей, — че не можем да повярваме на всичко това просто ей така.

— Не искам от вас подобно нещо — възрази Мелинда. — Това, което ви предлагам, е да предадете цялата тази информация на следващия миротворчески кораб, който се появи в тази система. Ако съществува дори минимална възможност Прр'т-зевисти да казва истината, Общността трябва да знае за това.

Халоуей и Такара се спогледаха.

— Това е разумна идея — заяви Халоуей. — За съжаление, единственият лазер, който е в състояние да прати съобщение на подобно разстояние, в момента е монтиран на охранителния периметър в качеството на оръжие.

— Не може ли да бъде насочен нагоре? — попита Мелинда.

— Проблемът не е в насочването — обясни Такара. — А че честотата, която се използва при комуникации, е съвсем различна от тази при стрелба. Ще трябва да се пренастройва, а това отнема много време.

— По-дълго, отколкото би се задържал в системата който и да било наблюдателен кораб — додаде Халоуей. — Но не е изключено да

сглобим някой преносим модулатор. Фуджи, провери дали техниците няма да измислят нещо.

— Слушам — изпъна се Такара и си отбеляза в джобния компютър.

— А междувременно какво да правим с Прр'т-зевисти? — попита Мелинда.

— Полковник! — провикна се един миротворец от другия край на пещерата. — Доклад от съгледвач три: има раздвижване на противника. Шест-седем зхиррзхианци са се отправили на север.

Мелинда погледна обезпокоено Халоуей. Защо север — какво толкова важно имаше в селото?

И изведнъж се сети — подземната станция за тектонично наблюдение, където според Халоуей бил скрит един от компонентите на КИОРО.

— Полковник...

— Сигурно са открили тектоничната станция — прекъсна я Халоуей с блеснал поглед. Мелинда кимна: само двамата знаеха какво може да се крие в станцията. По съвсем разбираеми причини не бяха споделили с никого — последното, което Халоуей искаше, бе потенциални пленници, които знаят за какво още би могла да се използва тектоничната станция.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита тя.

— Върнете се в лазарета и се подгответе — нареди ѝ Халоуей. — Има голяма възможност скоро да получите още пациенти.

Вратата към подземната сграда бе добре замаскирана в напуканата скала на хълма. Клин-даван-а успя да я отвори и в този момент получи първото тревожно съобщение.

— Доклад от командир Трр-мезаз — предаде им един старейшина с разтревожен глас. „Настоятелен“ е засякъл боен кораб на хората-завоеватели, който се приближава насам.

— Кога се очаква да пристигне? — попита един от съпровождащите ги войници, Тбв-охнор.

Старейшината изчезна, появи се отново и докладва:

— „До два-три стоудара“.

Клин-даван-а почувства, че опашката ѝ се изпъва.

— Това не е никак много — каза тя, стараяйки се да запази спокойствие.

— Никак — кимна Тбв-охнор и се огледа.

Клнн-даван-а също се озърна. Дори по нейните представи мястото не изглеждаше особено подходящо за приемане на бой. Клоните на няколко дървета ги скриваха отгоре, но едва ли можеха да се окажат ефективна защита срещу вражеските оръжия. Единствените зхиррзхиански оръжия, разполагащи с достатъчно мощ да спрат боен кораб, бяха част от наземната защита на селището и разстоянието до най-близкото от тях бе поне три хиляди разкрача. От своя страна, дърветата и шубраците, които ги заобикаляха и можеха да бъдат използвани като прикритие, същевременно значително ограничаваха обсега на лазерните им пушки. И което бе по-лошо, настъпващите хора-завоеватели също можеха да се възползват от тях.

Оставаше им само подземната сграда.

Тя надникна вътре. Зад вратата имаше къс коридор, не по-дълъг от три разкрача и широк два, озарен от мъждивата слънчева светлина. В дъното на коридора имаше стълбище, което се губеше надолу в мрака. Ако се спуснеха там...

— Твърде рисковано — отбеляза застаналият зад нея Тбв-охнор. — Цялата сграда, изглежда, е изградена от метал — ще бъдем напълно отрязани от връзката ни със старейшините.

Клнн-даван-а се намръщи. Да са изолирани от старейшините означаваше, че ще бъде прекъсната връзката им и с техните фссс-органи. Ако телата им бъдеха унищожени долу, никой от тях нямаше да може да се въздигне в старейшинство — всички щяха да са безвъзвратно мъртви.

— Но пък нали дойдохме тук тъкмо за да огледаме подземната сграда — продължи Тбв-охнор и пристъпи предпазливо през прага. — Вие тримата... — той посочи с език трима от войниците — ще останете тук. Използвайте тази стая за укритие, а старейшините нека коригират стрелбата — възможно е да се затрудните заради ограничената видимост в района. А вие двамата ще дойдете с мен и изследовател Клнн-даван-а. — Той я улови за ръката и я поведе надолу по стълбата.

Изведнъж отзад ги застигна разтърсваща вълна и Клнн-даван-а залитна.

Опита се да се подпре на стената. Тбв-охнор я дръпна към себе си и тя се подпря на рамото му.

— Продължавай надолу! — извика ѝ той. — Ще се върнат отново само след няколко удара.

Продължиха да се препъват в сумрака по стълбите. Постепенно зениците ѝ се разшириха достатъчно, за да улавя микроскопичните остатъци от светлина, които се процеждаха откъм горния коридор.

Над тях отекна още един тътен, много по-силен от първия. Клин-даван-а се вкопчи в перилата, погледна през рамо и за миг мярна сред отблясъците от експлозията силуетите на приклепналите горе войници — стреляха по прелитащия ниско над тях кораб на хората-завоеватели.

— Там долу май има още една врата — каза Тбв-охнор, когато тътнежите утихнаха. — Как смяташ, дали отварящият механизъм ще е същият?

— Можем само да се надяваме — отвърна Клин-даван-а, благодарна, че войникът се опитва да насочи мислите ѝ встрани от грозящата ги опасност. — Странно обаче — горната врата не изглеждаше никак солидна. Сякаш хората-завоеватели не са очаквали, че ще я използва някой друг освен тях.

— Може би тази долу е истинската. Постарай се да я отключиш бързо — ако не успееш, ще я изгорим.

— Разбрано.

Клин-даван-а приклепна до вратата. Докато оглеждаше механизма, по стълбите над тях се чува стъпки.

— Първи воин? — извика един от тримата войници, които Тбв-охнор бе оставил в коридорчето. — Доклад от старейшините: един от бойните кораби на хората-завоеватели се е приземил наблизко и разтоварва войници. Командир Трр-мезаз е отделил няколко „жилоптици“ и още воители.

— Разбрано — отвърна мрачно Тбв-охнор. — Дръжете ме в течение.

— Слушам — отвърна войникът, обърна се и изтича нагоре по стълбите.

— Този път май попаднахме на истински урожай от сочни кавра — засмя се един от войниците зад Клин-даван-а.

— Май има нещо такова — съгласи се Тбв-охнор. — Няма съмнение, че хората-завоеватели не ни искат тук долу.

— Не бих го казала, ако съдя по ключалките им... — Клин-даван-а се изправи и дръпна вратата, която се отмести с тихо изщракване.

— Полковник, десантният кораб се приземи — докладва Крейн, докато нагласяваше ситуационния монитор. — Засега не срещат никаква съпротива. Въздушните коли докладваха за спорадична стрелба откъм целевата зона.

— А хеликоптерите? — попита Халоуей.

— Наблюдателите докладват, че ги приготвят за излитане — отвърна Крейн. — Все още обаче са на повърхността.

— Сигурно се готвят за едновременна атака — промърмори Такара.

— Най-вероятно — съгласи се Халоуей, докато изучаваше панорамното изображение на селището и десантната зона, предавано от фронталните камери на въздушните коли. Без никакво съмнение вражеските сили се бяха разположили в тектоничната станция — ответният огън идеше тъкмо откъм входа. Въпросът беше дали вече бяха проникнали в подземие?

— Хеликоптерите вдигнати — докладва Крейн. — Насочват се на север, над короните на дърветата. Общо са шест на брой — единият, изглежда, е натоварен с припаси.

Шест от страховитите бойни хеликоптери на завоевателите срещу три средно въоръжени въздушни миротворчески коли и един десантен кораб. Най-умното сега би било да изтегли целия десант обратно.

Но това би означавало да изостави тектоничната станция в ръцете на врага. Място без тактическа стойност от военна гледна точка... освен ако там не бе скрит един от компонентите на КИОРО.

Негов дълг бе да попречи тази важна част от оръжието да попадне в ръцете на врага. Дори с цената на целия личен състав.

Той вдигна комуникатора и превключи на канала на копърхед.

— Копърхед: старт!

— Слушам, сър — откликна спокойният глас на лейтенант Бетман. Миг по-късно над главите им профучаха две тъмни тела.

Такара се приближи до него и прошепна:

— Поемаш огромен риск, Кас. Надявам се, че го осъзнаваш.

— Все някъде трябва да им дадем отпор, Фуджи — отвърна Халоеуей. — Реших, че ще е тук.

Такара обмисля отговора му няколко секунди.

— Ако търсиш реванш с онези хеликоптери, препоръчвам ти да ги привлечеш тук, в планините — рече той. — Корвините май са по-добри при резки маневри...

— Казах, че ще им дадем отпор тук.

Такара се изправи с изпънато лице.

— Слушам, сър.

Халоеуей погледна монитора и нареди:

— Дайте тактическата обстановка.

— Слушам, сър. — Крейн превключи на по-голям обхват и на екрана се появиха няколко разноцветни вектора. Шест вражески хеликоптера летяха право към тектоничната станция. Халоеуей започна да пресмята бързо наум.

— Ще бъдат там преди копърхед — изпревари го Такара. — Вероятно ще ги изпреварят почти с цяла минута.

Което щеше да е напълно достатъчно да изстребят всички миротворчески войници, свалени от десантния кораб, както и въздушните коли. Халоеуей стисна юмруци, разкъсван между необходимостта да отрази нападението на врага и инстинкта да защитава войниците си...

И тогава, само на няколко метра от тяхната цел, шестте вектора внезапно смениха посоката си.

— Хеликоптерите забавиха скорост — докладва Крейн.

— Изглежда, се готвят да кацнат сред дърветата. Не, отново поеха — този път извиха на изток... а сега на югоизток.

— Проклет да съм, ако разбирам какво става! — изруга Такара. — Май се прибират.

Халоеуей уморено въздъхна. Беше заложил на карта незаменимите си копърхед и бе спечелил.

Или поне все още не беше загубил.

— Фуджи, може би командирът им разсъждава като теб — подхвърли той. — Опитва се да привлече копърхед в обсега на техните тежкокалибрени оръжия.

Такара го погледна разтревожено.

— Надявам се, не смятате да им предадете инициативата.

— Не се тревожи — успокой го Халоуей. — Не си падам по ефектните изпълнения. Стига ми да прогоня нашественика от тектоничната станция.

Такара изсумтя и отново провери векторите на хеликоптерите, които сега сочеха в обратна посока.

— Не говори добре за техния командир да изостави без бой седем от хората си.

— Може би — отвърна Халоуей и си припомни онова, което им бе разказвала Мелинда Кавана за циклите на живот при зхиррзхианците. Ако беше права, те едва ли се плашеха толкова много от физическата смърт. — Според мен обаче той държи на своите хеликоптери точно толкова, колкото ние — на нашите копърхед.

— И за него ли са незаменими? — вдигна вежди Такара.

— Не е изключено — замислено отвърна Халоуей. Ако беше така, това бе първият признак за благоприятен изход в тази кампания. Ако наземните сили на противника показваха признаци за недостиг на бойни средства, това означаваше, че зхиррзхианците са се разтеглили отвъд възможностите си за снабдяване.

А може би означаваше, че в момента са съсредоточили всички свои сили, за да смажат Земята и Кентавър, и не желаят да губят време с една толкова незначителна военна цел.

— Да видим дали е готов да преглътне така лесно загубата им — промърмори той и отново включи комуникатора. — Копърхед: поемете в пресечен курс на хеликоптерите. Не ги гонете — искам само да ги поизплашите. Но гледайте да стоите извън обсега на тежките лазерни оръдия.

— Прието.

Халоуей изключи комуникатора и погледна монитора. Двата корвина, които летяха в паралелна формация ниско над дърветата, направиха плавен завой и поеха курс на преследване. Халоуей премести поглед върху векторите на хеликоптерите — търсеше и най-малък признак на реакция...

Без никакво предупреждение откъм гората блесна ярка светлина. Лъчът попадна право върху носа на предния от двата корвина.

7.

Тбв-охнор бе настоял да слезе пръв в подземие и тъй като по право старшинството принадлежеше на него, Клин-даван-а бе принудена да се съгласи. Застанала встрани от полуотворената врата, тя проследи с поглед тримата войници, които се шмугнаха предпазливо покрай нея. Отблясъците от фенерчетата им трепкаха по стените и се отразяваха в различни лъщящи повърхности. Само след няколко удара Тбв-охнор застана отново пред нея.

— Чисто е, изследовател — докладва той. — Последвай ни.

Помещението бе просторно, вероятно обхващаше цялата подземна сграда, макар че за по-точни заключения щяха да са необходими съответни измервания. Лъчите на джобните фенерчета се плъзгаха по различни мебели в типичния стил на хората-завоеватели, по дълговидни маси с подредени върху тях монитори, чиито екрани сега тъмнееха, по стени с различни апарати. Някои от апаратите бръмчаха едва доловимо и по предните им панели пробягваха разноцветни точки. Други мълчаха, сякаш бяха престанали да функционират.

— Прилича ми на командна зала — обади се един от войниците.

— Възможно — кимна Клин-даван-а и погледна зад гърба си. На стената точно зад вратата имаше вертикален панел, на който грееха две сини светлинки. Тя размаха ръка над тях, без никакъв видим ефект, сетне докосна с пръст по-горната. Беше предположила правилно: изведнъж помещението се озари от мека светлина от източници, скрити в тавана.

Откъм стълбата долетя странен стържещ звук.

— Какво беше това? — попита тя.

— Прилича ми на оръжията на хората-завоеватели — отвърна един от войниците и се приближи към вратата. — По-добре да побързаме, изследовател — съмнявам се, че разполагаме с много време.

— Ясно — отвърна Клин-даван-а и тръгна право към централния монитор. Под него имаше някаква кутия, върху която трепкаха най-

много светлинки — бяха поне петдесетина, на редове от по десет. Под всяка от светлинките се виждаха различни знаци на езика на хората-завоеватели, а отвътре се чуваше тихо бръмчене. Докосна кутията и с изненада установи, че е студена.

— Дали някой от войниците на Доркас може да чете езика на хората-завоеватели? — попита тя, докато вадеше камерата, за да заснеме надписите.

— Всички изкарахме кратък встъпителен курс — рече Тбв-охнор, застанал зад нея. — Писменият език би трябвало да е програмиран в механичните ни преводачи.

Отгоре се чу нов откос, този път малко по-близо.

— Дръж. — Клнн-даван-а тикна камерата в ръцете на Тбв-охнор. — Искам да заснемеш всички надписи върху кутиите. А аз ще погледна вътре в тази.

— Разбрано. — Тбв-охнор преметна лазерната си пушка на рамо и се зае да изпълнява нареждането.

Предният панел, както Клнн-даван-а откри бързо, бе отделен къс метал, прикачен към стените с помощта на конусовидни метални късчета, каквито зхиррзхианците и други познати раси също често използваха. Един от крайниците на нейния преносим комплект пасваше идеално в отвора на конусовидното късче и след половин стоудар панелът вече беше свален.

Предвид очевидно напредналото състояние на техниката на хората-завоеватели тя очакваше да се натъкне вътре на сложни и непознати уреди. Това, което не подозираше обаче, бе невероятната степен, до която всички тези уреди бяха миниатюризирани. В кутията имаше поне сто кабела, пристегнати на снопове или оставени да се вият самостоятелно. В краищата си кабелите се разделяха на отделни нишки, които изчезваха под повърхността на мънички кубчета от метал или стъкло или се усукваха около цилиндърчета от подобна материя.

Всичко това бе колкото странно, толкова и чуждо и в продължение на няколко удара Клнн-даван-а бе завладяна от кошмарното видение на обгръщащи я милиони змии от кабели. Побърза да прогони видението от ума си. Като се имаше предвид онова, което ставаше над тях, сега не бе най-подходящият момент да дава воля на въображението си. Клнн-даван-а се пъхна отново в

кутията и освети едно от кубчетата, търсейки някакъв начин да го отвори.

Заобиколена от несекващото бръмчене на кутията, тя така и не чу тропота от спускащи се надолу по стълбите стъпки. Но изведнъж до нея застана Тбв-обхор.

— Време е да вървим, изследовател — викна той разтревожено.

— Сега ли? — попита Клнн-даван-а. — Но аз...

— *Сега* — изсъска той, сграбчи я за ръката и я дръпна назад. — Врагът всеки миг ще е тук.

Протестите на Клнн-даван-а заглъхнаха в устата ѝ. Няколко удара по-късно тя вече тичаше към стълбите.

— Може би дори вече сме закъснели — навъсено каза Тбв-охнор. — Командир Трр-мезаз направи някаква хитрина, която все още задържа бойния кораб на хората-завоеватели на известно разстояние от този район — нямах време да го питам за подробностите. Но техните наземни сили вече се отправят насам, а нашите подкрепления няма да са тук навреме, за да ги пресрещнат.

— Може би е по-добре да останем долу — подметна Клнн-даван-а. — Ако помещението е толкова важно за тях, едва ли ще рискуват да го разрушат. Вихме могли да изчакаме, докато дойде помощта.

— Освен ако не предпочетат да го разрушат само и само за да не попадне в ръцете ни — възрази Тбв-охнор. — В такъв случай просто ще изтъркалят няколко от ужасните си експлозивни надолу по стълбите.

С приближаване на повърхността трясъкът на вражеските оръжия се усилваше, но Клнн-даван-а вече различаваше съскането на лазерните пушки на зхиррзхианците. Когато излязоха в горния коридор, видяха двама от войниците да се прикриват зад гънките в стените; третият лежеше проснат в средата на пода и поливаше с методичен огън входа и района пред него.

— Отвън ли са вече? — попита Тбв-охнор.

— Не зная — отвърна войникът отдясно. — Старейшините казаха, че не са достатъчно близо, за да ни видят, и че са ги забелязали да притичват между дърветата.

— Нищо чудно, като се имат предвид тези техни маскировъчни костюми. Въпросът е обаче как да ги заобиколим?

Клнн-даван-а се наведе напред и надзърна през отвора, през който третият войник продължаваше да бълва лазерни залпове.

— Този въпрос ще изгуби практическа стойност, ако запалите гората — посочи тя.

— Също толкова, колкото ако им позволим да обстрелват това помещение с право мерене — възрази Тбв-охнор и я погледна свъсено през рамо. — Остави на нас да се справим, а?

Клнн-даван-а прехапа език и отстъпи назад. В същия миг пред външната врата се появи един старейшина, почти невидим на фона на зелената растителност.

— Внимавай, Първи! — провикна се той. — Трима от противниците излязоха на стрелкова позиция. Останалите дванадесет все още са далеч и се придържат към нещо, което наподобява нашите клиновидни формации.

— А корабът им? — попита Тбв-охнор.

— С плана си командир Трр-мезаз, изглежда, е успял да го отклони от района — отвърна старейшината. — Само временно, предполагам. Помня, че нашият командир при битката за Ф'орсон опита подобен трик и...

— В такъв случай е време да се опитаме да излезем от обкръжение — прекъсна го Тбв-охнор. — Дай ми местонахождението на тези трима войници.

Старейшината изчезна и се върна след няколко удара.

— Първият е тук — рече той и посочи с език. — Зад голямото дърво — наднича от лявата страна на дънера. Вторият и третият са ей там — притаили са се зад изгорялото дърво.

— Ясно — кимна Тбв-охнор и приготви лазерната си пушка за стрелба. — Фхз-гелик, стани от пода — ще ни трябва по двама стрелци срещу всяка цел. А сега, слушай внимателно — прицели се и стреляй по моя команда. Готови...

Внезапно старейшината се появи отново.

— „Почакайте! Вражеските войници се прилепиха към земята. По някакъв начин са разбрали...“

— Сега! — кресна Тбв-охнор и свали лазерната си пушка в позиция за стрелба. Петимата войници последваха движението му в съвършен синхрон.

В мига, когато откриха огън, гората вляво от тях изчезна в ослепителна експлозия.

Клнн-даван-а се люшна назад и нададе болезнен писък, заслепена от яркото зарево. Половин удар по-късно тупна върху металния под и почувства, че гладката повърхност вибрира с яростта на разгневено животно; неистовият тътнеж сякаш блъскаше цялото ѝ тяло.

Зениците ѝ за нощно виждане все още бяха безполезни. Тя внимателно отвори зениците за сумрак и проследи с поглед огнената топка, която се издигаше над близките дървета.

— Какво стана? — попита тя с разтреперан глас.

Но нямаше отговор. Тя надигна предпазливо глава и се огледа.

Първата ѝ мисъл бе, че страховитият взрив е въздигнал и шестимата войници в старейшинство. Те лежаха на пода пред входа, неподвижни, захвърлили лазерните си пушки. Но още докато ги разглеждаше с нарастваща паника, видя, че левият крак на Тбв-охнор потрепва, и започна да си дава сметка какво всъщност е станало. Заради близостта си с входния отвор те бяха поели по-голямата част от силата на ударната вълна.

Значи положението не беше толкова страшно. Но и не изглеждаше розово. Защеметените войници не бяха кой знае колко способни да водят бойни действия от тези, въздигнати в старейшинство... а отвън се приближаваха поне петнайсет вражески воини.

Което означаваше, че сега всичко зависи от нея. Тя се надигна и направи няколко колебливи крачки към вратата. Докато посягаше към първата пушка, опашката на Тбв-охнор започна да тупка конвулсивно по пода. Тя стисна приклада, вдигна оръжието и се опита да го насочи — надяваше се да ѝ помогне опитът ѝ с парализаторите за дребни животни. Едва сега погледна през отвора навън и замръзна.

Само на двайсет крачки от входа в линия се бяха подредили осмина хора-завоеватели, клекнали или прави, но всичките насочили оръжията си към нея.

— Нагоре, Ванбруг! — извика Халоуей в комуникатора, докато лазерният лъч облизваше търбуха на корвина. — Вдигай нагоре, дявол те взел!

— Той не може — отвърна му Такара, без да откъсва ядосан поглед от монитора.

И беше прав, Халоуей го знаеше не по-зле от него, докато безпомощно наблюдаваше как корвинът се снижава, обърнат леко на една страна. Летящата машина изглеждаше напълно беззащитна, всеки миг втори лазерен залп щеше да я разпори, но и без него я очакваше страшен сблъсък със земята. Той се присви болезнено, питаше се защо Ванбруг и Ходжъс не катапултират, макар да разбираше, че нямат нито време, нито необходимата височина. Гибелта им беше неминуема.

— Виж! — рече внезапно Такара и изтръгна Халоуей от вцепенението му. — Бетман се връща.

Халоуей изруга. Бетман наистина бе поел обратно. Вторият корвин бе описал остър завой и сега се носеше право към повредената машина на Ванбруг и лазерното оръдие, което я бе атакувало. Готов да се хвърли в безразсъдна атака...

— Бетман, изчезвай оттам! — кресна Халоуей в интеркома. — С нищо не можеш да им помогнеш.

Отговор не последва... но Халоуей можеше и сам да види, че заповедта му е дошла твърде късно. Тежкокалибреният лазер бе отместил дулото си от поразения корвин и вече търсеше в небето новата цел. Под безпомощния поглед на Халоуей на монитора премигна втори ярък блясък, обливайки десния борд на снижаващата се машина на Бетман.

В този момент съвсем неочаквано носът на корвина се насочи нагоре — маневра, която спокойно би могла да изтреби всички на борда. Лазерното оръдие се завъртя рязко, опитвайки се да последва изненадващата въздушна фигура. За един кратък миг изглеждаше, че корвинът ще се изправи перпендикулярно нагоре, оголвайки беззащитния си корпус за вражески огън. Лазерният лъч дори се премести малко напред, очаквайки да изпълни зловещата си функция в този неизбежен момент...

И тогава корвинът изчезна сред изблик на леден огън.

— Какво става? — възкликна учудено Такара. — Къде отиде?

— Нагоре, сър — докладва Крейн, който също изглеждаше учуден. — Право нагоре.

— Проследи го — нареди Халоуей.

Крейн натисна няколко клавиша и картината върху монитора започна бързо да се мени. Без никакво съмнение това бе корвинът на Бетман — на половината път до стратосферата, в най-високата точка на широка дъга.

— Невероятно — прошепна Такара. — Не зная това късмет ли е, или нещо друго!

— Няма никакъв късмет — обади се Халоуей, завладян от внезапно подозрение. — Крейн, виж дали можеш да откриеш корвина на Ванбруг.

— Слушам, сър. — Екранът се раздели на две и подаде второ изображение...

— Проклет да съм! — прошепна едва чуто Такара.

Халоуей кимна мълчаливо. Повреденият корвин на Ванбруг вече не изглеждаше така безпомощен, както когато Бетман се бе опитал да му се притече на помощ, и сега летеше ниско над повърхността на планетата, приближавайки относително безопасния район на планините.

— Значи всичко е било уловка — заключи Такара и поклати невярващо глава. — Ванбруг не можеше толкова бързо да излезе от обсега на стрелбата и затова Бетман се спусна надолу, за да привлече огъня върху себе си.

— И да отвлече врага точно толкова, колкото им е необходимо, за да се измъкнат и двамата — добави Халоуей и потръпна. Една изцяло импровизирана на момента маневра, чиито подробности са били обсъдени само между двата екипажа, също както последвалото й мълниеносно изпълнение. И всичко това замислено и осъществено за не повече от десетина секунди.

Преди няколко години, когато лорд Стюарт Кавана и командир Адам Куин бяха повдигнали въпроса за недостатъчно внимателния подбор на кадети в училището за копърхед, имаше продължителни и разгорещени дебати относно това дали копърхед действително заслужават всички тези средства и усилия. Като опитен и далновиден офицер, Халоуей бе застанал изцяло зад копърхед по време на споровете с цивилни и военни. Но пред себе си неведнъж бе признавал, че не разбира защо командването е така обсебено от идеята да поддържа тази скъпа бойна единица.

До този момент.

Пръстите му все още стискаха микрофона. Той разхлаби хватката си върху дръжката и го включи.

— Ванбруг, говори Халоуей.

— Тук Марлоу, полковник — чу се гласът на втория пилот на Бетман. — Ванбруг не може да ви отговори — изглежда, имат повреда в комуникационната система. Лазерната ни връзка обаче все още действа.

— Какво е положението при тях?

— Лошо, но не критично — отвърна Марлоу. — Изгубили са маневрени способности и около половината от целеуказващите прибори. Все още могат да летят, но ще трябва да ги позакърпят, преди отново да влязат в бой.

Халоуей и Такара се спогледаха. Шансовете да разполагат с каквито и да било резервни части за невероятно сложните изтребители от типа „Корвин“ бяха почти нулеви.

— Разбрано — промърмори Халоуей. — А при вас как е положението?

— Освен някои незначителни одрасквания по корпуса нищо сериозно — увери го Марлоу. — Всички основни системи функционират и не виждам какво може да ни попречи да изгорим някой задник.

— Изчакайте. — Халоуей се обърна към Крейн. — Състояние на ударната група?

— В района са, сър — докладва Крейн. — Дагън съобщи, че се придвижват към главната цел, попаднали са под вражески обстрел и са отвърнали на огъня, но за момента, изглежда, не водят прицелна стрелба. За съжаление не разполагат с въздушна поддръжка — наложи се да изтеглим въздушните коли, когато лазерното оръдие откри огън.

— Ясно — кимна Халоуей. — Марлоу?

— Да, сър?

— Как мислиш, Бетман дали не би могъл да удари наземната лазерна установка? Без допълнителни одрасквания, ако разбираш какво имам предвид.

— Нищо работа, полковник — намеси се Бетман. — Дайте заповед и сме готови.

— Смятай, че съм я дал. Но действайте внимателно.

— Разбрано. Край на връзката.

Радиото замлъкна.

— Как мислиш, ще се справят ли? — попита Такара.

— Ако това е единствената изненада, която са ни приготвили зхиррзхианците, уверен съм, че ще се справят — отвърна Халоуей. — Имам чувството обаче, че наоколо може да има и други скрити огневи точки, за които още да не знаем. Как, по дяволите, са успели да ги разположат, без да ги забележим?

— Имам отговор на това, сър — обади се Крейн. — Гаспери прегледа отново записите и смята, че лазерът е бил в товарния хеликоптер, за който ви докладвахме по-рано. Стоварили са го преди да се изтеглят обратно.

— Хитро — промърмори Такара. — Като стана дума за хеликоптери, изглежда, се регрупират.

Беше прав. Хеликоптерите не само се регрупираха, но и сменяха посоката си — насочваха се обратно на север, към ударната група на Дагън.

— Страхотно — изсумтя Халоуей и зашари с поглед по монитора, търсейки корвина на Бетман. Изтребителят кръжеше високо в небето, на няколко километра над района на бойните действия. — Бетман, каквото и да си намислил, прави го бързо — предупреди той. — Хеликоптерите се връщат.

— Виждаме ги, полковник — обади се Марлоу. — Постарайте се да държите въздушните коли далеч от района. И предупредете наземните сили да се приготвят за една по-силничка ударна вълна.

— Предай това, Крейн — нареди Харлоу, без да сваля очи от монитора. Какво ли бяха намислили този път копърхед?

И тогава, още докато Крейн говореше тихо в микрофона, корвинът лениво се преобърна по гръб и полетя с носа надолу право към земята.

— Кас!... — извика Такара.

— Спокойно, Фуджи — отвърна Халоуей и склочи пръсти за късмет. Корвинът продължи гмурването, набирайки зашеметяваща скорост, и точно когато сблъсъкът изглеждаше неизбежен, премина в хоризонтален полет. Миг по-късно цепеше атмосферата с ускорение Мак 2, право към зхиррзхианската установка.

Само че този път летеше *по-ниско* от върховете на дърветата.

Отвличащата маневра отпреди няколко минути бе впечатляваща. Но тази направо отне дъха на Халоуей. Корвинът се носеше между върховете на дърветата и се мярваше само от време на време върху мониторите. За нисколетящите зхиррзхиански хеликоптери щеше да е почти невидим. Лазерната установка пък сигурно въобще нямаше да забележи приближаването му.

Оставаха само пет секунди. Халоуей се надяваше, че хората на Дагън са получили предупреждението да се прикрият.

Внезапно над гората изригна грамадна огнена топка. Половин секунда по-късно корвинът се появи отново, набирайки височина в кристално чистия въздух, в насрещен курс на приближаващите се хеликоптери.

Такара извика нещо на японски.

— Успяха!

— Крей, нареди на колите да се върнат в зоната на действие! — заповяда Халоуей. — Нека окажат поддръжка на корвина — искам тези хеликоптери да се махнат. Проверете състоянието на наземната група.

— Слушам, сър.

— Как мислиш, свърши ли се? — попита го Такара.

— Зависи от това доколко зхиррзхианците държат на тази схватка — отвърна му Халоуей и посегна към чашата с лимонов сок.

Такара помълча малко, после тихо попита:

— Значи и ти вярваш, че *то* е там?

— Кое? — попита Халоуей, докато местеше поглед по монитора.

— Знаеш кое — отвърна Такара. — Някой от компонентите на КИОРО.

— Толкова ли си личи? — попита го стреснато Халоуей.

Такара сви рамене.

— Вероятно не за всички. Просто аз съм по-добре информиран от останалите. Едва ли щеше да рискуваш хората, ако залогът не беше толкова висок. Нищо друго на Доркас не заслужава подобни усилия. Поне нищо, за което аз да зная.

— Аз също не зная нищо с абсолютна сигурност. Не е имало нито официални съобщения, нито дори намеци — всъщност започнах да се съмнявам в това едва след един разговор с доктор Кавана. Но колкото по-дълго продължава тази война, без да се е включило КИОРО, толкова повече си мисля, че седим върху някоя част от него.

Такара изсумтя.

— Да се надяваме, че няма да попадне в ръцете на зхиррзхианците. Ако го напипат, можем спокойно отново да започнем да им казваме завоевателите.

— Така е — съгласи се Халоуей, но кой знае защо, след мисълта за несъкрушимите зхиррзхиански кораби, въоръжени с КИОРО тяхно производство, пред погледа му изплува лицето на Мелинда Кавана, докато му предаваше мнението на зхиррзхианския призрак, че войната е избухнала по погрешка...

— Полковник? — повика го с развълнуван глас Крейн. — Наземните части стигнаха целта.

— Дай картина — нареди Халоуей и двамата с Такара побързаха отново да заемат местата си. Само след миг на мониторите се появи изображение от мястото на действие.

Халоуей се наведе напред и присви очи. Виждаше се входът на тектоничната станция, точно както си го спомняше. Външната врата бе широко разтворена и зад нея се различаваха някакви тъмни фигури.

— Не можеш ли да ги приближиш?

— Да, сър. — Крейн приближи картината и я освети допълнително.

Такара подсвирна.

— Добре са поработили хората на Дагън!

— Здравата са ги ударили — съгласи се Халоуей. На земята се въргаляше цялото отделение зхиррзхиански войници. Парализирани или мъртви.

Той превключи комуникатора на канала на Дагън.

— Дагън, говори Халоуей. Виждам, че сте си разчистили пътя.

— Вече сме пред входа, полковник — потвърди Дагън. — Момчета, дръжте ги под око — отекна гласът му. — Не знаем колко бързо се възстановяват.

Сякаш за да потвърди думите му, един от въргалящите се в дъното на коридора войници повдигна предпазливо глава и погледна към входа, за да прецени ситуацията.

— Дагън, един се движи — предупреди го Халоуей.

— Виждам го. Предни постове, бъдете готови. Първи отряд да оказва поддръжка. Полковник, имате възможност да избирате — труп или пленник?

— Предпочитам пленник, ако е възможно — отвърна Халоуей. — Но без да губите хора.

— Няма проблем — рече Дагън. — Съмнявам се да му е останала толкова сила, че да се зъби.

Извънземният продължаваше да се движи; останалите също се размърдаха.

— Май идват на себе си — подметна той.

— Втори отряд вече приближава — обади се Дагън. — Веднага щом получим подкрепления, влизаме вътре.

Халоуей прехапа устни. Бяха спасили тектоничната станция — поне за момента, — а след някоя и друга минута щяха да разполагат с пленници. Коз при преговори, ако зхиррзхианците се влияеха от подобни неща. Може би онзи призрак, старейшината на Мелинда, също щеше да им окаже помощ.

Изведнъж извънземният посегна към крака си и вдигна лазерното си оръжие.

В двата края на монитора едновременно се появиха дулата на две оберонові пушки — двама войници се прицелваха в противника.

— Толкова по въпроса дали са им останали сили да се зъбят — промърмори Такара.

Халоуей не отговори. Достатъчно бе да произнесе една дума и обертоните щяха да довършат всичко. След това миротворците щяха да изолират тектоничната станция и потенциалната заплаха за компонента на КИОРО щеше да изчезне. Достатъчно хора бяха загинали вече в тази война и ако Мелинда беше права, пришълците вероятно нямаше да приемат толкова сериозно загубата на шестима от техните.

Но ако Мелинда наистина беше права, тази война бе една голяма грешка...

Извънземният бе подпрял приклада на оръжието си на рамото си, но дулото сочеше към земята. Той бавно запристъпва напред.

— Дръжте го на прицел — нареди Дагън. — Вдигне ли дулото, стреляйте.

Извънземният стигна при вратата и спря. Все още държеше оръжието си насочено надолу.

И в този момент Халоуей взе решение.

— Говори Халоуей. До всички миротворци, задръжте огъня.

— Сър? — обади се Дагън.

— Чу ме добре — повтори Халоуей. — Не стреляйте, преди той пръв да е открил стрелба.

— Полковник, намираме се в ужасно неизгодна позиция — възрази напрегнато Дагън. — Ако чакаме да открие огън, може да изгубим целия отряд.

— Това е заповед, сержант — произнесе с висок глас Халоуей. — Въздушни коли, говори Халоуей. Разполагате ли с външни говорители?

— Въздушна кола едно има говорители, сър — получи се незабавният отговор.

— Ериксон, искам да се насочиш към зхиррзхианското селище. Ще летиш бавно, за да не прилича на атака. Просто се завърти там, както го направи сержант Яновиц преди няколко дни. Гледай да си далеч от бялата пирамида.

— Слушам, сър.

— Крей, раздели екрана на две — продължи Халоуей, като се стараеше да не обръща внимание на физиономията на Такара. — Да виждам ударната група и въздушната кола.

— Надявам се, че не възнамеряваш да го пратиш право в устата на вълка — обади се Такара. — Все още не знаем какво е станало с Яновиц.

— Просто ще направя един опит — увери го Халоуей, без да откъсва поглед от монитора. Въздушна кола едно бе напуснала позицията си и приближаваше колебливо към подредените в линия хеликоптери. До този момент те само наблюдаваха, без да предприемат никакви действия. — Искам да проверя дали техният командир е склонен на преговори.

— Кас, наричат ги завоевателите — припомни му Такара мрачно. — Никой не печели подобно име заради преговори.

— Може би — отвърна Халоуей. — Но не забравяй, че те позволиха на отряда на Дагън да се измъкне невредим предишния път, когато се опитахме да се доберем до тектоничната станция. Това също не си пасва особено с прозвището завоеватели.

Такара изсумтя.

— Ако въобще са ги забелязали. Все още не съм убеден в това.

Хеликоптерите бяха нарушили формацията си и един от тях се приближаваше към въздушна кола едно. Халоуей задържа дъх, но

хеликоптерът не откри огън. Вместо това премина на паралелен курс, насочил оръжията си към въздушната кола на миротворците.

— Дръж така, Ериксон — нареди Халоуей. — Без внезапни движения. Приблужи се още малко. Гледай да се движиш в кръг. И ме включи към говорителите.

— Разбрано, сър. Включвам ви.

Халоуей отново склучи пръсти.

— Обръщам се към зхиррзхианския командир. Аз съм Халоуей, командир на миротворческите сили. Държим седем от войниците ви. Искам да ви предложа размяна.

— Мислех, че ги искаш за пленници — обади се Такара.

— Промених решението си — отвърна Халоуей. — Крейн, или дай повече контраст, или смени гледната точка на коридора. Трябват ми повече подробности. Ще можеш ли да се справиш?

— Ще опитам, сър. — Крейн се наведе над клавиатурата. Едно от изображенията подскочи напред и се увеличи, после се загуби сред черно-бели контури.

— Как беше сега?

— След минута ще разберем — отвърна Халоуей и втренчи поглед в контурите. Ако беше поне малко вярно това, което твърдеше призракът на Мелинда...

Изведнъж образът застана на фокус: неясна фигура, полупрозрачна и едва забележима на фона на тъмния коридор — рееше се във въздуха пред вратата.

Такара подсвирна.

— Проклет да съм! Тя е права.

— Май така изглежда — съгласи се Халоуей. По гърба му лазеха тръпки. Истински, живи призраци...

— Сър, доклад от въздушна кола две — заговори Крейн. — Придвижването на зхиррзхианските подкрепления от юг се е преустановило.

— Искам потвърждение.

— Копърхед го потвърдиха, сър — добави Крейн. — Вражеските подкрепления са останали на около сто и трийсет метра от района на действие.

— Може би монтират още една лазерна установка — предположи Такара.

— Няма данни за това, сър — рече Крейн. — Просто спряха и не помръдват.

— Полковник, улавям нещо — намеси се Ериксон. — От външните микрофони е...

Чу се пукот, заедно с него и фонен шум. Миг след това към тях се прибави механичен глас. Същият — доколкото можеше да определи Халоуей, — който бяха чули от пратения им от Яновиц запис, преди да замлъкне пулсовият му предавател.

— ... от Зхиррзх. Да чуя вашето предложение.

Халоуей включи комуникатора.

— Ще пуснем войниците ви да се върнат — заговори той. — Но трябва да оставят всичкото оръжие и снаряжение, което носят.

Той втренчи поглед в монитора. Секунди по-късно на екрана се появи призрака и започна да жестикулира, а езикът му се стрелкаше от нематериалните му устни. На другата картина се виждаше зхиррзхианският войник, който отговаряше с подобни жестове. Още един войник се бе надигнал и се подпираше зашеметен на коляно. Първият войник прекъсна разговора с призрака и се наведе да попита нещо втория. Езикът на коленичилиия зхиррзхианец се стрелна, първият се изправи и възобнови разговора с призрака.

— Защо старейшината не застане между двамата? — подметна Такара.

— Не може — отвърна Халоуей. — Всичко е въпрос на геометрия: стените на коридора блокират правата линия, която свързва тази точка и най-близката бяла пирамида. Нали знаеш, че старейшините не могат да преминават през метал.

Старейшината отново размърда език, после изчезна и в същия миг се чу пукотът на микрофона във въздушна кола едно.

— Защо искаш снаряжението им?

Халоуей се намръщи. Въобще не го интересуваше снаряжението на войниците — миротворците бяха събрали вече достатъчно извънземни артефакти, с които да подхранват интереса на учените месеци наред. Всичко, което целеше, бе да се увери, че пришълците няма да отнесат със себе си нещо, което да се окаже важна част от КИОРО. Разбира се, точно това не можеше да каже на техния командир.

— За да съм сигурен, че няма да носят оръжия, с които да нападнат войниците ми, докато излизат — настоя той. — Съгласни ли сте?

Връзката бе прекъсната отново.

— Може би трябваше да подчертаеш, че сме готови да ги превърнем всичките в старейшини, ако продължават да упорстват — предложи Такара.

— Сигурен съм, че си дават сметка за това — отвърна Халоуей. — А и по-добре да не мислят, че знаем нещо по този въпрос.

Призрачният пратеник се бе появил отново пред входа на коридора и бе подхванал поредния оживен разговор със зхиррзхианския войник. След кратка размяна на реплики войникът отпусна ръце и остави оръжието насочено към пода.

— Съгласен съм — чу се откъм говорителите.

Халоуей въздъхна и включи комуникатора.

— Добре, Ериксон, изтегли се назад — нареди той. — Но бавно и внимателно. Дагън, слушаш ли разговора ни?

— Да, сър — отвърна Дагън. — Полковник, аз не им вярвам.

— Аз също, между впрочем — призна Халоуей. — Бъдете нащрек и се гответе да действате при първия вражески жест.

— Разбрано, полковник.

— Кас, надявам се знаеш какво правиш — измърмори недоволено Такара. — Противникът разполага с числено превъзходство. А ти предлагаш да пуснем седем от техните войници да се приберат по живо по здраво. При това все още не знаем какво са направили на Яновиц.

— Готов съм да се обзаложа, че още е жив — заяви Халоуей. — Не са му позволили да кацне наскреда на лагера им само за да го убият. Освен ако не ги е атакувал пръв.

Всъщност едва сега си помисли, че може би Яновиц бе направил точно това. Записващото устройство и предавателят, които бяха прикачили към бузата на Яновиц, излъчваха неговите съобщения чрез пулсионни високочестотни радиосигнали. Дали пък зхиррзхианците не ги бяха интерпретирали като опит за атака? Напълно възможно. В такъв случай не биха ли оправдали убийството на Яновиц като опит за самозащита?

Съвсем вероятно.

— Фуджи, остани тук да следиш развоя на събитията. Предполагам, че Ванбруг и Ходжъс вече са се приземили с корвина. Ще ида да проверя лично какви са пораженията.

— Да, сър.

Халоуей хвърли последен поглед на зхиррзхианските войници, които се освобождаваха от снаряжението си под бдителните погледи на миротворците. Остана изненадан, че тези горди войници-завоеватели се подчиниха на искането му без никакво възражение.

Все още не беше готов да повярва на всичко, което им бе съобщил призрачният приятел на Мелинда със странното име Прр'т-зевисти. Но вече нямаше съмнение, че зад привидната картина се крият много повече неща, които предстоеше да проучат.

— Това е положението — заяви Клнн-вавги, след като последният старейшина напусна командно-мониторната зала и се отправи да наглежда хода на операцията. — Изгубихме една мобилна отбранителна установка и се примирихме, че осем от войниците ни ще бъдат въздигнати в старейшинство — и изведнъж се оказа, че ще могат да запазят сегашното си състояние.

— Не виждам кой знае колко други възможности — изръмжа Трр-мезаз. Опашката му се въртеше ядосано. Надхитрени, победени и накрая изненадани от неочакваното предложение на командира на завоевателите — операцията беше пълно фиаско. Да позволи войниците му да бъдат пленени, обезоръжени, а после позорно освободени, това бе направо непоносимо.

— И аз не виждам — съгласи се Клнн-вавги. — Но не всеки би се съгласил да остави нещата така. Сигурен съм, че ще се намерят такива, които ще засушукат, че си го направил, за да не позволиш Клнн-даван-а да се въздигне в старейшинство.

— Когато започнат да го говорят, обясни им, че старейшинството въобще не е съществувало като възможност — рече троснато Трр-мезаз. — Ако бях отхвърлил предложението на командира им, хората-завоеватели щяха да избият Клнн-даван-а и войниците още докато лежах там. Зад тези метални стени те всичките щяха да са невъзвратимо мъртви. Без никаква надежда да се въздигнат в старейшини. Мъртви, разбираш ли?

— Разбирам — кимна Клнн-вавги и езикът му трепна нервно. — И още как...

— Освен това не смятам, че операцията е пълен провал — продължи Трр-мезаз. — Нашите войници проникнаха в подземната сграда и успяха да поразузнаят какво има там. Може би Клнн-даван-а има идея за какво е предназначено това място.

— Може би — повтори със съмнение в гласа Клнн-вавги.

Трр-мезаз плъзна поглед по редицата монитори и старейшините, които изникваха с непрестанни доклади за хода на разоръжаването. Горди и свирепи воители бяха тези хора-завоеватели. И въпреки това бяха пропуснали една възможност да избият част от противниците си.

Точно както преди шест пълни завъртания бяха позволили на Трр-мезаз и двамата му спътници да напуснат района на техния укрепен пункт.

Трр-гилаг пръв му бе обърнал внимание, че в представата за агресивността на хората-завоеватели има някои странни противоречия, противоречия, които може би имаха някаква биохимична обусловка. Трр-мезаз още не бе готов да приеме подобна теория, не и без необходимите доказателства. Но вече не се съмняваше, че познанията и представите им за хората-завоеватели са все още съвсем повърхностни.

Имаше още толкова много важни неща, които трябваше да научат.

8.

„Външните ми микрофони улавят звука на приближаваща се наземна кола от типа «д'акорд» 65.55 секунди преди тя да се появи в обхвата на камерите при северозападния ъгъл на ремонтно-снабдителния отсек, до който е паркиран танкерът, където се намирам. Стъклото е затъмнено, но с помощта на един подсилващ алгоритъм получавам напълно нормална картина, благодарение на която установявам, че в колата има само един пътник. Изчислявам вероятност от 87% пътникът да е мъж и 54% да е не друг, а помощник-асистент и офицер за свръзка Питър Бронски.

Колата спира точно пред танкера. Пътникът вътре изчаква 5.93 секунди преди да отвори вратата и да излезе.

Предположението ми се оказва вярно: това е офицер за свръзка Бронски. В продължение на 3.43 секунди той оглежда танкера. Ако се съди по ъгъла на погледа му, се интересува най-вече от затворения люк.

— Кавана! — провиква се той. — Тук ли си?

Технически погледнато той не говори на мен, така че не съм задължен да отговоря. Но присъствието му тук подклажда любопитството ми, тъй като той може да даде отговори на някои въпроси, които не ми дават покой.

— Бронски, това съм аз, Макс. Господин Кавана не е тук.

Лицето му се променя едва забележимо. Сравнявам изражението му с профилите, с които разполагам, и установявам, че е изненадан от отсъствието на Арик Кавана.

— Знаеш ли къде мога да го открия?

— Не, мистър Бронски. Предположих, че може би вие ще знаете.

Отново тези лицеви изменения. Алгоритмите ми не са в състояние да ги анализират.

— Кое те кара да мислиш така?

— Защото, когато напускаше миротворческата база, го проследи един мъж, който явно действаше по ваши указания.

Този път лицето му остава непроменено.

— Брей, така ли? И откъде разбра?

Има девет процедури, свързани с моето програмиране, които биха ми позволили да отговоря по начини, граничещи с лъжа. Но след като проверявам изражението на лицето му и извършвам съответния анализ, стигам до извода, че той вече знае отговора.

— Подслушах разговора ви с вашия сътрудник, след като излязохте от миротворческата сграда.

Бронски кима. Ако се съди по изражението му, заключението ми е било вярно.

— Така си и помислих. Миротворческите техници откриха, че някой се е ровил в мрежата точно по това време. Реших, че най-вероятно си бил ти.

Отделям 2.09 секунди, за да обмисля всички нюанси, свързани с последното му изказване, тъй като ми е добре известно, че един обикновен офицер за свръзка не би трябвало да разполага с достъп до класифицирана техническа информация. Превъртам отново предхождащите разговори и забелязвам някои странни особености в поведението на адмирал Рудзински, докато се обръща към офицера за свръзка Бронски. Тези нови анализи ме довеждат до заключението, че има вероятност от 68% двамата да се познават отпреди.

— Да не си прехапа езика, Макс?

— Какво искате да ви кажа?

Той се усмихва, но изражението му може да се класифицира по-скоро като цинично.

— Няма значение. Предположих, че човек като лорд Кавана би те научил да лъжеш. Нещо против да вляза?

След като чувам въпроса, отделям 0.24 секунди да изследвам изражението му. Но този път не могат да ми помогнат никакви алгоритми и профили.

— Защо?

— Искам да видя какво има вътре. Освен това ми се ще да обсъдим някои въпроси насаме.

От юридическа гледна точка танкерът е частна собственост и аз не съм задължен да го допускам вътре. Но изкушението да науча отговорите на някои глождещи ме въпроси е твърде силно. При нужда винаги бих могъл да повикам помощ.

— Е, добре.

Само след 1.07 секунди спуснах кабината на товарния лифт до приземно ниво. Отворих товарната врата и след още 21.91 секунди Бронски беше в контролната зала.

Междувременно прегледах някои по-стари файлове и забелязах, че Мелинда Кавана е изгубила 48.69 секунди, за да измине същото разстояние, а на Арик Кавана му е отнело 51.03 секунди. За разлика от тях, шефът на отдела за безопасност Адам Куин го е взел само за 18.24 секунди. От което стигнах до 87-процентовата възможност, че офицер за свръзка Бронски има опит с подобни летателни съдове, придобит, докато е бил на служба при миротворците.

В контролната зала офицер Бронски прекарва 4.52 секунди да изучава таблото за управление. Ако се съди по лицето му, е доволен от наученото. После се отпуска на едно кресло и се обляга назад.

— От колко време работиш за Кавана, Макс?

— Аз съм компютър на «Кавтроник» от момента на задействането ми. Не бях се срещал лично с лорд Кавана, докато той не ме избра за тази мисия.

— Сигурно е направил някое и друго препрограмиране?

— Не се налагаше да нанася кой знае колко сериозни промени. Знаете ли къде е Арик Кавана?

Той поглежда към вътрешната камера. Изражението му е замислено и малко учудено.

— Аз задавам въпросите, ако нямаш нищо против. Интересува ме списък с аварийни миши дупки, които лорд Кавана може да е програмирал в теб.

— Моля, обяснете термина «миши дупки».

В погледа му се чете подозрителност.

— Места, където да се скрие, ако загази. Може би това са адреси на приятели на лорда или негови бизнес партньори. Някой нерегистриран цех на «Кавтроник» например.

В програмата ми са заложили шестнайсет процедури за отклоняване на въпроси, на които не бих желал да отговарям.

— И защо ще разполагам с подобна информация?

Той се усмихва, но като съдя по лицето му, стигам до 96-процентовата вероятност да е разкрил опита ми да отклоня разговора в друга посока.

— Защото те пратиха заедно с Куин и синчето на Кавана на една напълно незаконна спасителна операция. Човек като Кавана щеше да се подсигури, в случай че му се наложи да си прикрие следите. Питам те направо, Макс: има ли списък на такива миши дупки, или не?

В продължение на 0.02 секунди преглеждам листа, за който ме разпитва офицер Бронски, като се съсредоточавам върху ограниченията за разпространение на съдържащата се в него информация.

— Съжалявам, помощник Бронски, но търсената от вас информация е строго поверителна и нямам право да ви я предоставям.

Той посяга с лявата си ръка към сакото си и изважда портфейл.

— О, мисля, че ще можеш, Макс.

Портфейлът е под ъгъл спрямо моята камера, но като използвам съответния алгоритъм, успявам да потвърдя, че идентификационната карта в горния ляв ъгъл е неговият официален дипломатически пропуск.

Той изважда картата, но вместо да я приближи към камерата, притиска с палец горния ѝ ляв ъгъл отзад. След 3.56 секунди дръпва палеца и започва да отделя един тънък метален лист. Едва сега обръща картата наопаки и я поставя пред моя монитор.

Върху задната страна на дипломатическия му пропуск има втора идентификация, която го категоризира като бригадир Питър Бронски от Севкоордското военно разузнаване.

Не разполагам с възможност за ретино– или ДНК сканиране, но на картата са прикачени две фотографии и отделям 0.14 секунди, за да ги сравня с лицето на Бронски. Обръщам специално внимание на позицията на устата и очите, на очертанията на ушите и определям 99.9-процентовата вероятност на съвпадение. Прехвърлям данните от идентификацията на отделен файл и само след 0.07 секунди удостоверявам, че тя е оригинално севкоордско издание.

— Това дава отговор на много въпроси, бригадир Бронски.

— Така си и мислех. — Докато говори, той пак залепва металното фолио. — Между другото, ще те помоля да не разпространяваш това, което научи за мен. Нека си остана само един обикновен чиновник на Общността и нищо повече. Разбрахме ли се?

— Да.

— Добре.

Той прибира картата в портфейла си, после го пъха в джоба на самото.

— Така. А сега — да видя онзи списък.

Подбирам следващата избягваща процедура.

— За какво може да ви е този списък? Арик Кавана и шефът на безопасността Адам Куин предпочетоха вместо да се възползват от адресите вътре да дойдат направо на Едо.

Едва забележима промяна в лицето му.

— Значи са поглеждали в този списък, така ли?

— Не съм твърдял подобно нещо.

— Отговаряй на въпроса ми, Макс! Виждали ли са този списък, или не?

Отделям 0.17 секунди, за да прегледам законите и разпоредбите, отнасящи се до разпит от правителствени представители. За съжаление в нито един от тях не се визира възможност за разпит на компютърна система. Липсват и сведения за възможни наказания в случай на укриване на истината. Въпреки това стигам до 92-процентовата вероятност, че бригадир Бронски само ще получи потвърждение на информация, която вече му е известна.

— Арик Кавана, командир Фелиан Кавана и Адам Куин прекараха 16.55 минути от пътуването си към дома в изучаване на този списък. Както вече казах, те предпочетоха да не се отправят към нито един от адресите в него.

Бригадир Бронски промърморва нещо под нос.

— Не става въпрос за това. Питам те дали са запознати със съдържанието му. — Веждите му се повдигат с 2.1 милиметра. — И дали не са го копирали за по-нататъшно използване?

— Арик Кавана си направи копие. Но не и командир Фелиан Кавана.

— Познах значи. — Той вдига ръка към камерата и щраква с пръсти. — Хайде, дай да го видя.

След като преглеждам в продължение на 0.11 секунди съответните правни разпоредби, ми хрумва нова идея.

— Имате ли писмена заповед?

В продължение на 1.38 секунди той оглежда мониторната камера с изражение, което определям като обидено. За разлика от предишните случаи, този път не се налага да прибегвам до лицевите алгоритми.

— Не зная дали трябва да ти напомням, че идентификацията, която ти показах преди малко, ми дава необходимите юридически права. Още повече, че се намираме в състояние на война.

Прекарвам 0.08 секунди да се запозная с раздела, посветен на законовите уредби по време на война, и стигам до извода, че бригадир Бронски наистина има право да копира списъка на лорд Кавана.

— Добре, нека не стигаме до крайности — продължава с поомекнал глас бригадир Бронски. — Искам само да уточня, че Арик Кавана се намира в голяма опасност и само аз бих могъл да му помогна.

— И каква е тази опасност? — питам, след като изучавам лицето му в продължение на 1.44 секунди.

— Ще получа ли списъка?

В продължение на 0.15 секунди обмислям възможността да му откажа. Но една от най-стриктните заповеди на лорд Кавана беше да пазя живота на сина му с цената на всичко. Изглежда, бригадир Бронски е в състояние да заплати част от тази цена. След като изучавам отново лицето му, стигам до 78-процентовата вероятност, че той наистина знае какво прави.

Което с нищо не променя факта, че Арик е моята първостепенна грижа.

Вземам решение.

— Копирах списъка.

— Благодаря ти.

Наблюдавам го, докато вади картата от устройството и я поставя в джобния си компютър. Лицето му е грейнало в триумфално изражение.

— Каква опасност грози Арик Кавана?

— Всичко, което зная със сигурност, е, че след като е напуснал заседателната зала, е получил спешно съобщение и незабавно се е насочил към клона на «Кавтроник» на Едо. Те пък, от своя страна, са разпратили съобщения из цялата планета и през следващите два дни са получили доставки от над петнайсет сандъка с електронно оборудване. След което Арик и оборудването са изчезнали — добавя той навъсено. — Вероятно не без чужда помощ.

— И вие смятате, че той възнамерява да се отправи към някое от местата в този списък?

— Това е една от възможностите.

Изучавам изражението му, докато затваря миниатюрния екран на компютъра. Съществува 88-процентова вероятност, че крие нещо от мен.

— Но не по тази причина настоявахте да получите списъка.

Той поглежда за миг към мониторната камера.

— Пак ще се видим — подхвърля с неразгадаемо изражение.

Изправя се и бутва стола назад. Обръща се и тръгва към изхода. Междувременно извиквам в паметта си записа на разговора извън заседателната зала, след края на прослушването. Като интегрирам информацията от него с новополучените сведения за бригадир Бронски, стигам до една съвсем нова хипотеза.

— Не ви вярвам, че сте загрижен за безопасността на Арик Кавана. Вие търсите лорд Кавана и смятате, че *той* може да е на някое от местата в списъка.

Бригадир Бронски се обръща и поглежда към камерата. На лицето му се чете изненада и любопитство.

— Много добре, Макс. Наистина съм впечатлен.

— Благодаря ви. Защо искате да намерите лорд Кавана?

— Нека кажем, че той се е натъкнал случайно на нещо, което не бива да знае. Искам да се уверя, че няма да разлее млякото, ако ми позволиш този израз.

Според алгоритмите ми съществува 92% вероятност да говори метафорично. Но много по-интересна сега е промяната в поведението му. Макар бригадир Бронски да е ядосан от внезапното изчезване на лорд Кавана, не долавям в него онази злоба, която се излъчваше от парламин Джейси Вандайвър. Стигам до 87-процентовата вероятност бригадир Бронски наистина да вярва, че служи на интересите на Общността, и че не влага в работата си никакви лични чувства.

— Да не би лорд Кавана и Арик Кавана да са в опасност?

Лицето му помрачнява.

— Макс, ние сме във война. Всички са в опасност — в една или друга степен. — Размахва джобния компютър във въздуха и добавя усмихнато: — Благодаря за помощта.

Връща се при клетката на асансьора и аз го спускам на приземното ниво. Докато пътува, виждам, че е включил компютъра и преглежда списъка на лорд Кавана. По някое време спира, изважда с

другата си ръка телефона и набира някакъв номер. Ръката му е блокирала изцяло видимостта към клавиатурата, но с анализ на движенията на мускулите и ставите определям набрания номер с приблизителна точност от 79%. Той се свързва тъкмо когато стига приземното ниво. И този път тялото му запречва видимостта към екранчето, но аз увеличавам звука от външните микрофони и улавям ясно гласа от другия край на линията.

— Чо Минг.

— Бронски. Прав бях — Кавана е оставил списък с разни тайни местенца. Ще ти ги прочета едно по едно, а ти провери какво имаме за тях.

Започва да чете списъка още докато крачи към колата. Сега вече разбирам защо му е бил необходим списъкът: той подозира, че някое от имената може да е ключова дума, под която да е скрито съобщението, което е получил Арик Кавана.

От друга страна, съм изненадан, че след толкова много време все още не са успели да засекаат кое от спешните съобщения е било предназначено за Арик. Като се има предвид, че той разполага с цялата мощ на Севернокоординационното военно разузнаване, по мои изчисления ще му отнеме не повече от 5.7 часа да прегледа всички спешни съобщения, получени по това време на планетата. Стигам до две алтернативни обяснения. Първото, че лорд Кавана е бил крайно предпазлив при написването на своето съобщение и е избягвал всякакви ключови думи. Второто — че за момента бригадир Бронски притежава ограничен достъп до ресурсите на Севернокоординационното военно разузнаване.

Той се настанява на седалката на колата и приключва с четенето.

— Нещо интересно?

Увеличавам микрофона до максимум, но въпреки че вратата на колата е широко отворена, гласът на Чо Минг е твърде слаб. Опитвам пет различни техники за звукоусилване, но нито една от тях не е успешна.

— Е, най-сетне... Не, Ешър Дейлс не е човекът... пък и на Ейвън има доста диви места... Откъде, по дяволите, мога да знам? Нищо чудно Кавана да се е запилял някъде из горите. Размърдай се и ми издействай онова разрешение... Добре, страхотно, да видим какво ще излезе. Моли се само да не го е зашифровал.

Бригадир Бронски премества компютъра по-близо до очите си и мълчи в продължение на 20.33 секунди. Виждам само част от лицето му, колкото да определя, че на него е изписано крайно съсредоточено изражение. По движението на очите му стигам до 90-процентовата вероятност, че чете нещо, което, от своя страна, ме довежда до заключението, че съобщението не е било зашифровано.

Последното ме обезпокоява. Зная, че в семейство Кавана се използва поне един вътрешен код: лорд Кавана го програмира в мен в случай, че получа някое спешно съобщение от член на фамилията. Статистически 30.9 процента от всички спешни съобщения са зашифровани, тъй че фактът на тяхното кодиране не означава, че крият в себе си някаква подозрителна информация. Защо все пак лорд Кавана не си бе направил труда да зашифрова своето съобщение?

Изчислявам три алтернативни обяснения, които да са достатъчно вероятно значими.

Първо: лорд Кавана е изгубил или забутал някъде своето копие от шифриращия алгоритъм преди да състави съобщението. Второ: той смята, че по някаква причина това се е случило с Арик.

Или, трето: съобщението не е било изпратено от лорд Кавана.

Изражението на бригадир Бронски внезапно се променя.

— Проклет да съм! Трябваше да се сетя, че ще се забъркат в това. Събери останалите — ще се срещнем на космодрума. Това променя всичко.

После затваря вратата на колата и само след 1.3 секунди тя се стрелва в посоката, от която пристигна. Завива зад следващата сграда и се изгубва от полезрението ми, но чувам шума от двигателя и триенето на гумите в продължение на още 31.66 секунди. След това звукът потъва в общата глъчка на града.

А аз отново оставам сам.

Анализирам случката от няколко различни страни и стигам до едно и също заключение. По причини, които все още не са ми известни, лорд Кавана е изпаднал в немилост пред Севернокоординатионното военно разузнаване. Ако се съди по думите и поведението на бригадир Бронски, има 90-процентова вероятност положението на лорд Кавана да е доста сериозно.

Но не постъпките и благополучието на лорд Кавана са моя първостепенна грижа сега. Над всичко стои безопасността на неговите

деца и тъкмо върху нея съсредоточавам всичките си усилия.

С оскъдната информация, с която разполагам, не съм в състояние да определя реакцията на Бронски на засеченото съобщение. Въпреки това изчислявам 80-процентова вероятност бригадир Бронски да е едновременно изненадан и потиснат от съдържанието на това съобщение. А като прибавя и думите му «това променя всичко», стигам до 50-процентовата вероятност, че сега вече Арик Кавана и лорд Кавана не са негова първостепенна грижа.

По-ранните ми анализи сочат 87-процентова вероятност бригадир Бронски да е последователен и съвестен офицер на Общността. Като съчетавам това с предположението, че е променил целта на своето разследване, стигам до 50-процентовата вероятност, че Арик Кавана се намира в сериозна опасност.

Изчислявам 93-процентова вероятност, че ако мога да прочета съобщението, бих могъл да определя местонахождението на Арик Кавана и начина, по който да му помогна. Но нямам достъп до спешните съобщения, нито служебно положение, което да ми разреши подобен достъп. Въпреки това заключавам, че трябва да предприема нещо в тази насока.

Преглеждам отново оперативните си параметри. При приблизителна вероятност от 80% Арик Кавана да е напуснал планетата, на Едо няма никой друг, към когото да се обърна за помощ и информация. Съвсем наблизо е разположен един от филиалите на «Кавтроник», за който спомена Бронски, но аз нямам нито право, нито разполагам с нужните кодове, за да изискам нови сведения.

Това, с което разполагам обаче, са датчиците, ограниченото въоръжение и чабрайъровият междузвезден двигател на танкера, в който се намирам. След заминаването на Арик Кавана вече никой няма власт над мен и единствените ми ограничения са законите и правилата на Общността. С други думи, аз съм напълно автономен и целият обитаем космос на Общността е разтворен пред мен.

Обмислям всички възможности. Текущото местонахождение на лорд Кавана остава неизвестно. Същото може да се каже и за Арик Кавана. За Мелинда Кавана се знае, че е била на Доркас малко преди там да се спуснат зхиррзхианските сили.

Командир Фелиан Кавана беше изпратен на един свят, който сега определят като Цел едно, за да помага на изследователската група,

която изучава сградата, където преди това зхиррзхианците са го държали пленник. Изчислявам, че мога да стигна дотам след 38.26 часа.

Всички тези анализи и разсъждения ми отнемат 2.27 секунди. Задействам комуникационната система на танкера и се свързвам с космодрумния център.

— Тук НХ-10, танкер на «Кавтроник», хангар едно-петдесет-девет. Имам заявка за предстартово зареждане.

В продължение на 3.05 секунди не последва отговор. Използвам първите 0,02 секунди да се запозная с документацията и по-специално с кодовете за сервизно обслужване, използвани от Арик Кавана предишния път, когато се приземихме на Едо, Другите 3.03 секунди преглеждам записите на Арик, но не откривам там нищо интересно.

— Прието, НХ-10 «Кавтроник». Какъв е разрешителният ви код?

— Сервизен договор номер БРК-17745-9067. Въведеното име е Арик Кавана.

— Почакайте.

Следва нова пауза от 1.10 секунди. Използвам я, за да се свържа с градската телефонна система и да потърся телефонния номер на Чо Минг, помощника на бригадир Бронски. Откривам номера и проследявам телефона; оказва се, че се движи в посока към космодрума, като проекцията на движението го извежда при западния паркинг. Изисквам космодрумния регистър и преглеждам всички кораби, разположени в този район, както и тези, които са отлетели оттам през последните пет часа.

— Добре, «Кавтроник» НХ-10, сверихме номера. Но ще ми е нужно лично разрешение от Арик Кавана. Той там ли е?

— Един момент. — Законите на Общността забраняват категорично да се използва гласово симулиране, за да се потвърждават каквито и да било кодове, свързани с финансови транзакции. Но тъй като както Арик Кавана, така и лорд Кавана вече са ми разрешили да извършвам подобни действия, гледам на това нарушение като на техническа дезинформация. Притежавам записи с гласа на Арик Кавана и са ми необходими 1.04 секунди, за да сглобя нужното изречение.

— Обажда се Арик Кавана. Давам разрешение за предстартово зареждане.

Следва нова пауза от 3.66 секунди.

— Прието, господин Кавана. Кога искате да пристигне камионът с горивото?

— Веднага щом е възможно. Искам да замина колкото се може по-бързо.

— Бързате значи?

Извършвам светкавичен анализ на гласа, но не долавям никаква подозрителност. Изчислявам едва 20-процентова възможност да намират в поведението ми нещо необичайно.

— Да.

— Добре, подготвяйте се тогава. До един час ще ви заредим. Добре ли е?

— Чудесно. Благодаря ви.

— Нищо работа. Затова сме тук.

Прекъсвам връзката и задействам стандартната предстартова процедура за подготовка на всички системи. Междувременно забелязвам, че телефонът на Чо Минг е спрял да се мести. Свързвам тази информация със сведенията от регистъра и откривам, че е стигнал до една космическа шхуна от типа «Улфгант 909», казва се «Шанс».

И този път информацията в регистъра е твърде оскъдна, за да стигна до каквито и да било сигурни заключения, но определям вероятност от 60%, че става въпрос за дегизиран кораб на Севернокоординационното военно разузнаване.

До момента в регистъра няма сведения «Шанс» да се готви за отлитане. Но аз смятам, че ако успея да разбера каква ще е следващата точка от придвижването на бригадир Бронски, ще разполагам с допълнителна информация, която да предоставя на командир Кавана, след като пристигна на Цел едно.

Без да прекъсвам връзката, продължавам предстартовата подготовка“.

9.

— По-внимателно, корабен командир Спс-кудах — предупреди Нзз-ооназ, докато наблюдаваше как индикаторите приближават заплашително синия сектор. — Не бива да се приближаваме толкова до планетата. Не трябва да ги подплашим предварително.

— Зная какво правя, изследовател. Не ми се ще да ги гоня из космоса още не знам колко тентарка — тросна се Спс-кудах.

— Надявам се — промърмори Нзз-ооназ; опашката му подхвана нервен ритъм. Първият контакт с мрачанците преди не повече от половин цикъл не бил нищо повече от краткотрайно споглеждане между два кораба над един почти необитаем свят. Вторият контакт, само преди двацет пълни завъртания, в същата звездна система, тъкмо започвал, когато мрачанският космически кораб открил огън със старейшиноубийствени оръжия. Двата мрачанци, които оцелели след зхиррзхианската контраатака, били отведени на Оакканв, където — преди да умрат — предложили съюз срещу хората-завоеватели.

Седалището на Върховния клан бе сметнало молбата им за искрена. Нзз-ооназ обаче не беше убеден. Все се питаше дали няма да се наложи да се приюти в родовия си храм, преди да приключи това завъртане.

Индикаторите се кръстосаха с тъничък пукот от оптроничните кондензатори и „Затворена уста“ се върна в нормалния космос.

За да установи, че мрачанците вече го очакват.

Някой в залата за управление просъска ругатня.

— Всички да запазят спокойствие — предупреди ги Нзз-ооназ. Поне петнадесет космически кораба се бяха подредили в пространството пред тях, разпръснати надалеч в полезрението на приборите — повечето само тъмни точки на фона на осветената от слънцето планета.

— Корабен командир Спс-кудах, готов ли е плаващият буй?

— Вече наредих да го освободят, говорителю — отвърна Спс-кудах. — Ето го — виждате ли го?

Нзз-ооназ кимна, загледан в малката кутия, която бавно се отдалечаваше от „Затворена уста“. Прикрепващото я въже се развиваше зад нея. Спускането на буя, без да бъде поискано разрешение от него, си беше нарушение на субординацията, но точно в момента на Нзз-ооназ не му беше до това. Това бе същата техника за обмен на информация, без да се стига до насилствени средства, която мрачанците бяха използвали на Доркас.

Вярно обаче, че ако мрачанците на Доркас бяха членове на друг клан или родова група, нищо чудно групата, срещу която сега се бе изправил „Затворена уста“, да сметнеше буя за някакъв вид оръжие. В такъв случай срещата можеше да не завърши миролюбиво.

За щастие поне тези опасения се оказаха безпочвени. Буят едва бе започнал движението си, когато един от мрачанските кораби премина на курс на прехващане. Само няколко стотина по-късно, след като достигна избраната от него позиция, той на свой ред изстреля съобщителен буй. Старейшините го огледаха веднага щом навлезе в техния обхват, и обявиха, че това е записващо устройство от типа, който използват хората-завоеватели — и същото, каквото бяха използвали мрачанците на Доркас.

— Поне си имаме работа със същия клан — изсумтя корабният командир Спс-кудах. — Това все пак е нещо.

— Ако въобще имат отделни кланове — подметна Нзз-ооназ и втренчи поглед в изображението върху екрана на мрачанската кутия. Забеляза, че знаците са на езика на хората-завоеватели.

— Преведете тези надписи — нареди Спс-кудах и посочи екрана с език.

— Не е необходимо — намеси се Нзз-ооназ. — Там пише: „Ние сме мрачанците. Не сме ваши врагове. Искаме разрешение да разговаряме директно с вас“. Това е същото съобщение, което използваха и на Доркас.

— Добре, отговорете... — нареди Спс-кудах. — „Не сме тук, за да се бием, а да преговаряме. Ще ни изпратите ли инструкции за кацане?“

Нзз-ооназ се огледа и посочи с език Глл-боргив.

— Можеш ли да напишеш това на езика на хората-завоеватели?

— Разбира се — увери го Глл-боргив, наведе се над контролното табло на буя и се захвана за работа.

Нзз-ооназ наблюдаваше разтревожено чевръстите движения на пръстите и езика на Глл-боргив. Тревогата му бе породена от предупреждението на Върховния вожд относно клана Дхаа'рр малко преди да отлетят от Оакканв. Въпреки посредствените способности на Глл-боргив като изследовател, той се оказа далеч по-добър познавач на другоземни езици, отколкото би могъл да се надява Нзз-ооназ.

Както и следваше да се очаква, мрачанците бяха предугадили какъв ще е следващият въпрос. Малко след като съобщението на Спс-кудах се появи на монитора на буя, върху тяхното записващо устройство вече премигваше отговорът.

— Тук пише — започна да превежда Глл-боргив. — „Този кораб ще ви насочва. Следвайте го до един безопасен район за кацане.“

Нзз-ооназ погледна към тъмния корпус на мрачанския кораб и неосветената половина на планетата зад него. Безопасен район, където ще могат да преговарят на спокойствие? Или безопасен район, където мрачанците да се разправят на спокойствие с тях и да получат кораба им? Но за тях самите, или по идея на хората-завоеватели?

Това бе един от въпросите, чийто отговор „Затворена уста“ бе пратен да узнае.

— Глл-боргив, уведомете ги, че сме съгласни — разпореди се той и посочи с език изследователя. — Спс-кудах, приберете буя и подгответе „Затворена уста“ да ги следва. — Той погледна отново неосветената страна на планетата. — Да видим къде са решили да ни скрият тези мрачанци.

Мрачанците наистина бяха избрали потайно място, но то не отговаряше на представите на Нзз-ооназ за такова. В интерес на истината не приличаше на нищо, което бе виждал.

Първата му мисъл, когато се приближиха към обозначения район, бе, че по някаква неясна и необяснима причина мрачанците са създали за собствено ползване комбинация от пуцинаци, тропическа гора и непроходими планини. Докато летяха над повърхността, имаха усещането, че земята под тях е сгърчена и насечена от щръкнали зъбери, подредени в продълговати групи от закривени хребети. Между стърчащите скали се виждаха отделни горички или шубраци.

Над целия този поразяващ въображението пейзаж доминираше една още по-впечатляваща полукръгла планинска верига, висока половин хилядоразкрача и широка почти десет, която наподобяваше останките на загаснал вулкан, изригнал и срутил се върху самия себе си. На юг от този планински пръстен имаше сравнително неравна, но все пак подходяща за кацане равнина, която постепенно се извиваше на север и преминаваше в непроходими пущинаци. Мрачанският космически кораб ги отведе при нея и докато я приближаваха, Нзз-ооназ забеляза, че там вече ги очакват няколко големи наземни машини. Вероятно бяха транспортни средства, макар да изглеждаха възголемички за подобно предназначение. А може би бяха тежкотоварни влекачи, докарани, за да изтеглят на буксир „Затворена уста“ до някое скривалище.

Той въздъхна и се обърна. До него бе застанал Глл-боргив. Изглеждаше разтревожен.

— Погледнете онзи пръстеновиден зъбер, изследовател Нзз-ооназ — заговори той. — Какво според вас представляват черните точки?

Нзз-ооназ присви очи към монитора. Мразеше тази игра на предположения. Но от друга страна, Глл-боргив беше прав: сред скалите наистина се виждаха някакви тъмни петна. Дори след като ги загледа по-внимателно, установи, че са разхвърляни равномерно. Почти на права линия...

— Корабен командир?

— Да, изследователю?

Нзз-ооназ посочи монитора.

— Искам лазерно сканиране на тези тъмни петна в скалите.

— Вече е направено. Изглежда, това са прозорци.

Нзз-ооназ го изгледа строго.

— Не смятахте ли, че е редно да ме информирате?

— Предположих, че изследовател с вашия опит вече ги е забелязал — отвърна равнодушно Спс-кудах. — И тъй като наоколо е пущинак, се е досетил, че вероятно те са крайната цел на нашето пътуване.

Нзз-ооназ млясна обидено с език. Тук, в сърцето на една потенциално враждебна страна, корабният командир продължаваше да си играе своята игра.

— А не ви ли е хрумвало, че може въобще да не са прозорци, а отвори за мрачанските оръжия?

По лицето на Спс-кудах трепна нещо.

— Обяснимо е, ако проявяват известна предпазливост. В края на краищата те не знаят почти нищо за нас.

— Също както и ние не знаем нищо за тях — засече го Нзз-ооназ. — Като например, дали не са съюзници на хората-завоеватели.

— Смятах, че тази теория е отхвърлена — намеси се Глл-боргив. Забравихте ли за експлозивната атака на хората-завоеватели срещу мрачанските дипломати на Доркас?

— Не съм забравил — отвърна търпеливо Нзз-ооназ. — Помня също и последния доклад на командир Трр-мезаз, според който все още не е известно откъде е дошла атаката. — Той изгледа навъсено Глл-боргив. — Според вас как точно е станало?

Глл-боргив сви рамене.

— Чрез някое непознато оръжие на хората-завоеватели.

— Хм. — Нзз-ооназ отново посочи пръстеновидните скали. — А не ви ли се стори възможно, че няколко точни изстрела през тези отвори биха могли да причинят непоправими щети на този кораб?

Глл-боргив не отговори.

— Корабен командир? — подкани го Нзз-ооназ, като премести поглед върху него.

— Ние сме нащрек за всякакви признаци на опасност — отвърна сухо Спс-кудах. — Не бива да се нагърбвате с военния аспект на тази мисия.

— Аз съм говорителят — припомни му Нзз-ооназ. — Всички аспекти на тази мисия са и моя грижа.

За миг лицето на корабния командир се изпъна. От уважение, или от нещо друго.

— Разбрано, говорителю.

— Добре. — Нзз-ооназ обърна гръб на монитора и отпусна опашката си. Ето че бе имал възможност да изпълни съвета на Върховния вожд отпреди началото на тази мисия — при първа възможност да даде урок на командира на кораба кой всъщност ще дърпа конците.

Мрачанците вече ги очакваха долу. Нзз-ооназ се надяваше, че Върховният вожд ще се окаже прав и за всичко останало.

Предположенията на Нзз-ооназ за очакващите ги машини бяха верни. Веднага щом „Затворена уста“ замря на площадката, те забръмчаха по неравния терен — насочиха се право към трите предни хексагонални издатъка. Бяха оборудвани с дебели стоманени въжета и прихващачи. Когато Нзз-ооназ погледна надолу към рампата, те вече бяха заели позицията и около тях щъкаха неколцина мрачанци.

В подножието на рампата се бе изправил един самотен мрачанец, издокаран в разноцветно наметало с невероятни шарки.

— Добре дошли — провикна се той на езика на хората-завоеватели. — Като представител на управляващите мрачанци ви приветствам с добре дошли, братя зхиррзхианци. Разбирате ли ме?

Превеждащата машина в ухото на Нзз-ооназ шептеше интерпретираната версия на думите, произнесени от другоземеца, които Нзз-ооназ вече бе разбрал.

— Да — отвърна той на същия език.

— А, вие говорите езика на нашия общ враг — каза другоземецът. — Чудесно — това значително ще улесни разговора ни. Аз съм Валойтаджа, посланик на управниците на мрачанците.

— Аз съм изследовател Нзз-ооназ Флии'рр — представи се Нзз-ооназ. — Говорител на тази експедиция.

— Приветствам ви, изследовател Нзз-ооназ, Флии'рр. — Валойтаджа премести поглед над рамото му. — Но сигурно не сте дошли сам?

— Спътниците ми са заети с някои приготовления — увери го Нзз-ооназ. — Скоро и те ще се присъединят към нас.

— Ще им оставя водачи — кимна Валойтаджа и посочи група неголеми превозни средства, отворени отгоре. — Важно е да започнем нашата дискусия колкото се може по-бързо.

— Разбира се — съгласи се Нзз-ооназ, докато вървяха към колите. — Но преди това искам да ви информирам, че нося някои нерадостни новини. Вашите първи посланици — двамата, които срещнаха зхиррзхианския кораб в една незаселена система на трийсет и пет светлинни цикъла оттук...

— Зная какво имате предвид — рече Валойтаджа. — Наричаме тази планета Мра-кахие.

— Разбирам. Трябва да ви кажа, че двамата са мъртви.

— Какво? — Валойтаджа подскочи, спря и се извърна към Нзз-ооназ. Внезапно между тях повя хлад. — Как са умрели?

— Не знаем причината за смъртта — отвърна Нзз-ооназ, който знае защо, завладян от желанието да се оправдава. — Мога да ви кажа, че при срещата им със зхиррзхианския кораб е имало размяна на изстрели. Възможно е по това време да са получили наранявания.

— И вие не се опитахте да им спасите живота? — настоя да знае Валойтаджа.

— Разбира се, че опитахме — протестира Нзз-ооназ; отново се бореше с желанието да се извинява. В края на краищата мрачанският кораб пръв бе открил стрелба, със старейшиноубиващи оръжия. — Но познанията ни за физическата им структура и техния метаболизъм са твърде оскъдни.

В продължение на няколко удара Валойтаджа стоеше и го гледаше втренчено. Нзз-ооназ затвори уста и съжали, че Спс-кудах и Гл-боргив не са до него. Но те нямаше да дойдат, освен ако не ги повикаше. Според предварителния план той трябваше да остане насаме с мрачанеца, поне в продължение на няколко стоудара, за да провери каква ще е реакцията му на вестта за смъртта на неговите сънародници.

— Каквото станало — станало — произнесе накрая Валойтаджа. Гласът му вече не издаваше гняв, а по-скоро дълбока печал. От това Нзз-ооназ се почувства още по-зле. — Що се отнася до опразнените черупки на техните тела... ще може ли да ги получим за погребалната церемония?

— Разбира се — Побърза да го увери Нзз-ооназ. — Взели сме ги с нас. Съхранени, доколкото ни е по силите.

— Аха — промърмори Валойтаджа. В продължение на няколко удара той гледа към „Затворена уста“, като очевидно полагаше усилия да смени обсъжданата тема. — Но оплакването на изгубените ще трябва да почака — заяви той и отново закричи напред. — Чака ни много работа и много въпроси за обсъждане. Ако завоевателите без причина открият кораба ви, всичките ни надежди ще бъдат пропилены. Нека нашите техници го скрият, а вас ще отведем на място, подходящо да си отдъхнете.

Стигнаха една от откритите коли и Валойтаджа даде знак на Нзз-ооназ да се настани вътре. Като се имаше предвид обкръжаващият ги терен, Нзз-ооназ реши, че колата вероятно лети, и веднага щом Валойтаджа запали двигателя, предположенията му се потвърдиха.

— Какво е това място? — попита той, след като се насочиха към скалистия пръстен.

— Нарича се Пувкит Тру Кай — отвърна Валойтаджа — На езика на нашите общи врагове се превежда като Градината на обезумелия каменоделец. Съхранена е в почти непроменен вид от най-древни времена, като се изключат някои интересни екземпляри на растения, които са били засадени из околностите. В началото е било само пущинак, после голямо тържище, част от поземлените владения на един благороден крал, обществен парк и сега — той вдигна поглед към Нзз-ооназ — средище за разговори с другоземци.

— Забележително — обяви Нзз-ооназ, докато се оглеждаше. — А това там? — Той посочи с език пръстеновидните скали.

— Отново голяма структура с напълно естествен произход — отвърна Валойтаджа — Благородният крал, когото споменах преди малко, я превърнал в крепост, където да отбива набезите на противниците си.

Щом е имало нужда от крепост, следователно мрачанската история също познаваше въоръжените конфликти. Още едно полезно сведение.

— Той ли е изкопал тунелите и кухините в скалите?

— Така е, но цялата работа е свършена майсторски и сега помещенията се радват на неописуем лукс. Освен това има много прозорци, през които се разкрива великолепна гледка във всички посоки.

— Да, забелязах ги — потвърди Нзз-ооназ. — Там ли ще бъде прибран нашият кораб?

— Да, на едно място, където благородният крал е държал животните си. — Валойтаджа посочи с пръст към дясната част на скалите. Там наистина се виждаше голям правоъгълен отвор, на около три хилядоразкрача от пръстена. — Корабът ви има странна форма, но би трябвало лесно да мине през отвора.

— А не може ли да бъде оставен тук? Да го замаскирате или да го покриете с мрежа?

Валойтаджа го погледна, стиснал лекичко ъгълчетата на устните си.

— Изглежда, не си давате сметка за последствията, които може да предизвика пристигането ви, изследовател Нзз-ооназ — рече той. — Не само за тези, които сме тук, но и за цялата мрачанска раса. Ако някой от завоевателите без причина засече тахионните килватерни следи на вашите кораби, ще пратят цял боен флот на Мра за разследване. Корабът ви трябва да бъде старателно скрит срещу всякаква подобна възможност.

Нзз-ооназ притисна отвътре с език бузата си.

— Значи те биха могли да ни проследят дотук?

— Бойните кораби на завоевателите без причина прекосяват необезпокоявани целия мрачански космос — обясни му Валойтаджа и в гласа му се долови горчивина. — Те се опитват да господстват не само над нашите планети, но и над живота ни.

— Аха — промърмори Нзз-ооназ. Ето го най-сетне: окончателното потвърждение, което очакваше Военното командване. Хората-завоеватели действително разполагаха с метод за проследяване на кораби в междузвездните тунели.

— Когато разбрахме, че идвате насам — продължи Валойтаджа, — се наложи да променим маршрутите на всички наши космически съдове. Не зная дали бихме могли да го направим още веднъж. За щастие... — той изгледа Нзз-ооназ и разтегна устата си в зъбата усмивка — това няма да е необходимо. Вие вече сте тук и ще сте в относителна безопасност, докато не дойде време да си вървите.

— Разбира се — отвърна машинално Нзз-ооназ. Едва след няколко удара осъзна последствията от това, което му бе казал Валойтаджа: нищо чудно да се наложи да останат тук, докато хората-завоеватели не бъдат отблъснати.

Но толкова по-добре. В случай, че Върховното командване и Седалището на Върховния вожд решаха да сключат съюз с мрачанците, щяха да имат нужда от местно представителство.

— Съжалявам, ако с пристигането си сме изложили народа ви на опасност — произнесе той.

— Не вие ни заплашвате — увери го Валойтаджа. — А нашият общ враг. Чували ли сте нещо за едно тяхно оръжие, което наричат КИОРО?

— Да — отвърна припряно Нзз-ооназ и се огледа. Само старейшините на „Затворена уста“ бяха посветени в тайната на КИОРО. — Трябва да разговаряте само с мен за това оръжие.

— Разбирам опасенията ви — кимна другоземецът. — КИОРО е ужасяващо оръжие, дори самото му назоваване предизвиква ужас и в най-храбрите войници. Но времето да се боим от паниката отмина.

— Какво искате да кажете? — попита Нзз-ооназ.

— Искам да кажа, че нашите врагове най-сетне са успели да съберат всички компоненти на това страховито оръжие. В момента са в процес на неговото сглобяване. И когато го сглобят, зхиррзхианците ще бъдат първата им цел.

— „И когато го сглобят — предаваше разговорът старейшината, — зхиррзхианците ще бъдат първата им цел“.

Върховният вожд погледна към комодор Прм-жевев.

— Това е значи — въздъхна комодорът. — Те имат КИОРО.

— Така изглежда — кимна Върховният. — Освен ако мрачанците не грешат.

— От дълго време са под властта на хората-завоеватели — припомни му Върховният главнокомандващ. — Логично е да предположим, че разполагат с ефективна шпионска мрежа.

Върховният вожд вдигна глава, осъзнал, че подаваните от Мра сведения внезапно са били преустановени.

— Старейшина? Какво става?

— И двамата млъкнаха — докладва старейшината, трепна, за миг се изгуби от погледите им, сетне отново се появи. — Стигнаха до входа на скалната постройка и сега слизат.

— Предохранителни мерки? — попита Върховният главнокомандващ Прм-жевев.

— Не виждам други, освен часовете, които споменах.

Той изчезна, а мястото му бе заето от друг старейшина.

— Изследователят Нзз-ооназ и другоземецът Валоитаджа влизат в пръстеновидната крепост — докладва той. — Още трима мрачанци са се присъединили към шестимата пазачи пред входа.

— Новодошлите въоръжени ли са? — попита Прм-жевев. Един от войниците пред оперативно-тактическия монитор добави нови три

точки към шестте, които вече бе разположил по указания на старейшините. Малко след това пристигна още един старейшина, с плановете на първото вътрешно ниво.

— Не открий оръжия по тях — съобщи старейшината.

— Значи това е почетен ескорт — заключи Прм-жевев. — Сигурно Валойтаджа скоро ще си тръгва. Нека двама старейшини останат с него.

— Подчинявам се — каза старейшината и изчезна.

Върховният посочи с език главния монитор.

— Виждам, че вече местят кораба.

— Да. — Прм-жевев кимна. — Приберат ли го там, ще е с цял хилядоразкрач извън обсега на старейшините.

Отново се появи един старейшина.

— „Отредените ви помещения са по този коридор — цитира той дословно Валойтаджа. — Охраната ще ви отведе там. Ако пространството ви се стори недостатъчно, просто ги информирайте“.

Той изчезна и на негово място изникна друг старейшина.

— „Сигурен съм, че всичко ще е наред. Кога искате да започнем нашия разговор?“

Отново се върна първият старейшина.

— „Веднага щом ви е възможно. Не бива да губим време, тъй като завоевателите без причина вече работят над своето оръжие. Трябва да ги нападнем неочаквано, още преди да са го завършили“.

— „Разбирам. Незабавно след като останалите членове на моята група се настанят, можем да започнем преговорите“.

— Виждам, че другите от контактната група вече се приближават — посочи с език главния монитор Прм-жевев. — Корабът също наближава западния ръб на скалния пръстен, но вече е извън обсега на старейшините. Бихме могли да изнесем една от пирамидите и да я разположим вътре в главната крепост.

— Ако се опитате, току-виж екипажът се разбунтувал — предупреди го Върховният вожд. — Забравихте ли обвиненията, които Цвв-панав стовари върху седалището, когато старейшината Прр'т-зевисти беше изгубен на Доркас? Не бива да позволявате да се случи нещо подобно и със старейшините на „Затворена уста“.

— Това е война, Върховни вожде — припомни му Върховният главнокомандващ. — Сега не е време да се занимаваме с проблемите

на говорителя на Дхаа'рр. — Той се огледа. — Като стана дума за него, той къде е? Смятах, че ще иска да е сред нас, когато корабът стигне на Мра.

Върховният вожд се намръщи.

— Все още е на Дхаранв. Подозирам, че се уговорил със старейшините да му докладват там.

— Дано да не е — заяви мрачно Прм-жевев. — Старейшините са войници и са на служба към Военното командване. Ако разбере, че са докладвали другиму без мое разрешение, ще ги уволня.

Върховният млясна недоволно с език. Това беше стандартна заплаха срещу старейшините и при повечето обстоятелства — доста ефикасна. Нито един старейшина с полезна работа не би допуснал да я изгуби, особено когато зад гърба му имаше стотици други, готови на всичко, за да напуснат досадното си уединение. Но в конкретния случай нямаше такава опасност. Военното командване не разполагаше с регулярен транспорт до Мра, с помощта на който да изтегли фссс-резените оттам.

Което означаваше, че засега поне старейшините на Мра бяха недосегаеми. Доста неприятно положение.

Появи се един старейшина.

— Изследователи Глл-боргив и Свв-селик пристигнаха при входа на пръстеновидната крепост — докладва той. — Няколко мрачанци излязоха да ги посрещнат.

Изникна още един старейшина.

— „Като пратеници на управниците на мрачанците — зарецитира той, — приветстваме нашите братя от Зхиррзх на Мра.“

— Вече сте наясно откъде иде опасността — каза Валойтаджа и посочи с език разположението на светове на хората-завоеватели върху картата пред тях. — Врагът ни е могъщ и безскрупулен, той притежава както волята, така и способността да унищожи нашите два народа. Само съюзът помежду ни ще ни даде лелеяната надежда да оцелеем.

— Съгласни сме — отвърна Нзз-ооназ; опашката му все още тупкаше нервно върху креслото. — Но как да ги спрем?

— Имайте смелост — успокои го Валойтаджа и изгледа тримата зхиррзхианци подред. — Можем да ги надвием, с дързост и умение. — Той докосна едно синьо копче на пулта и картата изчезна от екрана. На нейно място грейнаха две звезди. — Това са центровете на вражеската сила — посочи ги той. — Общественият център, на тяхната родна планета Земя, и тайният добавъчен център на Формби, колониален свят на техните съюзници йикроманците. Ако зхиррзхианските въоръжени сили успеят да унищожат тези два центъра, войната ще бъде спечелена.

— Това звучи разумно — кимна Нзз-ооназ.

— Но ще трябва да се консултираме с Върховното командване — припомни му Глл-боргив.

Нзз-ооназ му хвърли гневен поглед. Той бе онзи, който трябваше да разговаря с Валойтаджа. Дори Глл-боргив не биваше да го забравя.

— Разбирам, че не ви е позволено да вземате сами толкова важни решения — каза Валойтаджа, но в гласа му се долови едва потиснато недоволство. — Ще ви помоля обаче да не губите време. Хората-завоеватели привършват с окомплектоването на своето оръжие и скоро животът на всички ни ще виси на косъм.

— Сигурен съм, че Върховното командване ще се съгласи — каза Нзз-ооназ, като обмисляше всяка дума. Мрачанците не биваше да знаят, че разговорът им се предава пряко във Върховното командване с помощта на старейшините. — Ще се свържа с тях веднага щом тази среща приключи.

— Ами да свършваме тогава — рече нетърпеливо Валойтаджа. — Така ще спестим безценно време и аз ще имам възможност да ги запозная лично с позицията на Мрач.

— Боя се, че това няма да е възможно — рече му Нзз-ооназ. — Нашият метод за връзка трябва да остане в тайна.

— Щом трябва... — рече Валойтаджа, но в гласа му се долови презрение. — Припомнете на вашите водачи, че ненужните тайни между съюзници могат да са от полза на техния общ противник.

— Ще им го кажа — обеща Нзз-ооназ. Вече не се съмняваше, че могат да имат доверие на мрачанците.

— Вървете тогава, изследователю Нзз-ооназ — подкани го Валойтаджа — Дано вече да не е твърде късно.

10.

Херметичният люк се отвори със свистенето на изравняващо се налягане и хангарът на изстребителя се напълни със студен въздух. Сгъваемата стълба бавно се спускаше през образувалия се в диафрагмата отвор, Куин се заизкачва, като внимаваше да не си одраска темето. Смесицата от миризми бе точно такава, каквато я помнеше — на смазочно масло, загреети електроуреди, дезинфектанти и човешки тела. Мирисът на неговото минало — на едно объркано и противоречиво време.

Мирисът на миротворчески щурмови крайцер от клас „Ригел“.

Той стигна горния край на стълбичката и подаде глава в коридора. Стените бяха изрисувани в разноцветни картини.

— Добре дошли на борда, Маестро — чу се глас отзад. Куин се обърна и видя „Клипер“ — командир Томас Мейсфийлд: тъкмо излизаше от хангара на своя изстребител. — Харесва ли ви как са изпоцапали коридора?

— О, значи са го направили с някаква цел? — учуди се Куин и отново се огледа. По-нататък по коридора се подаваха още глави: общо седмина пилоти копърхед излязоха от хангарите. — Аз пък си помислих, че сте оставили на внуците на капитана да се позабавляват.

— Ами, това е последната изцепка на онези от психологични изследвания — оплака се Клипер, докато се изхлузваше от тесния отвор и протягаше ръка към яркочервеното копче на стената. Стълбата бавно се сгъна към тавана. — Някаква налудничава смесица от цветове и форми, която би трябвало да вдъхнови пилотите за героични дела, като същевременно ги накара да запазят хладнокръвие и да се измъкнат на косъм миг преди да бъдат унищожени.

— И върши ли работа? — попита Куин, докато затваряше люка на своя хангар. Забеляза, че вече са поставили табелка с неговото име на люка. Липсваше само името на втория пилот.

— Не зная дали са го подлагали на сериозни изпитания — отвърна Клипер и се зачеса енергично по гърба. — А и не съм сигурен,

че бих искал да го изпробват върху мен. Хайде, копърхед, командирът на ескадрилата ви иска на мостика за доклад.

Мостикът, за щастие, бе убягнал на експериментаторските настроения на психолозите. Докато вървяха към редицата пултове и командно-контролния център, Куин се огледа и се опита да си се представи отново в ролята на миротворчески копърхед.

Опитът му имаше само частичен успех. Вярно, че беше осъществил няколко майндлинка по време на спасителната операция на Фелиан Кавана, както с танкера, така и със своя изтребител „Каунтърпънч“, и в двата случая с добър резултат. Но тези опити бяха съвсем краткотрайни — за не повече от десетина-петнайсет секунди. Той си даваше сметка, че вторичните ефекти се увеличават драматично с нарастване на продължителността на майндлинка... а при бойни условия никой не мислеше за такива неща, като продължителност.

Командирът на ескадрилата и началникът на оперативния център вече ги очакваха в командния пръстен.

— Командир Томас Мейсфийлд и копърхед-отделение „Омикрон 4“ — каза Клипер и отдаде чест. — Сър, явяваме се по ваша заповед.

— Свободно — отвърна главнокомандващият, след като също отдаде чест. — Аз съм комодор лорд Александър Монтгомъри, главнокомандващ оперативна група „Трафалгар“. — Това е капитан Том Джърмейн, началник на оперативния център.

Клипер и пилотите заеха стойка „свободно“. Монтгомъри ги оглежда няколко секунди, като се стараеше да запомни лицата им.

— Значи вие сте Адам Куин — рече той, когато се спря пред Куин. — Инико Бокамба се изказа много ласкаво за вас.

— Благодаря ви, сър — отвърна Куин, като се питаше откъде Монтгомъри познава Бокамба. Беше останал с впечатлението, че Бокамба се е пенсионира малко след като той бе напуснал копърхед.

Монтгомъри премести вниманието си върху Клипер.

— Командир, предполагам, не са ви информирали защо трябваше да се срещнем тук, в сърцето на нищото.

— Не, сър — отвърна Мейсфийлд. — Но сигурно присъствието на оперативната група тук, на границата между мрачанския и йикроманския космос, има за цел да осигурява мира в този район.

— Логично предположение — рече Монтгомъри. — Но не съвсем вярно. В интерес на истината, нито мрачанците, нито

йикроманците знаят за присъствието ни в този район. Командването на миротворческите сили избра тази система, от една страна, тъй като наблизко има незаселена планета от земен тип, подходяща за учебни стрелби, както и защото разполагаме със снабдителна база на Мра-ект, което е само на седем светлинни години оттук. — Лицето му се набразди от дълбоки бръчки. — По-важното обаче е, че веднага щом възстановим повредите от последната акция, ще продължим навътре във вражеска територия. Предстои ни атака на един от световите на завоевателите.

Той млъкна, сякаш очакваше въпроси или реакция. Никой не проговори и след няколко секунди Монтгомъри продължи:

— Така. Вече сте в течение. Сега ще ви предам на капитан Джърмейн. Между другото, добре дошли на борда, господа.

Монтгомъри кимна, обърна се и се отдалечи.

— Разполагате с остатък от деня, за да се аклиматизирате и да се запознаете с кораба. — Джърмейн пристъпи напред и зае мястото на комодора. — Утре в шест нула-нула командирът на изстребителното крило Швайгофър ще изведе вас и останалите копърхед за серия учебни атаки и стрелби. Първите пет от тях вече са въведени в компютъра — прегледайте ги, след като се настаните. Разположили сме ви в отсек Делта-Три. Ако имате някакви въпроси, обръщайте се към координатора, който заема каютата в началото на коридора. Нещо неясно?

— Да, сър — обади се Куин. — Щом сме тук заради снабдителната база на Мра-ект, защо направо не идем там? Сигурно на планетата има достатъчно незаселени места, където да провеждаме учебни стрелби и маневри.

— Мегахектари — кимна Джърмейн. — Всичко, което зная, е, че ни е наредено при никакви обстоятелства да не доближаваме мрачанските светове на разстояние, достатъчно за засичане на тахионни следи. Останах с впечатлението, че някой доста високопоставен чиновник на Севернокоординационното разузнаване е изгубил доверие в мрачанците. Освен това очакваме да ни докарат съвършено ново и строго засекретено оборудване от Палисадите, което също може да е причина за настоящото ни местонахождение. Нещо с кодовото название „Вълча глутница“. Други въпроси?

Този път нямаше.

— Добре, значи ще се видим утре. Свободни сте.

— Поне този път няма да сме бавачки на мрачанците — бе коментарът на Клипер, след като напуснаха мостика и тръгнаха по коридорите. — Боях се, че Рудзински пак ще ни измисли някоя подобна задача.

— Какво по-хубаво! — възкликна Делхи, вторият пилот на Клипер. — Отиваме право в тила на врага. Чест, слава и статуи, издигнати в различни градове.

— Някои от тези статуи ще са със зяпнали усти — промърмори Шрайк.

— Какво пък — подсмихна се Арлекин, — тъкмо ще има къде да свиват гнезда птичките.

— Мило момче! — Делфи завъртя учудено глава. — И като си помисля, че миналата седмица те защитавах.

— Брей, така ли? — погледна го скептично Арлекин.

— Ами да — отвърна Делфи. — Някой каза, че не си бил достоен да живееш дори в кочина, а аз възразих, че не е така.

— Чуйте го само — вдигна ръце Арлекин. — Да ми излиза с такива стари лафове.

Мейсфийлд улови погледа на Куин и повдигна въпросително вежди. Куин сви рамене. За него нямаше съмнение — това, на което бяха свидетели, бе типично поведение на войници, виждали неведнъж как смъртта спуска прашния си облак към тях.

Куин не се съмняваше, че започне ли битката, всичко ще си застане по местата. Чакането и неизвестността бяха факторите, които в момента изнервяха всички.

— Маестро, интересен въпрос зададе — затова защо да не се снабдяваме на Мра-ект — подхвърли Кракджек, вторият пилот на Шрайк, докато крачеха по коридора.

— Аз пък мисля, че отговорът беше дважд по-интересен — обади се Шрайк. — Когато бяхме на Едо, останах с впечатлението, че никой не го е грижа за мрачанския кораб, дето го зърнахме на повърхността, като отидохме да измъкнем Кавана от лапите на завоевателите.

— И аз имах същото впечатление — съгласи се Мейсфийлд. — Може би командир Кавана ще им разкаже повече подробности при срещата на четири очи.

— Или пък е възникнала някоя друга неотложна задача — предположи Паладин. — Май се говори, че лорд Кавана е изчезнал на мрачанска територия.

— Доколкото ми е известно, никой не знае къде точно е изчезнал — рече Куин. Далеч напред вече виждаше голямата светеща табела „ОТСЕК ДЕЛТА-ТРИ“. — Според командир Кавана някакъв дипломат на име Бронски го видял на Мра-миг...

Той млъкна, защото насреща им се появи млад момък в униформа на копърхед.

— Охо — ето я и свежата кръв — подвикна той и размаха халба в знак на поздрав. — Заповядайте, господа, колегите нямат търпение да се запознаят с вас.

Куин погледна към Мейсфийлд и забеляза, че е присвил леко устни. Самият Куин не си правеше илюзии за чистосърдечността на това посрещане — знаеше, че името му все още не се радва на популярност сред копърхед.

— Ще ида да си разопаковам багажа — подхвърли той. — Вие вървете при тях.

— Забрави, Маестро — спря го решително Паладин. — Предстои ни да летим и да се бием заедно. Нищо лошо няма преди това да изпием по няколко питиета в обща компания.

— Той е прав — обади се вторият пилот на Паладин, Дазлър. — Ако има някой сред нас, който не може да се справи с подобни неща, по-добре да го знаем кой е отсега.

За съжаление, беше точно така.

— Е, добре — склони Куин. — Да вървим тогава.

Дневната беше по-просторна, отколкото бе очаквал, въпреки че я използваша всички пилоти, които не бяха на дежурство, а това означаваше повече от четирийсет души.

Младежът ги отведе към най-голямата и шумна компания и се обърна към присъстващите:

— Моля за малко внимание. Нека първо се представим. Казвам се Стив Кук, „Тигана“, и съм със „Сигма 5“. Руснакът там е моят навигатор. Арютин — „Мошеника“. А вие сте Клипер и отделение „Омикрон Четири“, нали?

— Точно така — кимна Мейсфийлд. — Тъкмо пристигаме от Едо.

— Така чухме — обади се един от мъжете на масата. — Сигурен съм, че вашето приятелче ще трябва здравата да се потруди, за да си изтрие срама от челото.

— Какво имаш предвид? — попита го Клипер хладно.

Мъжът се надигна. Имаше скулести ориенталски черти.

— Какво имам предвид ли? — повтори той. — Ами това, че с вас е Адам Куин — Маестрото. Говори се, че бил много добър с ножа — особено когато трябва да го забие в гърба на някой свой другар.

В стаята се възцари гробно мълчание.

— Ако имаш нещо против Адам Куин, нека го чуем веднага — предложи Мейсфийлд. — Започни с името си.

— Командир Рафе Таока от „Капа Две“ — представи се мъжът. — „Самурай“. Това е прозвище, останало от една епоха, когато мъжката чест и достойнство все още са значели нещо. Добродетели, които вие, хората от Севернокоординационния съюз, май вече сте забравили.

— Мисля, че националната гордост няма нищо общо с това, Самурай — отвърна Клипер. — Опитай се да запазиш проблема в рамките на копърхед.

Самурай изсумтя.

— Да го запазя в рамките на копърхед? Хубав съвет, но не става, когато се касае за твоето приятелче. С действията си в Севернокоординационния парламент той засрами всички ни.

— Всъщност спасих живота на много копърхед — намеси се Куин. — Може би дори твоя.

— Той е предател — продължи ядосано Самурай, без дори да поглежда към Куин. — Предател и страхливец, чието присъствие тук ни оскърбява. Нямам никакво намерение да летя с този тип.

— Никой не те пита какво искаш, Самурай — отвърна с леден глас Клипер. — Това е война, а от нас, миротворците, се иска да си вършим работата.

— Така и ще направим, Клипер — заяви Самурай. — За разлика от Куин, аз все още държа на своята чест и лоялност. Макар да не желая да летя с него, ще трябва да се подчиня. Но не искам да говоря с него и няма да го направя.

Той завъртя стола си и се обърна с гръб към тях. Мейсфийлд погледна Куин, кимна към празните маси в ъгъла и тръгна нататък.

Куин го последва мълчаливо, като се опитваше да избягва погледите на останалите пилоти.

— Дойдохме да видим каква ще е реакцията — промърмори Мейсфийлд. — И видяхме...

— Видяхме — повтори като ехо Куин и в гласа му се долови горчивина. — Но по-добре така — да ти кажат всичко в очите.

— Не му позволявай да те ядоса — посъветва го Мейсфийлд. — Сигурно ти се сърди, задето един истински благороден воин като него ще трябва да загине редом с отрепки като теб.

Куин го погледна изпод вежди.

— Така ли разбираш заповедите?

— Какво има да им разбирам? — тросна се Мейсфийлд. — Това си е чисто самоубийствена мисия и толкоз. От три седмици зхиррзхианците проникват към вътрешността на Общността — бавно, методично, с всички необходими предпазни мерки. Повече от всякога ни е необходима кратка почивка, но преди това трябва да им отнемем инициативата. Най-добрият начин за това е като ги накараме да върнат част от силите си за подпомагане на собствената си отбрана. Ето защо на нас се падна късата сламка и почетното право да им разбием муцуните.

— Здравсти — обади се един дрезгав глас зад Куин. — Нещо против, да се присъединя към вас?

— Нищо — отвърна Куин, без да се обръща, но малко учуден, че някой от пилотите е склонен да си развали репутацията, като го видят в тяхната компания. Той се обърна и...

Повдигна учудено вежди. Зад него стоеше млада жена.

Всъщност бяха три млади жени. И трите в униформи на копърхед.

— Но моля ви — седнете — покани ги Клипер, след като забеляза, че Куин временно е онемял. — Трябва да извините моя приятел — той е малко срамежлив.

— Сигурно това ще е причината — изръмжа Куин и му хвърли ядосан поглед. Жените-пилоти сред копърхед все още бяха голяма рядкост. Да срещнат три наведнъж бе истинско чудо.

Пък и Мейсфийлд навярно ги бе видял да се приближават към тях от другия край на стаята. Можеше поне да го предупреди.

— Не ми изглежда никак срамежлив — рече първата жена и го огледа с преценяващ поглед, докато трите се настаняваха край масата.

— Още от коридора чухме как Самурай се заяжда с вас — добави втората.

— Славата се носи пред мен — промърмори Куин.

— Нека това не ви тревожи — посъветва го първата жена. Самурай е отколешен противник на промените в копърхед, които вие предложихте и отстоявахте. Останалите ги приеха по-скоро като необходимо зло.

Което беше и неговото мнение.

— Нямахте да настоявам, ако не смятах, че е наложително — рече им той.

— Разбира се — съгласи се първата жена. — Аз съм командир Минди Шреууд-Луис от „Сигма Пет“, по прякор Мечтателката. Това е моят навигатор Карен Томпсън, „Хитрушата“.

— Аз съм Филис Берлингери — „Експерт“ — заговори третата жена. — Летя с Ед Хокинс — „Ястреба“. Той отиде да провери как е нашата машинка.

— Приятно ми е — каза Мейсфийлд. — Аз съм Томас Мейсфийлд и командвам „Омикрон Четири“. Маестро вече го познавате. Каква е тази лична ненавист от страна на Самурая?

— О, съвсем естествено за някой, смахнат на тема бушидо и прочее — махна с ръка Мечтателката. — Беше в „Зета Пет“, когато пристигнаха новите разпореждания. Достатъчно дълго сте с копърхед, за да сте чували за „Зета Пет“, нали, Маестро?

— Би трябвало да съм прекарал цялата си служба в кома, за да не съм чувал за тях — отвърна Куин. „Зета 5“, беше легендарен дори сред най-скептично настроените слоеве на обществеността. Те бяха ударната група на миротворците на Тал по време на кратката война срещу буртските националисти преди девет години. Дори буртите признаваха, че благодарение на „Зета 5“ е преустановено навреме ескалирането на конфликта до бедствени размери. — Това беше най-добрата ескадрила на копърхед, летяла някога на бойни операции.

— На същото мнение съм — съгласи се Мечтателката. — За съжаление, заради новите изисквания и разпоредби при подбора на личния състав, трима от техните пилоти бяха принудени да се прехвърлят на друга служба. Един от тях бе братът на Самурая.

— Съжалявам. — Куин погледна към другия край на помещението. Самурай продължаваше да седи с гръб към тях и да разговаря с останалите от компанията. Също като него, Дазлър се бе разделил с брат си, след като въведоха новите психологически изисквания. За разлика от Самурай обаче, Дазлър отдавна бе осъзнал, че това бе спасило брат му от занимание, за което най-вероятно не е бил психологически подготвен.

— Предполагам, едва ли на везните ще натежи фактът, че това навярно е спасило живота на брат му.

— Не — не и при Самурай — отвърна Хитруша. — За него животът не значи нищо в сравнение с личната чест. Но не се безпокойте. Той е чудесен колега, когато става въпрос за работа. Пък и оперативният бързо ще му свие опашката, ако вземе да прекалява. — Тя посочи над рамото на Куин. — Като говорим за вълка... ето го, че идва.

Куин се обърна и за втори път през изминалите няколко минути вдигна учудено вежди. Право към тях, по пътеката между масите, вървеше мъж на средна възраст.

— Инико! — възкликна той и побърза да се изправи.

— Добре дошъл на борда, Маестро — поздрави го командирът на ескадрилата Инико Бокамба с полуофициално изражение и уста, готова да се разтвори в усмивка. — Радвам се да те видя.

— Аз също — рече Куин и стисна подадената му ръка. — Кога пак ви привикаха на действителна служба?

— Не повече от шест часа след като изпратих Клипер да се присъедини към вашата спасителна операция — отвърна Бокамба и усмивката му помрачня. — Като ги зърнах, в началото си помислих, че песента ми е изпята и съвсем скоро ще ме изправят пред наказателния взвод. Но добре, че имах благоразумието да си затворя устата — защото не минаха десет минути и ето, че ме напъхаха отново в униформата. Между другото, поздравления за успешното спасяване на командир Кавана. Отнася се за всички.

— Благодаря ви, сър — отвърна Куин. — Радвам се, че не сте си имали неприятности заради участието си в тази история. На следствието въобще не споменаха името ви — помислих си, че са ви натикали в някоя дупка, от която няма измъкване.

— О, точно така направиха — засмя се Бокамба и размаха ръка. — Какво според теб може да означава оперативен координатор? Майка на вълчата глутница и нищо повече. Можеха поне да ме качат на нещо, което лети.

— Уф — изстена с лека досада Експерт. — Предчувствам, че сега ще стане дума за отминалите дни на слава и величие.

— Аз също — кимна Мечтателката и трите се надигнаха. — Както се казва, мъжки разговор. Ще ни извините ли?

— Щом се налага — рече Бокамба с привидно натъжено изражение. — Тъжна гледка, Маестро. Днешните млади изобщо не тачат по-възрастните. Вие, дами, запознахте ли се с програмата за утрешния ден?

— Четохме я вече два пъти — отвърна Мечтателката.

— Ами прочетете я още веднъж — нареди Бокамба. — И трите. Чакам ви в координационната утре в пет и трийсет.

— Ясно. — Мечтателката намигна на Куин. — Добре дошли на робската галера „Трафалгар“, господа. Ще се видим утре.

— Довиждане — кимна им Клипер.

Жените тръгнаха по пътеката, като спираха да разменят по някоя дума с другите пилоти.

— Странно нещо, да видиш жени на борда — промърмори Куин, докато Бокамба се настаняваше на празния стол. — Особено като се има предвид мисията на „Трафалгар“.

— Така е — съгласи се Бокамба. — Трябва да призная, че и аз имах някои резерви по този въпрос — за участието на жени в бойни операции. Особено за тази мисия, която има национално значение. Но това са културни предразсъдъци, които в Севернокоординационния съвет разбират по-добре от нас.

— Какво пък, щом трябва да спрем зхиррзхианците на всяка цена — сви рамене Клипер, — това сигурно ще изисква да вземем на работа и жени. Сега не е време за предразсъдъци.

— Сигурно си прав — каза Бокамба. — Между другото, Адам, казах ли ти колко се радвам, че си отново сред нас? Очаквам с нетърпение да работим заедно.

— Благодаря — отвърна Куин. — Ще направя всичко възможно да оправдая оказаното ми доверие.

— Сигурен съм в това — рече Бокамба със закачлива усмивка. — Особено след като утре ще летя с теб като навигатор.

Куин се намръщи.

— На Едо ми казаха, че ще ми намерят нов навигатор.

— И той със сигурност лети насам — увери го Бокамба. — Очакваме да пристигне, преди да се отправим към зхиррзхианските територии. Дотогава, боя се, аз съм единственият ти избор. — Той вдигна пръст. — Още една причина утре да покажеш на какво си способен.

— С други думи — намеси се Клипер, — да се прибираме по стаите и да се захващаме с изучаване на маневрите?

— Точно така — отсече Бокамба. — И гледайте да си починете добре.

— Ясно — рече Клипер и се надигна. — Хайде, Маестро. Мама каза, че трябва да си учим уроците.

Бокамба поклати глава и въздъхна.

— Тези младежи... Никакво уважение към по-възрастните.

Нямаше никакъв сигнал, поне такъв, който Арик да види или чуе, но изведнъж един от двамата мъжки йикроманци, които охраняваха почти невидимата врата, вдигна лъчемета си към тавана, затвори зейналата си паст й стисна зъби.

— (Сине на лорд Стюарт Кавана) — каза той. — (Викат те. Ела.)

— Благодаря — отвърна Арик и когато се приближи към вратата, усети, че кръвта блъска в слепоочията му. И преди си бе имал работа с йикроманци — по време на някои служебни операции в „Кавтроник“. Но не и в такава обстановка. — Може ли да попитам...

— (Викат те) — повтори мъжкият.

Арик кимна мълчаливо, спомнил си изведнъж всички истории за невъздържания нрав на мъжките йикроманци. Единият от пазачите отвори вратата и пристъпи през нея. Арик го последва, а другият зае позиция зад него.

Очакваше вратата да води към някое приемно помещение, но за негова изненада веднага зад нея започваше каменна стълба, която се спускаше надолу. Първият йикроманец заслиза към лабиринта от тесни коридори, които се свързваха и разделяха под на пръв поглед случайни

ъгли. След няколко минути стигнаха края на избрания коридор, където имаше друга врата. Йикроманецът я отвори, вдигна оръжието и се дръпна настрана. Арик преглътна нервно и прекрачи прага.

Озова се на наблюдателната площадка на огромен подземен хангар.

Спря и плъзна изумен поглед по петдесетината йикромански товарни кораба, подредени в изрядна линия върху лъскавата метална повърхност. В помещението имаше няколкостотин йикроманци, които вършеха всякакви дейности: носеха товари или тикаха колички, катереха се и слизаха от корабите, разговаряха на малки групички. Из въздуха се носеше ромонът на разговорите, тук-там святкаха фенерчета, миришеше на нагорещен метал, химикали и изолация. Цялата тази сцена по някакъв начин му напомняше на гигантски мравуняк, само дето обитателите му по-скоро приличаха на космати двукраки крокодили.

Космати двукраки крокодили, които се бяха заели да преоборудват товарните си кораби в бойни машини.

В това нямаше никакво съмнение. Гладките цилиндрични предмети, които прикрепваха към долния край на корабите, бяха ракетни установки. Вероятно руско производство, защото ясно различаваше надписите на кирилица върху сандъците с амуниции, изतिकани малко встрани. Някои от корабите вече бяха оборудвани с поостарелите, но все още смъртоносни келадонови шрапнелни оръдия, други се перчеха с ултрамодерните севкоордски 110-милиметрови зенитки. Виждаха се целеуказващи лазерни устройства, както и някои странни по форма уреди, които Арик не можа да разпознае — надписите им бяха на йикромански.

— (Ти ли си най-големият син на лорд Стюарт Кавана?)

Арик подскочи от изненада и се извърна наляво. Пред него стоеше йикроманка, издокарана с лъскав церемониален шлем и ръчно шито наметало, каквито носеха само високопоставените чиновници. Зад нея се бе изпънала охраната от други двама йикромански мъжкар.

— Да — отвърна той. — Аз съм Арик Кавана.

— (Аз съм Кливерес си Йятуур) — представи се тя. — (Дванадесети съветник на Йерарха. Добре дошъл на йикроманския свят Формби. Аз и моят йикромански народ сме ти дълбоко задължени.)

Арик направи кисела физиономия. Всичко това започваше да му действа на нервите.

— Не съм съгласен, си Йятуур. Струва ми се, че аз трябва да съм ви задължен.

На лицето ѝ се забеляза лека промяна.

— (Какво говориш? Означава ли това, че не носиш със себе си командно-превключващите модули, които изискахме?)

— Истината е, че нямам юридическото право да ви ги предоставя — отвърна Арик и си помисли, че думите му сигурно звучат нелепо. Сам човек, заобиколен от йикроманци, на един от техните колониални светове се опитва да обясни особеностите на Севкоордския закон. — Според Миротворческата спогодба абсолютно се забранява севкоордски граждани да предоставят на йикроманци пособия, които биха могли да се използват за военни цели. След като надзърнах в тази зала, вече нямам никакви съмнения относно възможното приложение на споменатите модули.

— (Разбирам загрижеността ти) — отвърна Кливерес и извади от чантичката на колана си джобен компютър. — (Но тя е излишна. С баща ти имахме уговорка.)

— Имаше го в съобщението ви — съгласи се Арик. — Почти очаквах да го видя на борда на дипломатическия кораб, който ми пратихте. Но той не беше там, а не го виждам и тук.

— (Така е. Той не е тук.)

— Но е бил, по-рано — възрази Арик. — Трябва да е бил. Съобщението, което получих, беше адресирано до Ашър Дейлс — това име може да получите само от него. — Той посочи корабите. — Какво е станало? Да не би да е разкрил какво готвите?

— (Нямаше нужда да разкрива) — отвърна Кливерес и му подаде компютъра. — (Всъщност това, което виждаш тук, е негово дело. Но моля те — чети.)

Арик погледна монитора. На него се виждаше някакъв Севкоордски официален документ.

— Какво е това? — попита той.

— (Чети) — повтори настойчиво си Йятуур. — (Информацията, която се съдържа в документа, не е предназначена за обществено достояние. Може и никога да не стане такава. Ти обаче си изключение.)

Във файла имаше два документа. Първият беше гаранция от страна на йикроманците, че ще използват бойните кораби, които оборудват, единствено с цел защита от посегателствата на завоевателите. Вторият пък уточняваше, че изключението от предварителните спогодби се прави по молба и в услуга на йикроманския Йерарх.

Арик отново прочете гаранцията, като внимателно изучаваше използваните юридически термини. Когато стигна края, не остана никак изненадан, че там се мъдри подписът на баща му. Освен това забеляза, че документът е подписан само три дни след срещата на баща му с помощник-офицер Бронски на Мра-миг. Тоест в периода — пак според този Бронски, — когато лорд Кавана бе изчезнал от полезрението му. Вторият документ също бе подписан от баща му, както и от...

Арик вдигна учудено глава.

— *Бригадир* Питър Бронски?

— (Точно така) — отвърна Кливерес. — (Както виждаш, всичко е напълно законно.)

— Не това имах предвид — отвърна Арик, усетил, че стомахът му се свива. Значи Бронски бе висш миротворчески офицер... сега вече изчезването на баща му придобиваше съвсем друго обяснение. — Никой не е виждал баща ми след подписването на тези документи.

— (Не се тревожи, Арик Кавана. Аз също не съм го виждала оттогава. Той и неговата охрана, Колчин, са избягали от бригадир Бронски на Мра-миг и се върнаха тук с един взет под наем мрачански изстребител.)

— Избягали? — повтори Арик. Опасенията му нарастваха. — Какво е направил Бронски, че е трябвало да бягат?

— (Не зная. Той не ми каза друго, освен че е бил задържан против волята си. Подозирам, че всичко това има отношение към оръжието КИОРО.)

— Разбирам — промърмори Арик. Дали баща му не бе научил къде са скрити компонентите на КИОРО? Или, още по-лошо, не бе открил къде ще бъде сглобено страховитото оръжие? И в двата случая Бронски незабавно би се опитал да го постави под карантина. Но защо баща му бе предпочел да избяга?

— Какво се случи после?

— (Не можехме да му позволим да остане на йикроманска територия. И без това отношенията ни със Севкоорд са доста обтегнати. Той ни помоли да заменим изтребителя му с някой кораб, който не привлича вниманието. Аз пък споменах за нуждите ни от някои модули, които се произвеждат в „Кавтроник“, и той се съгласи да ни ги прати като възнаграждение. Но не го направи) — добави си Йятуур и стисна муцуна. — (Йикроманското разузнаване положи огромни усилия, но така и не открихме никакви сведения, че се е добрал до Ейвън.)

— Тогава къде е?

— (Не зная. Може би е поел в друга посока.)

— Нищо чудно да е избрал някое място, откъдето да може да ви достави обещаните модули. Офиси на „Кавтроник“ има почти навсякъде. Опасявам се обаче, че го е спипал Бронски.

— (Може би) — отвърна Кливерес. — (Но да не прибързваме с решенията. Аз също вярвам, че ще изпълни обещанието си.)

— Дано — отвърна Арик, но не успя да успокой страховете в душата си. Какво пък, дори Бронски да го бе задържал, не можеше да му се случи нищо лошо. — Значи, след като модулите не се появиха, вие решихте, че ще мога да ви ги доставя аз?

— (Да. Йикроманското разузнаване докладва, че се намираш на Едо, и аз пратих дипломатически кораб да те докара тук.)

— По-лесно щеше да стане, ако ми бяхте пратили бързо съобщение — обясни Арик. — Баща ми ли ви даде името Ашър Дейлс?

— (Не, но го спомена като място, където би могъл да се скрие, след като се добере до Ейвън. Предположих, че Севкоордското разузнаване няма да те свърже с това име.)

— Защо се страхувате от Севкоордското разузнаване? — попита замислено Арик. — Тази цялата работа не е ли напълно законна?

— (Законна е. Но не бива да става достойние на всички.)

— А, тоест Питър Бронски е единственият миротворчески офицер, посветен във факта, че ви е било направено официално изключение?

Си Йятуур размаха лапа във въздуха.

— (Малко преувеличаваш нещата, Арик Кавана. Но и това е допустимо.)

— Аха. — Арик отново огледа оживения хангар. Това поне обясняваше защо Бронски е на Едо — вероятно бе отишъл там, за да запознае адмирал Рудзински с тайния договор, сключен между него и Кливерес.

— (Какво ще правиш сега?) — попита го Кливерес.

Арик я погледна. Имаше нещо в тона ѝ, което...

— Ами, предполагам, че ще се върна на Ейвън — отвърна той. — След като баща ми го няма, сега аз управлявам „Кавтроник“. Там имат нужда от мен.

— (А войната?)

— Какво войната? Да не искате да се запиша доброволец?

— (Не) — отвърна си Йятуур. — (Очаквахме да ни помогнеш в това, което правим тук.)

— И за каква помощ става въпрос? — попита малко обезпокоено Арик.

Кливерес обърна муцуната си към хангара.

— (Открихме, че е доста трудно да се свързват помежду си командно-превключващите модули, които доставяте. Особено когато очакваме от тях да координират действията на различни типове оръжия.)

— Мога да си представя — рече Арик. — В програмите на келадоновите оръжия и тези от Надежда има доста несъответствия. Трябва да внимавате, когато ги синхронизирате.

— (Значи си запознат с проблема. Ще ни помогнеш ли?)

Няколко секунди Арик мълча, втренчил замислен поглед в тъмните очи на Кливерес. Спомни си, че като малък му бяха втълпявали, че йикроманците са най-голямата заплаха за Общността и че тази заплаха се удържа единствено от присъствието на миротворческите сили. А ето, че сега стоеше пред тях и те очакваха от него да им помогне. Но истинската заплаха днес бяха завоевателите. И Общността се нуждаеше от всички съюзници, които можеше да намери.

— Добре — склони той накрая. — Ще го направя.

— Тримата изследователи напуснаха стаята — докладва старейшината. — Насочват се към тунела, който води към хангара със

„Затворена уста“.

Върховният вожд кимна, загледан в картата на територията на хората-завоеватели. Картата беше извлечена от едно записващо устройство, с което се бяха сдобили след първата битка с хората-завоеватели. Върху нея, според техните изследователи, бяха нанесени всички цели, на които трябваше да обърнат внимание.

Но сега вече знаеха, че не е точно така. В тази война хората-завоеватели имаха съюзници. Ужасни, опасни съюзници.

Йикроманците.

Върховният главнокомандващ Прм-жевев приключи полугласната си дискусия със старейшината, обърна се към него и заяви:

— Можем да го направим. Ще трябва да, изтеглим някои бойни кораби от завладените плацдарми, но ще успеем да съберем достатъчно голяма сила за един светкавичен удар.

— Кои плацдарми? — попита Върховният.

— Ще вземем три от петте кораба, които в момента са на Массиф — отвърна Прм-жевев, след като направи справка със списъка. — Плюс четири от шестте на Пасдофат — те вече са потеглили. Един от трите на Калевала и три от четирите на Доркас.

Опашката на Върховния трепна. Доркас. Младият изследовател Трр-гилаг бе поел към Доркас по лична молба на Върховния.

— На Доркас само един кораб ли оставяте?

— Да — изсумтя Върховният главнокомандващ. — И само защото този кораб не е в състояние да изпълнява бойни операции. Ако техниците успеят да го стегнат преди атаката на Формби, ще изтегля и него. Защо? Доркас ли е проблемът?

— Всъщност не — отвърна неохотно Върховният. Вероятно точно сега нямаше особено значение дали предложените от Трр-гилаг биохимични изследвания на пленения завоевател ще доведат до някакви нови разкрития. Събитията се движеха с нарастваща скорост. Освен това нямаше никакво съмнение, че не са сполучили да заловят някой от компонентите на КИОРО на Доркас.

— Какво мислите за плана на мрачанците? — обърна се той към Върховния главнокомандващ.

— Струва ми разумен — кимна той. — Съгласен съм с Валойтаджа, че премахването на наблюдателния пост на хората-

завоеватели от Формби трябва да е нашата първа задача.

— Стига информацията, с която разполага Валойтаджа, да отговаря на истината — подхвърли Върховният.

— Стига да е така, наистина — изръмжа Прм-жевев. — Ще поискам сигурни данни за това, преди да пратя корабите да атакуват.

Върховният кимна и отново се зае да изучава картата.

— Трябва също така да уточним дали това наистина са верните координати на базите — рече той.

— Със сигурност — съгласи се Прм-жевев. — Изследовател Нзз-ооназ е твърде лековерен, когато трябва да се обсъди информацията, подадена от мрачанците. Така поне ми се струва.

— Интересно — промърмори Върховният. — И аз бях останал със същото впечатление. Как смятате, дали мрачанците не използват нещо при общуването си с тях?

— Като лекарства? — попита с доловимо съмнение Прм-жевев. — Това би означавало, че имат доста сериозни познания върху нашата биофизиология.

— Така е, но кой може да е сигурен? Не, всъщност едва ли. — Върховният поклати глава.

— Нищо не пречи да споделим опасенията си с Нзз-ооназ. Дори да не използват лекарства в момента, не е изключено да го сторят в близкото бъдеще.

— Вярно — съгласи се Върховният. — Кого сте избрали да ръководи ударната флотилия?

— В действителност смятам да го направя аз — отвърна Прм-жевев и примлясна с език.

Върховният се намръщи.

— Не е ли малко необичайно?

— Не съвсем — отвърна уклончиво Върховният главнокомандващ. — В края на краищата от Върховното командване се очаква да действа, а не само да събира информация.

— Така е, но в случай, че внезапно бъдете въздигнат в старейшинство, ще сме принудени да се лишим от вашия безценен опит. При подобно разстояние от вашия фссс-резен шокът може да ви изведе от психическо равновесие за продължителен период.

— Признавам, че съществува риск — съгласи се Върховният главнокомандващ. — Но също така е рисковано да се ръководи битката

оттук, като разчитаме само на докладите на старейшините. А това не е като да виждаш всичко със собствените си очи. — Той направи кисела физиономия. — Освен това, ако мрачанците са решили да ни измамат, предпочитам да го узная от първа ръка.

Появи се един старейшина.

— Изследовател Нзз-ооназ и другите са стигнали при „Затворена уста“ — докладва той. — В момента влизат вътре. Из района се разхождат няколко мрачанци.

Надявайки се, без съмнение, да узнаят малко повече за чудатия метод за междузвездна връзка, използван от зхиррзхианците. Какво пък, нека надзъртат колкото искат. Микрофоните, които със сигурност бяха насочили към „Затворена уста“, нямаше да могат да улавят гласовете на старейшините. Бяха се погрижили да не изтича никаква информация.

— Предполагам, вече можем да кажем на изследовател Нзз-ооназ да приеме предложението на мрачанците — подхвърли Върховният.

— Да — отвърна Прм-жевев. — Поне що се отнася до първата част — атаката на Формби. Ще ни трябва още малко време, за да съберем всички кораби за едно по-мощно нападение срещу Земята.

— В това няма съмнение — рече Върховният. Една атака срещу наблюдателна станция на хората-завоеватели щеше да блокира голяма част от техните сили. При това зхиррзхианците щяха да се принудят да разтеглят фронта си на огромно разстояние. Но друг избор нямаха. След като вече знаеха, че хората-завоеватели са в процес на сглобяване на своето оръжие КИОРО, Военното командване трябваше да действа бързо и да удари врага, където това е възможно. — Колко време ще ни е необходимо?

— Зависи от бързината, с която корабите бъдат подготвени за военни действия — отвърна Върховният командващ. — Може би две завъртания, дори три. Имам ли разрешението ви да ръководя атаката лично?

— Уповавам се на вашия опит за подобно решение — рече Върховният. — Правете, каквото смятате за необходимо.

Прм-жевев се поклони по стария, цакк'рски обичай.

— Благодаря ви, Върховни вожде. Тръгвам веднага щом приключи това обсъждане.

Пред тях отново изникна един старейшина.

— „Говори изследовател Нзз-ооназ от планетата Мра — цитира той. — Искам да разговарям с Върховния вожд“.

Върховният се усмихна напрегнато. Нзз-ооназ играеше своята част от ролята за пред мрачанската публика. Ако Валойтаджа узнаеше как в действителност се осъществява тази комуникация, навярно щеше да се смае.

При някое следващо завъртане със сигурност щяха да му кажат. Но още бе рано. Може вече да бяха съюзници, но в мрачанците имаше нещо, което го караше да изпитва към тях подозрение.

— Аз съм Върховният вожд — обърна се той към старейшината. — Говори, изследователю Нзз-ооназ.

11.

— Сигурно разбирате в каква ужасна опасност се намираме — каза мрачанецът, който се бе представил като Лахетилас, с нисък и настойчив глас. — Вие, зхиррзхианците, и ние, мрачанците. Завоевателите без причина имат ужасно по сила оръжие, което възнамеряват да използват срещу нас.

— Да, зная — отвърна Трр-гилаг. — Онова, което наричат КИОРО.

Стори му се, че при произнасянето на името лицето на Лахетилас трепна.

— Точно за него става въпрос — рече разпалено мрачанецът. — Опитвахме се да предупредим вашите воители за него, но те сякаш не ни обърнаха внимание.

— Не е било необходимо — рече Трр-гилаг. — Ние знаем за КИОРО.

Мрачанецът присви очи.

— Така ли? В такъв случай защо войниците ви не го обсъдиха с нас?

— Причините са без значение — отвърна надутото Трр-гилаг, за да подчертае, че не желае повече да обсъждат този въпрос. Разговорът им трябваше да е на четири очи и само Върховният главнокомандващ щеше да е информиран за него чрез своите старейшини. Но това би означавало да ги подслушват и другите старейшини. И макар Върховният да бе позволил на Трр-гилаг да разговаря с мрачанците за КИОРО, той също така му бе дал съвсем ясно да разбере, че всякакви подробности за оръжието трябва да бъдат запазени в най-строга тайна. — Това, което е най-важно сега, е да разберем какво предлагат мрачанците да предприемем срещу тази заплаха.

Мрачанецът премигна.

— Трябва да сформираме съюз, разбира се — отвърна той, сякаш беше повече от очевидно. — Само заедно бихме могли да надделеem над завоевателите без причина.

— Разбирам — отвърна Трр-гилаг. — И какво ще предложат мрачанците в един такъв съюз?

Вторият мрачанец, който досега мълчеше, се обади:

— Можем да ви осигурим информация. Вие вече воювате срещу завоевателите без причина, но нямате представа за една по-голяма опасност, която ви дебне. Те имат съюзници. Опасни, кръвожадни другопланетяни, които наричат йикроманци.

Трр-гилаг се намръщи. Йикроманците наистина съществуваха на картите на хората-завоеватели, с които се бяха сдобили. Те обитаваха четири големи звездни системи, групирани в единия край на човешкия космос.

— Аз си мислех, че те са една от покорените раси — рече той.

— Точно това искат да си мислите хората-завоеватели — произнесе с огорчение вторият мрачанец. — Съветвам ви да не се подвеждате. Това е измама.

Трр-гилаг почувства неприятен вкус в устата. Още една заплаха освен опасните хора-завоеватели?

— Но те имат само четири системи — припомни той на Лахетилас. — Как тогава може да са опасни?

— Колко опасни може да са четири зхиррзхиански свята? — отвърна с въпрос Лахетилас. — Отказвате да ни повярвате с риск да пострадат сънародниците ви, изследовател Трр-гилаг.

— Не съм казал, че не ви вярвам. Просто се нуждая от доказателство...

— Доказателство? — прекъсна го рязко Лахетилас. — И какво искате да е това доказателство, изследовател Трр-гилаг? Атака на йикроманските кораби по фланга на вашите сили? Внезапното унищожаване на всички кораби в орбита около Доркас? Или предпочитате разрушителен щурм срещу вашата родна планета?

— Не, разбира се. — Трр-гилаг нервно завъртя език. — Йикроманците в състояние ли са да извършат всички тези неща?

— Още не — обади се вторият мрачанец. — Те все още са изненадани от вашата сила, също както и завоевателите без причина. Но това скоро ще се промени. — Той посочи с пръст Трр-гилаг. — Ако им осигурите нужното време.

— Добре — склони Трр-гилаг. — Ще предам предупреждението ви на нашите водачи.

— Направете го, но бързо. — Лахетилас изучаваше лицето на Трр-гилаг. — Ако въобще смятате да го правите.

— Разбира се, че смятаме — отвърна Трр-гилаг, като се мъчеше да прикрие раздражението си, както и пробудените си опасения. Вече беше обещал, че ще разговаря с Върховния вожд — как смееше този другоземец да се съмнява в думите му? — Скоро се връщам.

— Ще ви изчакаме тук — обеща с поомекнал тон Лахетилас. — Не се бавете, ако цените живота на сънародниците си.

Трр-мезаз ги чакаше отвън.

— Как мина? — бе първият му въпрос, докато крачеха към командния център.

— Не много приятно — рече Трр-гилаг. Светлината на късното доркаско слънце беше помръкнала. — Дори страшничко, ако трябва да съм искрен.

— Все още ли настояват да ги откараме на Оакканв?

— Не и пред мен — отвърна Трр-гилаг; питаше се каква част от проведения разговор да сподели с брат си. Върховният вожд му бе разрешил да разкаже на Трр-мезаз за КИОРО, но само ако е крайно необходимо. — Предупредиха ме обаче, че хората-завоеватели си имали съюзници.

— Йикроманците?

— Да — понамръщи се Трр-гилаг. — Ти откъде знаеш?

— Пратиха съобщение от Военното командване — обясни му Трр-мезаз. — Изглежда, мрачанците на Мра са предупредили Нзз-ооназ за тях.

— Брей! — възкликна учудено Трр-гилаг. — Интересно.

— Защо?

— Все още не зная. Има нещо странно в тази работа обаче. Ако йикроманците са чак толкова войнолюбиви и опасни, защо още не сме ги срещали в бой? И защо на откритото човешко записващо устройство не намерихме никакви сведения за тях?

— Може да ги пазят в тайна — подметна Трр-мезаз.

— Или мрачанците да ни лъжат — възрази Трр-гилаг. — Все още не им вярвам.

— Аз също, честно казано. Но настроенията във Военното командване са други.

— И по-точно?

— По-точно, изглежда, са взели решение да нападнат йикроманците. На Дклл-кумвит, командира на кораба на Върховния главнокомандващ, е наредено да потегли към една предварително уговорена точка за среща в мрачанския космос. — Той размърда език. — И да вземе със себе си всички останали кораби.

— Всички ли? — учуди се Трр-гилаг.

— Всички, с изключение на „Необходим“. Него може и да не броим за кораб, като се има предвид повредата в двигателя. Ще е напълно безполезен, освен ако хората-завоеватели сами не навлязат в обсега на оръжията му.

Трр-гилаг погледна към небето.

— Това хич не ми харесва.

— На мен също — рече кисело Трр-гилаг. — Ако смятат да изоставят Доркас, нека ни го кажат открито. Но да ни зарежат тук, където ще бъдем лесна плячка в ръцете на хората-завоеватели, е най-малкото безсмислена загуба на опитни войници.

— Освен ако не могат да си позволят да изоставят Доркас. Не и... — Той се сепна и подхвърли: — Да не е свързано с подземното помещение?

Трр-гилаг въздъхна.

— Така мисля. Според мен там има нещо, което хората искат да си вземат. Нещо, което не бива да им позволяваме да вземат.

— Интересно — промърмори замислено Трр-мезаз. — Колко голямо е това нещо?

— Нямам представа. Защо?

— Защото разполагаха с пълен достъп до помещението в продължение на десет пълни завъртания, преди да се оттеглят в крепостта в планината. А, доколкото бяхме в състояние да определим, не са взели оттам нищо голямо.

— Сигурен ли си? — Трр-гилаг втренчи поглед в него.

— Разположих старейшини-наблюдатели от момента, в който открихме това място. По време на първите четири завъртания вътре са влезли две отделни групи човешки войници. Нито една от тях не е изнасяла нищо.

— Наистина интересно — съгласи се Трр-гилаг. От всичко, което бе чувал за подземната камера и опитите на хората-завоеватели да си възвърнат контрола над нея, бе готов да се обзаложи, че вътре е

поставен някой от компонентите на КИОРО. Но ако беше така, защо не го бяха отнесли с тях в укреплението? Защото е твърде голям, за да го местят? И сега са го изоставили там?

— Това, че отстъпиха, не означава, че няма да се върнат. Нищо не бива да предприемаме, докато съществува опасността от тези копърхед.

— Толкова ли са страшни?

— Повече, отколкото можеш да си представиш — рече мрачно Трр-мезаз. — Те унищожиха напълно един наземен отбранителен лазер и въздигнаха осем от войниците ми в старейшинство. А можеше и да е по-зле. Странното е обаче, че не посегнаха на изследователската група начело с Клнн-даван-а.

Трр-гилаг спря напред крачка и погледна брат си.

— Ти си пратил Клнн-даван-а в бойната зона? Какво, сред всички осемнайсет свята...

— Тя е експерт по чуждоземни култури — прекъсна го Трр-мезаз рязко — и настоя да я пратя там. Вече бях разкритикуван за постъпката си от всеки Дхаа'рр, който има достъп до моите старейшини. Включително и от говорителя Цвв-панав.

Трр-гилаг се намръщи.

— Съжалявам. Прав си, разбира се — типично в стила на Клнн-даван-а е да настоява да бъде пратена на подобно място.

— Също както упорстваше да вземе тъканните проби, докато ти разговаряше с мрачанците — припомни Трр-мезаз. — Ела да видим дали вече не е приключила.

Пленникът лежеше върху лабораторната маса в медицинското отделение, със завързани ръце и крака и напрегнат поглед, втренчен в тавана. Изправена до него, Клнн-даван-а тъкмо вадеше иглата от кожата в долния край на торса му. От двете му страни стояха въоръжени войници, готови да се намесят, в случай че човешкият завоевател реши да им създаде неприятности. И двамата изглеждаха обезпокоени. Над тях, извън полезрението на човека, трима старейшини също наблюдаваха внимателно сцената.

— Привърши ли? — попита Трр-гилаг.

— Почти — отвърна Клнн-даван-а, докато прибираше образците в контейнера. — Само още една-две проби.

— Той как се държи? — попита Трр-мезаз.

— Забележително добре — обясни Клин-даван-а. — Няма никакво съмнение, че изследването не му е приятно, но досега нито се е дърпал, нито ми е крещял.

— Също, както беше с Фелиан Кавана — припомни си Трр-гилаг. — Агресивни в група, смирени поотделно.

— Да не приказваме, докато не стигнем до фактите — предупреди го Клин-даван-а. — Заради тях съм тук.

— Освен това — добави Трр-мезаз — повечето разумни същества лесно се усмиряват, когато към тях са насочени лазерни оръжия. Искаш ли да ти наглася говорителя?

— Не, благодаря — рече Трр-гилаг и се приближи към пленника. — Аз съм Трр-гилаг, Кее'рр — представи се той, като премина на човешки език. — Това е Клин-даван-а, Дхаа'рр. Дойдохме тук, за да ви изследваме.

— Имах такова чувство — отвърна човекът. Гласът му леко напомняше този на Фелиан Кавана, с тон, който Трр-гилаг асоциираше с прикрита подигравателност. — Аз съм сержант Яновиц, от миротворческите сили. Още колко изследвания ще ми правите?

— Тя почти приключи — увери го Трр-гилаг. — Защо дойдохте тук, в зхиррзхианския лагер?

— Видяхме, че вторият кораб пада — обясни човекът, като леко трепна, когато Клин-даван-а вкара следващата игла. — Помислихме си, че на борда може да има ранени, които да се нуждаят от нашата помощ.

— Значи вие сте лечител? — попита Трр-гилаг.

— Мога да лекувам някои дребни неща — отвърна сержант Яновиц. — В случай, че е нещо по-сериозно, викаме на помощ нашите доктори.

— Попитай го за нападението срещу мрачанците — промърмори Трр-мезаз.

— Съобщиха ни, че ваши сънародници са нападнали този лагер преди шест завъртания — продължи Трр-гилаг на човешки език. — Имало е взривове, с цел да бъдат избити пристигналите мрачанци.

Сержант Яновиц сви рамене.

— Мога да повторя само това, което вече казах на вашия командир. Това не е атака на човеците.

— Вашето обяснение?

— Нямам обяснение. Но ако ме отведете на мястото, може да измисля нещо.

Трр-гилаг погледна брат си.

— Нещо против да го върнем при мястото на атаката?

— Възражения колкото искаш. Първото е, че не му вярвам. Може да се хвали, че притежава способности на лечител, но според мен той е войник. Вече открихме върху него едно старейшиноубиващо оръжие. Кой знае какви други номера може да е скрил под езика си?

— Тъкмо ще имаме възможност да го установим — намеси се Клнн-даван-а. — Какво толкова може да ни стори?

— Да убие двамата мрачанци — сряза я Трр-мезаз. — Ти си готова да повярваш на смиреността му, аз не. Да въздигне още наши войници в старейшинство, да шпионира средствата ни за отбрана в случай на нова атака. Кой знае?

— Нямаме никакви доказателства, че се е опитвал да убие мрачанците — припомни му Трр-гилаг. — Освен това, след като Нзз-ооназ вече е на Мра, тези двама другопланетяни не са толкова важни.

— Не съм казал, че опасностите се изчерпват само с тези неща. Никой не знае как мислят хората-завоеватели. И двамата видяхме тези техни копърхед в действие.

— Имаше ли и други експлозивни атаки? — попита неочаквано сержант Яновиц.

Трр-гилаг и брат му се спогледаха.

— Не — обърна се Трр-мезаз към затворника.

— Мрачанците още ли са тук?

— Да.

— Е, в такъв случай, след като смятате, че ние сме започнали първата атака, нямаше ли да я продължим до успешния ѝ край?

Трр-гилаг погледна Трр-мезаз.

— Какво мислиш?

— Той е прав — заключи Трр-мезаз. — И аз се питах за същото.

— В такъв случай можем да му позволим да огледа мястото.

— Всъщност искаш да видиш дали може да стане агресивен — рече с кисела гримаса Трр-мезаз. — Дали пък не си заслужава, наистина? Ако опита някой номер обаче... Ей, вие двамата — той посочи с език двама от старейшините. — Върнете се в командния център и предупредете втори командир Клнн-вавги да постави всички

отделения в охраняемия периметър в бойна готовност. Изчакайте войниците да докладват, че са по местата си, и се върнете да ни съобщите.

— Подчинявам се — сведе глава единият старейшина и двамата изчезнаха.

— Ще трябва да чакаме няколко стоудара, преди да се върнат — обяви Трр-мезаз и огледа помещението. — Да се захващаме за работа. — Той се обърна към войниците. — Трр-гилаг, Клнн-даван-а, това са Първи воин Встии-суув и Трети воин Клаа-нуур, и двамата Арее'рр. Войници, Трр-гилаг и Клнн-даван-а ни донесоха втори резен от фссс-органа на Прр'т-зевисти.

— Трр-мезаз! — изсъска Трр-гилаг и посочи с език третия старейшина, който продължаваше да витае над тях.

— Няма нищо — успокои го старейшината. — Вече зная — аз бях от другата страна на осигурената линия между вас и командир Трр-мезаз.

— Ние сме единствените на Доркас, които са в течение на този въпрос — предупреди ги Трр-мезаз. — Тъй че внимавайте какво говорите. Встии-суув, успяхте ли да откриете други пътища, които да водят към територията на хората-завоеватели?

— Открихме други две възможности — докладва Встии-суув. — И при двете не ни очакват кой знае какви трудности от страна на терена и ще сме в състояние да се приближим на пет хилядоразкрача до желаната цел.

— Стига да го направим, докато хората-завоеватели спят — добави Клаа-нуур. — В противен случай може да си имаме същите проблеми като предния път.

— Като предния път? — повтори Трр-гилаг.

— Засякоха ни по средата на скалната стена — обясни Трр-мезаз. — Успяхме да се спуснем обратно и тогава те просто ни оставиха да си тръгнем.

— Както направиха и в подземната зала? — попита Клнн-даван-а.

— Нещо подобно — рече Трр-мезаз. — Но по-късно ще говорим за това. Встии-суув, кога можем да изпробваме тези два нови маршрута?

— Колкото по-рано, толкова по-добре — отвърна войникът. — Колкото повече се бавим, толкова по-голяма става възможността някой от старейшините да открие резена.

— И това ще бъде краят на Прр'т-зевисти — заяви мрачно Трр-гилаг. — Вождовете на Дхаа'рр трябваше да изпълнят прощалната церемония по изгаряне на фссс-органа още преди четири завъртания.

— Те промениха решението си — обади, се старейшината. — Говорих с Прр'т-касст-а и тя ми съобщи, че прощалната церемония се отлага за неопределено време.

— Е, поне една добра новина — въздъхна Трр-гилаг. — Трр-мезаз, кой ще участва в изкачването?

— Само тези двама войници и аз — каза Трр-мезаз. — Встии-суув, кога можем да тръгнем?

— Не съм сигурен. Прогнозата за следващите две завъртания е за променливо време.

Което означаваше, че има немалка опасност да бъдат преждевременно въздигнати в старейшинство.

— Значи ще тръгнем след две завъртания — реши Трр-мезаз.

— Може би по това време хората-завоеватели също ще се поуспокоят — обади се Клаа-нуур. — В последно време действията доста оживено.

— Така е — съгласи се Трр-мезаз. — А междувременно, Трр-гилаг, искам ти и Клнн-даван-а да ускорите изследванията си. Ако тези същества притежават някакви необичайни способности, трябва да ги знаеш, преди отново да навлезе в тяхна територия.

Трр-гилаг сведе поглед към сержант Яновиц и едва след няколко удара си спомни, че той не разбира езика им.

— Ще направим каквото е по силите ни — обеща той на брат си.

Другите двама старейшини се върнаха.

— Командире, всички войници са предупредени — докладва единият. — Както и отбраната на периметъра.

— Съобщете на войниците отвън, че ще изведем пленника — нареди им Трр-мезаз и даде знак на двамата войни да развържат човека. — Време е, братко. Кажи на твоя опитен екземпляр да се приготви, защото ще го изведем на малка разходка.

— „Не ни предоставиха подробности за обсъждането между Върховното командване и Върховния вожд, изследователю — предаде старейшината думите на Гл-боргив. — Но има данни, че е било съвсем кратко“.

Говорителят Цвв-панав се намести обезпокоено на кушетката.

— И откъде имаш тези данни?

Старейшината кимна и изчезна.

— Не си очаквал, че разговорът им ще е продължителен, нали?
— подметна вторият зхиррзхианец в стаята.

— Не и ако мрачанците са прави, че КИОРО вече е в процес на сглобяване — припомни Цвв-панав навъсено. — Това ще стресне достатъчно Военното командване.

— Не се и съмнявам — отвърна другият. — Лично аз смятам, че мрачанците лъжат.

— Възможно е. — Говорителят поклати глава и го погледна замислено. През петте цикъла, откакто бе взел при себе си на служба младия воин, Мнов-корте бе израснал до негов незаменим помощник, изпълнявайки различни тайни задачи, благодарение на които силата и властта на говорителя бяха нараснали, също както и престижът на целия клан Дхаа'рр. До момента той се бе справил успешно с всички поставени задачи, а нюхът и инстинктите му работеха безпогрешно. — Какво те кара да го кажеш?

Но преди Мнов-корте да отговори, в стаята се появи старейшината.

— „Опирам се на факта, че те са склонили да приемат предложението на мрачанците още докато ние вървахме обратно към «Затворена уста» — произнесе той. — Там разиграхме една малка сценка, на която да се порадват всички, които ни слушат, но беше ясно, че Върховното командване вече е взело това решение“.

— Какво ще стане сега при вас? — попита Цвв-панав.

Старейшината кимна и изчезна.

— Та какво казваше? — подхвана отново разговора говорителят.

— Преди две завъртания четох за атаката на наземните сили на хората-завоеватели на Доркас — продължи Мнов-корте и посочи записващото устройство. — Техният командир е рискувал двама от своите елитни копърхед, за да прогони зхиррзхианските войници от подземната зала.

— Как го разбираш?

Мнов-корте сви рамене.

— Вероятно там има нещо, което командирът им държи да не попадне у нас.

Цвв-панав плъзна език по вътрешната страна на устата си.

— Като например някоя част от КИОРО?

— Възможно е — сви отново рамене Мнов-корте.

Старейшината се появи.

— „В момента не можем да напуснем Мра. Върховният вожд ще прати кораб с припаси на един от мрачанските рудодобивни светове, където товарът ще бъде прехвърлен на мрачански кораб и докаран тук. Валойтаджа не желае повече зхиррзхиански кораби да се приближават към техните планети“.

Цвв-панав се усмихна напрегнато. Все още никой не ги задържаше тук насила — можеха да се върнат веднага щом пожелаят, като използват снабдителния кораб. Но естествено нито едната от двете страни не би предложила подобно нещо. За Военното командване изоставянето на „Затворена уста“ на Мра щеше да е напълно неприемливо, също колкото и за мрачанците да позволят на потенциалните си заложници да си тръгнат, преди да е сключен какъвто и да било съюз.

— Мъдър ход от страна на Валойтаджа — рече той на старейшината. — А какво научи за самите мрачанци?

— „Не толкова, колкото се надявах. Разполагаме с предостатъчно информация, но броят на мрачанците, с които можем да разговаряме, е крайно ограничен. Надявам се, че когато всичко това приключи, ще имам възможност да се запозная по-добре с тяхната култура и история“.

— Постарай се засега да се съсредоточиш върху конкретната задача — нареди Цвв-панав с официален тон. Бяха го предупредили, че Гл-боргив е млад и неопитен и имал навика да се разсейва от второстепенни неща. — Задачата ти е да узнаеш колкото се може повече за КИОРО и да ме държиш в течение. Това е всичко. Ясно?

Старейшината кимна и изчезна.

— Той е глупак — обади се Мнов-корте, втренчил поглед в екрана. — Не разбирам, в клана нямаше ли някой по-компетентен, когото да пратят?

— Имат предостатъчно. За съжаление нито един от тях не е така безапелационно предан на клана Дхаа'рр. Никой, който да игнорира изричните указания на Върховния вожд и да ми осигурява линия за лични контакти.

Вратата в другия край на помещението се отвори и влезе Мнов-дорнт, братът на Мнов-корте.

— Получихме нова информация, говорителю Цвв-панав. Потвърди се, че...

— Само за малко — прекъсна го Цвв-панав. Старейшината щеше да се върне всеки момент...

Ето че се появи.

— „Разбирам ви, говорител Цвв-панав — предаде той отговора със смирен тон. — Няма да излъжа очакванията ви — както и на клана Дхаа'рр“.

— Постарай се да изпълниш обещанието си — рече Цвв-панав. — Довиждане. — Той кимна на старейшината. — Отнеси това и затвори линията.

— Подчинявам се, говорителю Цвв-панав — отвърна старейшината и отново изчезна.

— Та какво се потвърди? — попита Цвв-панав, като погледна Мнов-дорнт.

— Вашето предположение — рече Мнов-дорнт. — Някой действително е вземал фссс-органа на Прр'т-зевисти.

— Така, така — промърмори замислено Цвв-панав. — Интересно. И сигурно, за да направи втори резен?

— Нещо подобно — отвърна Мнов-дорнт, извади някакви документи от чантата на колана си и прекоси стаята. — Изглежда, някой е използвал лабораторна игла, за да изтегли част от полутечната тъкан от вътрешността на фссс.

— Хитро — засмя се говорителят, взе документите и почна да ги преглежда. — Ще могат ли да я използват?

— Кой знае? — отвърна Мнов-дорнт. — Изглежда, никой досега не е пробвал.

— Не съм изненадан — призна Цвв-панав. — Старейшините не обичат да се провеждат експерименти с техните фссс-органи. Затова изследовател Трр-гилаг се е сдобил с допълнителния резен, който е

поискал брат му, командир Трр-мезаз. И то с помощта на предател от клана Дхаа'рр.

— Не разполагаме с никакви сигурни доказателства, че Трр-гилаг и Клин-даван-а са тези, които са взели част от тъканта — предупреди го Мнов-дорнт. — Нещо повече, пазачите, които са били с тях в родовия храм, твърдят, че...

— Не ми трябва доказателства — тросна се Цвв-панав и му тикна обратно документите. — И не ме интересува какво казват пазачите. Няма никакво съмнение, че са замесени представители на Кее'рр. И те ще си платят за това.

— Не и без доказателства — обади се от кушетката Мнов-корте. — Съжалявам, говорителю, но ще ви трябва нещо повече от един осакатен фссс-орган и на пръв поглед случайно посещение в родовия храм на Прр, за да ги обвините.

— Благодаря ти, но не се нуждая от съвети на аматьори — произнесе с леден глас Цвв-панав. — Къде е в момента фссс-органът на Прр'т-зевисти?

— При родовите вождове на Прр — отвърна Мнов-дорнт. — Казах им да се престорят, сякаш заради молбата на Прр'т-касст-а задържат прощалната церемония.

— Нека я задържат още известно време — нареди Цвв-панав. — Не, от друга страна, по-добре да го донесат при мен. Ще взема да го върна на Оакканв и да го тръсна на бюрото на Върховния вожд. Интересно ще ми е да видя реакцията му.

Но вътре в себе си си даваше сметка, че Мнов-корте е прав. Ситуацията изглеждаше примамлива, но му бяха нужни солидни доказателства, за да удари Трр-гилаг така, както му се искаше.

За щастие, имаше един лесен начин да се сдобие с тези доказателства.

— А междувременно — каза той, — вие двамата ще отпътувате за Доркас.

Братята се спогледаха учудено.

— Целесъобразно ли е в този момент, говорителю? — попита Мнов-корте. — Някой може да ни познае.

— И кой? — попита Цвв-панав. — На Върховния вожд едва ли ще му хрумне да показва филма, в който се вижда как отнасяте на Трр-пификс-а откраднатия фссс-орган.

— Могат да ни познаят обаче войниците, които са заснели този филм — посочи Мнов-корте.

— Никой от тях няма да е на Доркас — припомни му Цвв-панав. — Нито на кораба на Дхаа'рр, който ще ви откара там, и на космодрума, от който ще напуснете Дхаранв.

— Ами ако Трр-пификс-а ни е описала на сина си? — настояваше Мнов-корте.

— Изключено — поклати глава Цвв-панав. — Една стара жена, която ви е мярнала само веднъж? Невъзможно. Можете да идете направо при Трр-гилаг и да му заявите, че познавате майка му, и той пак няма да се сети кои сте.

Братята се спогледаха отново.

— Всичко ще е наред — склони пръв Мнов-дорнт. — Да вземем ли някой от вашите хиперкораби?

— Предпочитам да пътувате с нещо по-незабележимо — отвърна говорителят и погледна към екрана на своето записващо устройство. — Има един снабдителен кораб, „Верния слуга“, който потегля за Доркас след три тентарка от космодрума „Леден език“. Ще успеете ли да стигнете там навреме?

— Без проблем — увери го Мнов-корте и се надигна от кушетката. — Колата ни чака отвън. Какво по-точно искате от нас на Доркас?

— Да откриете онзи незаконен фссс-резен. И заедно с него и доказателства, че в тази история са замесени Трр-гилаг и брат му.

— Командир Трр-мезаз? — подскочи Мнов-корте. — Това ще е доста трудно.

— Оставете на мен да решавам — обеща мрачно Цвв-панав. — Ще ви издам специален документ още преди да потеглите.

— Ами ако уликите, които търсим, не съществуват?

Цвв-панав щракна с език.

— В такъв случай, разбира се, ще трябва да ги изфабрикувате.

Застанал пред дупката в средата на складовото помещение, човешкият пленник скръсти ръце и заговори:

— Няма две мнения — последва го гласът на механичния преводач. — Взривовете са прогърмели отвътре.

— Защо си толкова сигурен? — попита го Трр-мезаз.

Трр-гилаг преведе въпроса. Другоземецът отговори, като посочи края на ямата, краката си и после през стената навън.

— Краищата на дупката са извити навън — чу се преводът. — Това означава, че взривът е бил от тази страна на дървената преграда. Същото може да се каже и по начина, по който са разхвърляни отломките. Повече отвън и доста по-малко — отвътре.

— Интересно — бе коментарът на втори командир Клинн-вавги. — Ние също го забелязахме, между другото.

— Да — потвърди Трр-мезаз. — А сега трябва да повярваме на думите му, че е станало точно така.

— Каква причина ще има да лъже? — попита Клинн-даван-а.

— Първо, братовчедке, те са наши врагове — припомни ѝ Клинн-вавги. — Враговете често лъжат по различни причини. И второ — може просто да греши.

— Да предположим, че не лъже. — Трр-мезаз замислено преметна език. — В такъв, случай взривът наистина е дошъл отвътре. Това означава, че мрачанците са се взривили сами.

— Но как? — попита Клинн-вавги. — И защо?

— Това са въпроси без отговор засега, съгласен съм — кимна Трр-мезаз. — Макар че като се замисля, един от старейшините казваше, че ги видял да закачват някакви разноцветни платове от вътрешната страна на стената.

— Смяташ, че са ги използвали, за да крият експлозивите? — попита Клинн-даван-а.

— Изглежда напълно възможно — рече Трр-мезаз. — Трр-гилаг, попитай го дали може да ни каже нещо повече за експлозивите. За силата на взрива, може би дори за вида на използвания експлозив.

Последва кратка размяна на реплики, след което човекът посочи към другия край на склада, където имаше още отвори от взрива.

— Не мога да преценя само по тези щети — дойде преводът. — Мога ли да огледам и онези?

— Действай. — Трр-мезаз повтори жеста му. — Войници, дръжте го под око.

Трр-гилаг преведе и другоземецът тръгна към отсрещния край на полуразрушения склад. Трр-гилаг, Клинн-даван-а и войниците го последваха, като се подредиха в полукръг около него.

— Има и друга възможност, командире — взе думата Клнн-вавги, докато крачеха бавно. — Сега вече знаем със сигурност, че хората-завоеватели могат да засичат космически кораби при движение в транспространствен тунел, което означава, че са били предизвестени за идването ни. Дали тези експлозивни не са били оставени като клопка за нас?

— Но защо само в този склад? — попита Трр-мезаз.

— Може би не са само тук — продължи Клнн-вавги. — Може цялото селище да е минирано и подготвено за вдигане във въздуха.

— Но защо не са го направили?

— Защото са решили, че с това няма да постигнат нищо. Докато останалите наши сили са на орбита, те ще бъдат обкръжени тук.

Но сега предстоеше тези сили да бъдат изтеглени. Трр-мезаз неволно погледна нагоре, спокоден от злоещо и мрачно предчувствие. Да стоят тук, наред заложената от хората-завоеватели клопка...

— Не — отвърна той бавно. — Ако наистина ни бяха подготвили клопка, щяха да изпитат всичко по-добре. Инак защо им е да взривяват няколко прозореца и врати?

— И да въздигнат двама наши воители в старейшинство — припомни му мрачно Клнн-вавги.

— Само защото са имали лошия късмет да стоят до вратите — възрази Трр-мезаз. — Нищо повече от косвени жертви, в случай че мрачанците действително са били тяхната главна цел. Не, Втори, ако те бяха заложили клопката, щяха да взривят целия склад.

— Може би — промърмори Клнн-вавги. — Но това пак ни връща на въпроса за мрачанците. Защо им е да взривяват тъкмо района, в който са настанени?

Човекът вече бе застанал при дупките от взрива и ги оглеждаше.

— Има едно обяснение — рече Трр-мезаз. — Откакто се появили тук, мрачанците непрестанно настояват и молят да бъдат преместени на Оакканв. Какъв по-добър начин да ни принудят да се съгласим, освен като имитират неочаквана заплаха за живота си?

— Интересно предположение. — Клнн-вавги кимна замислено. — Ако е истина, това доста променя представите за мрачанците като нещастни, безпомощни жертви на хората-завоеватели.

— Ако е истина — повтори Трр-мезаз. — Въпросът е как да го разберем със сигурност?

— Не зная — рече Клинн-вавги. — Освен...

— Освен какво?

— Освен ако Сръжънт-яновиц няма подобни експлозивни на борда на своя летателен съд. Можем да проверим тази негова теория с отломките, като поставим експлозивни от двете страни на стената и проверим накъде ще полетят парчетата.

— Може би си заслужава да опитаме — склони Трр-мезаз. — Разбира се, даваш си сметка какви са шансовете той да признае, че има експлозивни на борда.

— Нулеви?

— Почти толкова — съгласи се Трр-мезаз.

Човекът заговори отново.

— Изминало е доста време — преведе Трр-гилаг. — Вятърът и дъждовете са изтрили миризмите, по които той би могъл да определи вида на експлозива. — Трр-гилаг погледна Трр-мезаз. — Какво ще правим сега?

— Ами ще го върнем там, където го държахме — каза Трр-мезаз и нареди на войниците: — Хайде, отведете го!

Трр-гилаг преведе на пленника, който кимна и се отправи покорно назад, следван от своя ескорт. Клинн-даван-а понечи да го последва, но спря по знак на Трр-гилаг и двамата с Трр-мезаз изпратиха пленника и войниците с погледи.

— Какво мислиш? — попита Трр-гилаг, след като те се скриха зад ъгъла.

— Ти и Клинн-даван-а сте специалисти по чуждопланетни култури — посочи Трр-мезаз. — Ти ми кажи.

— Мисля, че казва истината — обади се Клинн-даван-а. — Все още не разбирам какво ще спечели, ако ни излъже.

— Може би целта му е да ни внуши недоверие към мрачанците — заговори Клинн-вавги. — И това да е истинската причина за нападението.

— Ако е така, той е много хитър и изобретателен — посочи Трр-гилаг. — Защото не предвидихме подобна възможност.

— Което ни връща на въпроса как точно хората-завоеватели са осъществили това нападение — добави Клинн-вавги. — Всичко щеше да е много просто, ако беше манипулация от страна на мрачанците.

— Може би — рече Трр-мезаз, пристъпи напред и огледа отблизо един от отворите в стената. Дали мрачанците действително не бяха изиграли цялото това представление, за да бъдат прехвърлени по-скоро на Оакканв? Ако бе така, какъв беше мотивът им? Да осъществят връзка с Върховния вожд и да му предложат съюзничество — както твърдяха от самото начало?

Или да насочат корабите на хората-завоеватели право в сърцето на зхиррзхианския космос?

— Каквото и да е станало, няма да го узнаем тук и сега — заключи той. — Да се захващаме за работа. По-късно ще поговорим.

12.

Поскърцвайки с дъсчения си корпус, малкият ферибот се удари в пристана, разтресе се и замря. Откъм къщичката на кормчията долетяха заповеди с пресипнал глас и на език, който лорд Кавана не познаваше, и навигационните светлини угаснаха, оставяйки на мрака да погълне всичко, освен сравнително осветената палуба.

— Ще трябва да изчакаме, докато всички пътници не слязат и не разтоварят багажа — предупреди тихо Колчин. — Отваряйте си очите за всичко, което ви се струва странно и подозрително.

Кавана кимна.

— Разбрано.

Спуснаха две успоредни мостчета и на палубата се появиха някакви сенки, нарамили чували. Повечето бяха хора, но имаше и представители на други раси. Всички имаха обветрения, жилест вид на миньори, завръщащи се след краткотрайна среща с цивилизацията, и рязко контрастираха с онези, които чакаха на пристана, заедно с Кавана и Колчин, да дойде редът им да се качат на борда. От задната част на палубата един сгъваем кран сваляше по-едрогабаритния товар право на кея.

Кавана механично броеше слизащите пътници. Вяха двацет и седем, приблизително толкова, колкото чакаха на кея. Сравнително стандартен размер за група, връщаща се късно вечерта в средата на седмицата на остров Пуерто Симоне, както определи Колчин, след като поразпита дискретно. Кавана би предпочел по-голяма тълпа, в която да се скрият, но изглежда, дори в края на седмицата пътниците не се увеличаваха кой знае колко. Трябваше да има някой празник или друго по-особено събитие, което да привлече по-многолюдни групи миньори на острова.

Колчин го докосна с лакът и му посочи с очи нещо вдясно.

— Гледат ни — прошепна телохранителят.

Кавана проследи погледа му. На един от осветителните стълбове се бе подпрял широкоплещест авурец.

— Това ли е...?

— Ами сигурно — прекъсна го Колчин и махна с ръка по начина, по който се поздравяваха авурите. — Приветствия, моо саб Пилтариаб.

— Приветствия и на теб, моо саб Плекс — отвърна Пилтариаб и се приближи към тях. — Тъкмо си мислех, че това си ти и моо саб Стимър. На острова ли сте тръгнали тази вечер?

— Да — отвърна Колчин. — И ти ли?

— Ами разбира се — потвърди Пилтариаб и застана до тях. Кавана подуши въздуха, но миризмата на изгоряла нафта напълно бе изместила едва доловимите авурски ухания. — Моо саб Плекс, откакто те няма да намираш пресен дивеч на групата ми, останахме само на сухоежбина. Наложил се да се върна острова за свежи продукти.

— Съжалявам, че стана така — рече Колчин. — Но сигурно храната на острова е много по-вкусна от тази, която може да ви набави един скромен ловец.

— По-вкусна, но и много по-скъпа — въздъхна Пилтариаб и за кратко сред миризмата на изгоряла нафта се долови мирис на люляк и пипер. — А както си даваш сметка, за нашия организатор цената е от особено значение. Той бе доста притеснен от вестта, че си тръгваш.

— Мъчно ми е да го чуя — продължи в същия тон Колчин. — Но дори да не бяхме напуснали групата преди три дни, сега щяхме да бъдем принудени да го сторим. Моо саб Стимър си удари ръката и трябва да потърсим медицинска помощ.

— Наистина ли? — попита Пилтариаб. — И как стана?

— О, само си навехнах китката — импровизира Кавана и вдигна лявата си ръка. — Глупава случка, но моо саб Плекс настоява да бъде прегледан.

— Хммм — изсумтя Пилтариаб и пристъпи към Кавана, обгърнат в миризма на мускус. — Нищо не виждам.

— Защото е натъртена ставата, а тя е под кожата — обясни му Кавана и завъртя леко китката. — Човешката кожа не променя цвета си при по-дълбоки увреждания.

— Аха — рече Пилтариаб и отстъпи назад. — Надявам се да намерите подходящ лечител, моо саб Стимър.

— Убеден съм, че всичко ще е наред — успокои го Колчин. — Значи ще продадеш мъзгата, ще купиш храна и после потегляш обратно, така ли?

— Да — отвърна Пилтариаб. — Но ще имам достатъчно време да ви отведа в дома на моо саб Бокамба, ако желаете.

Кавана се огледа. Доколкото можеше да определи, никой от останалите миньори не им обръщаше внимание.

— Благодаря за предложението — рече той на Пилтариаб. — Ще се справим сами.

— Ако въобще ходим при него — добави Колчин. — Сега по-важно е да се погрижим за ръката на моо саб Стимър.

— Моо саб Бокамба, изглежда, нямаше търпение да ви види — настояваше Пилтариаб. — Струва ми се, че ще е искрено разочарован, ако не го посетите.

— Така ли? — учуди се Колчин. — Той ли ти каза да ни го кажеш?

Пилтариаб се отдръпна и от него поя мирис на изгорена ванилия.

— Разбира се, че не, моо саб Плекс. Ако ми беше предал подобно съобщение, щях да ви кажа последния път, когато се видяхме. Искрах само да ви предложа услугите си, в името на доскорошното ни приятелство.

— Това ли е единствената причина? — Колчин го стрелна с поглед.

— Ако трябва да бъда искрен докрай... — поде Пилтариаб, обгърнат с ухание на прясно окосена трева, — разчитах по този начин да посетя още веднъж моо саб Бокамба. Ароматите в неговата къща са много интригуващи. Освен това близо до дома му има пазар за подправки, където да си купя някои неща.

Кавана погледна Колчин и той едва забележимо сви рамене. Дори авурецът да бе намислил нещо, във въздуха не се долавяше никаква по-особена миризма.

— В такъв случай, моо саб Пилтариаб, за нас ще е чест да ни покажете пътя.

— Дълбоко съм ви задължен, моо саб Плекс — произнесе Пилтариаб и от него полъхна на ферментирал соев сос. — Елате, нека се качим на кораба.

Кавана погледна към ферибота. Кранът на задната палуба бе приключил с разтоварването и сега товареше струпаните на пристанището бали.

— Ами да — промърмори той. — Време е да се качваме.

За не повече от трийсет минути прекосиха тринайсетте километра на пролива Серено. Кавана предполагаше, че Пилтариаб ще остане при тях, но малко след като се отделиха от пристанището, миньорът отиде при двама свои другари. Кавана не можеше да чуе какво си говорят заради шума на двигателя, но от време на време вятърът донасяше към него миризмата на пушена риба и борова смола.

Най-сетне фериботът стигна до пристана. Докато спускаха мостчетата, Кавана тревожно оглеждаше скритите в сенките постройки, почти също толкова зле осветени, колкото и пристанището на материка. Ако Бронски по някакъв начин бе узнал, че двамата с Колчин са тук, и им бе поставил капан, това щеше да е най-удобното място. Затворени на ферибота, двамата нямаше накъде да бягат.

Но на пристанището не се виждаха миротворчески отряди и веднага щом мостчето опря в кея, пътниците започнаха да слизат и да се насочват към светлините на близкото селище.

— Изглежда, Бокамба не ни е предал — промърмори Колчин, докато минаваха под арковидната табела, от която ги поздравяваха с добре дошли на остров Пуерто Симоне.

Кавана се намръщи.

— Нима очакваше, че ще го направи?

— Не съвсем — отвърна Колчин. — Но прецених, че шансовете за това са едно към три.

— Само едно към три — повтори Кавана и втренчи поглед в телохраниеля. — И реши, че не си заслужава да го обсъждаш с мен?

— Не и при толкова ниски шансове. — Колчин поклати глава. — Само щях да ви обезпокоя напразно. Но къде се дяна Пилтариаб — о, ето го.

— Ах... моо саб Плекс. — Пилтариаб се приближи към тях, следван от другите двама авурци. — Боях се, че съм ви изгубил. Това са мои другари миньори: моо саб Митлириаб и моо саб Брислимаб. Те ще ни придружат до къщата на моо саб Бокамба.

— Така ли? — Колчин разтревожено вдигна вежди. — Защо?

— Му саб Пилтариаб нъ каза за онез мир'зми в къщата на му саб Букамба — обясни единият авурец със силен акцент. — Рече ни да додим и да ги подушим с него.

— Че нямате ли друга работа? — попита Колчин.

Митлириаб погледна към Пилтариаб, после отново се обърна към Колчин. Добре премерен поглед, прецени Кавана, в който се долавяха дълги години и богат житейски опит.

— Ам'че, стана ни инт'ресно.

— И ти ли смяташ така, моо саб Брислимаб? — попита Кавана.

Третият авурец пристъпи от крак на крак.

— Аз също искам подуши онез миризми — отвърна той. Също като при Митлириаб, в гласа му се долови зрялост и богат опит.

Но имаше още нещо, което се криеше зад опита. Нещо, което будеше тревога...

Колчин, изглежда, също го беше усетил, защото почти прошепна:

— Сър?

Кавана си пое въздух с пълни гърди; опитваше се да разгадае какво се крие зад смесицата от разнопосочни ухания, които излъчваха тримата авурци. Пилтариаб бе най-лесен: борова смола, добавена към мириса на ферментирал соев сос, говореше недвусмислено за нарастващо нетърпение и желание час по-скоро да тръгнат. Но ароматите, обгърнали другите двама, бяха пълна загадка. Никога не бе усещал нещо подобно.

Каквото и да ставаше тук, едно бе ясно: след като бе изключено да мислят за употреба на оръжия, не им оставаше нищо друго, освен да последват тримата авурци до къщата на Бокамба. Дори с оръжие проблемът пак едва ли щеше да бъде решен в тяхна полза.

— Разбира се, защо не? — Той сви рамене и ги подкани да вървят. — Аз също бих искал да подуша тези интересни миризми. Покажи ни пътя, моо саб Пилтариаб.

— Оттук — вдигна ръка Пилтариаб и закрачи напред. Или не бе доловил странната смесица от ухания, която излъчваха двамата му спътници, или не й бе обърнал внимание. Кавана не беше сигурен коя от двете възможности го безпокои повече.

Като се имаше предвид късният час, улиците на Пуерто Симоне изглеждаха изненадващо пълни с минувачи. За големите севкоордски градове, които Кавана познаваше, това бе нещо съвсем обичайно, но там трафикът бе предимно моторизиран, а минувачите се придвижваха обикновено на съвсем къси разстояния, от паркираните въздушни коли до сградите. Но може би тесните улици на острова просто не позволяваха да има плътно движение. А също и лозата пара.

Пара. Кавана вдигна глава и втренчи поглед в тъмните клони, обгърнати с лозови листа, които се виеха само на метър над покривите на къщите. Преди много векове, по време на войните, които тогава бушуваха по цялата територия на Гранпара, тъкмо параската лоза спечелила битката за остров Пуерто Симоне, като задушила всички останали и доста по-смъртоносни растителни форми на живот, които все още господстваха от другата страна на пролива Серено. Благодарение на тази победа островът бе станал обитаем за хората, но същевременно постоянното присъствие на пара бе създавало други проблеми.

Мрежата на лозата се бе превърнала в дом за хиляди маймуноподобни групи, живеещи в тясна и неразбираема симбиоза с лозата, и те се нахвърляха с яростни викове срещу всеки, който правеше опити да отсече дори малка част от нея. По същия начин се третираха и домашните животни, опитващи да се хранят с листата ѝ, а този проблем се задълбочаваше от необяснимата склонност на групите да разрушават оградите на животните и да ги пускат на воля.

На всичко отгоре оставаше нерешен въпросът и дали пара не представлява някаква форма на разумен живот. Дали не слушаше и наблюдаваше неголямата човешка колония, която обитаваше острова? И ако беше така, какво ли си мислеше?

Групата вървя около петнайсет минути. Най-сетне Пилтариаб вдигна ръка.

— Ето там. — Той посочи напред. — Точно зад пазара за подправки. Вдясно и в самия край на улицата е къщата на моо саб Бокамба.

— Чудесно — кимна Колчин. — Дано тази вечер си е вкъщи. — После застана от другата страна на Кавана и го стисна незабележимо за ръката.

Кавана веднага се досети какво искат от него.

— Ох! — изпъшка той и вдигна уж наранената си китка.

— Какво има, моо саб Стимър? — попита Пилтариаб и пристъпи към Кавана, обливайки го с разтревожения аромат на печен хляб. — Заболя ли ви?

— Ще ми мине.

— Нека погледна — предложи услугите си Колчин, свали раницата си и дръпна Кавана встрани. — Само за минутка, моо саб

Пилтариаб — добави той, като отвори раницата и взе да ровичка вътре. — Защо не тръгнеш с приятелите ти напред и да провериш дали моо саб Бокамба си е вкъщи и би желал да ни види? Идваме след мъничко.

— Няма н'жда да си бърза — обади се Митлириаб. — Можем ви почък'ме да си свръш'те работата.

— Не, нека не ги чакаме — заговори Пилтариаб, който, изглежда, изгаряше от нетърпение. — Те ще се оправят без нас. Елате — ей го там дома на моо саб Бокамба.

Митлириаб и Брислимаб се спогледаха и този път Кавана долови някакъв непознат аромат.

— Щом настой'ваш — сви рамене Митлириаб и погледна към Колчин. — Глей' да ни стигнете скоро, му саб Плекс.

— Разбира се — увери го Колчин.

Авурецът продължи да го гледа още няколко секунди. После, без повече коментари, се обърна. Пилтариаб ги поведе и тримата се смесиха с уличната тълпа.

— Това ми прозвуча като заповед — промърмори Кавана, докато Колчин вадеше аптекката от раницата.

— Със сигурност не беше въпрос — съгласи се Колчин, докато се преструваше, че му превързва китката. — Има нещо в тези двамата, Митлириаб и Брислимаб, което ме безпокои.

— Смяташ ли, че е свързано с нас?

— Не зная. Не и директно, във всеки случай. Обиденият авурец си личи отдалече. Ако ни се сърдеха за нещо, досега да сме го разбрали.

Кавана неволно потрепери. Авурците бяха доста уравновесени като раса, но притежаваха достатъчно мускулна сила да накарат всеки, който им застане на пътя, да съжалява.

— Да не е свързано тогава с Пилтариаб?

— Май има нещо такова — отвърна Колчин и прибра аптекката в раницата. — Но не съвсем — добави той, докато подаваше на Кавана бинокъла. — Дръжте ги под наблюдение и ми кажете дали са свили по онази уличка.

— Ясно. — Кавана надзърна през окулярите. — Тъкмо сега влизат.

— Хубаво — рече Колчин и метна раницата на гърба си. — Да вървим.

Продължиха през тълпата, като се приближаваха бавно към страничната уличка, посочена им от Пилтариаб. Но когато я наближиха, вместо да свият вдясно, Колчин поведе наляво, към отсрещната улица. За разлика от дясната пресечка, която бе тясна и изглежда, навлизаше в жилищен район, лявата бе застроена със складове, между които се ширеха пустеещи участъци, запълнени с боклуци.

— Сега какво ще правим? — попита Кавана, когато спряха малко по-навътре в потъналата в смрад улица.

— Да видим как ще бъдат посрещнати авурите — отвърна Колчин, смъкна с едно движение раницата и извади пистолета от кобура. — Тъкмо ще проверим какъв физиономист сте.

Кавана се намръщи и пак вдигна бинокъла към очите си. Беше се срещал с Бокамба само веднъж, по време на прословутото разследване в парламента, посветено на копърхед. Беше под въпрос дали би могъл да го познае сега, след цели седем години.

Тримата авурци бяха прекосили около три-четвърти от улицата и вече се приближаваха към къщата.

— Съвсем близо са — промърмори Кавана. — Пилтариаб май наистина няма търпеше да стигна там — едва се сдържа да не се затича.

— Интересно — рече замислено Колчин. — Досега не бях виждал тичащ авурец.

Кавана сбърчи вежди. Той също не бе виждал подобна картина. Авурците бяха прочути със силата си, но не и с бързината.

— Прав си — съгласи се той и кой знае защо, стомахът му се сви от странно предчувствие. — Какво ли толкова му е казал Бокамба, че да пробуди у него подобен ентусиазъм?

Колчин така и нямаше възможност да отговори, защото в този момент някой произнесе с тих глас зад гърбовете им:

— Не мърдайте. Колчин, пусни пистолета.

Кавана отлепи очи от окуляра и погледа през рамо. Колчин стоеше съвсем неподвижно, с непроницаемо изражение. Само дето сухожилията на ръката, с която стискаше пистолета, бяха видимо изпъкнали. Готвеше се за действие...

— Не — прошепна Кавана. — Не сега. Не тук.

За един кратък миг си помисли, че Колчин ще реагира въпреки нареждането му. После, за негово облекчение, младият телохранител въздъхна, пусна оръжието на земята, вдигна бавно ръце и се завъртя. Кавана повтори жеста му и също се обърна.

На три метра от тях стоеше бригадир Бронски, стиснал малък пистолет. Вниманието му, както и дулото, бе обърнато изцяло към Колчин.

— Умно момче — одобри Бронски. — Знаеш какво да правиш: ръцете на тила, пръстите — сплетени. Ти също, Кавана.

— Значи в края на краищата е било клопка — изсумтя Колчин.

— Не, просто следвах интуицията си — отвърна Бронски. — Радвам се да установя, че все още я имам. Подритни пистолета насам.

— И какво ти подсказа този път интуицията? — попита Кавана.

— Че ще се приземите на Гранпара — отвърна Бронски, докато се навеждаше да прибере пистолета на Колчин. — Успях да се сдобия с копие от съобщението на Кливерес си Йятуур, пратено до сина ти Арик на Едо.

Кавана се намръщи.

— Тя е пратила съобщение на Арик? И какво пишеше в него?

— Поиска от него да ѝ занесе някакви електронни модули. — Бронски пъкна ръка в задния си джоб и извади белезници. Метна ги в краката на Кавана и му нареди: — Сложи ги на Колчин. Ръцете отзад, естествено.

— Не разбирам какво общо има с всичко това писмото на Кливерес — промърмори Кавана, докато вдигаше белезниците. Огледа улицата, но зад Бронски нямаше никого. Нима бе дошъл сам? В такъв случай все още имаха шанс да се измъкнат.

Но само преди да е сложил белезниците на Колчин. След този момент шансовете им падаха на нула. Кавана трябваше да намери някакъв начин да забави изпълнението на тази заповед.

Или да се престори, че я е изпълнил.

— Та, както вече казах, дължа всичко на интуицията си — продължи Бронски. — Разпратили сме съобщение из цялата Общност да си отварят очите за мрачанския изстребител, който откраднахте на Мра-миг. След като не се появи никъде, заключих, че сте го разменили с нещо по-подходящо при си Йятуур, което означаваше, че сте ѝ в дълг.

— Точно така — кимна Кавана и спря пред Колчин, втренчил поглед в Бронски. — Тя настоя да й пратя командните модули в замяна на кораба, който ми осигури. Но ти откъде разбра?

— Когато си имаш работа с йикроманците, всичко винаги опира до „ти на мене, аз на теб“ — отвърна Бронски и отново махна с пистолета към Колчин. — Хайде, сложи му белезниците.

— Само че аз така и не успях да ги пратя — продължи Кавана, като същевременно заобиколи Колчин и постави гривната на лявата му ръка. Застанал зад гърба му и донякъде скрит от погледа на бригадира, той вече имаше възможност да посегне към резервния пистолет, който Колчин му бе дал преди няколко дни. Дали да не го извади незабележимо и да го пъкне под колана на телохранителя, откъдето той би могъл да го измъкне дори с оковани ръце? — Тук сме, откакто напуснахме Формби — продължи да говори Кавана.

— Точно това ми подсказа къде да ви търся. Трябваше да е някое местенце, откъдето не бихте могли да й пратите модулите. Гранпара бе като че ли единствената възможност.

— Най-вече след като си открил, че Куин и Арик поддържат връзки с командир Бокамба — каза Кавана и нахлузи и втората гривна; мислеше трескаво как да я постави така, че да изглежда заключена, а същевременно да не е. — И кога организирахте това малко представление?

— За какво представление говориш?

Кавана спря и вдигна поглед към Бронски. Бригадирът го гледаше с искрено учудване.

— Знаеш кое представление. Преди три дни пратихме Пилтариаб да отнесе съобщение на Бокамба. Той се върна с бележка, в която пишеше да не припарваме на острова още поне два дни.

Бронски погледна над рамото на Кавана, после каза:

— Бокамба не е тук, Кавана. Призовали са го от резерва преди два месеца.

Хладни тръпки полазиха по гърба на Кавана.

— Но Пилтариаб каза...

Изведнъж всички парчета от мозайката заеха местата си в главата му. Това наистина бе клопка, но не организирана от Бронски. Някой друг бе дърпал конците и бе разпалил ентузиазма на Пилтариаб да се

върне час по-скоро в къщата на Бокамба. Толкова го бе заинтригувал, че той бе успял да увлече със себе си и още двама авурци.

Имаше само още една група същества, които познаваха толкова добре хората и авурците, че да им организират съвместна клопка. Същите тези същества, които — Кавана не се съмняваше — от известно време водеха подмолна война срещу човечеството и които вероятно бяха решили, че е дошло време да накарат Кавана да замълчи.

Мрачанците.

Кавана си пое дъх.

— Бригадире...

В този миг зад гърба му се разнесе смразяващ кръвта рев.

Кавана пусна свободния край на белезниците и се извъртя. Изправен до една от препълнените кофи за боклук, зад него стоеше плещест, широк повече от метър, разперил застрашително ръце бурт. Същият като онзи, който бе заплашил Бронски в хотел „Мрапиратта“ на Мра.

Буртът изрева отново и в гласа му се долови недвусмислена заплашителна нотка. После, преднамерено бавно, като всеки, който осъзнава физическото си превъзходство над противниците, закрочи към тях.

13.

— Дръпни се оттам! — извика Бронски. — Кавана!

Кавана не се нуждаеше от подкана. Хвърли се назад през улицата и блъсна с рамо тухлената стена. Докато се претъркулваше по корем, и се опитваше да се изправи, метна бърз поглед на Бронски.

Бригадирът бе бръкнал джоба на самото си и тъкмо вадеше нов пълнител за пистолета. Кавана успя да забележи, че връхчетата на куршумите са оцветени в червено. Той погледна към бурта...

И извъртя глава, защото някакво движение привлече вниманието му. Откъм дъното на улицата се приближаваше тъмна фигура — прокрадваше се към незащитения гръб на Бронски, като използваше за прикритие рева на бурта и уплашените викове на пешеходците.

Едва сега Кавана разбра всичко. Първият бурт — този, който се пристъпваше бавно и вдигаше врява — бе само за примамка. Истинската опасност беше вторият.

Обърнал гръб на тази приближаваща се заплаха, насочил вниманието си в противоположна посока, Бронски бе обречен да умре.

— Внимавай! — извика му Кавана и бръкна трескаво под якето си за скрития там пистолет.

Трескаво, но безполезно. Викът му привлече вниманието на Бронски и на лицето на бригадир се изписа ясната мисъл, че е осъзнал приближаващата се отзад опасност. Но още докато се извърташе, Кавана вече си даде сметка, че ще е твърде късно. Буртът се носеше по улицата като спринтиращ носорог и нямаше никакъв начин Бронски да се извърне навреме и да успее да стреля, преди чуждоземецът да го стъпче на паважа. С крайчеца на окото си Кавана забеляза, че Колчин е вдигнал ръка и замахва, а после се превива одве. Нещо смътно профуча над главата на Бронски...

И изведнъж дръжката и три четвърти от острието на ловджийския нож на Колчин щръкна от левия крак на бурта.

Чуждоземецът изрева и тялото му се извъртя наляво — ритъмът на движенията му бе брутално прекъснат. Той успя да измине още две

крачки, размахвайки ръце като вятърна мелница — полагаше отчаяни усилия да си възстанови равновесието. Но силата на удара, плюс болката в крака, се оказаха твърде много за него. Миг по-късно той се строполи на земята с трясък, който разтресе паважа. Буртът изрева отново, понечи да се надигне, успя да се подпре на четири крака...

И тогава пистолетът на Бронски изляя и гърдният кош на чуждоземеца изригна в ярки пламъци.

Буртът рухна, а гневният му вик премина в болезнен вопъл. Бронски продължаваше да стреля и след всеки изстрел чуждоземецът сякаш изчезваше в нови облаци от дим и огън. Виковете му продължаваха да се носят и иззад димната завеса, през която от време на време се мярваха бясно мятаци се крайници. За миг Кавана си помисли, че ако Бронски преустанови стрелбата, буртът отново ще се нахвърли върху тях.

И тогава зад тях прокънтя нов рев.

В суматохата Кавана бе забравил за другия бурт.

Той се обърна. Разбрал най-сетне, че маневрата с отвличането на вниманието не се е удала, първият бурт се бе втурнал в атака.

— Бронски! — извика Колчин.

Бригадирът дори не се обърна. Без да освобождава спусъка на бълващото огън оръжие, той замахна със свободната си ръка и метна на Колчин пистолета, който му бе отнел преди малко. Колчин улови оръжието, насочи го с едно бързо движение и в същия миг откри огън.

Но Кавана вече си даваше сметка, че усилията му ще са напразни. Дори с помощта на бясно носещия се насреща им бурт, запратеният от Колчин нож едва бе успял да пробие дебелата кожа на чуждоземеца. Стандартните амуниции на пистолетите не можеха да нанесат кой знае колко по-сериозни поражения.

Буртът, изглежда, също го осъзнаваше, или пък бе твърде разярен, за да се стъписа. Размахвайки яките си ръце, той продължаваше да препуска, без въобще да помисли да се прикрие.

— Кавана! — извика Бронски. Кавана се извърна и едва сега забеляза, че Бронски е спрял стрелбата с експлозивни амуниции. Тялото на втория бурт бе станало на кървава кайма и той най-сетне бе спрял да помръдва. — Насам! — подкани го Бронски. — Размърдай се де!

Кавана се отдели от стената и се затича към него.

— Колчин, идвай!

— Вървете с Бронски — нареди Колчин, като продължаваше безполезната стрелба по приближаващия се бурт. — По-бързо, дявол го взел!

Сега не беше време да спори. Кавана изтича при Бронски, бригадирът го сграбчи за ръката и го задържа навътре в уличката.

— Къде отиваме?

— Където и да е — надалеч оттук — отвърна Бронски. Зад тях се чу трясък. — Не гледай! — нареди му бригадирът.

— Но Колчин... — почна Кавана, но Бронски го стисна още по-силно.

— Казах да не гледаш натам! — изръмжа той и го стисна още по-силно. — Съсредоточи се върху бягането и се моли този, който е организиран клопката, да не е разположил допълнителни постове.

Изглежда, че не беше. Кавана и Бронски стигнаха безпрепятствено дъното на уличката и излязоха на една по-широка, ярко осветена и пуста пазарна улица.

— Тия тук явно не си падат по зрелищата — промърмори Бронски. — Видят ли, че нещата вървят на зло, си плюят на петите и изчезват. Насам.

Някъде по средата на улицата свърнаха по една тясна стълба, която се виеше между две дюкянчета.

— До най-горния етаж — посочи Бронски, побутна го в сумрачния вход и същевременно извади от джоба си нов пълнител. — Бягай, ще те настигна.

Задъхан от неимоверното усилие, Кавана се затича нагоре. Стълбището бе потискащо тъмно, мъждукаше една-единствена лампа. Докато подминаваше втория етаж, чу, че Бронски също тръгва нагоре; а когато стигна четвъртия, бригадирът вече бе зад него.

— Сега накъде? — попита запъхтяно Кавана.

— Ще чакаме тук. Един от тези апартаменти е празен, наех го онзи ден, за да наблюдавам къщата на Бокамба. Но първо да проверим дали не са ни проследили.

— „Проследили“? — навъсено повтори Кавана. — Нали уби единия.

— Така е — потвърди Бронски. — Но на фланговете чакаха още двама. За щастие бяха доста далеч. Зърнах ги да се приближават от

другия край на улицата тъкмо когато се измъквахме.

— А какво е станало с Колчин?

— Не зная. — Бронски отмести поглед встрани. — Него не видях.

— Ясно — унило каза Кавана.

— Само не прави прибързани заключения — предупреди го Бронски. — Може и да се е измъкнал зад нас и да е побягнал в обратна посока. Той е бивш миротворчески командос, такива като него ги броят за мъртви само ако открият трупа.

Кавана кимна. Искаше му се да му повярва. Колчин заслужаваше много повече от кратко мислено прощаване, но сега като че ли нямаше време и за това. Нямаше време да скърби по него.

— Не трябва ли да повикаме някого на помощ?

— Като кого например?

— Полицията. Тяхна работа е да опазват реда.

Бронски изсумтя презрително.

— Не и когато става въпрос за стълкновения между граждани на Севкоорд и чуждоземци. И то на Гранпара. Най-много да потупат по рамото онези бурти.

По гърба на Кавана пробягаха тръпки. Отдавна бе свикнал с мисълта, че представителите на другите раси не питаят особена любов към тях. Изглежда обаче чувствата им бяха малко по-дълбоки от обикновено негодувание.

— А защо не се свържем с Мирмидонската оръжейна платформа? Там със сигурност имат достатъчно сили да се справят с буртите.

— Сигурно — съгласи се Бронски. — Проблемът е, че ще им отнеме повече от час да се доберат дотук. За нас това е твърде много. — Той посочи с пистолета якето на Кавана. — Предполагам, че не държиш в джобовете си експлозивни амуниции.

Кавана съвсем бе забравил скрития пистолет.

— Не — отвърна той и се засрами, че не го бе използвал. Но всичко бе станало толкова бързо, че така и не бе успял да го насочи към буртите. А и вероятно това нямаше да промени особено нещата. Всъщност никога нямаше да узнае отговора. — Зареден е със стандартни амуниции. Колчин изстреля всички експлозивни патрони на материка.

— Така и предполагах — изсумтя Бронски. — Да се надяваме, че не са ни видели...

Той млъкна и вдигна предупредително ръка. Кавана замръзна и наостри слух.

По стълбището отекваше тропотът на нечии тежки стъпки. Стъпките спряха, после, след кратка тишина, до тях долетя трясъкът на разбита врата. Някой изпищя, друг започна да вика, гласовете се смесиха с тътнежа на нови стъпки. Отново кратък миг на затишие и пак трясък на разбита врата.

— Надеждите ни бяха напразни — промърмори Бронски. — Проверяват квартирите една по една. А това означава, че знаят, че сме тук.

— И какво ще правим сега? — попита прималяло Кавана.

— Ще вървим нагоре. — Бронски кимна към ръждясалата стълба, водеща към отвора в тавана.

От пръв поглед си личеше, че капакът на шахтата не е използван от години и че отварянето му няма да се размине безшумно. Но Бронски също бе наясно с проблема, защото изчака двамата бурти да стигнат следващата врата и натисна капака под прикритието на шума от стълбището. Минута по-късно двамата вече бяха на покрива.

— Сега какво? — попита Кавана и потрепери от студения въздух.

Покривът беше съвсем открит, нямаше никакви постройки, които да използват за скривалище. Не се виждаше и стълба, която да води до улицата, на четири етажа под тях.

— Ей там — посочи Бронски. — Това не е ли капакът на другото стълбище?

Той тръгна... и изведнъж зад тях се разнесе ужасяващото скърцане на изкривен метал. Кавана се извъртя. Капакът, през който току-що се бяха промушили, бе изчезнал заедно с металната рамка. В същия миг през отвора се показа лапата на бурт, която сграбчи останалата част от рамката и продължи да я къса.

— Проклятие! — изруга Бронски и натика пистолета в колана си. — Хайде!

И се затича, но не към втория отвор.

— Защо не слезем по другото стълбище? — подвикна след него Кавана.

— Защото няма да успеем да отворим капака навреме — отвърна през рамо Бронски.

Кавана сбърчи вежди. Двамата тичаха право към ръба на сградата.

— И какво ще правим?

— Това — отвърна Бронски, засили се и скочи...

И се улови за един провиснал клон на метър под гъстата мрежа на параската лоза, която скриваше от погледите им небето. — Не стой там де! — подкани го бригадирът и се преметна върху клона. — Скачай!

Кавана отстъпи няколко крачки назад и огледа със съмнение дялящото го разстояние. Шансът да падне не бе никак малък, но пък, от друга страна, да се натика сам в ръцете на бурта... той си пое дъх, затича се и скочи.

Успя, но съвсем за малко — докопа клона само с лявата си ръка.

— Залюлей се! — посъветва го Бронски, улови го за китката и го задърпа нагоре. — Извий си гърба и дърпай нагоре. Хайде, сигурно си виждал стотици пъти как го правят гимнастиците.

— Аз да не съм гимнастик — процеди през зъби Кавана, но люшна краката си, както го бяха инструктирали. Отстрани движението винаги му бе изглеждало толкова лесно и грациозно.

— Сега или ставаш гимнастик, или ще станеш обяд на бурта — викна му Бронски. — Напъни се!

Кавана преглътна една ядна ругатня, залюля колене, изви гръб и се придърпа с ръце...

И изведнъж се озова отгоре, опрял корем в клона и разкрачен, за да запази равновесие. Бронски го улови под лявата мишница и го изтегли по-близо до себе си.

— Тъкмо навреме — изпъшка той. — Идват.

Кавана погледна. Металната рамка на шахтата беше изчезнала заедно с известна част от гредата около нея й един от буртите се опитваше да промуши масивното си туловище през отвора.

— Не можем ли да се отървем от този клон? — попита Кавана, след като двамата с Бронски се изкатериха върху главното стебло на мрежата.

— Много време ще ни отнеме да го срежем — отвърна Бронски, извади пистолета си и го насочи към клона. — Ще опитаме друг начин.

Стреля три пъти, но стоманените стрелички се забиваха в податливото дърво, без да го счупят.

— И това е достатъчно — промърмори Бронски и прибра пистолета. — Да вървим.

Кавана го последва. Чудеше се за какво бе всичко това. Дали Бронски се надяваше, че остриетата на стреличките ще нарежат ръцете на бурта, когато се улови за клона?

— Накъде? — попита той.

— Първо да се махнем отгук, пък тогава ще мислим.

Продължиха в избраната от Бронски посока. От земята клоните на параската лозница изглеждаха тънки. В действителност бяха достатъчно дебели и яки да издържат тежестта им. Почти плоски отгоре, те създаваха равна площадка, по която можеше да се стъпва без никакви проблеми.

В ясен и слънчев ден Кавана не би се замислил да тръгне по нея.

Посред нощ, на височината на пететажен блок, над улиците на Пуерто Симоне, тази мисъл му се стори ужасяваща.

— Не гледай надолу — посъветва го Бронски, като забеляза, че Кавана пристъпва уплашено. — Придържай се към по-дебелите клони. И... казах ти вече — не гледай надолу!

Глупав съвет. Кавана *трябваше* да гледа надолу, за да вижда къде стъпва. Твърде напрегнат, за да може да отвърне, той продължаваше да пристъпва върху клона, като се мъчеше да не гледа към покривите на къщите отдолу и да забрави колко е далече до земята.

Бяха вече близо до края на покрива, отвъд който се виждаше зейналата клисура на улицата, когато зад гърба им отекна триумфален вик.

— Продължавай — нареди Бронски. Самият той спря и погледна назад.

— На покрива ли са вече? — попита Кавана. Не смееше да се обърне, за да не изгуби равновесие.

— Първият — отвърна мрачно Бронски и отново извади пистолета. — Ето го — засилва се към клона. Кавана, спри, наведи се и се подпри някъде.

Кавана спря и приклепна внимателно, като разпери ръце. Пусна левия си крак покрай стъблото и го обгърна като седло. Нещо меко и

топло го докосна по ръката и след миг по него лазеше цяло пълчище дребни, кафеникави груми.

— Бронски! — извика Кавана и завъртя глава; животинките впиваха нокти в якето и ризата му. Една ухапа с изненадваща сила десния му бицепс и от болката в очите му бликнаха сълзи. Кавана стисна по-здраво лозницата с крака, за да не се преобърне.

А после, също толкова неочаквано, както се бяха появили, животинките изчезнаха.

— Какво стана, по дяволите?!

— Проклет да съм — прекъсна го Бронски. — Получи се...

Кавана се огледа намръщено. Цяло гъмжило от груми се беше скупчило над мястото, където стояха буртите — животинчетата вресяха и размахваха заплашително лапи, за да попречат на буртите да се покатерят по един увиснал клон.

Същият клон, по който Бронски бе стрелял, изглежда, предвиждайки реакцията на грумите.

— Това няма да ги задържи дълго — отбеляза Кавана.

— Зная — отвърна Бронски. — По-важното е да ги задържи достатъчно.

Кавана повдигна единия си крак...

И изведнъж приседна отгоре, усетил, че нещо пронизва горния слой от клони и профучава съвсем близо до ухото му.

— Внимавай! — извика Бронски и разпери ръце, за да запази равновесие. — Наведи се!

Кавана се просна върху дебелия клон на лозницата и го обгърна с ръце. Двамата бурти бяха изоставили схватката с животинките и сега тичаха към тях. Единият спря и замахна рязко.

Този път опитът бе доста по-сполучлив — нещо изфуча само на сантиметри от Кавана.

— Опитват се да ни свалят — изсумтя Бронски. — Хвърлят парчета от металната рамка.

— Какво ще правим?

— Дръж се здраво. — Бронски се промуши от долния край на мрежата, насочи пистолета към буртите и откри огън.

Със същия ефект можеше да ги измеря със снежни топки. Накъсаните метални парчета продължаваха да ги засипват, да

пронизват по-тънките клони и листата. Едно удари Бронски в гърдите и той спря стрелбата за няколко секунди, докато се съвземе.

После — също толкова неочаквано, колкото бе започнал — залпът секна. Кавана надзърна предпазливо през клоните.

Единият от буртите подтичваше назад към полуразрушения отвор за стълбището. Вторият бе приклеknал под тях и ровеше в ръба на покрива.

— Опитва се да отчупи парчета от стряхата — обясни тихо Бронски.

— Трябва да изчезваме. Рано или късно ще натрупат достатъчно „снаряди“, за да ни свалят.

— Зная — отвърна Бронски. — Мислиш ли, че ще се справиш?

— Имам ли друг избор? — Кавана сви рамене, надигна се и разпери ръце. — Хайде.

Този път Кавана пое пръв. Първите няколко крачки измина внимателно, сетне смелостта му се върна и той се затича напред, като се стараеше да не гледа надолу. Ръбът на покрива изчезна, под краката му блеснаха уличните светлини, отдолу го полъхна свеж въздух. Кавана продължаваше да тича, без дори да забелязва накъде...

— Спри! — чу задъхан глас отзад. — Кавана — почакай!

Кавана забави крачка и се огледа. Бронски бе съвсем близо зад него.

— Какво?

— Виж — стигнахме.

Кавана се намръщи и сведе поглед надолу. Улицата под тях бе изчезнала. Вместо нея се виждаше друг плосък покрив.

— Ами да.

— Само това ли ще кажеш? Викам ти да спреш още от предишната сграда.

— Какво? — Кавана премигна и се огледа объркано. Бригадирът беше прав — покривът под тях беше през един от онзи, на който се бяха покатерили в началото. — Проклет да съм!

— За миг си помислих, че смяташ да пробягаш цялото разстояние до космодрума — изсумтя Бронски, наведе се, хвана се за клоната под него и се пушна долу. — Само не се отпускай сега — продължи той. — В случай, че не си забелязал, буртите не останаха да ни чакат на онзи покрив.

Кавана се огледа отново. Грумите все още се бяха скупчили около увисналия клон, но от буртите нямаше и следа.

— Сигурно са се спуснали на улицата.

— Брилянтно заключение, Холмс. — Чу се тихо изщракване — Бронски вдигаше капака на шахтата. — Ако имаме късмет, може да са слезли преди да проверят на кой от покривите сме се спуснали.

Когато излязоха на опустялата странична улица, не ги очакваше никой.

— Някаква идея къде се намираме? — попита Кавана и се огледа.

— През една пряка от къщата на Бокамба. Мисля, че ако тръгнем ей натам, ще излезем на трамвайната линия, която води до космопорта.

— Надявам се да не е далече — въздъхна Кавана и избърса с ръкав потния си врат. — Едва ли ще ми стигнат силите за продължително ходене...

И в този миг зад тях се разнесе познатият рев.

Кавана се обърна. Насред предишната пряка бе застанал един бурт, вдигнал триумфално ръце. Ревът му бе като призив за подкрепления.

— Да изчезваме — кресна Бронски и го побутна в противоположната посока.

— Не можем да им избягаме — възрази Кавана и се затича уморено.

— Ако искаш, можеш да се предадеш — подвикна му Бронски през рамо.

Кавана преглътна една ругатня и се озърна. На призива на бурта бяха откликнали още двама негови сънародници. И тримата им преследвачи сега се виждаха съвсем ясно — тичаха рамо до рамо, като топуркаха ритмично по паважа. Издръжливостта на буртите беше пословична и те рано или късно настигаха плячката си. Препоръчваната тактика, припомни си Кавана някакво полузабравено четиво, бе да се използва по-голямата им маса и инерция, като се сменя често и рязко посоката, за да се попречи на противника да набере скорост. Тактика, която едва ли можеше да се нарече подходяща в центъра на гъсто населен град, където рязката смяна на посоката невинаги бе възможна. Кавана отново погледна назад...

И бясно туптящото му сърце сякаш щеше да спре. Зад тримата преследвачи със загасени светлини се приближаваше кола, която, изглежда, възнамеряваше да се присъедини към тях. Този път мрачанците се бяха погрижили да не позволят на плячката да се изплъзне.

— Бронски — гледай...

Така и не успя да довърши предупреждението. Един от камъните на паважа под краката му се преобърна и миг след това Кавана се просна по лице. Няколко секунди му се струваше, че тялото му е парализирано и отказва да се подчини. Понечи да се надигне, озърна се — буртите бяха зад тях и продължаваха да скъсяват разстоянието...

И тогава до него се изправи Бронски и го хвана под мишницата.

— Ставай! — нареди задъхано бригадирът. — Ставай, по дяволите!

„Какъв смисъл? — опитваше се да отвърне Кавана. — Няма надежда“. Но гърлото му бе свито и не пропускаше никакъв въздух. Той направи мъчителен опит да се изправи и същевременно да посочи с пръст приближаващите се бурти и колата зад тях. Но ръката му също бе парализирана и увисна немощно. Чуждоземците бяха само на половин пресечка от тях, ходилата им продължаваха да думкат равномерно по паважа...

И изведнъж колата се понесе напред, огласяйки нощната улица с пронизително свирещите си гуми, а фаровете ѝ блеснаха ослепително. Буртите забавиха ход и се обърнаха, за да видят какво става зад тях...

С ужасяващ грохот машината се вряза в тях и ги разхвърли като строшени кукли по паважа. Телата им се претърколиха по няколко пъти, после замряха неподвижно.

— Видя ли? — промърмори Бронски, докато колата паркираше до тях. — Казах ти, че може да се разчита на него.

Светлините на колата угаснаха и шофьорът подаде глава през прозореца.

— Всичко наред ли е, сър?

Кавана се усмихна напрегнато.

— Наред е, Колчин — отвърна той прегракнало и закуцука към колата. Имаше чувството, че цялото му тяло е една зейнала рана. — Наред е. Вече.

Пилтариаб ги очакваше пред вратата на къщата на Бокамба.

— Ах... моо саб Плекс — възкликна той и ги обгърна миризмата на изгорял хляб. — Ужасно се радвам да ви видя отново.

— Казах ви, че няма да имаме проблеми — отвърна Колчин, докато авурецът се приближаваше към тях. — Но все пак благодаря за загрижеността. Нашите гости държаха ли се прилично?

— Те също не създали никакъв проблем — отвърна Милтириаб откъм широко отворената врата към коридора. Кавана подуши и долови същия неразгадаем аромат, който бе усетил и по-рано, докато бяха на пристанището. — Това ли човек, за ко'ото говорил, му саб Плекс?

— Да — кимна Колчин и докосна Бронски по рамото. — Това е помощник-офицер за свръзка Питър Бронски.

Милтириаб втренчи поглед в Бронски, после каза:

— Приветствам те, пом'щник-официър за свръзка Брунски. Трябва съобщи за идно престъпление. Моля, заповядай вътре.

Той се обърна и влезе. Бронски го последва мълчаливо.

Озоваха се в малка, но уютно мебелирана гостна. Вдясно от вратата, сред разхвърляни останки на маса, лежеше още един бурт. В средата на стаята стоеше третият авурец, Брислимаб, от когото се излъчваше същият неидентифициран аромат.

На пода в краката му седеше свит и настръхнал като уплашен хамстер един мрачанец.

— Виж ти! — възкликна доволно Бронски. — Какво имаме тук?

— Този е мрачанец — обясни Милтириаб. — Като представител на човешката Общност тук и сега ви информирам за употреба на диаргулати срещу авурски гражданин Пилтариаб.

— Какво е диаргулати? — попита Кавана.

— Стимулатор на миризма — отвърна Бронски навъсено. — Авурски еквивалент на наркотиците. Мрачанецо, имаш ли лиценз за употребата на подобни вещества?

— Това е някаква ужасна грешка — простена мрачанецът безпомощно. Държеше се като уплашено дете и Кавана неволно почувства жалост към него.

— Така ли? — подсмихна се Бронски. Дори да изпитваше някакво съжаление, не го показваше с нищо. — Остави ме да позная.

Няколко големи и лоши бурти са те отвлекли и са те довели на Гранпара. После, когато се появил Пилтариаб със съобщение от лорд Кавана, те са те накарали да направиш една смес, която ще го накара да изгуби ума и дума и да се преизпълни с такова неистово желание да се върне тук, че да е готов, ако трябва, да доведе Кавана насила. Но вместо него Пилтариаб довел двама свои приятели, които познали миризмата на диаргулати, тръснали твоя похитител на пода и стигнали до ужасно погрешното заключение, че ти стоиш зад всичко това? Така ли?

Мрачанецът сякаш се смали още повече.

— Толкова ме е страх. Моля ви, офицер Бронски, трябва да ми повярвате.

— Офицерът Бронски — обади се Милтириаб. — Туй не е ужасно погрешно заключение. Ние зърнали стъкленици с химикал. Те с надпис на мрачански.

— О, не се и съмнявам — увери го Бронски. — Просто ние хората наричаме това сарказъм. Сигурен съм, че дори колата, която Колчин използва така умело, е била наета от мрачанците.

— Как ти възнамерява да постъпи? — попита Милтириаб.

— Ами, аз съм само помощник-офицер — отвърна Бронски. — Не разполагам с полицейски правомощия. Ще се свържа с Мирмидонската платформа и ще видя какво могат да направят.

— Не искам никакъв могат направят — възрази Милтириаб, обгърнат в мирис на мента. — Това бил незаконно действие срещу авурски гражданин...

— Лорд Кавана?

Кавана се обърна и забеляза, че Колчин му сочи с поглед коридора.

— Да?

— Ще може ли двамата с офицер Бронски да излезете за малко? — попита Колчин. — Има нещо, което искам да ви покажа.

— Разбира се — съгласи се Бронски. — Почакайте ни тук, ако обичате — обърна се той към авурците, — и дръжте под око мрачанеца и бурта. Не се безпокойте — ще направим каквото трябва.

Последваха Колчин до неголямо складово помещение в дъното на къщата.

— Забелязах го, когато отивах за колата на мрачанеца — обясни Колчин, — но нямах време да го разгледам по-внимателно. — Той застана пред един сандък, на който пишеше, че съдържа бургска храна. Върху сандъка бе поставена малка метална кутия. — Одеве се върнах и я разгледах. — Той взе кутията и я подаде на Кавана.

Кавана я завъртя в ръцете си. На външен вид приличаше на метална кутийка за карти.

— Предполагам, че още не си я отварял? — попита той и я подаде на Бронски.

— Не, реших да оставя тази задача на Бронски — обясни Колчин. — Не бих се учудил, ако е нагласена така, че да гръмне в ръцете на този, който не знае как да я отвори.

— Или да изтрие всичко, което се съдържа вътре — допълни Бронски, вдигна кутийката и я разгледа внимателно от всички страни. След това сви рамене и я върна на Колчин...

И изведнъж пистолетът се озова в ръката му и бригадирът го насочи към гърдите на Кавана.

— Предай ми оръжието си, Колчин — произнесе той тихо. — И ти също, Кавана. Извадете ги бавно, с два пръста... сега ги поставете на пода. Отстъпете назад към стената.

Кавана и Колчин се спогледаха. Лордът поклати глава.

— Мислех, че сме приключили с тази част — обърна се той към Бронски, докато поставяше оръжието на пода.

— Може и да си мислел. Но не и аз. Както вече ти казах на Мрамиг, не мога да си позволя лукса да ти повярвам, че ще си държиш устата затворена.

Стомахът на Кавана се сви болезнено.

— Какво означава това?

— Оставям на теб да прецениш — бе отговорът на Бронски. — Ако ни сътрудничиш, ще прекараш войната в компанията на Торин Лий и твоя човек Хил. В противен случай ще се погрижим да замлъкнеш завинаги.

Кавана погледна към Колчин. На Мрамиг младият телохранител бе успял в подобна ситуация да изненада Бронски. Ако можеше да го повтори...

— На твое място не бих разчитал на Колчин да вади още зайци от магичната си шапка — продължи Бронски, сякаш прочел мислите

му. — На Мра-миг той просто имаше късмет. Няма да му се удаде повторно.

— Миротворческите командоси сами си създават късмета, бригадире — тихо каза Колчин. — Така казваше моят инструктор.

— Брей — засмя се Бронски. — А моята любима поговорка е, че късметът винаги е рожба на опита... и в интерес на истината съм бил три пъти по-дълго време от теб командос. Съветвам те да помислиш върху това.

— И какво ще правим сега? — попита Кавана.

— Три неща — отвърна Бронски. — Първо: искам най-сетне да приключиш със закопчаването на Колчин. Второ: ще повикам подкрепление от Мирмидонската платформа, за да приберат мрачанеца и това, което е останало от бурта. И трето — той стисна устни, — връщаме се на моя кораб и там ще се опитаме да отворим тази кутия.

— Не беше никак трудно — разказваше Колчин. — Буртите развиват доста голяма скорост на правите участъци, но не могат лесно да сменят посоката. Изкарах една кофа за смет пред него и когато се спъна и падна, се шмугнах в страничната улица. — Той се усмихна напрегнато. — Секунда преди да се натикам в ръцете на другите двама, които изскочиха иззад ъгъла.

— Голямо преживяване, няма що. — Кавана поклати глава. Опитваше се да съсредоточи вниманието си върху разказа на Колчин, вместо да наблюдава как Бронски работи върху малката метална кутия само на два метра от него. Почти бе сигурен, че в кутията е заложен някакъв капан...

— Да, направо си изкарах акъла — съгласи се Колчин. — Смятах, че ще завият и ще тръгнат след мен. А те продължиха в посоката, от която бе дошъл първият. Сигурно им е било наредено да преследват вас, а не мен.

— Кое то съвсем не означава, че нямаше да те стъпчат, ако им се беше изпречил на пътя — вметна мрачно Бронски.

— Съсредоточи се върху кутията — посъветва го Кавана. — Колчин може да разказва и без твоята помощ.

— Не се заяждай де — отвърна Бронски. — Вече подминах опасната част.

— Както и да е, вече знаех, че не мога да се надбягвам с тях — продължи Колчин, преди Кавана да успее да отговори. — А и да ги стигнех, нямаше начин да ги спра. Помислих си, че който и да е заложил клопката, се е притаил в къщата на Бокамба. Затова се насочих натам.

Кавана кимна.

— И попадна право в лапите на другия бурт и мрачанеца.

— Всъщност вече се бяха справили с бурта. Приятелите на Пилтариаб го бяха повалили и се занимаваха с мрачанеца. — Той поклати глава. — Трима авурци срещу един бурт. Ще ми се да можех да го видя.

— Радвай се, че не си успял — обади се Бронски и щракна с пръсти, за да ги раздвижи. — Не знаеш само каква миризма се разнася от разярените авурци. Още се усещаше, когато стигнахме там. Вече бяха разбрали, че мрачанецът има вина за използването на диаргулатите, и възнамеряваха да го накажат сами.

— Странно — рече Колчин. — Защото спряха веднага щом като ги помолих.

— Съмнявам се, че ги е интересувало какво искаш — уведоми го сухо Бронски. — По-скоро ги е спрял Пилтариаб, след като те е чул. Не зная дали той се досеща за какво е цялата тази работа.

— Хубаво е, че отделяш време, за да ни го поясниш — тросна се Кавана. — А сега ще бъдеш ли така добър да приключиш с тази работа?

— Ами аз вече приключих — отвърна меко Бронски, натисна копчето за отваряне на кутията...

... и капакът ѝ подскочи нагоре.

Кавана едва сдържа възклицанието си.

— Имаше ли поставена клопка?

— И още каква — отвърна неопределено Бронски. — Я да видим какво има вътре...

Той извади една от микрокартите и я пъкна в джобния си компютър. След няколко минути напрегната тишина, през която Бронски се взираше в екрана, Кавана не се сдържа и попита:

— Нещо интересно?

— До известна степен — отвърна Бронски, извади картата и я смени с друга. — В първата имаше списък с досиета на около

петдесетина пенсионирани миротворчески офицери, все твои близки приятели, заедно с точна информация на настоящия им адрес. Като казвам точна, имам предвид *точна* — подробни сведения за климата, терена, селището, карти на целия сектор — въобще всичко необходимо. Имам чувството, че цял отряд мрачанци щъка из Общността и чака да се покажеш отнякъде. Вероятно водят със себе си и бурти, да им помагат.

— Питам се, как успяха да ни открият на Гранпара — промърмори Колчин. — Няма начин да са се справили сами.

— Тукашната група просто е извадила късмет — обясни Бронски, без да откъсва поглед от екрана. — Брей! Тук има всякаква информация за „Кавтроник“, включително списък на всички заводи, снабдителни станции, магазини и транспортни съдове. Плюс досиета на ръководния персонал.

Кавана преглътна мъчително. Добре, че двамата с Колчин не се бяха придържали към първоначалния план — да се върнат у дома на Ейвън.

— Май наистина много им трябвавам.

— Така изглежда — съгласи се Бронски, докато пъхаше третата карта. — Знаеш ли, Кавана, в началото не обърнах особено внимание на онази легенда за мрачанската конспирация, дето ми я развиваше, докато пътувахме от Формби за Мра-миг. Имам предвид твърденията ти за някаква скрита мрачанска война срещу цялата вселена — приличаше ми на брътвежи на изплашен йикроманец. Но ще ти призная, че сега вече започвам да я обмислям сериозно...

Той млъкна и лицето му стана загрижено.

— Какво има? — попита Кавана.

— Тук е въведена по-нова информация — отвърна Бронски напрегнато. — Предполагаеми срокове за осъществяване на две операции. „Мирначийм-хайийя едно“ и „Мирначийм-хайийя две“.

Стомахът на Кавана отново се сви.

— Това е мрачанското название на завоевателите — рече той.

— Да, зная — кимна Бронски, свъсил вежди.

— Къде трябва да се проведат тези операции? — попита Колчин.

— Местоположенията са закодирани. Изглежда обаче и двете имат някаква начална точка, дълбоко в мрачанския космос. Чакайте малко. — След около минута той продължи: — Крайната точка на

първата операция не е указана, но ако мога да преценя по времето за скок, при стандартна скорост на мрачански междузвезден двигател... трябва да е или на Мрач, или в йикроманския космос.

Кавана погледна към Колчин.

— Ще нападнат Йикрома!

— Не, няма — поклати глава Колчин. — Това е мирначийм-хайийска операция. Тъй че сигурно ще накарат завоевателите да свършат тази работа вместо тях.

— И как, по дяволите, ще го направят? — възрази Кавана. — Та те дори нямат контакт със завоевателите.

— Когато Куин спасяваше сина ти от базата на завоевателите, там е имало мрачански кораб — намеси се замислено Бронски. — Проклет да съм, но го е имало.

— Някакви признаци за присъствие на мрачанци? — попита Колчин.

— Не са ги видели — отвърна Бронски. — Но това не е задължително. Знаем, че завоевателите могат да говорят английски, а пък мрачанците биха могли да изфабрикуват информация, която да посочи йикроманците като потенциална заплаха, с което да ги подтикнат към атака.

— И вече разполагат дори с точни срокове? — попита Колчин.

— Ами да, защо не — отвърна кисело Бронски.

— Има и друга възможност — рече замислено Кавана. — Названието „мирначийм-хайийя“ се използва и за хората — така мрачанците са нарекли миротворческите сили, когато за пръв път са се срещнали с тях. Може пък да са открили някакъв начин да накарат миротворците да нападнат йикроманците.

— Не е изключено — съгласи се Бронски. — Няма да се изискват кой знае какви усилия.

— Не и след цялата омраза, която се култивираше срещу йикроманците — добави Кавана. — И като се има предвид богатата информация, с която разполагат мрачанците...

— Вече се погрижих това да се промени — изсумтя Бронски. — Пратих нареждане да преустановят всякакъв обмен на информация с мрачанците.

— Мислех, че не вярваш особено на моите теории — подметна Кавана.

— Не вярвам — съгласи се Бронски. — Това им беше наказанието за отвличането на Езер Шолом. — Той изключи екрана и се облегна назад. — Е, господа, тук очевидно имаме сериозен проблем. Мога да поискам от Мирмидон да пратят спешни съобщения до Земята и Едо, но това, от което действително се нуждаем сега, е повече информация. За целта някой ще трябва да иде на Мра и да се поразтърси хубаво. Като шеф на разузнавателния отдел, отговарящ за мрачанския космос, това е моя работа. Въпросът е какво да правя с вас двамата.

— Нали щеше да ни натикваш някъде надълбоко — подсмихна се Кавана.

— Така смятах — съгласи се Бронски. — Ако предположенията ми са верни, началният момент за операция „Завоевател едно“ е само след четирийсет и девет часа. Този кораб е от хиперклас, което ще ми е от полза, но оттук до Мра и после до Едо са близо шейсет часа. Като се има предвид и времето, което ще изгубя на Едо, ми остават само осем часа за разузнавателна дейност. Ако се наложи да спра на Мра-ект, за да ви оставя там, ще изгубя още време. Бих могъл да ви зарежа на Мирмидонската платформа, но там не разполагат с карантинно помещение, а двамата сте такива хитреци, че сигурно ще измислите нещо.

— Би могъл да ни освободиш — предложи Кавана. — Вече ти дадох думата си да не казвам нищо.

— Не, не мога да рискувам. — Бронски поклати глава. — Още повече след като всичките тези мрачанци и бурти те търсят под дърво и камък. Вече видяхме, в случая с Шалом, че са готови на всичко, за да се сдобият с нужната им информация. Не бива да им позволяваме да предполагат дори, че КИОРО не съществува. Май ще е най-добре да ви взема с мен. Само че тогава непрестанно ще трябва да си пазя гърба. Сега топката е у теб, Кавана. Убеди ме, че мога да ти имам доверие.

Кавана сведе поглед — очите му внезапно се напълниха със сълзи. Имаше само едно нещо, което би могъл да каже. Абсолютната, ненарушима клетва...

— Кълна се в душата на моята любима съпруга Сара — подхвана той тихо; гърлото му се бе свило. — Няма да се опитваме да избягаме.

Вдигна поглед и видя, че Бронски го наблюдава с откровена симпатия.

— Май точно това исках да чуя — рече той и подхвърли ключето за белезниците. Кавана го улови във въздуха. — Махнете тия жезла и ме последвайте в контролната зала. Трябва да се заема с предстартовата подготовка.

— Бригадире? — рече лордът.

— Какво?

— Не зная дали ти е хрумвало — продължи Кавана, — но не е изключено мрачанците вече да са научили всичко за КИОРО от Езер Шолом, преди да го измъкнем. Ако са в контакт със завоевателите и ако им кажат, че КИОРО не съществува...

— Тогава вече сме загазили — съгласи се Бронски. — Да идем на Мра и да видим какво ще намерим там.

14.

Космодрумът бе малък, но претъпкан със зхиррзхианци — щъкаха делово насам-натам между двайсетината кораби с различни размери и форми, подготвяйки ги за предстоящия старт. Товарните машини едва си проправяха път през множеството — докарваха припаси, амуниции и гориво; с въздушни коли пристигаха екипажите: техници, както и натруфени водачи, издокарани в дхаа'ррски носии, които явно идваха на инспекция. Над и през всичко това се прокрадваше неизменният облак от старейшини, които ту се появяваха, ту изчезваха като светулки, отнасяйки и донасяйки съобщения.

Докато проверяваше корабите един по един и не пропускаше да поздрави всеки срещнат, Трр'т-рокик едва се справяше с нарастващото си усещане за обреченост. Поне досега нямаше и следа от двамата зхиррзхианци, заради които всъщност бе тръгнал на тази обиколка. А може би вече бяха потеглили с някой от първите транспортни кораби?

Или пък въобще не са били тук? В такъв случай двамата с Трр-тулкож бяха на съвсем погрешна следа.

И изведнъж ги забеляза — крачеха право към рампата на следващия кораб, метнали на рамене военните си раници.

Само след миг Трр'т-рокик вече беше във входа на кораба, към който се насочваха двамата. Те бяха, несъмнено — зхиррзхианците, които, както видя с очите си, бяха отнесли в къщата на Трр-пификс-а откраднатия фссс-орган преди шест пълни обиколки.

По-високият от двамата забеляза Трр'т-рокик, когато се изкачиха на горния край на платформата, и нареди:

— Ей ти — старейшината!? Иди кажи на командира на кораба, че са пристигнали двама пасажери.

— Веднага — отвърна Трр'т-рокик, споходен от остра неприязън. Но пък какъв късмет да ги открие тук. — Мога ли да узная имената ви?

— Командирът знае кои сме — отвърна уклончиво единият. — Просто му кажи, че сме тук.

— Веднага — повтори Трр'т-рокик и преглътна разочарованието си, преди да се прехвърли в сивия свят. Номерът му не се получи, но поне можеше да съобщи на Трр-тулкож, че са тук.

Още не. Нямахше никакво съмнение, че двамата го бяха приели за един от свързочниците на кораба. Но ако не отнесе съобщението на капитана, щяха да разберат, че не е такъв. И тогава той щеше да загази.

Всъщност предаването на съобщението би могло да му помогне в разкриването на имената им. След като изплува отново в света на светлината, той се отпрати към предната част на кораба.

Не беше никак трудно да открие контролната зала, която се помещаваше в задния край на първия хексагон. В нея дванайсет зхиррзхианци проверяваха данните от различни монитори и подготвяха кораба за старт.

Трр'т-рокик ги огледа, споходен от мимолетното съжаление, че синът му, Трр-мезаз, бе предпочел кариерата на корабен воин, вместо да стане пехотинец. Трябваше да открие кой е капитанът, но нямаше никакъв начин да се ориентира по отличията по униформите. Логично беше да предположи, че капитанът ще е накичен с най-голям брой...

Един от войниците вдигна глава и го видя да се полюшва неуверено над тях.

— Да, какво има? — попита той.

Вероятно не беше капитанът, но и този щеше да свърши работа.

— Съобщение от входния люк — обърна се към него Трр'т-рокик. — Пасажерите пристигнаха.

— Какви пасажери? — погледна го намръщено зхиррзхианецът.

— Не зная — отвърна Трр'т-рокик. — Не си казаха имената.

— Всичко е наред, Трети, говорителят Цвв-панав ни ги праща — обади се друг зхиррзхианец от отсрещния край на стаята. Беше по-възрастен от първия и говореше властно и уверено. — Двама са, нали?

— Да, капитане — рече Трр'т-рокик, решил да рискува. — Но не си казаха имената.

— Няма нищо — успокои го капитанът на кораба. — Говорителят Цвв-панав също забрави да ми каже как се казват. Но аз знам кои са. Предайте им, че са настанени в четвърта кабина, втори хексагон — ще намина да ги видя след старта.

Трр'т-рокик се намръщи. Още един неуспех.

— Веднага — отвърна той.

— Какво? — кресна капитанът.

Трр'т-рокик замръзна, докато мислите му се гонеха бясно. Какво, в името на осемнайсетте свята, бе объркал?

— А... исках да кажа, подчинявам се, капитане — поправи се той.

— Така е по-добре — изръмжа капитанът. — Как се казваш, старейшино?

— Ами... Цвв'т-рокик — побърза да импровизира Трр'т-рокик. — Дхаа'рр.

— Не е необходимо да ми поясняваш, че си Дхаа'рр, благодаря ти. Инак едва ли щеше да си на борда на този кораб. Нека ти кажа нещо, Цвв'т-рокик: на боен кораб, дори със снабдителни функции, какъвто е „Верен слуга“, родовите връзки не значат много. Забравиш ли още веднъж за военната дисциплина и правилното обръщение, връщаш се в родовия си храм, където можеш да се развяваш на вятъра и да се измъчваш от скука и безделие колкото ти душа иска. Ясно ли е?

— Да, капитане — отвърна смирено Трр'т-рокик.

— Хубаво. А сега тръгвай.

— Подчинявам се, капитане — побърза да каже Трр'т-рокик и изчезна, почти усещайки в устата си вкуса на преживяното унижение.

Появи се отново при входния люк. Двата пасажери чакаха, положили раниците в краката си; на лицата им се четеше нарастващо нетърпение.

— Капитанът ви приветства с добре дошли — рече им той. — Разквартирувани сте в четвърта кабина, втори хексагон, и той ще мине да ви види по-късно.

— Чудесно — отвърна по-високият. — Това накъде е?

Трр'т-рокик нямаше никаква представа, но за щастие бе предвидил този въпрос. Миг след като достави съобщението, той се гмурна в сивия свят. Ако имаше късмет, двамата щяха да си помислят, че не е чул въпроса и е тръгнал по друга задача.

Каквото и да си помислеха, той нямаше време за губене. След като вече ги бе открил, не възнамеряваше да им позволи да му се изплъзнат.

Появи се пред Трр-тулкож, застанал пред редица контейнери.

— Намерих ги — докладва старейшината на младия страж.

— Къде? — попита шепнешком Трр-тулкож, докато сверяваше номерата на контейнерите.

— През два кораба отгук. — Трр'т-рокик посочи с ръка. — Току-що се качиха като пътници на борда на „Верен слуга“. Малък кораб, само четири хексагона.

— Трябва да е снабдителен — каза Трр-тулкож. — Някаква представа накъде се насочва?

— Не — отвърна Трр'т-рокик. — Разговарях с тях, но...

— Разговарял си с тях? — прекъсна го Трр-тулкож. — Стоял си пред тях и те са те видели?

— Няма нищо страшно — не ме познаха — увери го Трр'т-рокик. — Проблемът е, че не успях да им науча имената.

— Това е абсолютно необходимо — запъна се Трр-тулкож. — Да имаш представа кога е стартът?

— Не, но няма да се бавят дълго. В контролната зала кипеше трескава активност.

Трр-тулкож кимна и се навъси.

— Какво пък, ще се постарая да се кача на борда преди това.

— Но борда на дхаа'ррски кораб? Не говориш сериозно.

— Това е зхиррзхиански кораб — поправи го Трр-тулкож. — Имаме обединено военно командване, забрави ли?

— Повярвай ми, на този кораб всички са дхаа'ррци. Инак защо според теб говорителят Цвв-панав ще прати агентите си там?

— Те ли са личните агенти на Цвв-панав? — намръщи се Трр-тулкож. — Сами ли го казаха?

— Не, но като се има предвид фактът, че той ги праща... Капитанът на кораба спомена, че лично е разговарял с Цвв-панав за тях.

Трр-тулкож размърда език.

— Знаех си, че говорителят е замесен в тази история. Знаех си го!

— Само че капитанът на кораба също не им знаеше имената. Всъщност, изглежда, никой на космодрума не ги познава.

— И какво предлагаш — да се откажем?

— Не — отвърна Трр'т-рокик. — Всъщност предлагам да качим резена на моя фссс-орган на борда на кораба.

— Да не си се побъркал? — Трр-тулкож чак подскочи.

— Не е изключено — рече примирително Трр'т-рокик. — Но това е единственият начин. Все някой на всичките осемнадесет свята трябва да знае кои са тези двамата. Един от нас трябва да е там, когато този някой произнесе имената им, и мисля, че това е само по моите възможности.

Трр-тулкож изплези ядно език.

— Това е напълно погрешна тактика. Тук аз съм протекторът. Аз съм този, когото са обучавали да поема подобни рискове.

— Този не можеш да го поемеш — посочи спокойно Трр'т-рокик. — Освен ако не си решил да се запишеш за войник при Дхаа'рр. А пък аз съм старейшина тук. Какво толкова могат да ми направят? Хайде, да не губим време.

Люкът на третия хексагон на „Верен слуга“ зееше широко отворен, а до рампата бе паркирана една товарна платформа с контейнери. Двама зхиррзхианци товареха контейнерите върху транспортната лента.

— Искам да провериш какво има в тези контейнери — прошепна Трр-тулкож.

— Ясно. — Трр'т-рокик се прехвърли за миг във вътрешността на контейнерите, после се върна.

— Двата най-горе съдържат оптронични части — докладва той. — В другите има медицински материали.

Трр-тулкож кимна.

— Май се отправят към военната зона.

— Кое там горе не е военна зона? — попита Трр'т-рокик, като потисна внезапно обзелия го страх. В края на краищата какво толкова можеха да му направят? — Как смяташ да качиш резена ми на кораба?

— Имам една идея — поколеба се Трр-тулкож. — Само че ще трябва да извадя резена от кутията. Ще бъде напълно лишен от защита. Можеш ли да го понесеш?

Трр'т-рокик изсумтя.

— Не че сега е кой знае колко защитен — припомни той на протектора.

— Въпросът е, че може да бъде повреден. Да се разложи, да го нападнат животни или насекоми, дори да бъде смачкан и изгорен. Но каквото и да му се случи, ти ще го почувстваш — до последната подробност.

Трр'т-рокик бе премислил отдавна всички тези възможности. Изброяването им не го успокои кой знае колко.

— Да свършваме с тази работа.

— Добре — рече Трр-тулкож. — Но ако промениш намерението си в някой момент...

— Казах да свършваме вече.

Трр-тулкож постави папката пред себе си и скри ръка под нея, бръкна в кесията на колана си. Трр'т-рокик чу щракването от отварянето на малката кутия и почти веднага почувства топлина и неприятен натиск от пръстите на протектора. Натискът се промени, прерасна в задушаващо усещане, докато Трр-тулкож прехвърляше резена в шепата си.

— Тръгваме — прошепна той. — Скрый се някъде.

После пое с уверена крачка към платформата.

— Здравейте — обърна се към двамата зхиррзхианци. — Идвам да проверя товара.

— Малко си закъснял — рече единият от работниците. — Почти приключихме.

— Зная — отвърна Трр-тулкож с невъзмутимия тон на уморен чиновник. — Затова я наричат последна проверка. Спрете конвейера и ми помогнете да се кача горе. — И без да чака какъвто и да било отговор, се улови за перилата на горната платформа. Напъна мишци да се притегли към отворения люк и...

Изведнъж се пусна, скочи на земята и погледна дланта си, която бе измазана с кръв.

— Какво стана? — извика един от зхиррзхианците.

— А ти какво си мислиш? — тросна се Трр-тулкож. — Порязах се, какво. Спрете тая проклета машина!

Единият от тях се затича към пулта за управление.

— Опасно ли е? — попита, след като изключи конвейера.

— Кой знае? — Трр-тулкож сви театрално устни и се престори, че изпитва силна болка. — Сигурно съм се срязал на някой остър ръб. Казах ви да спрете проклетия конвейер.

— Но не ни изчака да го направим — укори го единият от работниците. Двата бяха притеснени да не би отговорността да падне върху тях. — Нека повикам някой старейшина, който да потърси лецител.

— Не ми трябват лецители — изръмжа Трр-тулкож. — Мога и сам да се справя. Я отворете този, последния контейнер.

Двата зхиррзхианци се спогледаха учудено.

— Да отворим контейнера? Но защо...

— Вътре има медицински материали — прекъсна го нетърпеливо Трр-тулкож. — Трябва ми бинт. Стига сте спорили и отваряйте контейнера, преди да съм се възнесъл в старейшинство от кръвозагуба.

Зхиррзхианците се спогледаха отново и единият кимна към контейнера. Двайсетина удара по-късно той вече бе отворен.

— Ето този пакет. — Трр-тулкож посочи с език, след като надникна вътре. — Извадете го и ми го подайте.

— Ама това е за военни нужди — опита се да възрази единият работник, после се огледа уплашено, взе пакета и го подаде на Трр-тулкож.

— Че ние тук с какво се занимаваме? — озъби се Трр-тулкож, докато разопаковаше пакета и увиваше ръката си с бинт. — Всичко, което правим, е в името на войната, приятелю.

Приключи с превързването и притисна свободния край на бинта, за да го залепи.

— Готово. Почти като нов съм.

Другият край на бинта се поклащаше от ролката и той го премести в превързаната си ръка, за да го навие отново. Докато го правеше, незабелязано пъхна резена в ролката. След това я прибра в пакета и го постави в контейнера.

— Затворете го и продължавайте работа — нареди Трр-тулкож.

— Добре — рече Трр-тулкож. — Ако няма нищо друго...

— Не, не мисля — прекъсна го Трр'т-рокик и се огледа. Намираха се близо до главния вход на товарната площадка, в периферията на обсега на фссс-органа и на място, където никой не можеше да ги подслуша. — С мен всичко е наред, а ти колкото повече

се навърташ тука, толкова по-голяма възможност има да събудиш нечие подозрение.

— Прав си — съгласи се Трр-тулкож. — Но исках само да знам...

— Ти ни докара дотук — припомни му Трр'т-рокик. — Не бих се справил без теб. Сега е моята част.

— Зная — въздъхна Трр-тулкож. — Но се чувствам толкова... безполезен.

— Последната роля пак ще е твоя — продължи Трр'т-рокик. — Остави на мен да узная имената.

— Разбрано. Ще ми е нужно едно пълно завъртане, за да се прибера в Скалистата долина, но обещавам да не мърдам оттам, докато не се върнеш.

— Хубаво. — Трр'т-рокик се поколеба. — Ако случайно минеш покрай къщата на Трр-пификс-а, предай й моята искрена обич. Кажй й също да не губи надежда.

— Ще гледам да мина оттам — обеща Трр-тулкож. — На теб желая успех.

— И на теб също.

Трр-тулкож се обърна и се отдалечи. Трр'т-рокик го изпроводи с поглед, после се премести на „Верен слуга“. В продължение на няколко удара обикаля из кораба — отбеляза, че всички люкове са херметично затворени, а товарните машини са изтеглени на безопасно разстояние. До старта оставаше съвсем малко.

После, за негова най-голяма изненада, един от люковете се отвори.

Миг по-късно, завладян от внезапно подозрение, той се понесе из кораба, търсейки двамата пасажери. Кабина четири, втори хексагон...

Ето ги, вървяха по коридора заедно с капитана на кораба, нарамили раниците си.

— ... ужасно съжалявам — тъкмо казваше капитанът, когато Трр'т-рокик зае скрита позиция за наблюдение над тях. — Но заповедта пристигна направо от Военното командване и не мога да направя нищо.

— Не е необходимо да се извинявате, капитане — увери го повисокият от двамата. — Мрачанската мисия е изключително важна за

успешния изход на войната. Щом Военното командване е решило да прати кораба ви при тях, трябва да се подчините безпрекословно.

— По мое мнение това е политическа игра между Върховния вожд и клана Дхаа'рр — изсумтя недоволно капитанът. — Да отстранява от бойна задача един военен кораб в толкова важен момент.

— Какво да се прави, капитане. Всички се подчиняваме на Военното командване.

— Разбира се. Просто понякога го забравям.

— Не бива да се безпокоите за нас — рече по-ниският. — Ще си намерим друг кораб. Внимавайте само като се срещнете с мрачанците.

— Ще внимавам, и още как — обеща капитанът. — Сбогом и успех.

Стигнаха рампата и двамата зхиррзхианци слязоха.

Изведнъж целият брилянтно замислен и осъществен план бе станал на пепел.

Трр'т-рокик последва двамата, докато прекосяваха площадката, като безуспешно се опитваше да подслуша разговора им, заглушен от общата шумотевица. Скоро обаче те стигнаха предела на обсега на неговия фссс-орган и не му оставаше друго, освен да ги изпрати безпомощно с поглед.

Отново ги беше изгубил.

Той въздъхна дълбоко, твърде потиснат, за да може дори да се ядоса. Какво можеше да направи, след като съдбата бе срещу него? Трр-тулкож си бе тръгнал, а дори и да беше тук, нямаше начин да извади контейнера от товарния отсек. „Верен слуга“, на борда на който се намираще неговият фссс-орган, поемаше за среща с мрачанците.

Би могъл да се откаже от тази работа, разбира се. Да се прехвърли при своя главен фссс-орган в родовия храм на Трр и да зачеркне тези последни няколко завъртания от съществуването си. Резенът му щеше да остане в контейнера, но вероятно нямаше да го открият, докато някой не развиеше случайно онова руло бинт. Със сигурност нямаше никакъв смисъл да остава повече на кораба.

От друга страна, щеше да е непочтено да пропилява по такъв начин усилията, положени от Трр-тулкож, дори да не броеше пролятата преди малко кръв.

Той се прехвърли на „Верен слуга“ и тъкмо бе решил да се възнагради с една голяма обиколка на кораба, когато пред него

внезапно изникна един старейшина.

— Ти — посочи го той. — Да, ти. Имаш ли нещо общо с „Верен слуга“?

— Ами... да — запелтечи Трр'т-рокик и миг по-късно осъзна, че щеше да е по-разумно, ако се бе представил за персонал на космодрума. — Искях да кажа, че...

— Да, зная — не си част от екипажа, защото си пратен от Седалището на Върховния — прекъсна го нетърпеливо старейшината. — Ти и другите като теб трябва незабавно да се явите на доклад във втори хексагон. Как се казваш?

Сега вече Трр'т-рокик бе готов с отговора.

— Цвв'т-рокик, Дхаа'рр — представи се той. — За какво е всичко това?

— Заради войната, разбира се — изръмжа старейшината. — Нали ви е наредено да проследите как протича контактът с мрачанците. Предполагам, че имаш представа за какво говоря?

— Тъй де — побърза да се съгласи Трр'т-рокик. — За онези уроци по човешки език, нали?

— Сети се значи — подсмихна се подигравателно старейшината. — Не си глупав, а само невеж. Надявам се, че това ще е поправимо през следващите няколко пълни завъртания. — Хайде, не ми се полюшвай тук, а заминавай. Езиковият инструктор няма да те похвали, ако закъснееш още за първия урок.

— Подчинявам се — отвърна Трр'т-рокик и се шмугна покрай другия старейшина.

Надяваше се, че никой няма да си направи труда да преброи присъстващите на борда старейшини и да ги сравни с фссс-органите в пирамидата на тукашния протектор. Защото ако някой го направеше, той щеше здравата да загази.

Както и да е, очертаваше се интересно пътуване.

— Сър?

Парлимин Джейси Вандайвър вдигна нетърпеливо глава. Тъкмо изучаваше сведенията за последните придвижвания на миротворческите отряди. Как, по дяволите, можеше да е в течение на всичко това, след като го прекъсваха на всеки няколко минути?

— Какво има, Питърс? — сопна се той.

— Извинете, че ви безпокоя — смутено каза младият му помощник, — но току-що пристигна спешно съобщение от господин Макфи. — Той понечи да му подаде пластината със съобщението, после се поколеба. — Искате ли да ви го предам сбито, сър?

Момчето се учеше бързо.

— Гледай да си кратък — посъветва го Вандайвър и остави доклада. Макфи бе от тези, които можеха да ти изгубят времето с някой дреболия, и имаше навика да праща доклади за какво ли не.

— Разбрано, сър. Господин Макфи съобщава, че е успял да проследи помощник-офицер Питър Бронски до остров Пуерто Симоне на Гранпара. Там го е забелязал в компанията на двама мъже, които по-късно идентифицирал като лорд Стюарт Кавана и...

Вандайвър подскочи, напълно забравил доклада за миротворческите отряди.

— Кавана?

— Да, сър. — Питърс бе още по-обезпокоен. — Лорд Кавана и господин Митри Колчин...

— Дай ми я — прекъсна го Вандайвър и дръпна пластината.

— Слушам, сър.

Вандайвър прегледа трескаво доклада. Наистина ставаше въпрос за Кавана и Колчин, което се потвърждаваше и от приложения кратък видеоматериал. Виждаше се как тримата се отправят заедно към малък космически кораб. Според Макфи се връщали на Мра и той възнамерявал да ги последва.

— Знаех си — изпъшка Вандайвър. — Бронски играе заедно с Кавана. Затънал е до ушите.

— Да, сър. Като стана дума за Бронски, сър, събрах исканата от вас информация.

— И?

Питърс вдигна рамене.

— Нищо интересно, на пръв поглед. Роден е в Украйна, след завършване на училище бил на дипломатическа служба. Според досието му е постъпил на работа в дипломатическия корпус на Общността през 2282 година и работи там през последните двацет и една години.

— Военна служба?

— Не е отбелязано. — Питърс се поколеба. — Но имаше нещо, което привлече вниманието ми. Споменава се, че по време на Паулианската война се е водил в списъците на Обединения кентаврийски цивилен дипломатически корпус. Служил е там дванайсет години, като е изпълнявал мисии на различни чужди светове.

— Какво му е интересното?

— Ами, сър, направих някои проучвания. Та излиза, че в този корпус приемат на служба само кентаврийски граждани. Никога досега не са допусkali некентаврийци.

— Добре де — какво от това? — повтори нетърпеливо Вандайвър. — Нищо чудно по онова време Бронски да е имал двойно гражданство. Такива неща се случват често.

— Да, сър, давам си сметка за това — съгласи се Питърс. — Оказа се обаче, че два месеца преди той да се присъедини към този корпус, украинското правителство е въвело задължително военно обучение за всички украински граждани на възраст от деветнайсет до двайсет и пет години. По онова време войските на Общността се огъвали под натиска на паулите и украинците искали гражданите им да са готови за бой, в случай че бъде нападната Земята.

— Ами, доколкото си спомням, правеха го и други държави — посочи Вандайвър. — Та ако има да ми кажеш нещо, казвай го вече.

Питърс завъртя леко глава.

— Въпросът, сър, е, че няма никакви сведения Бронски да е вземал участие в подобна военна подготовка, макар да е бил на необходимата възраст. А няма никакъв начин да се освободи от военна повинност, освен ако не се раздели с украинското гражданство, за което също няма сведения.

— Значи някой високопоставен чиновник се е постарал да му смаже пътя в живота — каза Вандайвър, позволявайки в гласа му да се долови презрение. Ако имаше нещо, което не можеше да понася в аристокрацията, то бе това постоянно купуване и продаване на услуги. — По това време семейството му имало ли е връзки сред ръководните кадри на Севкоорд?

— Няма информация за подобно нещо, сър — отрече Питърс. — Но бих могъл да се поразровя още.

— Ами хайде де — подкани го Вандайвър. — Но първо се обади на централния космодрум в Едо да ми приготвят кораба за отлитане.

— Слушам, сър. На Земята ли се връщате?

— Не. Отивам на Мра.

— На Мра? — Питърс премигна учудено.

Вандайвър кимна към пластината.

— Според Макфи Бронски и Кавана отиват на Мра. Каквото и да възнамеряват да правят там, ще ги спипам на местопрестъплението.

— Но, сър... — Питърс се поколеба. — Няма ли да ви очакват в Парламента?

— За какво съм им притрябвал? В Парламента сега се мотаят само мързеливците. Всичко се решава от Миротворческото командване. Нямам какво да правя там.

— Ясно, сър. Не трябва ли поне да изпратите искане да ви ескортира боен кораб? Никой не знае къде могат да изникнат тези зхиррзхианци.

— Зхиррзхианците могат да бъдат навсякъде и никой не би могъл да предвиди следващия им ход — съгласи се Вандайвър. — Но ако неизвестният ангел-хранител на Бронски е жив и все още е на власт, изискването на военен ескорт до Мра може да привлече вниманието му. Нямам никакво намерение да се пъхам между шамарите.

— Но, сър, вашата лична безопасност? — настояваше Питърс. — Миналата седмица имаше директива на Севкоорд, относно забрана на персонала да общува по какъвто и да било повод с мрачанци...

— Военното разузнаване си няма друга работа освен да ни засипва с подобни директиви — изсумтя Вандайвър. — Хвърлят ни прах в очите, защото така и не са открили нищо ново за зхиррзхианците. — Той размаха нетърпеливо ръка. — За какво, въобще, е този спор? Обади се на космодрума, после прати спешно съобщение до Макфи на Мра, че ще пристигна.

Питърс кимна. Изглеждаше нещастен.

— Да, сър. — После се обърна и излезе от канцеларията.

„Идиот“, изруга мислено Вандайвър. Напоследък сякаш го заобикаляха само тъпанари. Такива като Питърс, дето не можеха да изпълнят и една заповед, без да мънкат. И като Макфи, дето успял да

открие Бронски на Пуерто Симоне само малко преди да напусне. Още пет минути и сигурно е щял да го изпусне завинаги.

Но понякога е по-добре да разполагаш с двама полуидиоти, отколкото с нищо. Вандайвър все още притежаваше всички парченца от мозайката. Оставаше само да я сглоби.

Прегледа отново видеоматериала на Макфи. Кавана крачеше най-отпред, докато приближаваха кораба. Зад него беше Колчин, най-отзад — Бронски. Беше се свъсил, а Колчин бе с ръце отзад... Вандайвър натисна копчето на паузата и присви очи... нещо проблясваше на китките на Колчин.

Белезници?

Поигра си с управлението на пластината, докато не получи уголемено изображение. Така и не успя обаче да се сдобие с напълно ясна картина, защото преди него и Макфи бе използвал програмата. Нужна беше по-чувствителна апаратура, а сега нямаше време да я набавя. Всяка секунда бе ценна.

Пък и това едва ли имаше голямо значение. Кавана и Бронски бяха намислили нещо — какво повече му трябваше? Щом Колчин беше с белезници, значи се е съпротивлявал на идеята им. Или пък белезниците бяха за пред хората. Каквото и да беше, щяха да го разяснят в съда.

Лорд Стюарт Кавана на съд. Каква прекрасна мисъл.

Вандайвър си позволи една зловна усмивчица и вдигна телефона. Имаше стотици досадни дреболии, които трябваше да отметне, преди да замине за Мра.

15.

— Както сам виждате, командире, не са ни оставили много за изучаване — бе коментарът на лейтенант-инженер Алекс Уилямс, след като групата влезе и в последния хексагон на изоставената зхиррзхианска база. Също като предишните помещения, и това бе съвсем опразнено. — Добрата новина е самата постройка — продължи Уилямс. — Изследователската група докладва, че материалът е подобен на керамичните плочки, които завоевателите използват в корпусите на бойните си кораби. Само че по-тънки.

— И това ще ни свърши работа — съгласи се Фелиан, докато се оглеждаше, споходен от неприятни спомени. Бяха минали само петнайсет дни, откакто Арик и Куин го измъкнаха от това място — в безсъзнание, с някаква зхиррзхианска отрова в кръвта. Съвсем недостатъчно време, за да се възстанови организъмът му напълно, но ето че пак бе на тази планета.

В него отново изплуваха спомените от затворничеството. И от ужасяващия разгром, който го бе довел тук.

Фелиан разтърси глава, за да прогони неприятните мисли, и втренчи поглед в третия член на групата. Полковник Хелън Пембъртън, ако правилно бе запомнил името, около петдесетгодишна, с черна коса, пронизващи сиви очи и едва доловим конфедеративен акцент. Придружаваше Уилямс, когато Фелиан кацна, и не бе проронила нито думичка, откакто се присъедини към тях.

— Извинете, полковник. Казахте ли нещо?

— Засега не — отвърна жената. Изучаваше го с присвити очи. — Но след като ме заговорихте, ще ви попитам: бяхте ли на някое от тези места по време на пленничеството си?

— Не. — Фелиан поклати глава. — Държаха ме в килия — в стаята с големия стъклен цилиндър в центъра — и ме изведоха само един-два пъти.

— Аха — отвърна тя. — Продължавайте, лейтенант.

— Ами, това май е всичко. — Инженерът се огледа още веднъж. — Освен вдлъбнатините в пода, където са се намирали пирамидата и куполите, за които ни разказахте. И, разбира се, оградата.

— Да, Трр-гилаг спомена за външна ограда — припомни си Фелиан. — Къде по-точно е това?

— На около половин километър оттук — отвърна Уилямс и махна с ръка напосоки. — Изработена е от тънка мрежа, висока е два метра и е вкопана в земята.

— Вие не я ли видяхте преди? — намеси се Пембъртън.

— Не — отвърна Фелиан. — Макар че имаше една пътека, която водеше от площадката за кацане към дърветата. Предполагам, че е стигала дотам.

— Да, точно така — потвърди Уилямс. — Искате ли да идем и да погледнем?

— Разбира се — съгласи се Фелиан, макар че не виждаше особен смисъл в това. В края на краищата той не беше експерт по непознати материали. Бяха го пратили само защото единствен имаше опит с това място, макар и доста ограничен.

Излязоха навън и тръгнаха към площадката за кацане. Междувременно се беше заоблачило и полъхваше студен вятър.

— За съжаление зхиррзхианците са разполагали с предостатъчно време, за да съберат всичко необходимо и да отлетят — продължи Уилямс, докато крачеха по тясната, покрита с червеникав прах пътека. — Около деветдесет часа, по моя преценка, преди да пристигнат предните сили на миротворците.

— Това е защото се чудехме дали да идем на Доркас, или да се отправим право към Едо — обясни Фелиан.

— И защо не го направихте?

— Решихме, че залогът ще е твърде голям — отвърна Фелиан и преглътна мъчително. Мелинда беше на Доркас, когато зхиррзхианците атакуваха. — Не разполагахме там с никакви бойни кораби, нито имаше шансове да настъпи бърза промяна. Освен това имахме твърде ограничени запаси гориво, за да правим маневри около Доркас, преди да продължим към Едо.

— Хубаво, че не сте спрели там — отбеляза спокойно Пембъртън. — Нямахте да откриете нищо освен зхиррзхианци и зхиррзхиански кораби.

— Ами да — промърмори Фелиан. Лицето му остана мрачно.

Стигнаха едно разклонение и Уилямс отново ги поведе. Зад него крачеше Фелиан, завладян от спомени за времето, когато бе пленник. Някъде тук го бяха съборили на земята и той бе използвал възможността да пъкне незабелязано един остър камък в обувката си. Заострен кремък, който после бе успял да вмъкне в „килията“ си. И който бе открит внезапно няколко часа по-късно от зхиррзхианците. Все още не можеше да си обясни как бе станало това.

Дърветата бяха точно такива, каквито ги помнеше: високи, сиво-зелени, почти не приличаха на дървета, но очевидно заемаха същото място в екологичната пирамида. Докато вървяха по пътеката, която се виеше между тях, той за първи път осъзна, че издават доста характерна миризма.

— Интересен аромат. Напомня ми за обиден авурец.

— По-скоро на авурец, посрещаш приятели след дълга раздяла — поправи го замислено Пембъртън. — Обиденият авурец мирише съвсем различно.

— Брей! — засмя се възхитено Фелиан. Понечи да каже още нещо, но сметна, че думите му няма да ѝ се понравят, и се отказа.

Само след няколко минути излязоха от горичката. На пет метра пред тях в две противоположни посоки се простираше оградата.

— Това е — рече Уилямс. — Какво мислите?

— Впечатляващо — отвърна Фелиан и се приближи към оградата. — Заобикаля целия лагер, нали?

— Точно така. Изглежда, изпълнява защитни функции.

— Сигурно — съгласи се Фелиан. Нишките, от които беше изплетена мрежата, бяха сребристи, почти прозрачни, сякаш източени от стъкло. — Дали е електрифицирана?

— Не — отвърна Уилямс и мушна мрежата с острието на ножа си. — Материалът дори не е електропроводим. — Изглежда, е на керамична основа и е доста здрав. Все още го изследваме.

— И с какво е закрепена? — попита Фелиан.

— Не открихме нищо, което да я прикрепя — рече Уилямс. — Изглежда, се държи от само себе си, или на онази част, която е заровена в земята. Никъде не намерихме и врата. Изглежда, зхиррзхианците не са излизали на вечерни разходки.

— Въпросът, разбира се — обади се Пембъртън, — е от какво са очаквали да ги пази. Едва ли става въпрос за оръжие.

— Трр-гилаг обясни, че целта ѝ била да държи животните настрани от лагера — спомни си Фелиан.

— Вижда ми се твърде плътна, за да е предназначена за тигри — бе коментарът на Уилямс. — Да не ги е било страх от катерици?

— Може би целта ѝ е била да охранява пирамидата? — предположи Фелиан.

— Защо пък точно нея? — попита Пембъртън.

— Ами, вече знаем, че пирамидата е важна за тях. Когато се опитах да я приближа, от една постройка изскочиха трима зхиррзхианци и се втурнаха срещу мен, вдигнали гадните си пръчки. Малко след този инцидент Свв-селик бе сменен като водещ разпитите от Трр-гилаг.

— Какво според вас е предназначението на пирамидата? — попита Пембъртън.

— Наистина не зная — отвърна Фелиан. — Хрумнаха ми всякакви налудничави идеи, но така ѝ не успях да стигна достатъчно близо, за да разгледам онези резени, които според Арик копърхед открили в нишите на другата пирамида.

— Което не означава, че в нишите на тази пирамида е имало подобни резени — отбеляза Пембъртън. — Или че тя е имала подобно предназначение. Може би зхиррзхианците просто харесват пирамидите.

— Възможно е — съгласи се Фелиан. — Но от друга страна, сглобяват корабите си от хексагони.

— Тоест, защо им е да използват пирамидални форми? — довърши вместо него Пембъртън.

„Как, по дяволите, бих могъл да зная отговора?“ — запита се Фелиан. Всичко, с което разполагаше, бяха случайни хрумвания и непотвърдени идеи.

— Да речем, поради исторически предпоставки — подметна той. — Може да са в плен на някоя дългогодишна традиция, към която се придържат. Или нарочно ги строят така, за да се отличават от останалите структури.

— По каква причина? — упорстваше Пембъртън.

— Предупреждение към чужденците да стоят настрана. — Фелиан сви рамене. — Или към други зхиррзхианци... нищо чудно върху тях да има надписи, които ние да не можем да разчетем.

— Може би — рече Пембъртън. — Нещо друго?

Фелиан направи кисела гримаса. Играеха си на думи...

— Ами например формата да има съвсем функционално значение — рече той. — А пирамидите да са някакви електронни прибори. Или оръжия.

— Какви оръжия? — Пембъртън повдигна вежди.

Фелиан погледна към Уилямс. Инженерът сякаш не обръщаше внимание на разговора им.

— Може да звучи налудничаво, но по едно време си помислих дали не е някоя част от КИОРО-подобно оръжие.

— И защо да звучи налудничаво?

— Защото това е само база, а не колониален свят на зхиррзхианците — отвърна Фелиан. — Какъв смисъл да карат тук тежката артилерия? А и няма данни да са използвали непознати оръжия срещу отряда на копърхед — при първия сигнал за опасност просто са си събрали багажа и са духнали. Освен това досега не са използвали нито веднъж оръжие с мащабите на КИОРО срещу Общността.

— Разбирам — рече Пембъртън. — Известно ли ви е, че всяка от зхиррзхианските окупационни части е издигала поне по четири подобни пирамиди в района на своя плацдарм.

— Не, не го знаех — призна Фелиан. — Същите пирамиди, казвате?

— Поне така изглеждат на екраните на скенерите. Повече от това не ни е известно.

Фелиан докосна гладката мрежа.

— Дали пък нямат някакво религиозно значение за тях? Нещо като храм или светилище?

— Напълно е възможно — съгласи се Пембъртън. — Да сте виждали някой зхиррзхианец да медитира пред пирамидата?

— Нито веднъж, доколкото си спомням — отвърна Фелиан. — Освен пазачите от купола естествено.

— Ясно. — Пембъртън поклати глава. — Нищо, опитайте се да си спомните още подробности. Може да измислим нещо накрая.

— Не е изключено — рече уклончиво Фелиан. — Вие психолог ли сте, полковник?

Тя се усмихна — за първи път, откакто се бяха срещнали.

— По-скоро когнитивен анализатор. Специалността ми е да събирам оскъдна и разпокъсана информация от умовете на увредени или съпротивляващи се индивиди.

— Моят към коя от двете категории се причислява?

Тя повдигна рамене.

— Техниката е еднаква при всички случаи. Тук съм, за да ви помогна да си спомните неща, които са останали загнездени в подсъзнанието ви. И които биха ни помогнали в борбата със зхиррзхианците. Присъствието ми безпокои ли ви по някакъв начин?

Фелиан поклати глава.

— Мелинда изкара курс по психология, когато беше в медицинския институт — отвърна той и отново усети, че на гърлото му засяда буца. — През целия семестър използва мен и брат ми за опитни зайчета. За малко съвсем да ни подлуди.

— Безпокоите се за нея, нали? — попита тихо Пембъртън.

Фелиан огледа чуждия пейзаж зад оградата.

— Помолих да ме пратят с отряда, предназначен за Доркас. Вместо това ме изпратиха тук.

— Сигурна съм, че адмирал Рудзински е имал основателни причини — опита се да го успокои Пембъртън. — Възможно е тук да се крие нещо жизненоважно за изхода на цялата операция.

— Да — промърмори неуверено Фелиан. — Възможно е.

После въздъхна, обърна се, закрачи бавно по пътеката и подметна през рамо:

— Да се връщаме в базата.

Останалата част от деня прекара в главната зхиррзхианска постройка — наблюдаваше как групата на Уилямс взима проби от керамичните стени и се опитваше да отвори вратата на спомените си. Когато се стъмни, се прибра на кораба и прекара още няколко часа, диктувайки различни откъслечни спомени пред записващото устройство, преди неусетно да се унесе в сън.

Втория ден остана да се излежава на една койка пред импровизираната „килия“, загледан през помътнелите ѝ стъкла. Описваше зхиррзхианските прибори, които помнеше.

По предложение на полковник Пембъртън прекара тук и нощта. Поредната неспокойна и безсънна нощ, както се оказа впоследствие, но поне без кошмарите, от които толкова се страхуваше.

— Добро утро, командире — поздрави го полковник Пембъртън, когато влезе в стаята за общи анализи на борда на лабораторния кораб. — Как спяхте?

— Не много зле — отвърна искрено Фелиан. — Полковник, дали не бих могъл да поговоря с вас насаме?

— Разбира се. — Тя посочи един малък кабинет в ъгъла. — Заповядайте.

Той почака, докато тя затвори вратата.

— Полковник, бих, искал да знам какво по-точно правя тук — рече Фелиан. — Интересува ме само истината.

— Това ли е всичко? — Тя се намръщи. — Аз пък си мислех, че адмирал Рудзински ви я е казал още на Едо.

— Той ме запозна с официалната версия — отвърна Фелиан. — Питам за истинската.

Тя го погледна замислено.

— Не можете ли поне да ми подскажете какво очаквате да чуете от мен?

Очевидно възнамеряваше да се прави на незапозната. Всъщност Фелиан очакваше точно това.

— Хубаво — съгласи се той. — Казано накратко, аз нямам никаква работа тук. Инженерите и лаборантите имат свои задачи, това, което ви казах, вече съм го предал с най-малки подробности на специалистите от Едо, а и не виждам никакви изоставени уреди и устройства, чието предназначение да се опитам да обясня.

— Не смятате ли, че преценката ви е малко прибързана? — попита меко Пембъртън. — Тук сте само от два дни.

— Два дни са напълно достатъчни. Дори повече от достатъчни, бих казал. Просто си губя времето.

— И какво мога да направя аз според вас? Защото, предполагам, очаквате от мен да предприема нещо?

— Да — отвърна Фелиан. — Бих искал да ме върнат на Едо.

Пембъртън поклати глава.

— Ще ми се да можех да ви помогна, командире. Но се съмнявам.

— Защо? Та вие сте най-старшият офицер тук, нали?

— Аз съм технически офицер — обясни тя спокойно. — Нямам никаква власт извън това звено. И със сигурност не мога да издавам заповеди за преназначение.

— В такъв случай позволете ми да се върна на Едо с първия хиперкораб — настоя Фелиан. — Мога да разговарям с някого в канцеларията на адмирал Рудзински...

— Командире — прекъсна го тя. — Разбирам нетърпението ви да се върнете в строя и раздражението от това, че си губите времето тук. Но ние всички имаме своите роли в тази война и всяка от тях е еднакво важна. Дори и да не сме си ги избирали сами.

— Така ли? — Фелиан повдигна вежди. — А вашата роля, предполагам, изисква да узнаете дали зхиррзхианците не са ми направили нещо повече през тези две седмици, през които бях техен пленник?

— Какво искате да кажете? — Тя смръщи вежди.

— Според мен причината да сте тук е да определите дали не са ми промили мозъка — тросна се той. — А причината аз да съм тук е да съм на тихо и спокойно местенце, далеч от важните събития, в случай че внезапно ми изхвъркне чивията, или нещо подобно.

— Интересно предположение — засмя се тя. — Но малко параноидно.

— Както се казва в една стара поговорка, дори параноиците си имат врагове. Очаквам искрения ви отговор, полковник.

Известно време тя го гледа внимателно. Накрая каза:

— Е, добре. Прав сте. Сега какво?

Значи неприятното предположение, до което бе стигнал тази сутрин, се оказа вярно. А така се надяваше да греши.

— Ами... вие ще поставяте обръчите, а аз ще скачам през тях — подхвърли той. — Само и само за да ви докажа, че не съм опасен.

Дембъртън прехапа устна.

— За съжаление, командире, няма да е толкова лесно. Ровичкането из човешки мозъци си е трудна работа дори когато става въпрос за отдавна познати и добре изучени човешки психози. Но

възможната намеса на извънземна раса е нещо извън обичайния медицински опит.

Стомахът му се сви.

— Да не искате да кажете — подхвана бавно той, — че няма никакъв начин да докажа, че не са ми промили мозъка?

— Не съм казвала подобно нещо. Изучавах ви доста внимателно и съм почти сигурна...

Екранчето при вратата изписука и на него се показва лицето на лейтенант Уилямс.

— Полковник Пембъртън?

— Да, лейтенант, какво има? — попита Пембъртън и се приближи към монитора.

— Полковник, току-що установихме аудиовръзка с боен танкер от клас „Морей“, който се появи в системата преди час и половина. Пилотът отказва да съобщи идентификационния си код и номера на разпоредителната заповед. Повтаря само, че трябва да разговаря с командир Кавана.

— Така ли? — Пембъртън погледна към Фелиан. — Въоръжен ли е?

— Въоръжението му е минимално — докладва Уилямс. — Две меларавикърсови оръдия и пет ракети със среден обсег „Шрайк XV“. Нищо, с което не бихме могли да се справим.

— Пилотът поне каза ли си името?

— Твърди, че се казва Макс — отвърна сухо Уилямс. — Само това и нищо повече. Все едно е някакъв домашен любимец.

— Радвам се, че намирате случая за забавен — отвърна Пембъртън и отново погледна Фелиан. — Командире, очаквам разясненията ви.

Фелиан се покашля.

— Според мен това е танкерът на брат ми Арик, който е дошъл да ме търси.

— А този Макс?

— Всъщност забележката на Уилямс не е толкова далеч от истината. Макс е полуразумен компютър.

— Мислех, че полуразумните компютри са обучени да се представят.

— Компютрите на „Кавтроник“ го правят само ако ги попитат директно — обясни Фелиан. — Баща ми мрази начина, по който се перчат компютрите на другите компании.

— Разбирам — рече Пембъртън. — И за какво е всичко това?

— Нямам представа — призна Фелиан. — Когато потеглях от Едо, Арик възнамеряваше да вземе танкера и да тръгне да търси баща ни.

— Може да го е открил — подметна Уилямс. — И сега двамата да са на борда, но да са дали думата на този Макс.

— Да видим — съгласи се Пембъртън. — Свържете ме с тях.

— Разбрано, полковник. — Екранът се раздели на две, но втората половина остана тъмна. — Имате аудиовръзка.

Фелиан се приближи към микрофона и каза:

— Макс?

— Да, командир Кавана? — разнесе се бодрият глас на Макс. — Приятно ми е да ви чуя отново. С вас всичко наред ли е?

— Наред съм, Макс. Ти сам ли си?

— Да.

— И какво правиш тук?

— Бих предпочел да обсъдим този въпрос насаме, тъй като се касае за семейни дела. Имам ли разрешение за кацане?

Фелиан погледна към Пембъртън.

— Полковник?

Тя отново го гледаше замислено.

— Интересно семейство имате, командир Кавана. Е, добре, кажете му, че може да кацне. Интересно ми е да чуя какво още ще измислите.

— ... та затова реших, че ще е най-добре да дойда тук и да разговарям с вас — обясняваше Макс. — Надявам се, че не съм действал неправилно.

— Ни най-малко — увери го Фелиан и се почеса по носа. — Сигурен ли си, че този господин Хикс, когото спомена, наистина е от Севкоордското военно разузнаване?

— Разгледах внимателно картата — отвърна Макс. — Разполагам с визуално копие във файловете си за сравнение. Картата е автентична.

— Но не искаш да ни кажеш името му — обади се Пембъртън.

— Както заявих по-рано, полковник Пембъртън, той ми даде съвсем ясно да разбере, че не бива да казвам за него на никого. Съжалявам.

Който и да беше, искаше да открие Арик и баща им, помисли Фелиан. За какво ли ги издирваше Севкоордското военно разузнаване?

— Дали не е някаква забавена история след намесата на онзи отряд на копърхед?

— Не зная, командире — рече Макс. — Ако питате мен, въпросът беше приключен с решението на заседателната комисия. А и ако става въпрос за нещо подобно, за какво им е дотрябвал танкерът?

— Прав си — съгласи се Фелиан. — Макар че правото не ми е силната страна. Наистина ли нямаш никаква представа къде може да е отишъл Арик?

— Ни най-малка — до минималната вероятност — призна Макс. — Но предполагам, че вече беше напуснал Едо, защото не можах да се свържа с него по телефона. За съжаление не можах да се сдобия с информация за това накъде е тръгнал.

— Но подобна информация би трябвало да се пази в регистъра на космодрума — посочи Фелиан. — Не се ли свърза с тях?

— Свързах се — докладва Макс. — Получих обаче само гражданския списък, в който се съдържат търговски и пътнически кораби. Дипломатическите и военните са в друг списък, до който няхах достъп.

— Естествено — промърмори Фелиан, обзет от неприятно чувство. Първо баща му, сега и Арик. Къде ли бяха изчезнали? Дали миротворците не бяха замесени в тази история?

— Добре тогава, да започнем оттук и да...

— Шшшт! — спря го Пембъртън.

Гледаше някъде нагоре, извила леко глава встрани.

— Какво има? — прошепна Фелиан.

— Не чухте ли? — отвърна тя шепнешком. — Май беше слаба експлозия.

— Не — призна Фелиан, но сърцето му заблъска. — Макс?

— Активирах външните микрофони — заяви компютърът. — Анализът на вторичните сътресения не дава достатъчно информация.

Последва нов трясък, този път по-силен, макар да идваше някъде отдалеч. Този път отекина дори във вътрешността на танкера. Наподобяваше гръмотевичен грохот.

Само че преди двайсетина минути, когато бе влязъл в танкера, в небето не се виждаха никакви буреносни облаци. Той погледна към Пембъртън... и прочете върху лицето ѝ същата мисъл, която го бе спходила.

Зхиррзхианците се бяха завърнали.

След секунди двамата изхвърчаха заедно от танкера и се напъхаха в кабината на асансьора.

— Макс, свали ни долу — нареди Фелиан и засенчи очи към слънцето. — Имаш ли представа откъде идва това?

— Информацията е недостатъчна — повтори Макс и кабината се задейства. — Има вероятност звукът да идва от вътрешността на най-голямата сграда.

— Той е прав — съгласи се Пембъртън и посочи зхиррзхианската сграда. — Вижте — над най-далечния хексагон се издига дим.

Фелиан кимна.

— Видях го. Макс, засичаш ли някакви други кораби? Или въздухолети?

— Никакви — отвърна лаконично Макс.

Откъм базата долетя нов трясък, този път малко по-остър, последван от бяло облаче, което бързо се разнесе от вятъра.

— Сигурно са задействали мини — изсумтя Пембъртън.

Спуснаха се долу и се насочиха право към зхиррзхианската база. Докато вървяха, Фелиан чуваше развълнувани гласове и се опитваше да прогони видението на разкъсани, окървавени тела. Стигна първия хексагон, заобиколи го и...

Закова се объркан на място. Точно пред него, както беше очаквал, но и се беше страхувал, наред гладката керамична стена зееше широка метър дупка с назъбени краища. Около дупката бяха струпани цяла купчина апарати — и десетина инженери и лаборанти.

Но никой от тях не изглеждаше ранен, нито пък изплашен или стреснат. Напротив, всички разговаряха ентусиазирано и дори се усмихваха.

— Какво става тук, по дяволите? — извика Пембъртън. — Уилямс?

Уилямс изскочи пред тях — беше приклепнал до една от купчините апарати.

— Здравейте, полковник — поздрави я той и измъкна от задния си джоб парцал, за да избърше очернените си ръце. Усмивката му бе по-широка и от тази на инженерите. — Давайте шампанското, полковник. Успяхме.

— Какво сте успели? — попита Пембъртън.

— А вие какво мислите? — отвърна триумфално Уилямс и размаха парцала към дупката. Открихме начин да пробиваме проклетите керамични стени.

— Всичко е доста сложно — обясняваше Уилямс, докато Фелиан и Пембъртън се приближаваха към стената. Материалът е невероятно здрав, гъвкав, еластичен, способен да издържа на кинетични удари и шокови вълни, дори на изстрели от лазер...

— Това вече го знаем — прекъсна го Фелиан. Споменът за неуязвимите корпуси и мъжете и жените от „Киншаса“, загинали заради тях... — Кажи ни накратко какво сте направили.

— След като стана ясно, че няма да успеем с груба сила, се обърнахме към химията — продължи Уилямс. — Вече бяхме използвали мезонния микроскоп да картографираме анатомичната структура, така че оставаше само да открием някоя катализираща субстанция, способна да измести достатъчен брой атоми, за да предизвика напрежение в критичните междумолекулни връзки. — Той посочи два варела, от които се подаваха гофрирани маркучи, завършващи с пръскалки. — Двата компонента не бива да се смесват предварително, затова ги държим отделно и ги комбинираме в момента на катализацията.

— И това е всичко? — попита Пембъртън. — Просто напръскахте стената и тя се разпадна?

— Не, всъщност това е само първата стъпка — продължи Уилямс. — Катализаторът предизвиква кристализация на неравни нива, което е точно каквото търсим. Но ефектът е само временен и веднага след като натрупаната енергия се изчерпи, молекулните връзки се възстановяват. Ето защо преди това да стане, се налага да приложим рязък и силен тласък.

— С какво, с експлозив? — попита намръщено Пембъртън.

— И този път не — поклати глава Уилямс и посочи една медна фуния, свързана с няколко електронни уреда. — Оказа се, че най-ефективният удар се получава след краткотрайна прецизно модулирана серия ултразвукови взривове. Изглежда, при създаването на тези кристализирани плоскости катализаторът вгражда съвършено нова комбинация от естествени честоти в керамиката и когато напипате подходящия резонанс, материалът просто се разпада. Тогава се пробива и стената.

Пембъртън поклати глава.

— Изумително. Наистина заслужавате поздравления, лейтенант.

— Виждам само две почти незначителни пречки — обади се Фелиан. — Първата: откъде знаете, че същата техника ще е приложима срещу зхиррзхианските бойни кораби? Нали сам казахте, че керамичният материал може да не е същият.

— Ще трябва да го проверим, разбира се — съгласи се Уилямс. — Но аз разполагам с копие от анализа, направен от лабораторията на Главното командване върху останки, намерени в района, където беше разрушен „Ютландия“. След като разполагаме с готовия метод, не виждам причини да не направим необходимите корекции по отношение на различните видове материали.

— Добре — каза Фелиан. — Пречка номер две: как, по дяволите, възнамерявате да използвате ултразвук срещу зхиррзхиански кораби в космическия вакуум?

— Това ще е по-трудната част — призна Уилямс. — Все още не зная отговора. Имам обаче няколко идеи, които за съжаление все още не мога да проверя. Ще трябва да изпратим цялата информация на Едо и да ги оставим да се потрудят върху нея. Нужна ни е повече компютърна мощ.

— Може и да не се наложи — рече Фелиан. В главата му бавно се оформяше една идея. — Колко компютърна мощ ви е необходима?

— Ами, ще ни трябва поне... — Уилямс млъкна и очите му се изцъклиха. — Ами да, разбира се, вие разполагате с полуразумен компютър. От какъв тип и с какви спецификации?

— „Кавтроник картаген-бръшлян-гама“ — отвърна след кратко замисляне Фелиан. — Способности за вземане на решения клас седем и осем цяло и нещо мегаминксова компресирана памет.

— Ще ни свърши работа — рече Уилямс, но на лицето му се четеше съмнение. — Всъщност не зная, става въпрос за цивилен компютър... Командването ще се нацупи, ако разбере, че сме го заредили с военни тайни.

— От друга страна, ако се окаже, че вашата техника работи, тайната няма да остане задълго военна — посочи спокойно Пембъртън. — Всички ще искаме колкото се може по-бързо да я направят обществено достояние.

— Вярно — съгласи се Уилямс, но все още се колебаеше. Възможността да докаже на практика теориите си обаче бе твърде изкусителна. — Добре. — Той потри ентусиазирано ръце. — Ще ида на кораба да взема сведенията за корпусите и ще се присъединя към вас.

— Идвам с вас, командире — обърна се Пембъртън към Фелиан. — Интересно ми е да видя какво ще излезе от тази работа.

Фелиан я погледна изпод вежди. Дали не бе предугадила мислите му? Но не, в гласа ѝ не се долавяше и капчица подозрителност.

— Разбира се, полковник — рече той. — Заповядайте.

16.

„Командир Кавана и полковник Пембъртън се появиха отново иззад ъгъла на сградата 16.25 минути след като бяха напуснали клетката на асансьора, придружавани от един офицер, когото идентифицирах като лейтенант Уилямс. Увеличих изображението, проучих лицата им и ги сравних с моите алгоритми на човешки изражения. Забелязах и в трите лица умерено изразена степен на напрежение, далеч по-ниска, отколкото бих очаквал при вражеско нападение. Освен това открих, че командир Кавана държи в ръката си две карти. Лейтенант Уилямс се насочи към щаба на експедицията и влезе през люка на десния борд. Командир Кавана и полковник Пембъртън продължиха право към мен. Анализирах отново израженията им и установих 98% вероятност, че няма спешна причина да встъпя в контакт с тях. Ето защо изчаках, докато стигнат подножието на танкера, откъдето командир Кавана се обърна към мен.

— Имам чудесна работа за теб, Макс. Става въпрос за едни доста сериозни анализи и изчисления, свързани с химични опити. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

Отбелязах, че в гласа му се долавя същата умерена степен на напрежение, каквато открих малко по-рано в изражението му.

— Звучи много интригуващо, командире. Ще се постарая.

Двамата влязоха в асансьора. След 27.44 секунди бяха в контролната зала. Командир Кавана отдели 1.04 секунди да разглежда етикетите на картите, после избра едната и я пхна в процепа на четящото устройство.

— Добре, ето и първата информация. Хвърли едно око.

Докато четящото устройство преформатираше файла, забелязах с периферните си сензори, че лейтенант Уилямс е излязъл от щаба и също се насочва към танкера. Открих също така, че и той носи карта.

Четящото устройство приключи с преформатирането, но отне още 0.04 секунди за сортиране на материала. Бяха ми необходими 2.66 секунди, за да се запозная с него. Най-интересна се оказа

информацията за ултразвуковите удари отпреди 20.88 минути, който, както установих, са били дело на лейтенант Уилямс и хората му. Това беше и обяснението за звуковите вълни, които бях доловил с външните си микрофони по същото време. След като се сдобих с тази информация, получих нова представа за ограничените способности на моите външни микрофони.

— Интересно. Имате ли данни от активния сензор?

— Ето тук.

Командир Кавана пхна и втората карта. Както можеше да се предположи, вътре се съдържаше подробна информация за експеримента, събрана от активния сензор, с помощта на която получих пълна картина за структурното разрушаване на керамичната стена.

— Командире, на каква дълбочина да бъде проведена екстраполацията?

— Засега искам само да прегледаш цялата информация от опита. Лейтенант Уилямс ти носи истинската задача.

— Разбрано.

Направих предварителен преглед, като проучих както макроскопичните, така и микроскопичните ефекти, в процеса на което създадох подробна карта на стрес-точките и още една, на молекулярно-енергетичните нива както вътре в керамичната стена, така и на кристализираната повърхност; изчислих енергийно-трансферните профили между всяка от ултразвуковите честоти и кристалните плоскости и екстраполирах възможността за употреба на други резонансни честоти, базирани на същия анализ.

Този процес ми отне 3.67 секунди, през което време се наложи да задействам асансьора, за да кача лейтенант Уилямс на борда.

— Командире, направих предварително изследване. Готов ли сте със следващата информация и инструкции? Или трябва да се обърна към лейтенант Уилямс?

Прочетох колебание на лицето на лейтенанта.

— Още не съм съвсем сигурен дали наистина трябва да го направим... — Той помълча, после пхна картата в процепата. — Надявам се, че ако се наложи да даваме някакви обяснения, командир Кавана ще застане на моя страна.

Командир Кавана кимна, но лицето му остана замислено.

— Е, добре, да почваме. Това, което ти дадохме, съдържа цялата информация, с която разполага Миротворческото командване, относно корпусите на бойните зхиррзхиански кораби. Очакваме отговори на два основни въпроса: първо, възможно ли е да приложим върху тях техниката, която използвахме срещу стената, и второ — как може да бъде модифицирана тази техника.

— И трето — обади се лейтенант Уилямс, — как да използваме ултразвук срещу корабите им в космоса?

— Точно така — добави командир Кавана. — Докато работиш върху това, Макс, защо не изкараш на екрана резултатите от първия анализ? Сигурен съм, че лейтенант Уилямс ще ги намери за много интересни.

— Разбира се.

Избрах информацията от микроскопския сензор, стрес-точковия анализ и енергийно-трансфериращата карта и я изкарах на мониторите в контролната. Междувременно се захванах със следващия анализ. През това време забелязах, че командир Кавана напуска залата.

Продължих с презентацията на анализа, като не спирах да следя лицата на двамата миротворчески офицери в контролната зала. Алгоритъмът сочеше, че лейтенант Уилямс е изцяло погълнат от представянето, и леко разширените му зеници ми позволяваха да заключа с 96% сигурност, че е заинтригуван от материала и го разбира напълно. При полковник Пембъртън нивото на интерес бе значително по-ниско, както и способностите ѝ да схваща смисъла на изложеното.

Освен това пресметнах 93% вероятност и двамата да не са забелязали излизането на командир Кавана. Като изследвах връзката между това предположение и предложението му аз да представя информацията, стигнах до 80% вероятност действията му да са били преднамерени.

Анализът на стрес-точките и енергийните взаимодействия приключи и продължих с оцветената схема на керамичния строеж, създадена от мезатронния компютър. През това време продължавах със собствените си изследвания, базирани на информацията за строежа на корпусите на бойните кораби, както и да проследявам движението на командир Кавана.

Изчислих 80% вероятност, че той възнамерява да напусне танкера, но това заключение се оказа погрешно. Той отвори

аварийното шкафче до външния люк, откъдето извади един пакет с неприкосновен запас. Този път изчислих 60% вероятност, че е гладен и възнамерява да се нахрани.

Това заключение също се оказа погрешно. Командир Кавана извади от пакета с неприкосновения запас скорострелен пистолет.

Скри пистолета под куртката си и върна пакета в шкафчето. След това погледна към наблюдателната камера. По изражението му прецених с 67% вероятност, че знае, че е под наблюдение. Но не ме заговори, а се върна мълчаливо в контролната зала.

Появи се отново вътре 68.54 секунди след като я бе напуснал.

— Интересен материал, Макс — бяха първите му думи. — Да разполагаш с нещо готово за корпусния материал?

— Командире, направих сравнителен анализ на двете керамични проби. Те са химически сходни, макар да са налице известни разлики в другите примеси.

Лейтенант Уилямс махна нетърпеливо с ръка.

— Това ни е известно. Това, което ни интересува, е дали катализиращо-ултразвуковият метод може да бъде приложен срещу корпусния керамичен материал.

— Разбирам ви, лейтенант. Но анализът ми върху този въпрос все още не е завършен.

Лейтенант Уилямс си промърмори нещо под носа. Повторих звука, като го усилих, докато получа крайния резултат: «Колко още време ще му трябва?»

— Успокой се, лейтенант — каза командир Кавана. — Макс е само полуразумен компютър, а не Господ Бог.

— Така е — кимна лейтенант Уилямс, приближи се към процепа и извади картата. — За съжаление, нямам време да седя тук и да гледам как му се въртят колелцата — чака ме още работа. Къде са картите, които ви дадох?

Командир Кавана му подаде другите две карти.

— Аз ще остана тук и ще ви информирам веднага щом получим някакви отговори.

— Чудесно. — Лейтенант Уилямс погледна въпросително полковник Пембъртън. — Идвате ли, полковник?

В продължение на 0.73 секунди полковник Пембъртън разглеждаше командир Кавана, наклонила глава на 5.97 градуса от

вертикалната плоскост, след което отговори:

— Не, вървете. Аз ще поостана.

Лейтенант Уилямс се обърна и напусна контролната зала.

Командир Кавана заобиколи пилотско кресло и го разгъна.

— Знаете, че няма никаква резонна причина да оставате.

Прочетох на лицето на полковник Пембъртън замисленост и известна степен на недоверие.

— Приятна ми е компанията ви. Освен това може да се почувствате самотен. — Тя се огледа и махна с ръка, сякаш посочваше както залата, така и целия танкер. — В кораб като този всеки би се почувствал самотен.

Приключих с екстраполациите на катализиращо-ултразвуковата техника срещу зхиррзхианския корпусен материал.

— Командире, разполагам с предварителен резултат. Има 92% възможност техниката на лейтенант Уилямс да бъде използвана срещу бойните кораби на зхиррзхианците. Ще е необходима само една дребна модификация.

— Чудесно. — Командир Кавана въздъхна. — Прехвърли информацията върху няколко карти. Необработените данни, твоя анализ, екстраполациите — всичко.

Той млъкна в продължение на 1.05 секунди и стисна устни.

— А след това пригответи танкера за излитане.

Започнах да прехвърлям информацията върху картите и същевременно се заех с предстартовата подготовка на танкера. Освен това наблюдавах лицето на полковник Пембъртън и установих, че придобива напрегнат израз.

— Отивате ли някъде?

— В интерес на истината — да.

— Без да се сбогувате?

— Сама признахте, че нямате намерение да ме оставите на мира. Че дори не знаете как бих могъл да ви докажа благонадеждността си.

— И смятате, че самоотлъчването ще ви помогне да се реабилитирате?

Приключих със записа на картите и ги изтеглих от записващото устройство. Командир Кавана погледна за миг към него и отново насочи вниманието си към полковник Пембъртън.

— Полковник, нямам време да си играя на психологически игрички. Може би най-сетне открийме как да удряме здравата зхиррзхианците. Възнамерявам да направя един опит.

Полковник Пембъртън присви очи.

— А какво ще е мнението на Миротворческото командване?

— Какво да им е мнението? Те ще получат своето копие от резултатите — затова са тези карти. Хайде, вземете ги.

Полковник Пембъртън се приближи бавно към записващото устройство и извади картите.

— Но какво възнамерявате да направите? Да не смятате да се изправите с този танкер срещу някой боен зхиррзхиански кораб?

Командир Кавана лекичко се подсмихна.

— Ни най-малко. Нито пък се опитвам да докажа нещо. Макс, колко време остава до старта?

Проверих как тече подготовката.

— Всички критични компоненти са проверени. Необходими са ми три минути, за да херметизирам нагнетателните помпи. Очаквам само вашата заповед.

Командир Кавана кимна.

— Имаш я, Макс.

Полковник Пембъртън поклати глава.

— Командире, не бих казала, че сте избрали най-правилния път. Ще се превърнете в преследван от закона беглец и ще унищожите една блестяща кариера.

— Моята кариера едва ли е толкова важна. Макс, осведоми ме веднага щом помпите бъдат херметизирани.

— Разбрано, командире.

Полковник Пембъртън протегна ръка към командир Кавана.

— Командире... Фелиан... послушайте ме. — Гласът ѝ бе тих, умоляващ. Анализът на изражението ѝ показваше 87% вероятност за истинска загриженост. — Давам си сметка колко много искате да се махнете отук и напълно ви съчувствам. Но каквото и да сте замислили, повярвайте ми, няма да постигнете нищо.

Командир Кавана се засмя.

— Ще видим.

В продължение на 3.66 секунди настъпи мълчание.

— Смятате да отнесете информацията на сестра си на Доркас, нали? — попита полковник Пембъртън.

Командир Кавана кимна. Забелязах на лицето му лека изненада.

— Много добре, полковник — имате шестица за точно попадение. Време е обаче да тръгвате. И пазете картите, които ви дадох.

— За това е цялата работа, нали? Смятате, че сестра ви трябва да получи информацията преди всички останали?

Лекото поруменяване на страните на командир Кавана намекна, че започва да се ядосва.

— Нека ви кажа нещо, полковник Пембъртън. Преди да потегля от Едо, прегледах архивите. Имало е една атака — една-единствена — срещу зхиррзхианската блокада около Доркас. И тя е приключила преди десет дни. Дори не са пратили разузнавателни кораби, за да проверят какво става там. Истината е, че Миротворческото командване ги е отписало.

Той посочи картите в ръцете на полковник Пембъртън.

— Може би има някакъв шанс да приложи тази техника. Заслужава си да си рискувам живота, за да дам този шанс и на тях.

Полковник Пембъртън се изпъна, което прибави още 1.98 сантиметра на ръста ѝ.

— И ако не ви позволя?

Командир Кавана пъкна ръка под куртката и стисна дръжката на пистолета. Някъде по средата на това движение лицето на полковник Пембъртън се промени и аз изчислих 98% вероятност да е забелязала очертанията на оръжието под дрехата. Тя не направи никакъв опит да му попречи, докато командир Кавана изваждаше оръжието.

— Нямате избор, полковник.

Полковник Пембъртън кимна към пистолета.

— Нима очаквате от мен да повярвам, че възнамерявате да го използвате?

Командир Кавана се засмя. За разлика от предишната му усмивка, в тази имаше известна доза добронамереност.

— Разбира се, че очаквам. Аз съм човек, притиснат до стената.

— Разбирам. — Все още не долавях следи от страх в гласа ѝ. — Искате да кажете, че след като съм заплашена физически, имам

оправдание да се откажа от наблюдението върху вас и да ви позволя да излетите?

— Нещо подобно. Макс, какво става с помпите?

— Остава около една минута, командире.

— Точно колкото е необходимо на полковник Пембъртън да напусна кораба. Довиждане, полковник.

Нова серия от чувства пробяга по лицето на полковник Пембъртън. След 1.44 секунди тя се обърна и тръгна към вратата на контролната зала. Там спря за 0.61 секунди и погледна командир Кавана.

— Командире, ще ви призная, че се възхищавам на вашата семейна привързаност. Дори нещо повече — ако не знаех, че сте готов да рискувате кариерата си заради сестра си, щях да си помисля, че са ви програмирали зхиррзхианците. Неофициално: желая ви успех, официално — предполагам, че ще ви видя на трибунала.

Командир Кавана й отдаде чест.

— Надявам се, полковник.

Полковник Пембъртън напусна залата. Командир Кавана прибра пистолета под куртката си.

— Дръж я под око, Макс. Увери се, че напуска кораба, и внимавай да не направи някоя поразия по пътя.

И без това продължавах да следя движението на полковник Пембъртън.

— Слушам, командире.

Командир Кавана седна в пилотското кресло и си закопча коланите.

— Командире, склонен съм да се съглася с полковника. Поемате неразумен риск. Един разузнавателен кораб от Едо би могъл да прехвърли информацията чрез лазерна връзка до миротворците на Доркас.

— Само дето не вярвам, че на Едо ще го направят. Освен това, дори ако методът на Уилямс се окаже неподходящ, ти разполагаш с достатъчно гориво, от каквото те се нуждаят отчаяно. Дори само това си заслужава риска.

— Разбирам. — Полковник Пембъртън вече беше на приземното ниво.

— Къде е полковник Пембъртън?

— Току-що излезе от клетката на асансьора и се отдалечава от кораба.

— Нека се отдалечи на седемдесет метра — не искам да пострада. Нито някой друг.

Огледах района с външните камери, но не засякох ничие присъствие.

— Давайте си сметка, предполагам, за доста голямата вероятност Мелинда Кавана да не е преживяла зхиррзхианската атака?

Лицето на командир Кавана се изопна.

— Макс, зная го и без да ми го казваш. Но тя и Арик ме измъкнаха оттук. Длъжен съм да опитам.

— Но какво може да е намислил Арик?

— О, стига, Макс. Защо мислиш, че двамата с татко са изчезнали?

Отделих 0.05 секунди за този въпрос, но не можах да стигна до някакво логически значимо заключение.

— Да не искате да кажете, че те също може да са на Доркас?

— А къде другаде, след като Мелинда е в опасност?

— Предполагам, че този въпрос е реторичен. Но въпреки това няма солидни доказателства, че са постъпили така.

— Макс, познавам добре семейството си. Те ме измъкнаха от лапите на зхиррзхианците, сега сигурно се опитват да направят същото и с Мелинда. Готов съм да се обзаложа на пенсията си, че са там.

— Не се обзалагам, командире. А и ако попаднете под трибунал, ще изгубите право на пенсия.

— А казват, че полуразумните компютри нямали чувство за хумор — подсмихна се командир Кавана. — Пембъртън отдалечи ли се достатъчно?

Полковник Пембъртън беше на 82.74 метра от танкера.

— Да.

— Да потегляме тогава. — Семейството ми ме очаква.“

17.

Човекът на име Доктор-Каван-а се върна отново в металната стая чак след като бяха изминали приблизително две пълни завъртания.

— Пак дойдохте — отбеляза Прр'т-зевисти; произнасяше човешките думи внимателно. — Аз бях започнала безпокои.

— Аз също съм малко обезпокоена — рече Доктор-Каван-а, след като затвори вратата.

В продължение на няколко удара Прр'т-зевисти изучава лицето й. Лице на другоземец, с неясни и неразгадаеми чувства.

— Нямало ви дълго време — рече той, без да сваля очи от лицето й. — Да не случило нещо?

— Моят командир смята, че ме лъжете. Съмнява се, че имате връзка с вашия командир.

Прр'т-зевисти я погледна изненадано.

— Но аз не ви лъже — възрази той. — Защо вашият командир смята така?

— Защото вашият командир атакува едно място, за което не би трябвало да знае.

— И защо не би трябвало да знае? — попита Прр'т-зевисти. — Да не скрито от старейшините?

Доктор-Каван-а завъртя глава.

— Съжалявам. Искан да кажа, че не е трябвало да знае за (неразбираемо) на това място.

Прр'т-зевисти млясна развълнувано с език.

— Не познава думата, онази преди „на това място“.

— Означава предназначение или причина.

Прр'т-зевисти побърза да прибави думата в постоянно нарастващия си човешки речник.

— И защо ваш командир смята, че действия на зхиррзхианци в този район има някакво значение? Командир Трр-мезаз вижда много и любопитен за всичко.

— Напълно възможно — съгласи се Доктор-Каван-а. — Но моят командир смята, че не бива да рискуваме.

— Риск ще има, докато война продължава. Ваш командир приема това?

— Не зная какво приема, но смята, че вие сте шпионин.

Прр'т-зевисти втренчи поглед в лицето на другоземеца.

— А вие, Доктор-Каван-а? Вие какво смята?

И отново Доктор-Каван-а завъртя глава.

— Не зная. Ще трябва да го обмисля. Напълно възможно е да приемем, че не ни лъжете.

Прр'т-зевисти млясна с език, но този път от отчаяние. Човеците и зхиррзхианците бяха готови да се изтребват до крак и може би единствената надежда да се спре това безумие се възпрепятстваше от някакъв незначителен човешки военен командир. И какво толкова важно, в името на осемнайсетте свята, би могъл да научи тук?

— Как да докажа, че искрен? — попита той.

— Нямам представа — призна Доктор-Каван-а. — Съжалявам.

В продължение на няколко удара в металната стая се възцари тишина.

— Тогава какво правим? — попита я Прр'т-зевисти. — Как спрем войната?

— И това не зная. Но трябва да открием някакъв начин.

Тя се обърна и полукръглата врата се откряна точно колкото да се измъкне.

— Тръгвате ли? — попита Прр'т-зевисти.

— Трябва. Командирът ми нареди да не се навъртам край вас, докато не вземе решение.

— Но...

— Съжалявам, Прр'т-зевисти. Довиждане засега.

Тя прекрачи прага и вратата се затвори. А Прр'т-зевисти отново остана сам.

— Какви глупаци — промърмори той. — Какви безотговорни глупаци!

Думите отекнаха в главата му и бяха погълнати от тишината. Ето че всичко свърши. Сънародниците му го изоставиха тук, а сега човеците отказваха да приемат истината.

Което ги правеше дважд по-големи глупаци, защото с този отказ се обричаха на унищожение. Зхиррзхианските воители щяха да спечелят тази война, както и всички предишни. Но може би така им се падаше.

Той изплезил ядосано език. Така им се падаше... и въпреки това не можеше да седи със скръстени ръце. Не и докато съществува надежда да спре войната. Някога и той беше воин — горд и непоколебим воин от клана Дхаа'рр. Истинските воители се бият само при самозащита.

Което означаваше, че все пак трябва да намери някакъв начин и да убеди Доктор-Каван-а и нейния командир, че говори самата истина.

И да се надява, че докато не успее, войната няма да се разрасне извън границите, в които би могла да бъде спряна.

Бронски поклати глава.

— Не зная, Кавана. Ако беше толкова лесно, би трябвало някой в Командването вече да се е сетил за това.

— Има немалка вероятност да го е направил — отвърна лорд Кавана, докато отново преглеждаше цифрите. След разрешението да ползва компютъра на Бронски най-сетне бе получил възможността да проучи идеята, която от известно време не му даваше мира. — Но кой знае? Може би в Командването сега се интересуват повече от материали с висок топлинен капацитет. Ако въобще се занимават с аблативни покрития.

— О, готов съм да се обзаложа, че работят над всичко — заяви Бронски, докато прелистваше различните графики на монитора. Спря и втренчи поглед в една хиперболична крива. — Тези филорастни листа наистина ли се държат по такъв начин?

— Повярвай ми — увери го Кавана. — Още при първите изследвания лабораторният екип е признал, че са идеален материал — здрави и същевременно гъвкави, с по-добър парамагнитен профил от този на слоунметалите.

— Да не говорим, че ги получаваме безплатно.

— Именно. — Кавана кимна. — Палисадските Алпи буквално гъмжат от тях. Мисля, че още първата изследователска група е пратила поне петнайсет хиляди екземпляра на Ейвън за допълнително проучване. Там пък на някого хрумнала идеята да ги подпали с

фокусиран лазер и — хоп! — оказало се, че притежават разфокусиращ ефект.

— Но все пак — Бронски поклати глава — едно е да разфокусираш лъча на лабораторен лазер, друго — да повториш същия номер с големите бойни лазери на зхиррзхианците.

— Разбира се — съгласи се Кавана. — Но мисля, че все пак имаме една подходяща писта за изследване.

— Може би. — Бронски кимна неохотно. — Добре, оформете го като доклад и ще го пратим със следващия хиперкораб до Земята и Едо.

— Бригадире? — обади се Колчин. — Скоро ще се появим в системата.

— Благодаря. — Бронски се шмугна покрай Кавана и тръгна към контролната зала.

Кавана приключи с изчисленията и отиде в залата тъкмо когато Бронски се настаняваше в пилотското кресло.

— Надявам се, че ще се постарая да действаме с максимална дискретност — заяви той.

— Не съм възнамерявал да се хвърлям в главоломна атака със святкащи оръдия и да арестуваме оцелелите, ако това имаш предвид — отвърна Бронски. — Не се безпокой, зная как да се промъквам безшумно.

— Корабът да не е с фалшифициран идентификационен сигнал? — досети се Колчин.

— Ще останеш изумен от колекцията фалшиви идентификационни сигнали, с които разполага — засмя се Бронски. — Започваме.

Някъде под тях се надигна хор от прещракващи релета. Мракът отвъд прозрачния купол се превърна в тунел, който се обсипа със звезди. Блещукащите точки бързо заемаха местата си, заобикаляйки планетата пред тях.

— На около половин час път сме — каза Бронски, след като прегледа данните от монитора.

— А какво ще правим с нашите паспорти? — попита Кавана. — Или смяташ да ни оставиш на кораба, докато душиш насам-натам?

— Изкусителна мисъл — рече Бронски. — Но доколкото ви познавам, мисля, че ще направите опит да се измъкнете. Ето.

Той хвърли на масата два тъмозелени паспорта — може би аркадийски? — и се облегна назад. Кавана взе единия и го отвори.

Наистина бяха аркадийски, на баща и син търговци — Бакар и Джил Фортунори. Само дето вътре вече се мъдреха фотографиите и пръстовите отпечатащи на Кавана и Колчин.

— Впечатлен съм — призна Кавана. — А ти кой ще бъдеш?

— Жан Мишел Маршан — отвърна Бронски. — Ваш пилот и културен съветник. Което означава, че ще говоря аз, а вие ще стоите отзад и ще мълчите многозначително. Ясно ли е?

— Струва ми се, че ще се справя с ролята — подсмихна се Кавана и прибра паспорта.

— Чудесно. — Бронски се извърна към пулта. — Пъхнал съм ви в паспортите по едно листче с биографични данни. Хубаво ще е да знаете поне нещичко за себе си.

Върховният сведе поглед към кутията, която говорител Цвв-панав бе тръснал безцеремонно на бюрото му.

— Добре де — рече той. — Това е фссс-орган. И какво от това?

— Това не е *някакъв* фссс-орган, Върховни — отвърна говорителят на Дхаа'рр. — Това е фссс-органът на Прр'т-зевисти. Надявам се, че го помните?

— Не би било никак лесно да го забравя — отвърна сухо Върховният. — Още повече след всички дхаа'ррски петиции, които получих, след като поисках отзоваването на Трр-мезаз. Останах с впечатлението, че целият клан Дхаа'рр настоява за провеждане на прощален ритуал.

— Но пък умеете добре да прикривате разочарованието си, Върховни — засмя се Цвв-панав. — Сигурен съм, че бихте предпочели да оставите уликите да бъдат унищожени от церемониалния огън. Кажете ми, не сте ли вие с Трр-гилаг организатори за вземането на незаконен резен от този фссс-орган? Или ролята ви е само да прикриете това престъпление, след като бъде извършено?

За опитен политик като Върховния не бе никак трудно да запази спокойно и равнодушно изражение.

— Това е много сериозно обвинение, говорител Цвв-панав. Имате ли някакви доказателства, че изследовател Трр-гилаг е забъркан

в незаконни дела?

— Имам доказателство, че част от полутечния материал в този фссс-орган е била изтеглена с игла — заяви Цвв-панав. — Мога също така да докажа, че Трр-гилаг е посещавал семейната гробница на Прр малко преди да се разкрие престъплението.

— Ясно — спокойно каза Върховният. — И в продължение на колко цикъла преди посещението на Трр-гилаг този фссс-орган е лежал необезпокояван в нишата?

— Това няма значение.

— Няма ли? — възрази Върховният. — На мен пък ми се струва, че това ще е първият въпрос, който ще ви зададат адвокатите.

Няколко минути Цвв-панав остана втренчен в лицето на Върховния. Изглеждаше раздразнен и дори ядосан.

— Това е ключ, Върховни вожде — произнесе той тихо. — Ключ за вашето сваляне.

— Без съмнение — въздъхна Върховният. — Готов съм дори да ви пожелаая успех, когато върху раменете ви се стовари бремето на управлението на осемнайсет свята. Засега обаче то все още е мое задължение. Извинете ме, но ме чака и друга работа.

Цвв-панав праметна ядосано език.

— Подигравайте ми се колкото щете, Върховни вожде, но аз ще присъствам на вашето падение. И, надявам се, на краха на цялата кланова система. — Той махна ядно с ръка, обърна се и закрачи към вратата.

— Говорител Цвв-панав? — повика го Върховният.

— Да?

Върховният посочи с език.

— Забравихте фссс-органа.

Цвв-панав се усмихна напрегнато.

— Можете да го задържите засега, Върховни вожде. Изучавайте го, сравнявайте го. Там лежи ембрионът на вашето падение. — Той се обърна отново, прекрачи прага и затръшна шумно вратата.

— Не вярвах, че зхиррзхианци могат да разговарят така — обади се Петнайсети иззад рамото на Върховния.

— Приказвайте каквото ви хрумне, но говорител Цвв-панав определено има усет за драматизъм — засмя се Четиринайсети,

застанал досами вратата. — Напомня ми за един говорител на Дхаа'рр, когато аз бях Върховен вожд.

— Обзалагам се, че точно него е взел за пример — тросна се Върховният, докато затваряше капака на кутията с фссс-органа. — Колко старейшини има отвън?

— Осемнайсети е на пост — успокой го Четиринайсети.

— Но защо според вас говорителят трябва да го чакат старейшини?

— Ами те са свидетели — обясни Върховният. — Говорител Цвв-панав се е нуждаел от някой, който да свидетелства, че е донесъл фссс-органа на Прр'т-зевисти в личните ми покои, но не го е изнесъл, тоест, че органът е останал при мен.

— И с каква цел?

— С цел да обвини Върховния за всяка нанесена щета — намеси се Осемнадесети. — Бяхте прав, Върховни вожде, отвън имаше петима, прикрити в сянката. По молба на говорителя те извършиха доста обстойно обследване на дрехите му.

— Невероятно — промърмори Четвърти. — Той наистина ли е толкова глупав да смята, че ще унищожите улики, оставени във ваше притежание?

— Едва ли — поклати глава Върховният, докато отваряше чекмеджето на бюрото си, за да прибере кутията. — По-скоро възнамерява тайно да отмъкне органа и да го унищожи.

— Което е напълно в стила му — съгласи се Петнадесети. — Освен това създава известна симетрия с начина, по който ние го заловихме и шантажирахме заради кражбата на фссс-органа.

— Действително — кимна в знак на съгласие Осемнадесети. — Отсега нататък ще ви е нужна тройна охрана на личните покои.

Върховният размърда подразнено език. Водеше се война за оцеляване, всички зхиррзхиански плацдарми бяха изложени на постоянна опасност, а една щурмова флотилия бе в готовност да подхване изненадваща атака срещу наблюдателно-разузнавателната станция на хората-завоеватели на Формби. Сега не беше време за политически игри.

— Охраната няма да е достатъчна — обърна се той към всички. — Цвв-панав крие нещо под езика си. Какво е положението с обезопасената линия до Доркас?

— Все така безопасна — каза Осемнадесети.

— Отворете я — нареди Върховният. — Искам да разговарям с изследовател Трр-гилаг.

— Оттук — от личните си покои? — попита Осемнадесети намръщено. — Не е препоръчително.

— Нямаме друг избор — отвърна Върховният. — В такъв случай...

— Осемнадесети е прав — посочи Петнадесети. — Това помещение би трябвало да е изолирано за всички старейшини. Налага се да поддържаме тази измамна представа.

— Давам си сметка за това, благодаря ви — рече Върховният. — От друга страна, при случай като този...

— Тайната едва не бе разкрита вече веднъж — продължи Петнадесети, сякаш той не беше проговарял. — По време на управлението на Двадесет и втори.

— Спомням си — изръмжа Четвърти. — Двадесет и втори отвори линията оттук, а един старейшина, който подслушваше на другия край, отбеляза точния момент на началото на разговора. Оказа се, че по същото време Двадесет и втори е бил в покоите си...

— Давам си сметка за рисковете — прекъсна ги рязко Върховният, с надежда да преустанови разрастващата се дискусия. — Но при случай като този мисля, че рискът си заслужава. Цвв-панав има съюзници из целия Град на единството, както материални, така и старейшини. Опасността ще е много по-голяма, ако някой от тях подслуша разговора. Отворете линията.

— Както желаете — изсумтя Осемнадесети, който, изглежда, все още не беше убеден.

Той изчезна и се появи отново само след няколко удара.

— Линията е открита, Върховни вожде. Можете да започвате.

— Благодаря ви — кимна Върховният. — Изследовател Трр-гилаг, с вас говори Върховният вожд. Сам ли сте?

Осемнадесети кимна и изчезна, за да се появи пак след няколко удара.

— „Брат ми, командир Трр-мезаз и изследовател Клнн-даван-а са тук при мен — цитира той. — Да ги помоля ли да излязат?“

Върховният размърда език. Още нежелани свидетели, които след време можеха да им създадат неприятности. Но от друга страна, Трр-

мезаз и Клинн-даван-а вече бяха въввлечени достатъчно надълбоко в тази история.

— Не, нека останат. Разговорът ще засяга и тях. Но се постарайте никой друг да не ни подслушва.

Този път паузата бе малко по-дълга.

— „Готови сме — докладва Осемнадесети най-сетне. — Трр-мезаз прати всички старейшини да огледат периметъра на плацдарма“.

Но ако някой от тях се промъкнеше обратно... не, нямаше никакъв начин да бъдат избегнати всички рискове.

— Първо искам да ми кажете дали има напредък с вашето изследване върху хората-завоеватели?

— „Боя се, че върви бавно. Възможностите ни тук са доста ограничени, а моделирането на изцяло нова биохимия на чуждоземен организъм е невероятно сложно“.

— Значи не разполагате дори с предварителни резултати?

— „Нищо, което да се свързва с моята теория за човешката агресивност. Успяхме обаче да поставим солидна основа и да я сравним с изследванията върху човешкия затворник Фелиан Кавана. Това ще ни даде някакво начало“.

Типичното вбесяващо мудно темпо на научните изследвания.

— Продължавайте в същия дух — нареди Върховният, като се мъчеше да прикрие разочарованието си. — Искам да ме държите постоянно в течение. А не след някой и друг тентарк. Ясен ли съм?

— „Съвсем ясен, Върховни вожде“.

— Добре. А сега, какво ще ми кажете по другия въпрос? Онзи, който е свързан с присъствието на изследовател Клинн-даван-а?

— „И тук никакъв прогрес — дойде предпазливият отговор. — Срещаме пречки с климата и с други фактори“.

Върховният се намръщи. В превод: все още не бяха успели да отнесат новия резен на Прр’т-зевисти в обхвата на планинската крепост на хората-завоеватели.

— Не зная дали можем да си позволим да чакаме благоприятна промяна в климата — предупреди ги той. — Събитията тук заплашват да прераснат в криза. Може би и при вас също.

Осемнадесети кимна и изчезна.

— Какво искате да кажете с това? — попита го Четвърти.

— Ами например, че говорителят Цвв-панав няма да се мотае безцелно наблизко с надежда да допусна някоя грешка — отвърна мрачно Върховният. — Той е длъжен да предприеме следващия ход и има немалък шанс при този ход да въвлече и Трр-гилаг.

— Но да, разбира се — промърмори Четвърти. — Трр-гилаг разполага с доказателствата за незаконните действия спрямо фссс-органа, от които се нуждае Цвв-панав. Не трябва ли да го предупредим?

— Вече го направих.

Появи се Осемнадесети и докладва:

— „Разбираме, Върховни вожде. Ще направим всичко, което е по силите ни“.

— Постарайте се — отвърна Върховният. — Дръжте ме в течение на онова, което става при вас. Дочуване и успех. — Той кимна на Осемнадесети. — Отнеси това и ако нямат какво друго да ми кажат, затвори линията.

— Слушам, Върховни вожде. — Осемнадесети изчезна.

По някаква неясна причина останалите запазиха мълчание. Възползвайки се от минутата покой, Върховният се пресегна и натисна копчето на информатора, за да се осведоми за последния развой на военните действия. Осемте плацдарма, които държаха на територията на човеците-завоеватели, все още бяха под техен контрол, но три от тях заплашваха скоро да паднат. Дипломатическата група на Мра се подготвяше за продължителна мисия, един дхаа'рски кораб пътуваше натам с допълнителни припаси. Корабите, предназначени за светкавичен удар срещу наблюдателния пост на Формби, вече бяха заели бойна формация, а във Военното командване кипеше трескава дейност по подготовката на изненадващата атака срещу родната планета на завоевателите.

Стига, разбира се, мрачанците да спазеха обещанието си и да помогнеха тези кораби да се промъкнат незабелязани покрай детекторите на хората-завоеватели.

Осемнадесети се завърна и докладва:

— Нямаше повече съобщения от Трр-гилаг.

— Благодаря ти. Това е всичко.

— Ако ми позволите един коментар — заговори Осемнадесети, — забелязах необяснимия ви интерес към изследванията на Трр-гилаг

върху човешката биохимия. Според мен този въпрос е маловажен — особено в светлината на останалите събития.

— Само ако вярвате на мрачанците — възрази кисело Върховният. — Аз обаче не им вярвам.

— Безпокоите се за атаката срещу Формби? — попита Четвърти.

— Безпокои ме всичко — въздъхна уморено Върховният. — Всичко, което ни казват мрачанците, изглежда съвсем логично на пръв поглед. Дори на втори. Но когато се замисля по-сериозно върху това... — Той поклати отрицателно език:

В продължение на няколко удара в стаята цареше тишина.

— Не виждам причина за подобна тревога — наруши я Осемнадесети. — Решението е взето, заедно с това са предприети необходимите действия. Каквото има да става, ще стане.

— И не бива да се съмняваме в компетентността на Военното командване — добави Четвърти. — Независимо дали мрачанците са искрени, или ни мамят, зхиррзхианските воители ще надделеят.

— Надявам се — рече Върховният и се обърна към четящото устройство. — Наистина се надявам.

След като Осемнадесети изчезна, в продължение на няколко удара в стаята се чуваше само тропотът на студения дъжд по прозорците.

— Не зная за вас — заговори накрая Трр-гилаг, — но на мен това ми прозвуча като заповед.

— Така си беше — потвърди мрачно Трр-мезаз. — Нещо се е случило на Оакканв. Или предстои да се случи.

— Може някой да е разкрил какво сме правили — подметна Клинн-даван-а. — И вече да пътуват насам.

Трр-гилаг си даваше сметка какво би означавало това за тях и за семействата им.

— В такъв случай ще трябва да ги изпреварим на финала — рече той. — По един или друг начин, но трябва да отнесем резена на Прр'т-зевисти в пределите на човешката крепост.

— Какво, в това време? — Трр-мезаз посочи с език бушуващата зад прозореца буря. — Никакъв шанс. Бурята се е разпростряла чак до

планините. Опитаме ли да ги изкачим в подобно време, ще се въздигнем преждевременно в старейшинство.

— Дъждът все някога ще спре — посочи Клинн-даван-а.

— Но камъните ще все така мокри. Опасността няма да намалее.

Отново се възцари тишина. Трр-гилаг се загледа в стелещата се зад прозореца водна завеса. В ума му изникваха стотици планове, всеки по-налудничав и неизпълним от предишния. Да подхванат въздушна атака срещу човеците? Да изстрелят резена към планината в контейнер? Едва ли — не разполагаха с нищо, което да стреля чак дотам. Да го завържат на някое животно и да го пуснат из планината? Това пък направо беше нелепо. Да върнат пленника, сержант Яновиц, на хората, със скрит в дрехите му резен?

Тук пороят от идеи изведнъж секна. Сержант Яновиц...

Той изгледа останалите. Трр-мезаз продължаваше да рее поглед из стаята, но Клинн-даван-а бе усетила промяната в поведението му и го наблюдаваше внимателно.

— Да нямаш някоя идея? — попита тя.

— Да. — Едва сега и Трр-мезаз погледна към него. — Не ми харесва, но е може би единственият ни шанс. Стига да искаме да откараме там резена.

— Звучи интересно като начало — рече Трр-мезаз. — Ще пропуснеш ли драматичния увод, за да ни запознаеш с основната част? От дете е такъв — обясни той на Клинн-даван-а. — Все се надявах да порасте някога.

— Но явно не е — засмя се Клинн-даван-а. — Слушаме те, Трр-гилаг.

— Ще направим точно това, което направиха човеците-завоеватели със сержант Яновиц. Ще пратим някой под фалшив претекст в крепостта им и ще скрием резена в него.

— Брилянтно — рече Трр-мезаз. — Но има два малки проблема: как да попречим на човеците-завоеватели да свалят кораба му и как после да го измъкнем оттам?

— За първото предлагам да постъпим така, както направи техният командир — отвърна Трр-гилаг. — Ще пратим невъоръжен кораб, който да лети ниско и бавно. Що се отнася до втория... — Той направи гримаса. — Просто няма да го измъкваме. Подобно на сержант Яновиц, куриерът ще остане като пленник.

— Боях се, че ще предложиш точно това — рече Трр-мезаз. — За съжаление не мога да си позволя да губя войници.

— Зная — отвърна Трр-гилаг. — Затова пратеникът ще бъда аз.

Беше очаквал някаква реакция. Пълната ѝ липса обаче го наведе на мисълта, че те вече са се досетили.

— Ще е опасно, Трр-гилаг — предупреди го Трр-мезаз. — Не знаем как ще постъпят с теб.

— Повярвай ми, братко, ако бях сигурен, че ще ме въздигнат в старейшинство, никога не бих се съгласил. Но имам предчувствието, че ще ме пощадят.

— А как стои въпросът е твоята теория? — припомни му Трр-мезаз. — Ще се изправиш срещу цяла група човеци-завоеватели, не срещу отделни индивиди.

— Но точно такава група позволи на Клинн-даван-а и някои от воините ти да напуснат безпрепятствено подземната зала — посочи той. — Това е много повече от обикновена биохимична реакция.

— Може да си останеш военнопленник до края на войната — настояваше Трр-мезаз. — Или да бъдеш въздигнат в старейшинство, ако Военното командване ми нареди да щурмувам крепостта.

Опашката на Трр-гилаг потръпна.

— Давам си сметка за това. Но съм готов да поема подобен риск.

Трр-мезаз изсъска ядно и погледна към Клинн-даван-а.

— Ще кажеш ли нещо, Клинн-даван-а?

— Какво мога да кажа? Сам виждаш, че вече е взел решение. А и си даваш сметка, че това е единствената възможност.

— Не съм съгласен — изръмжа Трр-мезаз. — Поне засега.

— Имаш съвсем малко време да измислиш нещо друго — рече му Трр-гилаг. — Ако до мръкване не родите някоя нова идея, ще следваме моя план. Дори смятам, че не бива да чакаме толкова дълго — нямаме никаква представа какво става на Оакканв и защо Върховният бе толкова разтревожен.

— Ще чакаме до зазоряване независимо дали това ще се понрави на Върховния, или не — заяви твърдо Трр-мезаз. — Не смятам да пращам въздушен транспорт във вражеска територия по тъмно. Дори и да е бавен и невъоръжен.

— И без това ни е необходимо време за подготовка — съгласи се Трр-гилаг. — Ще ми трябват припаси. Най-вече храна — не зная дали

ще мога да погълщам храната на човеците.

— Аз ще се погрижа за това — обеща примирено. Трр-мезаз. — Няма да е зле да измислим някаква причина за пред другите.

— Можем да кажем, че пращаме на човеците-завоеватели информация за сержант Яновиц — предложи Клинн-даван-а. — Доказателство, че е жив и прочее.

— Добра идея — рече Трр-гилаг. — Трр-мезаз?

— Става.

— Е, добре тогава. — Трр-гилаг се надигна, като се стараше да държи опашката си неподвижна. Никак не му се нравеше този план, но друг засега нямаше. Имаше чувството, че все още усеща слаба болка във врата, там, където го бе стиснал Фелиан Кавана по време на бягството си. Човеците бяха другоземци и никой не можеше да предвиди реакциите им.

Но замисленото трябваше да бъде изпълнено. В това нямаше никакво съмнение.

— Извинете ме, но ще ида да си отдъхна. Предстои ми доста натоварен период.

— И аз ще дойда с теб — рече Клинн-даван-а, изправи се и застана до него. — Поне ще те изпратя до твоята стая.

За да може да се сбoguва с него преди появата му в семейната гробница? Не, Трр-гилаг побърза да прогони от главата си тази мисъл. Съмняваше се, че това е била идеята и на Клинн-даван-а.

— Разбира се — рече той. — Спокойни сънища, Трр-мезаз. Ще се видим преди зазоряване.

18.

— А сега внимателно — рече Арик и се отдръпна, за да направи място на четиримата едри йикромански мъжкар, които вдигнаха сто и десет милиметровото севкоордско оръдие на раменете си. Ако се съдеше по габаритите на оръдието, теглото му вероятно надхвърляше двеста килограма и Арик почти бе готов да побегне настрани, в случай че забележи и най-малко колебание и неувереност в движенията на йикроманците.

За щастие всичко вървеше гладко. Като издаваха причудливи звуци, които наподобяваха сумтене, те поставиха оръдието на стойката под едно от крилата на изстребителя, който се издигаше над тях. Други двама мъжкар вече чакаха на крилото, готови да пристегнат оръдието с метални скоби.

— Страхотно — промърмори Арик, след като се успокои, че всичко е наред, приближи се и огледа оръдието отблизо. Скобите, с които бе прихванато, едва ли биха издържали при продължителни сътресения, но целта им бе да го закрепят на място за около двацет минути, за да може да се втвърди лепилото. — А сега трябва да свържете кабелите — тези, които излизат от крилото — с ей тия контактни клеми тук.

Един от двамата йикроманци на скелето изсумтя и се залови за работа. Някакво движение встрани привлече вниманието на Арик и той извърна глава. Към него се приближаваше йикроманка, загърната в полукъсо служебно наметало, показващо високия й правителствен сан.

— (Здравейте, Арик Кавана) — каза тя и огледа с черните си очи приведените над оръдието работници. — (Има ли напредък?)

— Ако няма, ще има скоро — обеща й Арик. — Веднага щом включим кабелите и подадем захранване към магнитния щит, ще можем да управляваме модула от разстояние. Разчитам на щита да реши проблемите с фазовите смущения.

— (И тогава?)

Арик махна с ръка нагоре.

— Ще покрием кабелите с бронирани панели и с това приключваме. После ще се върнем при първите три, които нагласихме доста набързо, и ще отстраним дефектите. Сега вече поне знаем каква е правилната процедура.

— (Нуждаят ли се от твоята помощ?)

Арик я погледна намръщено и стомахът му се сви от неясно предчувствие.

— Какво искате да кажете?

— (Ти оказа неоценима помощ на йикроманците) — отвърна тя. — (Пак те питам: имат ли нужда тук от твоята помощ?)

— Е, не бих казал. — Арик пристъпи от крак на крак. — Сигурно мога да им подсказва още едно-две неща, но ще се справят и без мен. Трябва да призная, че вашите хора схващат доста бързо.

— (Благодаря ти) — рече тя и сведе поглед към него. — (Моля те, последвай ме.)

Придружена от неизменните двама телохранители, жената закрачи към изхода на подземния хангар, преведе Арик по лабиринт от безкрайни коридори и накрая се изкатери право нагоре по една стълба, която водеше към сградата на държавното учреждение, където го бяха отвели преди три дни, когато пристигна на Формби. Този път спряха пред една врата, която се охраняваше от четирима.

— (Си Йятуур те очаква) — заяви тя. — (Сбогом, Арик Кавана.)

Обърна се и се отдалечи, но телохранителите ѝ останаха. Единият отвори вратата и Арик влезе.

Стаята беше просторна, богато украсена и претрупана с мебели и музейни експонати. В центъра ѝ, седнала в резбовано кресло и издокарана с церемониален шлем и извезано наметало, се мъдреше Кливерес си Йятуур. Срещу нея, на по-ниски столове, бяха настанени двама млади мъже, които извърнаха едновременно глави при влизането на Арик.

— (Той е тук както обещах) — вдигна ръка Кливерес и го посочи. — (Арик Кавана, тези човеци са дошли на Формби, за да те търсят.)

— Така ли? — вдигна вежди Арик и пристъпи напред, а двамата се изправиха. Не помнеше да ги е виждал. — Какво има?

— Казвам се Дашка, от Дипломатическата служба на Общността — представи се единият и размаха пред очите му лъскава карта. — А

това е моят колега Чо Минг. Доста се поизпотихме, докато ви открием, господин Кавана.

— Не съм си давал сметка, че някой ме търси — отвърна Арик, протегна ръка към картата, взе я и я разгледа внимателно. Не посмя да я задържи дълго, тъй като това щеше да е открита проява на недоверие. А и Кливерес сигурно вече ги бе проверила.

— В метафоричния смисъл — намеси се Чо Минг. — В действителност, господин Кавана, ние бяха малко разтревожени за вас.

— Ами? — учуди се за втори път Арик. — Вие двамата лично, или цялата дипломатическа служба?

Лицето на Дашка дори не трепна.

— Но сега ви намерихме и установихме, че сте в безопасност. Какво по-хубаво от това, нали?

— Винаги съм си мислел... — поде Арик, но млъкна. — Всъщност, ако това е всичко, ще ви помоля да ме извините...

Дашка вдигна пръст.

— Не е всичко, господин Кавана. Всъщност дойдохме тук, за да ви върнем на Едо.

Арик погледна към Кливерес, но на лицето на този безстрастен крокодил не можеше да се прочете нищо.

— И защо?

— По съвсем банален въпрос — успокои го Чо Минг. — Изгубили са се някои от документите, свързани с разследването, и бюрократите на Едо вдигат вой, че не са спазени необходимите процедури. Нали ги знаете какви са бюрократите?

— Ужасно съжалявам за бюрократите — рече Арик и огледа двамата с внезапно събудена подозрителност. На картата на Дашка бе указано, че в момента е на служба на Мра-ект, един от колониалните светове на мрачанците, където, ако си спомняше правилно, по думите на адмирал Рудзински, работел и Питър Бронски.

Само дето той вече знаеше, че Питър Бронски съвсем не е дребен служител от Дипломатическия корпус, а старши офицер в Севкоордското военно разузнаване. Дали Дашка и Чо Минг не бяха негови подчинени?

— Знаехме, че ще ни разберете — кимна Дашка. — Бъдете така добър да ни последвате — корабът ни очаква.

— Не може ли да попълня тук тези проклети формуляри? — попита Арик. — Надявам се, че ги носите със себе си?

— Боя се, че е малко по-сложно, отколкото си представяте — намеси се любезно Чо Минг. — Истината е, че се налага личното ви присъствие на Едо. Уверявам ви, че няма да ви отнеме много време.

— Но тук се нуждаят от мен — запъна се Арик. — Изпълнявам важна задача за йикроманците, която е от особено значение за войната със завоевателите. Той погледна към Кливерес. — Си Йятуур ще го потвърди.

Кливерес се намести леко в креслото.

— (Съобщиха ми, че работата ви тук е приключила — произнесе тя. — Можете да заминете с вашите сънародници.)

— Но...

„Не желая да тръгвам с тях“ — тези думи останаха произнесени. Вероятно Дашка вече бе убедил Кливерес в това, за което настояваше.

— (Арик Кавана, ние сме ви много задължени за службата) — каза официално Кливерес. — (Йикроманците никога няма да забравят оказаната им помощ.)

— Е, разбира се — промърмори Арик. Беше си свършил работата, а сега го хвърляха хладнокръвно на вълците. — Аз също няма да го забравя.

Отвън ги очакваше кола с йикромански шофьор. Пътуването до космодрума бе кратко и протече в мълчание.

Корабът на Дашка се оказа сравнително стара шхуна от тип „Волфганг“. Когато пристигнаха, багажът на Арик вече бе стоварен в подножието на рампата, а йикроманският персонал приключваше с подготовката за старта.

— Трябва да призная, че няма по-изпълнителни работници от йикроманците — отбеляза Чо Минг, докато качваха багажа по рампата. — Никой не може да се сравнява с тях по ефективност.

— Едно от качествата, което ги прави толкова опасни — намеси се Дашка с кисело изражение, след като включи херметизацията на външния люк. — Имам предвид комбинацията от изпълнителност и упоритост.

— Аха — кимна Чо Минг и хвърли поглед към Арик. — Като стана дума за упоритост, да забеляза нещо странно в тази история?

Показваме се тук изневиделица, питаме за Кавана и си Йятуур ни го тиква в ръцете. Без мънкане за суверенни права, настояване да види документи или изтърпяване на досадни процедури — нищо подобно. Просто ни го предаде.

— Забелязах — съгласи се Дашка и също погледна Арик.

— Да не сте ги ядосали с нещо, Кавана?

— И да е тъй, не съм го забелязал — отвърна Арик. — Може би Кливерес се изнервя, когато трябва да разговаря с хора от Севкоордското военно разузнаване.

Дашка се засмя, но лицето му беше напрегнато.

— Умно момче — призна той. — Какво направи тя, да не ти показва подписите на Бронски върху нейното копие от споразумението, дето го издейства баща ти? Между другото, къде е многоуважаваният лорд Кавана?

— Нямам представа.

— Си Йятуур също — изсумтя Дашка. — Или поне така твърди.

— Може би затова ни предаде този — предположи Чо Минг. — Да има какво да дъвчем, докато тя прикрива лорда на сигурно местенце.

— Доколкото ми е известно, той не е тук — обади се Арик. — Ще бъда много изненадан, ако се окаже, че се лъжа.

— А, не се и съмнявам — рече Дашка. — Да видим сега дали ще можем да открием нещо. Метни си багажа в каюта номер три и ела в контролната.

Когато влезе в контролната, Арик се изненада. Предната ѝ половина напълно отговаряше на размерите ѝ разположението на контролна зала в кораб от клас „шхуна“. Но задната секция, в която по принцип се разполагаха мониторите на инженерната и животоподдържащата система, бе разширена и оборудвана с учудващо много електронни прибори.

— Добре дошъл в подвижната станция на Севкоордското военно разузнаване — разпери ръце Чо Минг. — Това ти е първо посещение, предполагам?

— Ами да — призна Арик, докато се оглеждаше. Не повече от половината апаратура му се струваше смътно позната; за предназначението на останалата можеше само да гадае.

— Навярно ще ти е и последното — провикна се Дашка откъм пилотското кресло. — Излишно е да ти напомням, че всичко, на което си свидетел тук, попада под закона за Охрана на държавната тайна. Сядай и си слагай колана — току-що получихме разрешение за излитане. И не пипай нищо.

Арик избра креслото до Чо Минг.

— Открихте ли нещо?

— Само, че йикроманците изведнъж се разтичаха като мечка около кошер — отвърна Чо Минг, докато тракаше с пръсти по клавиатурата. — Доста оживен трафик на информация имат — трябва да е десетина пъти по-обемен, отколкото би подхождал на местенце като Формби. Повечето от съобщенията са кодирани — сигурно с правителствени кодове. Нещо със сигурност ги е развълнувало.

Корабът се разтърси.

— Дали пък не е вашето отпътуване? — подметна Арик.

— Кавана, ние плашим хората само когато се появяваме — рече сухо Дашка. — Не и когато си тръгваме.

— И транспортният трафик се увеличи рязко — продължи с доклада Чо Минг. — И най-вече откъм... хм.

— Какво? — попита Арик.

Чо Минг втренчи поглед в един от мониторите.

— Дашка, помниш ли голямата ремонтна работилница, която йикроманците вдигнаха в Северните степи?

— Където предишния път открихме лорд Кавана? Разбира се.

— Изглежда, сега я напускат.

Корабът се издигна плавно над земята.

— Сигурен ли си? — попита Дашка.

— Напълно. В момента обектът е отвъд хоризонта, но улавям отразените сигнали от йоносферата на поне осемдесет корабни идентификационни сигнали. Или излитат, или вече са във въздуха.

Дашка изруга нещо на руски.

— Толкова по въпроса за йикроманските гаранции. Обзалагам се, че се готвят да нападнат мрачанците.

— На такова ми прилича — съгласи се Чо Минг. — Ние какво можем да направим по въпроса?

— Ами нищо — отвърна Дашка. — Освен да пратим спешно съобщение, но дори в такъв случай едва ли ще има достатъчно

мрачанци, които да ги посрещнат.

— А миротворческите сили? — попита Арик ядосано. Той също знаеше за техните гаранции — нали баща му ги бе подписал. На всичко отгоре им беше помогнал да си въоръжат корабите. А сега ййкроманците се готвеха да подхванат една война, която бе затихнала преди близо четвърт век.

— Доколкото ми е известно, не разполагат с нищо съществено отгук до Мирмидонската платформа на Гранпара — рече Чо Минг. — Или по-точно нищо, което би могло да спре един атакуващ флот.

— Ако атаката вече не е започнала — посочи Дашка. — Нищо чудно това да е втората вълна. Сега вече си обяснявам защо си Йятуур бе толкова нетърпелива да ни прогони. Я провери килватерния детектор — да видим дали ще улови нещо.

— Умно. — Чо Минг се наведе над съседния пулт. — Надявам се, че разполагаме с образци от тахионни килватерни следи на ййкромански кораби. В противен случай няма да е никак лесно...

Той млъкна и Арик извърна глава към него. Лицето на Чо Минг внезапно бе станало напрегнато.

— Какво има? — попита Арик.

Чо Минг си пое въздух с пълни гърди.

— Дашка, струва ми се, че можем да зачеркнем теорията за нападение срещу мрачанците. Погледни тук... насам се приближават десет, не, единадесет кораба. — Той се обърна и погледна към Дашка. — Кораби на завоеватели.

Настъпи продължителна тишина.

— Сигурен ли си? — наруши я пръв Дашка.

— Напълно. Освен ако някой на Едо не ни е въвел погрешна програма.

— Приблизително време на пристигане? — попита Дашка.

— След около деветдесет минути. Чакай малко. Улавям още нещо. С малко по-различен вектор, но също се приближава... Божичко!

— Какво? — попита Дашка.

— Не зная. — Чо Минг не откъсваше поглед от монитора. — За това нямаме никаква предварителна информация. Но е огромно. Ще копирам сигнала.

— Да не е някой нов тип завоевателски кораб? — попита Арик с внезапно пресъхнали устни.

— Надявам се, че не — отвърна Чо Минг. — Ако разполагат с толкова големи кораби, здравата сме загазили.

— Може да е йикромански кораб — намеси се Дашка.

Докато следеше сигнала, Арик се сети нещо друго.

Нападателен отряд на завоевателите само на деветдесет минути полет от Формби — това би могло да означава, че йикроманците са ги засекли поне преди половин час.

— Значи затова Йятуур ви позволи да ме отведете — подметна той. — Знаела е, че идват, и е искала да сме далеч отук.

— Боя се, че ще бъде разочарована — промърмори Дашка. — Чо Минг, разполагаме със седемдесет до осемдесет минути да се спотаим някъде, откъдето ще можем да наблюдаваме всичко, без да им се мотаем в краката.

— Няма ли да напуснем района? — попита Арик.

— И да пропуснем възможността да видим какво ще стане, когато йикроманските кораби нападнат зхиррзхианците? — попита Дашка. — Сигурно се шегуваш.

— Знаем добре какво ще стане — отвърна Арик. — Йикроманците ще бъдат нарязани на парчета.

— Толкова по-важно е значи да останем — рече Чо Минг. — Ако йикроманците загубят, кой ще докладва за тази битка?

— Много оптимистична мисъл — изсумтя Арик. — Да не мислиш, че завоевателите ще ни оставят да си тръгнем?

— Ако имаме късмет, може въобще да не разберат, че сме били тук — увери го Чо Минг. — Този кораб е оборудван със заглушители за всякакви видове сензори, също като шпионските кораби на миротворците.

— Значи ще стоим тук и ще гледаме как изстребват йикроманците? — Арик се намръщи.

— Ако настояваш да вземеш участие в битката, мога веднага да те върна долу — предложи Дашка и го изгледа над облегалката на креслото.

Арик отмести поглед. Едва овладя гнева си. Тези двамата просто щяха да се скрият някъде и да наблюдават с безразличие предстоящата кланица. А той щеше да е само безпомощен свидетел.

Защото беше повече от очевидно какво предстои. Йикроманците не бяха готови да се изправят срещу завоевателите. Но въпреки това предпочиташе сега да е с тях. Фелиан със сигурност щеше да постъпи по същия начин, ако имаше подобна възможност. Мелинда бе в капан на Доркас, но и тя би избрала подобно решение. Как би могъл да се колебае? Може би защото се боеше? Ето това бе истината — беше се уплашил. Веднъж вече бе рискувал живота си, но заради брат си, заради член на семейството. Да го рискува втори път, при това заради чужди същества — на това вече не можеше да се реши.

Въпреки това беше дълбоко убеден, че *трябва* да го направи. Та нали собствените му родители го бяха възпитали по този начин.

— Какво е пък това? — обади се Чо Минг. — Прилича ми на късове от малък астероид в ниска планетарна орбита над полюса — дали не са останки от миньорска операция? Какво ще кажеш?

— Не е зле — отвърна Дашка. — Достатъчно големи са да се скрием сред тях. На какво разстояние се намират?

— На около пет минути полет с максимална тяга — рече Чо Минг. — Или на петдесет, ако летим с минимален разход на гориво. Ти избираш.

— Никога не харчи гориво, освен ако не е крайно необходимо — философски каза Дашка. — Особено когато попаднеш в ситуация като нашата. Ще летим с минимален разход.

Корабът едва забележимо се разтърси от промяната на курса.

— Предложението се оттегля, Кавана — обяви Дашка. — Оставащ с нас.

— Знаех си — промърмори Арик. Това беше значи. Решението бе взето и той почувства облекчение.

Ала въпреки това продължаваше да изпитва съмнения. Кой знае защо, му се струваше, че ще помни този момент до края на живота си.

— Боя се, че са ви информирали погрешно, монсиньор Маршан — извиняваше се мрачанският рецепционист, докато приглаждаше с нервен жест фосфоресциращата си коса. — Главен посланик Валойтаджа в момента е на медитиращ отдых и няма да приема посетители в обозримото бъдеще.

— Ах — въздъхна Бронски и на лицето му се изписа разочарование. — Аз, разбира се, много се радвам за главния посланик, но... Не се ли правят изключения?

— Никакви изключения — отвърна мрачанецът с глас, в който се долавяше съжаление и състрадание. — Искрено ви съчувствам за разочарованието.

— Но ние работехме по поръчка на самия главен посланик — продължи да настоява Бронски и посочи Кавана. — По негова молба сеньор Фортунори разработи бизнес план на семейството му. Приключихме с подготовката на плана и нямаме търпение да му го представим. За нас това е голямо разочарование.

— Давам си сметка, разбира се — отвърна мрачанецът и отново приглади косата си. — Дали една среща с някой от роднините на главния посланик не би могла да ви свърши работа?

— Едва ли ще е същото, но все пак е нещо — склони неохотно Бронски. — Ще ми кажете ли къде мога да го откроя?

— Но разбира се. — Мрачанецът се наведе над терминала и скоро от процепа се подаде карта, която той връчи на Бронски. — Тук са изписани имената и адресите на тримата най-близки роднини на главния посланик. Сигурен съм, че поне един от тях с радост ще ви послужи.

— Само ако е в състояние да накара главния посланик да ни приеме — въздъхна Бронски. — Благодаря за грижите и нека семейството ви процъфтява.

Тримата излязоха на улицата.

— Сигурно осъзнаваш на какъв риск се излагаме тук — промърмори Кавана, докато крачеха по тротоара към мястото, където бяха оставили колата.

— Е, чак пък риск. — Бронски повдигна рамене. — Може да отговарям за мрачанските операции, но не съм идвал на Мра от няколко години. Освен това за тях е доста трудно да различават хората един от друг. Също както и за нас да различаваме мрачанците, между другото.

— Но за какво беше всичко това? — попита Колчин.

— Главен посланик Валойтаджа — обясни Бронски — е водещият мрачански експерт по чужди култури. Неговото загадъчно и

необяснимо изчезване може да се окаже нишката към играта, която са подхванали мрачанците.

— Защо да е загадъчно? — попита Кавана. — Доколкото си спомням, медитирацията отдиш е нещо съвсем естествено за мрачанския бит.

— Така е — съгласи се Бронски. — Само дето се провежда веднъж годишно. При Валойтаджа това бе едва преди три месеца.

— Ясно — рече Кавана. — И сега какво? Ще дърпаме конеца, докато се развие кълбото?

— Ще ми се да не действаме толкова припряно — рече Бронски. — В\ девет от десетте случая, когато задърпаш някоя нишка, тя се къса. Нека първо да проверим накъде води. Ще започнем с тези трима роднини и ще се опитаме да разучим къде може да е Валойтаджа.

— Само за момент — спря го Кавана, загледан в надписа върху монитора на витрината, покрай която минаваха. На десетина различни езика се съобщаваше, че това е информационен център за гости. — Почакайте ме тук, веднага се връщам.

Върна се след две минути.

— Да не си ги питал къде е Валойтаджа? — подсмихна се подигравателно Бронски.

— Не, не стигнах чак дотам — отвърна Кавана. — Хрумна ми обаче, че ако мрачанците осъществяват някакъв таен план, той би изисквал просторна и сравнително изолирана територия. Ето защо взех всички най-нови туристически брошури.

— Не е зле — захили се Бронски, докато разглеждаше брошурите. — Никак не е зле. Колчин, ти карай. Връщаме се на кораба.

Вече бяха напуснали столицата и се приближаваха към космодрума, когато Бронски вдигна глава от брошурите.

— Браво, Кавана — заяви той с мрачно задоволство. — Ето какво ни трябва: Пувкит Тру Кай — Градината на Лудите скулптури или още: на обезумелия каменоделец. Преди два месеца е била обществен парк.

— И внезапно е затворена за освежаване? — попита Колчин.

— Не чак толкова очевидно — отвърна Бронски. — Все още е в списъците, само че на грешен адрес.

— Я повтори — обади се Кавана.

— Променено е местонахождението — рече Бронски. — Това, което сега наричат Градина, е само малка група от скални образувания на двеста километра северно оттук. Достатъчно близо до истинската градина, та онези, които знаят за нея, да не забележат разликата и достатъчно далече да не подушат какво става там.

— Какъв ще е следващият ни ход? — попита Кавана.

— Ще идем да проверим какво става в Градината, разбира се — отвърна Бронски. — Я да погледна... — Той се порови из компютъра. — Ще вземем кораба до Дувремром — около три часа полет. После още три часа с кола под наем и сме там.

— Няма ли по-близки космодруми? — попита Кавана.

— Разбира се, че има — отвърна Бронски, докато прибираше джобния си компютър. — В интерес на истината, един от тях е до самата Градина. За щастие обаче космодрумът при Дувремром е близо до един от домовете на роднините на Валойтаджа.

— Аха — изсумтя Кавана. — Ако някой ни проследи, да си помисли, че отиваме там.

— О, ще ни проследят, не се съмнявай — увери го Бронски. — Ако не сега, то в момента, в който прекосим невидимия периметър около Градината, където най-вероятно се помещава центърът на този техен изследователски проект върху „завоевателите без причина“.

Което означаваше, че там ще ги чакат други бурти...

— И след това? — попита Кавана, надмогвайки страха си.

— Ще се придържаме към стандартната процедура — обясни Бронски. — Открием ли нещо, веднага си плюем на петите.

— Винаги е добре, когато имаш план — промърмори Кавана.

— Не се безпокой за това. Все още пазя онази фалшива червена карта, която използвах заради теб в Миг-Ка. Трябва да срещнем някой наистина високопоставен мрачанец, за да не се стресне от нея.

Кавана направи кисела физиономия.

— Някой, като Валойтаджа, може би?

— Ами да — засмя се Бронски. — Точно като него.

19.

Повечето йикромански кораби бяха заели предварително назначените им позиции доста преди да изтече първият час. Изгасили двигателите, те се носеха в дрейф, различни единствено когато скриваха светлината на звездите зад тях. Виждаха се само няколко пламъка от маневрените двигатели на последните кораби, които бързаха да заемат местата си. Под тях нощната страна на Формби постепенно потъваше в мрак — разпилените на големи разстояния йикромански селища гасяха светлините си, за да лишат врага от възможността да се ориентира по тях.

Бойните позиции бяха заети. Завоевателите се приближаваха.

— Изглежда, вече са готови — отбеляза Дашка. — А ние?

— Ние също — успокои го Чо Минг. — Енергоподаването е на минимум, включени са всички заглушители, а датчиците са настроени на максимален обseg.

— Кога ще бъдат тук завоевателите?

— Очаквам ги всеки момент — рече Чо Минг. — Ще имаме около десетсекундно предупреждение, щом започнат да пристигат в системата.

В контролната зала се възцари мълчание. Седнал на мястото на втория пилот, откъдето имаше добра видимост към мониторите, Арик рееше поглед през прозрачния купол, заслушан в равномерното думкане на пулсациите в ушите си. Нещо се удари лекичко в корпуса на кораба и той подскочи, изопвайки предпазните колани, преди да осъзнае, че най-вероятно са остъргали с корпуса някой отломък.

— По-спокойно, Кавана — рече му Дашка. — Остави си малко адреналин за голямото преживяване.

— Извинявай — въздъхна Арик. — Надявах се, че ще успея да си овладее нервите.

— Каквото и да правиш, гледай да запазиш самообладание — посъветва го Дашка. — Напрежението е хубаво нещо, защото те държи нащрек и изостря рефлексите.

— Добре — започва се — прекъсна ги Чо Минг. — Десет секунди до навлизане в системата.

— Двойна проверка на всички записващи устройства — нареди Дашка и затрака с пръсти по клавиатурата. — Какво стана с онзи гигантски кораб?

— Приближава се — отвърна Чо Минг. — Все още липсва идентификационен сигнал. Три, две, едно...

И изведнъж те се появиха, нахлувайки един след друг: познатите конгломерати от млечнобели хексагони, неизменен знак на бойните кораби на завоевателите.

— Дотук преброих шест — обади се Дашка, докато нагласяваше увеличението на максимална степен. — Прегрупират се, вероятно се готвят да заемат бойна формация. Къде са останалите?

— На около петнадесет хиляди километра по-назад — отвърна Чо Минг. — Пет са.

— Резерв — изсумтя Дашка.

Арик се намръщи. Сякаш им бяха необходими повече от шест кораба срещу йикроманците.

Корабите на завоевателите приключиха с маневрирането и за един кратък миг настъпи затишие. Сякаш и двете страни преценяваха противника. После, внезапно, зад опашките на десетина йикромански кораба изригнаха пламъци и те се понесоха към врага.

— Йикроманците нападат — докладва отсечено Чо Минг. — Изглежда, откриха огън с шрапнелни оръдия.

— Това са стари келадонски модели — обясни Арик. — Видях доста от тях в ремонтния хангар.

— Сигурно защото се набавят най-лесно — бе коментарът на Дашка. — Едва ли ще направят нещо на корпусите на проклетите завоевателски кораби.

Тънък лазерен лъч бликна от предния край на един от зхиррзхианските кораби — различим само благодарение на йонизираните атоми от горните слоеве на атмосферата и прахообразните останки от проектили. Водещият йикромански кораб се озари в ярка светлина, а килватерната му струя внезапно затрептя като опашка на ранена птица. Нови два лазера откриха стрелба от други хексагони на същия кораб и след още две изригвания килватерната струя угасна напълно.

Сякаш това бе сигналът, който очакваха всички, защото почти едновременно останалите кораби на завоевателите откриха огън и в продължение на няколко ужасяващи минути чернотата на космоса се озаряваше от смъртоносните пожарища на подпалените йикромански кораби. Към първата група щурмуващи йикромански кораби се присъедини втора, после трета и четвърта. Лазерните оръжия на завоевателите следваха систематично това движение, без да пропускат нито една цел.

И после, също толкова бързо, колкото бе започнало, всичко приключи с угасването на последната килватерна следа.

Върховният командир Прм-жевев примлясна объркано с език, взрян в мониторите.

— Сигурни ли сте? — попита той старейшините, които витаеха като облак над него.

— Няма никакво съмнение, Върховни командири — отвърна един от тях. — Това е всичко, което открихме в пределите на нашия обсег.

Появи се друг старейшина, който се присъедини към групата.

— „Какво става? — попита той. — Докладвайте, Върховен командир Прм-жевев“.

Прм-жевев изплези обидено език. Беше забравил какво е да си от тази страна на комуникационната линия и да губиш безценно време, докато описваш ситуацията.

— Току-що отбихме една атака, в която участваха предимно дребнокалибрени съдове — рече той. — Съвсем малки, почти невъоръжени. Районът гъмжи от такива и всичките са оборудвани с подобно оръжие.

Старейшината кимна и изчезна.

— Проверете отново целия регион — нареди Прм-жевев на останалите старейшини. — Предайте на останалите кораби да се разпръснат малко. Честно казано, не виждам никакъв смисъл в това, което става.

Първият старейшина се появи отново.

— Говорител Цвв-панав: „Какво чакате? Унищожете ги и започнете наземна атака!“

Прм-жевев щракна ядно с език. Типичният стил на говорителя на Дхаа'рр: не се налагаше дори да му предават чие е изказването.

— Чакам, говорителю, защото тези кораби със сигурност не принадлежат на хората-завоеватели, които предполагахме, че ще срещнем тук — каза той натъртено. — Нямам никакво намерение да изпепеля цял един свят само за да потренирам мерачите си.

Старейшината кимна и изчезна.

— Върховни командире? — обади се един от войниците в командната зала. — Получихме съобщения по директната линия с другите кораби. Командирите им искат да знаят кога ще започне атаката.

— Когато дам заповед — изръмжа Прм-жевев. — Дотогава да се води само отбранителен бой.

Старейшината се върна.

— Говорителят Цвв-панав: „Вашите принципи заслужават възхищение, Върховни командире. Но не и по време на война. Ако хората-завоеватели са подготвили клопка, вие просто действате според техните очаквания“.

Изникна още един старейшина.

— Върховният вожд: „Проверихте ли дали на повърхността, или от другата страна на планетата, не ви дебнат още кораби?“

— Прегледахме повърхността на планетата с най-мощните телескопи, но не открихме нищо — отвърна Прм-жевев, решил, че бележката на говорителя Цвв-панав не заслужава отговор. — Що се отнася до наличието на евентуални сили отвъд хоризонта, оставих част от корабите назад и встрани, откъдето да следят за флангови удари.

Старейшината изчезна.

— Приближава се нова група кораби, Върховни командире — извика един от войниците.

— Отблъснете и тази атака — нареди Прм-жевев.

— Подчинявам се.

Върховният командир въздъхна. Не му оставаше нищо друго, освен да наблюдава. И да се опита да определи какво точно става.

Арик преглътна мъчително. Едва сега забеляза, че е вкопчил пръсти в предпазните колани.

— Те нямат никакъв шанс — прошепна той. — Никакъв шанс.

— Лоша работа — съгласи се Дашка. — Само с тези жалки оръдия ли разполагат?

Арик въздъхна. Корабите на завоевателите не помръдваха от местата си — изчакваха с арогантно търпение йикроманците да решат кои от тях ще са следващите жертви.

— Не — каза той и се опита да се отърси от вцепенението си. — Всъщност разполагат с известно количество ракети „Деткнел XII“ космос-космос и ограничен брой сто и десет милиметрови севкоордски оръдия. От модификацията, която правеха на Надежда.

— Доколкото си спомням — обади се Дашка, — навремето, когато за пръв път се срещнахме с тях, имаха някои доста опасни нещица. Дано са запазили поне едно-две от тях.

На екрана се очерта нова група килватерни следи, поне петдесет — носеха се в самоубийствен полет право срещу корабите на завоевателите.

— Откриха стрелба със сто и десет милиметровите — докладва Чо Минг. — Прилича ми, сякаш... Боже, проклет да съм!

— Какво? — не изтърпя Дашка.

— Първата атака не беше толкова безнадеждна, колкото предполагам — отвърна видимо впечатлен Чо Минг. — Водеха прицелна стрелба по всички корпусни люкове на зхиррзхианците, в които са разположени лазерните им оръдия.

Арик втренчи поглед в екрана.

— Искаш да кажеш, че са се жертвали само за да обезвредят лазерните оръдия?

— Нещо подобно — отвърна Дашка. — Казах ви, че ще си заслужава да запишем цялата битка.

Този път сражението продължи малко по-дълго. Но не чак толкова, защото в края на краищата йикроманската офанзива отново бе премазана без видимо усилие.

— Някакви поражения при завоевателите? — попита Дашка.

— Трудно е да се каже — отвърна Чо Минг. — Но изглежда, десетина-петнадесет от лазерните им оръдия са извън строя.

И още докато го казваше, се появи нова група йикромански кораби.

— Тръгна трета вълна — каза Чо Минг. — Отново вземат на прицел лазерните кули.

Лазерните оръдия на завоевателите отвърнаха на огъня и космическият мрак отново се озари от ярки изригвания.

— Четвърта вълна! — извика Чо Минг. — Веднага след третата. Получавам сигнали за изстреляни ракети... ето ги и тях.

Арик се наведе над монитора. Сред килватерните пламъци на йикроманските кораби се стрелкаха и по-малки, оцветени в синкави пламъчета, вероятно от ракетите. Лазерните оръдия концентрираха огъня върху тази нова заплаха и всеки път, когато намираха целта, тя се озаряваше в ярко сияние. Арик стисна коланите...

И в този момент едно много по-ярко, ослепително бяло сияние разцъфна сред корабите на завоевателите.

— Удариха един! — извика Арик и стовари юмрук върху пулта.

— Спокойно — посъветва го Дашка. — Преди да отваряш шампанското, да видим дали има някакви поражения. Чо Минг?

— Трудно ми е да определя — отвърна той. — Страничните смущения са твърде силни. Но със сигурност са уцелили поне един.

Арик кимна мълчаливо; възторгът му отпреди малко бързо угасваше. Корабите на завоевателите водеха непрекъснат огън, а йикроманските съдове един по един се превръщаха в кипяща плазма. По средата на цялата тази суматоха още две ракети „Деткнел“ намериха целите си в две ярки сияния. Но дори тези взривове да причиняваха някакви щети, Арик не можеше да определи какви.

Нито пък Чо Минг.

— Възможно е да има поражения — заговори той, — но според мен са съвсем незначителни.

— Толкова по въпроса за ракетите — изръмжа Дашка. — Както и за тайните способности на йикроманците. Да имаше поне някоя добра новина.

— Имам цял наръч — отвърна Чо Минг. — Петте кораба, които останаха в резерв, току-що включиха двигателите си и потеглиха насам.

Арик поклати невярващо глава.

— Колко кораба са им нужни, за да превземат тази планета?

— Може би не възнамеряват да я превземат — изсумтя Дашка. — Може би Формби е нещо като наказателна акция.

Арик погледна лазерните отблясъци и усети, че го побиват тръпки. Сети се за онзи, другия приближаващ се кораб, с гигантските размери...

— Смяташ, че затова са пратили големия кораб? — обърна се той към Чо Минг. — Че е предназначен да... не зная, да изгори цялата планета, може би?

— Все още смятам, че е йикромански — настоя Дашка. Но този път в гласа му не се долавяше предишната увереност.

— Скоро ще узнаем отговора — обади се Чо Минг. — Чудовището пристига след петнадесет минути.

— Горедолу по същото време, когато и петте бойни кораба? — попита Дашка.

— Почти.

Арик си даваше сметка, че с темпото, с което действаша тези шест кораба, скоро всички йикромански съдове щяха да бъдат унищожени и планетата щеше да остане съвсем незащитна.

— А ние още тук ли ще бъдем? — попита той, макар да знаеше отговора.

— Дотогава, докогато е възможно. — Дашка го погледна със съчувствие. — Ако искаш обаче, не гледай. Ще ти съобщим в каютата, ако нещата тръгнат на зле. Чо Минг, каква е ситуацията?

Арик с усилие отново се съсредоточи върху монитора.

След зачестилите лазерни отблясъци изчезваха и последните килватерни следи на йикроманските кораби, но отзад вече се показваше нова вълна. И този път му се стори, че вижда стрелкащите се пламъчета на ракетите.

— Чо Минг? — повтори Дашка.

— Чувам те — отвърна другият, но изглежда, бе озадачен от нещо. — Стрелят с нещо, но не мога да разбера с какво. Прилича ми на ракети стелт...

— Ето там! — извика Арик и посочи. На корпуса на един от корабите на завоевателите разцъфна бяло облаче. Той млъкна учуден. Облачето не се разрастваше, нито изчезваше.

— Какво е пък това?

— Каквото и да е, изстреляха още шест такива — отвърна намръщено Дашка. — Четири удариха предния хексагон на същия кораб. Хайде, Чо Минг, кажи нещо.

— Работа по въпроса, търпение... — изсумтя Чо Минг. — Албедото е невероятно високо... може би това са някакви целеуказващи маркировки. Ще опитам да ги анализирам...

Гласът му заглъхна сред тракането на клавиши. Арик надзърна през стъкления покрив и мярна още три експлозии, които изригнаха върху водещия кораб и останаха там. Ако наистина бяха целеуказващи маркери, би трябвало след тях да летят ракетите. Но досега не ги следваше нищо.

Изведнъж зад гърба му се разнесе хриптящ звук, който по нещо напомняше смях.

— Не мога да повярвам! — викна Чо Минг. — Дашка, представяш ли си: това е боя!

— Какво?

— Най-обикновена старовремска бяла боя — продължаваше да се киска Чо Минг. — Е, не съвсем старовремска. Всъщност, изглежда, е доста усъвършенствана. Бързосъхнеща, с полепващ коефициент в горния край на скалата и алbedo на косъм над единица. И всяка една от тези боядисващи топки цъфна по някоя от лазерните кули на завоевателите.

Дашка бавно поклати глава.

— Проклет да съм.

— Нищо не разбирам — промърмори Арик. — Да не се опитват да запечатат кулите?

— В известен смисъл — обясни Чо Минг. — Но има и още нещо. Албедото е мярка за отразителната способности е в граници от нула до едно. В случая това означава, че белите петна са с отразителна способност на рефлектор. Рекаг ли зхиррзхианците да открият стрелба с тези лазери и... разбираш ли?

— Ясно — кимна Арик. Едва сега започна да схваща замисъла. — Лъчът ще се отрази и ще удари обратно в механизма.

— Кое то едва ли ще причини вреда някому — продължи Чо Минг. — Само дето оръдието е извадено от строя — до края на сражението.

Още един белезникав облак разцъфна върху корпуса на зхиррзхианския кораб, последван от нови два.

— Пак ли „Деткнел“? — попита Дашка.

— Някои от тях само — рече Чо Минг. — Другите са ракети стелт — снабдени са с доста мощни бойни глави. Изглежда, ги насочват към съчленителния ръб между първите два хексагона.

— Някакви поражения? — попита Дашка.

— Трудно е да се каже. И ще става все по-трудно, защото пространството се изпълва с отломки.

Останки от йикроманските кораби и от тези, които ги бяха пилотирали.

— Някакви сигнали от спасителни капсули или скафандри? — попита Арик.

— Не съм засякъл — отвърна Чо Минг. — Кое то не значи, че няма. А, ето и информацията от последния залп... изглежда, сред отломъците има и късове от зхиррзхиански корпус. Малки са, но ги има.

— Кое то също не означава нищо — изсумтя Дашка. — От корабите, които взривиха „Ютландия“, също имаше отломъци...

— Той се оттегля — възкликна Арик; сочеше предния кораб на завоевателите. — Вижте, оттегля се!

— Възможно е — съгласи се неуверено Дашка. — Но дали отстъпва, или нещо друго...

И млъкна, когато изображението на зхиррзхианския кораб премигна и изчезна — той бе напуснал системата.

— Един по-малко — обяви Чо Минг с нотка на мрачно задоволство.

Арик огледа останалите пет зхиррзхиански кораба, чиито лазерни оръдия методично превръщаха корабите на йикроманците в искрящ прах. В далечината зад тях се виждаха кърмовите следи на другите пет кораба, които бързаха да се присъединят към битката.

— Няма да успеят — промърмори той. — Не им достига огнева мощ.

— Да, така е — съгласи се Дашка. — Чудно, нали? През цялата си кариера съм следвал едничката цел да не позволявам на йикроманците да се превърнат във военна заплаха за Общността. А сега ми се ще да не си бях вършил сваятно работата.

Арик се намръщи. Кливерес си Йятуур и хората й бяха работили толкова всеотдайно върху отбранителния си проект. Арик бе един от непосредствените свидетели на усилията им и дори се бе сприятелил с

неколцина от тях. За него това бе необичаен опит, а също и възможност да разчупи стереотипните представи за йикроманците, с които бе израсъл.

Нима всички тези усилия бяха отишли напразно? Съвсем скоро Кливерес и сподвижниците ѝ щяха да са мъртви.

— Започва се — изръмжа Чо Минг. — Всеки момент гигантският кораб ще се появи в системата. Остават пет секунди.

Арик облеци поглед в монитора, стиснал неволно коланите. Вече не вярваше, че корабът е йикромански. Секундите се нижеха бавно...

И после, изведнъж, той се появи — над и зад линията на завоевателите.

Дашка изруга учудено.

— Разбрано, „Омикрон Четири“ — отекна в ушите на Куин гласът на Швайгофър, командира на изстребителите. — Спуснете се зад „Капа Две“ по план „Чарли“.

— Прието — отвърна Клипер. Чу се тихо изщракване, докато превключваше на честотата на групата. — Паладин, заеми позиция, Маестро, оставаш да прикриваш отгоре. Да действаме.

Куин издигна леко корвина, пропускайки останалите изстребителите от ескадрилата, които заемаха резервна позиция зад групата на Самурай. От седалката зад него се дочу недоволено сумтене.

— Много бавно — промърмори Бокамба. — Прекалено бавно.

— Сигурно е заради вятъра — обясни Куин. Премести устни три пъти: наляво, надясно и пак наляво — и на дисплея пред него се появи векторната карта на корвина. Точно в средата се виждаше тесен поток от високоскоростен вятър, който прорязваше горния слой на атмосферата в посока, срещуположна на избраната от копърхед. — Швайгофър се е насочил право срещу въздушното течение.

— Само защото не е могъл да намери ураган или гръмотевична буря, през която да те прекара — отвърна Бокамба. — Може би очакваш, че зхиррзхианците ще бъдат толкова добри да ни осигурят подходящи климатични условия за атака?

— Нито очаквам, нито се оплаквам — кротко каза Куин. — Просто ти обяснявам.

— Знам де — изсумтя отново Бокамба.

Куин пак размърда устни и изображението изчезна.

— Знаеш ли, всички се справят доста добре за краткия период на подготовка — подметна той.

— Да — отвърна Бокамба. — Мечтателката и Хитрушата са доста добър тим. Забележително добър за копърхед.

— Искаш да кажеш за жени?

Отзад се чу тихо поскърцване и Куин предположи, че Бокамба се намества сконфузено върху седалката.

— Не смятам да се оправдавам заради възгледите си относно участието на жени в бойни действия — изсумтя той. — Но съм сигурен, че ако дам гласност на мнението си, такива като теб ще се окажат малцинство.

— Може и да си прав — съгласи се Куин. — Знаеш ли, според мен въпросът опира до индивидуални права и отговорности.

— Така е, защото ти винаги си поставял човешките права над онова, което е най-добро за обществото като цяло — посочи спокойно Бокамба.

Последва кратък период на турбуленция.

— Нямам какво да възразя на това — съгласи се Куин. — Но едва ли сме първата цивилизация, избрала подобен път.

— Сигурно си прав — отвърна Бокамба. — Това, което ме безпокои обаче, е циничният начин, по който Севернокоординационният съюз експлоатира подобни културни различия за собствена изгода.

Куин сбърчи вежди. Ето че пак се почваше: тази неизлечима мания на Бокамба, който вярваше, че Севернокоординационният съюз доминира и манипулира останалите членове на Общността. И друг път бяха спорили на тази тема, още по времето, когато Бокамба бе негов командир.

— Да разполагаш с някой готов пример подръка?

— Ами примерът лети точно пред теб — отвърна Бокамба. — Мечтателката и Хитрушата, заедно с Ястреба и неговия навигатор — Експерт. И двамата знаем, че сред копърхед жените са истинска рядкост. А тук имаме цели три, които скоро ще се отправят към вражеска територия. Не си ли се питал защо?

Отпред изникна плътен облак и бързо погълна атакуващите сили. Куин примижа, усили наблюдателните системи на корвина и се гмурна

след останалите.

— Мисля, че са ги взели заради пълното окомплектоване на екипажите.

— Какво, не са могли да изискат два корвина от отбранителния гарнизон на Земята? — изсумтя Бокамба. — Знаеш, че не е така. Тези жени са назначени в „Графалгар“ съвсем преднамерено.

— Клипер, получих изображение на Цел три — обади се Дазлър, вторият пилот на Паладин. — Засичам три високи сгради и дванадесет летящи машини.

Предаденото чрез майндлинк изображение се насложи върху купола на корвина.

— Прието — отвърна Клипер. — Наш ред е, копърхед.

Групата изви към обозначената зона. Превключил датчиците на максимален обсег, Куин набързо огледа района. Засега не виждаше противникови единици, но не се съмняваше, че ги очакват.

— И защо според теб са били назначени? — продължи той разговора с Бокамба.

— Искам да разбереш, че това са само мои лични възгледи — обади се вторият пилот. — Засега не разполагам с никакви доказателства. Но съм дълбоко убеден, че Миротворческото командване е решило да ги превърне в жертвени агнета. Самата идея, че сме изгубили няколко храбри жени в бой със зхиррзхианците, е достатъчна да предизвика всеобщ гняв и чувството за вина сред всички нации и държави, членуващи в Общността.

Стомахът на Куин се сви.

— Това ми изглежда доста жестоко.

— Ами че то си е жестоко — съгласи се Бокамба. — Но войната по принцип е жестока. Напоследък си имал възможност, покрай лорд Кавана, да се докоснеш до голямата политика. Нима се съмняваш, че в Севкоордския парламент са способни на подобна жестокост?

Куин прехапа устни.

— Ами...

— До всички копърхед, говори Швайгофър — прекъсна ги командирът на изстребителите. — Приключваме занятието, повтарям: приключваме занятието. Всички изстребителите да се върнат незабавно на „Пеликан“.

— Прието — отекна гласът на Самурай. — Всички копърхед, обратен завой и преформиране на групите. Действайте.

Куин стръмно издигна корвина, като подаде допълнителна тяга от задните двигатели. Зад гърба му Бокамба превключи интеркома на обща връзка.

— Командир Швайгофър, тук Бокамба. Това част от занятието ли е?

— Не, Бокамба — чу се напрегнатият глас на Швайгофър. — Искам да се приберете колкото се може по-бързо. Давайте, момчета.

„Пеликан“ беше горивоносач от клас „Арктур“, използван през последните три дни на тренировки от Швайгофър и групата му като оперативна база. Куин приземи корвина на определеното му място, до изтребителя на Клипер, и само след три минути вече бе на мостика на „Пеликан“. Самурай и останалите членове на „Капа 2“ вече се бяха скупчили около Швайгофър, но Мечтателката и нейните хора тъкмо пристигаха. Капитан Ирдани, командирът на „Пеликан“, беше в наблюдателната станция и разговаряше доста оживено с един от офицерите.

— Копърхед, получихме сведения за местонахождението на противника — обяви без встъпление Швайгофър. — Засега са доста далече от нас — почти на границата на нашите килватерни датчици, — но няма никакво съмнение, че са там. По непотвърдени данни става въпрос за единадесет зхиррзхиански кораба, чиито вектори сочат, че целта им е Формби.

Из стаята се разнесе ропот.

— Какво, по дяволите, ще търсят на Формби? — попита Клипер.

— Може би не им се ще да си имат работа с миротворците — подметна Хитруша. — И сега си търсят някой, който да не се зъби толкова.

— Или някой, с когото да сключат съюз — подметна начумерено Самурай. — Йикроманците от години чакат подобна възможност да ни го върнат.

— Може и да си прав — намеси се Швайгофър. — Доколкото ми е известно, всички Миротворчески сили са били изтеглени от йикроманското космическо пространство. Чудесен момент да се спогодят.

— Някакви вести от комодор Монтгомъри? — попита Бокамба.

Швайгофър поклати глава.

— Флотът вече е потеглил насам. Надявам се скоро да пристигнат.

— Командир Швайгофър? — намеси се Ирдани. — „Вълчата глутница“ ще навлезе всеки момент в системата.

— Разбрано, сър — рече Швайгофър и се отдръпна встрани.

— Включете ги на главния монитор — нареди Ирдани и зае току-що освободеното място.

Изображението застина недалеч от мястото в космоса, където според офицера от наблюдателната станция би трябвало да се появи „Вълчата глутница“. До Куин седна някой, той се обърна и видя, че е Мечтателката.

— Не зная какво мислиш, Маестро — каза тя с дрезгав глас, без да сваля поглед от монитора, — но според мен тази идея с „Вълчата глутница“ е голяма глупост.

— Според мен пък — обади се Бокамба — това е идеалното решение срещу разпръскването на корабите. Не можеш да осъществиш успешна светкавична атака, когато микросекундни разлики във времето на материализиране в системата и векторите могат да разсеят флотата на хиляди километри из космоса.

— О, съгласна съм с това. Исках само да кажа, че „Вълча глутница“ не е решение на този проблем.

В този момент на екрана нещо трепна.

— „Вълчата глутница“ пристигна — промърмори някой.

Куин вдигна поглед към монитора. Към дългата и широка много километри метално-композитна рамка, в която блещукаха точки. Или по-скоро цяла колекция от гигантски прозоречни рамки, подредени една до друга в необяснима, нямаща нищо общо с военната флотилия структура.

Подобно на голямо задружно ято, четирнадесетте кораба от „Трафалгар“ се носеха в една от тези рамки. Мечтателката смяташе идеята за глупава, но ето че те се бяха появили заедно.

— Сигнализирайте на „Трафалгар“ — нареди Ирдани на комуникационния офицер. — Не отделяйте флотата от „Вълча глутница“. Повтарям: не отделяйте флотата от „Вълча глутница“.

Куин гледаше причудливото явление, изпълващо екрана, и се питаше дали съобщението ще стигне до Монтгомъри, преди корабите

да започнат да разкачват свързващите ги въжета и да се измъкват извън рамката. До този момент почти всяка подобна процедура на разкачване бе съпътствана с дребни проблеми и неудачи, които караха Монтгомъри да не бърза с разделянето, докато не бъдат предотвратени всички технически трудности. Куин се надяваше, че поне днес това няма да се случи...

— „Пеликан“, говори Монтгомъри — прокълнтя гласът на комодора от говорителя на мостика. — Швайгофър?

— Тук съм, комодор — докладва Швайгофър. — Хората на капитан Ирдани току-що уловиха килватерни сигнали от зхиррзхиански флот.

Последва продължителна пауза.

— Прието — разнесе се гласът на Монтгомъри. — Установихме, че вероятната им цел е Формби.

— Такива са и нашите сведения, сър — каза Швайгофър. — Реших, че ще искате да го знаете, преди да отделите флотата от „Вълча глутница“. В случай, че решите да се телепортирате отново.

— Така и ще направя — потвърди Монтгомъри. — Капитан Ирдани?

— Да, сър?

— Кога най-скоро можете да докарате „Пеликан“ в гнездото му във „Вълча глутница“? — попита Монтгомъри. — Не, оставете — ще изгубим твърде много време. Швайгофър, вкарайте хората си в изтребителите и поемайте насам. Напускаме системата след петнайсет минути.

— Слушам, сър — отвърна Швайгофър и изгледа присъстващите. — Знаете какво трябва да се прави, копърхед. Действайте.

Само след дванайсет минути и половина Куин вече бе прибрал своя корвин в силоза на „Трафалгар“. Точно две минути и половина покъсно корпусът на „Трафалгар“ се разтърси и цялата „Вълча глутница“ се телепортира.

След пет минути, докато двамата с Бокамба вървяха към дневната, го повикаха за доклад на мостика.

Останалите командири на изтребители бяха вече там, както тези от „Ексхед“ и „Адамант“, така и тримата командири на трафалгарския контингент, всички подредени в полукръг около Монтгомъри,

Швайгофър и Джърмейн. Когато Куин влезе, Джърмейн вдигна глава и му даде знак да спре. Куин кимна и се отдръпна, докато персоналът изпълняваше стандартната следтелепортационна процедура; чудеше се за какво ли го е повикал Монтгомъри.

Срещата приключи пет минути по-късно и докато командирите на изтребители напускаха мостика, Джърмейн му даде знак да се приближи.

— Лейтенант Куин — поде Монтгомъри. — Радвам се, че сте с нас. Трябва да ви попитам нещо и очаквам искрен и пряк отговор.

— Разбира се, сър — рече Куин.

— Имам предвид наистина пряк отговор — повтори Монтгомъри, впил поглед в лицето на Куин. — Не ме интересува какво може да ви е казал някой друг. Не искам да чувам за никакви официални и тайни предписания, за личната ви чест или за Всемогъщия. Искам само истината.

Другите двама офицери го гледаха, без да мигнат. В израженията им нямаше нито вражда, нито дружелюбие.

— Разбрах ви, сър — рече Куин.

— Добре. — Монтгомъри направи пауза. — Няколко години сте били в тясно сътрудничество с лорд Стюарт Кавана. Това, което искам да ви попитам, е — все още ли той е свързан с политиката на Севернокоординционния съюз? И по-точно: имал ли е някакво дипломатическо назначение от страна на Севкоордския парламент или Миротворческото командване?

Това бе последният въпрос, който Куин би очаквал.

— Сър, доколкото ми е известно, в момента лорд Кавана действа само като частно лице.

— Ясно. — Монтгомъри не сваляше поглед от него. — И сте напълно сигурен, че не поддържа никакви връзки с правителството?

— Не, сър, не мога да бъда сигурен в това — отвърна Куин и почувства, че започва да се изпотява. За какво беше всичко това? — Лорд Кавана не споделя с мен всички свои дейности.

— Но въпреки това ви избра да ръководите спасителната операция на неговия син — упорстваше Монтгомъри.

— В действителност, сър, аз сам предложих услугите си. Мога ли да попитам какво общо има всичко това с мен?

— Нищо конкретно, лейтенант — отвърна Монтгомъри — Само дето ни предстои да се отклоним от предварително начертания маршрут и бихме искали да знаем какво може да ни очаква на Формби — най-вече от страна на йикроманците. Дали да ги третираме като жертви, като потенциални врагове, или като... — той се намръщи — наши съюзници.

Съюзници? Йикроманците?

— Не зная, сър — рече Куин.

— Комодор — намеси се Джърмейн, — дали да не му покажем комюникето?

— Май ще е най-добре — съгласи се неохотно Монтгомъри, пресегна се и вдигна една карта, върху която се виждаше гербът на Миротворческото командване. — Лейтенант, надявам се, давате си сметка, че става въпрос за поверителна информация?

— Да, сър.

— Чудесно. — Монтгомъри включи една от страниците на картата и му я подаде. Беше строго секретно съобщение, изпратено от Едо преди десет дни и адресирано до всички висши миротворчески офицери, чиито сили бяха разположени в периметър от трийсет светлинни години около йикроманското космическо пространство. В него се описваше новото съглашение за превъоръжаване между Миротворческото командване и Йикрома.

— Както виждате — продължи Монтгомъри, — името на лорд Кавана се споменава два пъти — в гаранцията за йикроманските намерения и в заявлението на Миротворческото командване. Въпросът е дали това са напълно оторизирани документи, или става дума за нещо друго.

— Като например част от някой частен бизнес план на лорд Кавана — добави Джърмейн. — Или за нещо, с което йикроманците са се сдобили под натиск.

Куин прегледа отново текста.

— Доколкото виждам, отдолу се мъдри и подписът на един високопоставен офицер от Военното разузнаване — посочи той.

— За съжаление споменатият офицер не е идентифициран — изръмжа Монтгомъри. — Доколкото разбрах, направено е от съображения за сигурност, но това ме поставя пред необходимостта да

приема съюзничеството на йикроманците на голо доверие. Кое то никак не ми се нрави.

На езика на Куин бе да отвърне, че това е начинът, по който той и всички останали офицери приемат заповедите на своите началници, но той успя да издържи на изкушението.

— Вътре приложени ли са копията на оригиналните документи?
— попита вместо това.

— Да — отвърна Монтгомъри — Но и там името на офицера от разузнаването е изтрито.

— Мога ли да ги видя?

Монтгомъри сбърчи вежди.

— Защо?

— Ще се опитам да определя дали подписът на лорд Кавана е изтръгнат чрез принуда.

Комодорът погледна Джърмейн, който вдигна едва забележимо рамене.

— Това ще е доста сериозно нарушение на военните разпоредби — рече Монтгомъри и взе картата от Куин. — Но след като сме стигнали дотук, предполагам, че вече няма значение. — Той превключи картата на ново положение и му я върна.

Куин изгуби почти пет минути да прелиства трите страници изписан с трудно разгадаеми юридически термини текст, но след като свърши, вече бе напълно убеден.

— Комодор, лорд Кавана не е бил принуждаван да подпише този документ — обърна се той към Монтгомъри. — Дори и да е имало някакво намерение за измама от страна на йикроманците, той не е бил осведомен за него. Доколкото мога да определя, и двата документа са подписани съвсем доброволно.

— Изумително — промърмори Джърмейн. — Нима е толкова лесно да се определи?

— Да — увери го Куин. — Има предварително уговорени знаци, които лорд Кавана би оставил, ако е бил принуден със сила или други средства да подпише какъвто и да било документ. Някои особености на изразяването, ключови думи — такива неща. — Той кимна към електронната карта. — Тук всички знаци са правилни.

— Разбирам — рече Монтгомъри и с неохота откъсна поглед от картата. — В такъв случай решението е взето. Отиваме като съюзници,

докато не получим противоположни сигнали. Благодаря ви, лейтенант — свободен сте. — Той се обърна към Джърмейн.

— Само още нещо, комодор, ако ми позволите — спря го Куин. — Доколкото разбрах, моят навигатор още не е пристигнал.

Монтгомъри погледна Швайгофър и вдигна въпросително вежди.

— Така е, сър — потвърди командирът на изстребителите. — Трябваше да е тук преди два дни, но още го няма. Не зная какво може да му се е случило.

— Кой знае къде са тикнали заповедта — изсумтя Монтгомъри. — Лейтенант, това обаче означава, че ще трябва да си останете на топло.

Куин направи недоволна гримаса.

— С цялото ми уважение, комодор, категорично отказвам. Не искам да прозвучи нескромно, но ще имате нужда от уменията ми, когато се изправите срещу единадесет зхиррзхиански бойни кораба.

— Ще имаме нужда от целия Осми флот — поправи го сухо Монтгомъри — Но ще трябва да се справим без него.

— Знаете правилата, лейтенант — намеси се Швайгофър. — Не разполагаме с никакви свободни копърхед, а не можете да летите без навигатор. Никакви изключения.

— Познавам добре правилата, сър — потвърди Куин. — Но в този случай...

— Свободен сте, лейтенант — прекъсна го рязко Джърмейн. — Върнете се в каютата си.

Куин не помръдна.

— Комодор, ще са ви нужни всички сили и средства, с които разполагате — не отстъпваше той. — Освен това на борда има свободен пилот.

Джърмейн вдигна ръка към охраната на изхода.

— Ще трябва да ви изкарат насила...

— Успокой се, Том — прекъсна го меко Монтгомъри — Лейтенант, предполагам, че наемките за тактически координатор Бокамба?

— Резервен командир на крило Бокамба, сър — поправи го Куин. — Той може да лети с мен.

— Бокамба напусна действителна служба преди пет години — припомни му Швайгофър. — Пенсионира се по съвсем заслужени

причини. Освен това той е водещ пилот, а не втори.

— Но може да се справи с работата — настоя Куин. — Сигурен съм, че ще се радва да се качи отново в кабината.

— Не в това е въпросът — рече Монтгомъри — Едно е да се използват силите и средствата, друго — да се пропиляват.

— Няма да ги пилеете, сър — увери го Куин, поколеба се и добави: — Моля ви.

Монтгомъри втренчи за миг поглед в него. После въздъхна и поклати глава.

— Командир Швайгофър, предайте на тактически координатор Бокамба, че го назначавам за навигатор.

Швайгофър се покашля смутено.

— Сър, ще позволите ли да ви припомня причината, заради която Бокамба напусна действителна служба...

— Причината ми е добре известна, командире — прекъсна го Монтгомъри. — Известна ми е също така и репутацията като пилот на лейтенант Куин. Той е прав: не можем да си позволим да го оставим на резервната скамейка. Съобщете на тактически координатор Бокамба за новото назначение. — Той погледна Куин. — А вие, лейтенант, напуснете най-сетне мостика. Незабавно.

— Слушам, сър! — Куин се изпъна. — Благодаря ви, комодор.

Горната устна на Монтгомъри трепна.

— Ще ми благодарите, когато двамата с Бокамба се приберете здрави и читави — отвърна той тихо. — Не преди това.

20.

„Направо не е за вярване“ — помисли си Арик в първата секунда. Невероятно наистина. Наподобяваше умопомрачително изделие на налудничав дизайнер от някоя крупнобюджетна продукция, решил да не се съобразява с никакви представи за мащаби или закони на физиката. Така, както се появи от нищото, сред святкащите лазерни оръдия и експлодиращи ракети, то приличаше по-скоро на кошмарно видение или персонаж от древните митове: гигантски Летящ холандец, раздут до размерите на древногръцките титани, с намек за нордическите валкирии. Такова нещо просто не можеше да съществува.

Ала въпреки това беше там, приближаваше се от своята точка на телепортиране в системата и на неговия фон бойните кораби на завоевателите приличаха на играчки. На всичко отгоре сгъшени сред крехките на пръв поглед, долепени една до друга метални рамки — приковани като някаква гротескна изложба на пеперуди — върху повърхността му бяха накацали корабите на почти целия Миротворчески флот.

И този флот вече показваше първите признаци на пробуждане...

— Направо не мога да повярвам — прошепна Чо Минг.

— Какво е това, за Бога?

— Не питай мен — отвърна Дашка. — Готов съм да се обзаложа обаче, че има нещо общо с онзи „вълчи“ проект, който се мярка из докладите на разузнавателната служба от пет-шест месеца. Почакайте да засека идентификационните сигнали на нашите гости — първо на най-големия.

Зад гърба на Арик се разнесе ново трескаво тракане.

— Казва се „Трафалгар“ — обади се Чо Минг. — Щурмови преносвач от клас „Ригел“. Придружават го още тринадесет кораба. Момент — долових слаба експлозия откъм десния борд на „Трафалгар“. Изглежда, взривиха въжетата, с които са скачени за рамката.

— Какво правят зхиррзхианците?

— Засега нищо — отвърна Чо Минг. — Сигурно още не са се освестили от уплахата.

— Де да беше така — засмя се Дашка и посочи екрана. — Вижте, появиха се отблясъци.

— Да — „Графалгар“ изстрелва своите изстребители.

— Бойна готовност до всички кораби! — кресна Върховен командир Прм-жевев, загледан със смесица от възхищение и ужас в грамадния космически кораб, който се бе появил неочаквано в самия тил на зхиррзхианските сили. Огромен, вдъхващ страх, с колосални размери, като че изваден от някоя антична легенда.

Старейшината, когото бе пратил да докладва във Военното командване, се появи след миг.

— Говорител Цвв-панав: „Това е клопка! — цитира той. — Точно както ви предупреждавах“. — В гласа му се долавяше гневът на говорителя. Още преди Прм-жевев да успее да отговори, до него застана още един старейшина.

— Върховният вожд: „Изглежда, наистина е клопка — рече той, но за разлика от Цвв-панав, гласът му бе съвсем спокоен. — Ще се справите ли?“

— Върховни командири, започнаха да изстрелват изстребителите си — докладва един от войниците.

Едва сега Върховният командир сякаш се отърси от първоначалното си вцепенение.

— Разбрано — рече той и се усмихна криво. Това чудовище не бе нищо повече от военна машина, а той знаеше добре как да се справя с военни машини: — До всички кораби: атакувайте и се отбранявайте според обстановката.

Този път изчезнаха наведнъж няколко старейшини.

— До Върховния вожд: Ще направя всичко, на което съм способен. До говорителя на Дхаа'рр... — Той погледна мониторите и огнените опашки, които маркираха посоката, в която се носеха изстребителите на хората-завоеватели. Цвв-панав, разбира се, беше прав за клопката и без никакво съмнение в момента използваше предвидливостта си, за да затвърди политическата си позиция. Прм-

жевев обаче не виждаше никакъв смисъл да го подкрепя. — До говорителя на Дхаа'рр: без отговор.

— Проверката на системите приключи — докладва отсечено Бокамба от креслото си зад Куин.

— Прието — рече Куин, докато се нагласяваше в седалката. Очакваше, че всеки миг ще дадат сигнал за стартиране.

Ако, разбира се, имаше с кого да се бият. Зхиррзхианците разполагаха с половинчасова преднина и спокойно биха могли да довършат пъкленото си дело още преди пристигането им.

В този момент пред очите му трепна ново изображение, предавано чрез майндлинк и насложено върху обгорената стартова тръба зад прозрачния купол на корвина. Изображение, което, изглежда, се подаваше от външните камери на „Графалгар“.

Наистина имаше с кого да се бият.

— Засякох пет зхиррзхиански кораба — обади се Бокамба. — Не, вече са десет, други пет се приближават откъм пределите на системата. Векторите им сочат към нас — вероятно снижават скорост.

— Някой тук здравата им се е опънал — подметна Куин, докато изтегляше векторната карта и идентификационната програма. Малките кораби, които щъкаха около зхиррзхианските бойни кораби — и биваха възпламенявани методично — се оказаха йикромански товарни съдове, пътнически совалки, астероидни рудокопачи и конструирани при нулева гравитация дреднаути. Храбри, глупави или доведени до отчаяние, йикроманците се хвърляха безогледно срещу косящия огън на завоевателите.

И нищо чудно, че губеха сражението.

— Започва се, копърхед — разнесе се гласът на Швайгофър в ухото на Куин. — Преминете на режим X и стартирайте, когато сте готови. Желая ви успех.

Последните думи на Швайгофър бяха погълнати от шума на ревящи двигатели от съседните стартови тръби. Куин се облегна назад и включи своя двигател, присъединявайки се към общата треска. Корвинът подскочи напред като изгладнял хищник и ускорението притисна Куин назад в противонатоварващите възглавници, докато

изтребителят се плъзгаше по свръхпроводимите магнитни водачи на тръбата.

— Маестро? — чу той през шума гласа на Бокамба. — Наредиха ни да преминем в режим X.

Режим X: пълна мисловна връзка между копърхед и техните изтребители. Моментът, от който Куин се боеше от самото начало.

— Маестро? — обади се отново Бокамба.

— Чувам те — извика му Куин. — Ей сега.

В този миг корвинът изскочи от тръбата и започна да се отдалечава с бясна скорост от „Графалгар“. Зад него се разпръснаха и останалите корвини. Най-страховитата сила, която Общността бе съумяла да събере, заемаше позиции.

Дошло бе време тези воители да покажат на какво са способни. Куин си пое дъх и включи своя майндлинк на режим X.

И изведнъж цялата вселена около него се промени.

Зрението му достигна обхват от 360 градуса и само кинетичният усет и опитът му подсказваха къде е напред. Тъмните приглушени полутонове на сцената пред него се превърнаха в истинска палитра от вибриращи цветове, корабите в обсега на оръжията му бяха оцветени в яркочервено, а тези отвъд него — в жълто, зелено и синьо за най-далечните.

Промени се и слухът му — гласовете на другите копърхед и командите вече не звучаха в ушите му, а се оформяха направо в главата му. Векторната карта, която бе повикал малко по-рано на екрана, се превърна в звуков сигнал, съставен от писукания и мелодични тонове, които го снабдяваха с пълна информация за всички кораби край него, както и за посоката на техните вектори спрямо неговия.

Беше се променил и той самият. Вече не беше Адам Куин, копърхед, пилотиращ тактически изтребител корвин. Той беше самият изтребител.

Кожата му бе облицовката на корпуса и усещаше топлината на дъхащите пламъци сопла и лекото триене с магнитосферата на Формби върху лицето и гърдите. Нюхът му бяха системните монитори на корвина, полъхващият бадемов аромат сочеше, че всички системи функционират нормално. Вкусът му бяха аварийните монитори и канеленият им дъх подсказваше, че засега корабът няма повреди. Дори стойката му — защото в своето странно, лишено от тяло умствено

изображение той се виждаше като заел позиция за бой — отразяваше данните от биологичните монитори, който следяха физиологичните константи на двамата пилоти. Усещаше се силен и готов да се сражава; индикаторите за съдържанието на кислород, захар и адреналин в кръвта му бяха замрели върху оптималните граници.

Но най-потискащото в тази необичайна и бърза метаморфоза бе, че в този нов свят той вече не е сам.

С него беше Бокамба и мислите и чувствата му се въртяха като вихри около тези на Куин. Той долавяше неговата готовност, усещаше вълнението му и дори възторга, може би заради тази последна възможност да лети като навигатор, да е част от копърхед, да върши онова, за което се е подготвял. Усещаше и някакво безпокойство — за това дали ще се справи с тази задача. Имаше и още нещо — някаква неясна загриженост заради умственото състояние на Куин, предизвикана от краткото му колебание, преди да премине към режим X, след като Швайгофър бе издал заповедта, и подсилено от причината, поради която навремето Куин бе напуснал копърхед. Клипер и останалите копърхед от „Омикрон 4“ също присъстваха, но на едно ниво под плоскостта, която обитаваха двамата с Бокамба, а по-надолу бяха разположени копърхед от „Капа 2“ и „Сигма 5“.

„Приветстваме ви, хора-миротворци“. Думите бяха приети първоначално като изображения и усещания и трябваше да измине цяла частица от секундата, преди да осъзнае, че са произнесени на йикромански и идват по линията за връзка с „Графалгар“. „Вашата помощ е наистина желана“.

„Целта ни е номер три“ — последва гласът на Клипер. Един от зхиррзхианските кораби, който сменяше оцветката си от зелен към жълт, премигна за кратко в червено, докато Клипер го маркираше. Миг по-късно той се появи и върху плана за нападение, според който Куин и Шрайк щяха да свият надясно, Паладин и Арлекин в обратна посока, а Клипер щеше да приеме върху себе си фронталната атака.

„Целете се в лазерните кули — продължи Клипер. — Опитайте се да ги обезвредите, преди да пристигнат ракетите откъм кораба. Вторите пилоти да следят за пробойни по корпуса, които да бъдат използвани“.

Бокамба и останалите трима навигатори потвърдиха, че са приели съобщенията. Целта вече трайно се бе оцветила в червено и

докато завиваше в указаната посока, Куин забеляза, че различава съвсем ясно предния ѝ край, докато опашката тъне в мрак.

„Сигурно защото завива към нас“ — потвърди наблюденията му Бокамба. По краищата на хексагоните изникна група оранжеви диаманти. „Лазерните кули“ — идентифицира ги Бокамба. Очевидно зхиррзхианците изчакваха, докато навлязат в обсега им.

„Радваме се, че пристигнахме навреме, за да ви подкрепим. — Това беше комодор Монтгомъри; говореше на йикромански. — Какво можете да ни съобщите за противника?“

Клипер подаде сигнал за начало и в същия миг Куин изви корвина остро надясно. Усети как инерционната сила изтласква кръвта от мозъка му. Един от оранжевите диаманти изведнъж блесна и той се наведе рефлексивно — в същия миг надолу се спусна и корвинът, пропускайки над себе си бялата векторна линия на лазерния изстрел. За миг усети топлина върху лявото си рамо, но бадемовият вкус не изчезна. Оранжевият кръст, който се показва върху лазерната кула, означаваше, че Бокамба я е прихванал, и докато извиваше корвина, Куин замахна с лявата си ръка във въображаемата стойка, която бе заел, изстрелвайки дълъг откос от петдесет и пет милиметрови снаряди срещу кулата. Корвинът прелетя съвсем близо до хексагона и той така и не успя да види дали има някакви поражения.

Последва нов блясък върху хексагона и още един лазерен импулс премина покрай него. И този път не ги уцелиха, но съвсем за малко. Топлината върху кожата бе по-силна, а бадемовият вкус се примеси с дъх на риган, когато йонизираните газове от лазерния изстрел обърсаха за миг задните датчици на корвина. Ригановият вкус бързо изчезна, а през това време Бокамба провери в ред ли са датчиците...

И в този момент някъде в дъното на съзнанието му изникнаха едновременно две изображения. Едното бе на ударения корвин на Самурай, а другото — на двамата копърхед, които бяха загинали.

„С последния изстрел успя да удариш кулата“ — информира го Бокамба.

С още една главозамайваща маневра Куин довърши маневрата. „Но дали оръдието е извадено от строя?“

„Няма да узнаем, докато не открие стрелба.“

Което означаваше, че това, което планираше Куин, можеше да се окаже крайно рисковано. Но със сигурност си заслужаваше.

Неутрализираха ли това оръдие, получаваха възможност да изстрелят една от своите ракети „Виджувис“ в отворието на кулата и да вкарат бойната ѝ глава зад непробиваемия корпус на зхиррзхианския кораб.

Но ако оръдието не бе извадено от строя, той щеше да се окаже най-лесната цел, получавана някога от противника.

Вече почти бе заел най-изгодната позиция за стрелба, приключвайки острия завой, след който щеше да излезе на правата срещу лазерната кула. Едно зелено кръгче замига пред очите му — съобщение от Бокамба, че ракетите са готови за изстрелване. Куин извъртя лекичко глава, премествайки кръстчето върху кулата...

„Маестро: сигнал от Швайгофър — отекна в главата му гласът на Клипер. — «Каскадия» се е заплела във «Вълчата глутница». Двамата с Шрайк напуснете строя и идете да ѝ помогнете“.

„Не сега“ — отвърна Куин. От дясната страна на дисплея се сипеха колонки от данни...

„Прието“ — потвърди Клипер. На едно ниво на съзнанието подолу той вече прехвърляше заповедта на Арлекин, а през това време корвинът на Куин почти бе излязъл на правата...

Той отново се преви, когато към него, се проточи лазерният импулс.

„Все още е активно“ — докладва Бокамба, сякаш Куин не знаеше. „Но изглежда, е с повредени лещи, защото има изпреварващ блясък от 0.74 секунди“.

Същевременно се появи графично изображение на последния изстрел със светлинната утечка, която бе засякъл Бокамба. Три четвърти секунда не бяха кой знае какво предупреждение, но трябваше да свършат работа. „Дръж го под око. Започваме“.

Той изви право към лазерната кула и в същия миг долови с периферните си сетива, че Савил избухва в пламъци и изчезва. Още един корвин бе напуснал сражението.

По-късно щеше да се отдаде на болката от загубата на другарите си. Но не сега. В този момент майндлинковата връзка надделяваше над всичко, потискайки всички чувства и мисли освен онези, които му бяха необходими, за да оцелее и да изпълни задачата.

Лазерната кула най-сетне бе в мерника. Във въображаемата си стойка той се приготви за удар с дясната ръка...

Концентриран върху целта, Куин пропусна напълно краткото проблясване от следващата лазерна кула, която се падаше вдясно на борда. Предупреждението на Бокамба го стресна, той изстреля ракетата и незабавно спусна носа на корвина надолу. Лазерният лъч прониза пространството над главата му...

И в същия миг целият му гръб бе обхванат от остра, пареща болка, а устата му се изпълни с острия вкус на ананасов сок и неприятния дъх на изгоряла филийка. Бяха засегнати задните стабилизатори, при това много лошо.

Той полагаше максимални усилия да овладее изстребителя; с част от съзнанието си усещаше как Бокамба отчаяно се опитва да вдъхне живот на засегнатите електронни прибори и да прехвърли цялата налична енергия към здравия двигател. Ракетата вече приближаваше отвора на кулата, носеше се с неистова скорост право към целта. Почти я стигна...

Съсредоточил цялото си внимание върху задъхващия се двигател, този път Бокамба не успя да засече изпреварващия сигнал. Но Куин успя и с прилив на адреналин, който му вдъхна нови сили, форсира машината докрай. Ето че почти се бе приближил до ръба на зхиррзхианския хексагон... ако можеше само да го прехвърли и да се озове от другата страна...

Още малко и щеше да успее. Но с един ударен двигател корвинът вече бе много по-бавен и неповратлив... и изведнъж под него блесна още един лазер, а някъде по-нататък ракетата се удари в нещо и избухна.

Отслабващата топлина в гърба му се смени с неприятно щипене в пищялите, придружено от острия дъх на риган и чесън. Един шрапнел от ракетата бе ударил долната част на корвина, бе поразил задните датчици и накрая бе проникнал в резервните енергийни клетки. Поне не беше засегнал двигателите. Куин успя да прекара корвина над хексагона, балансирайки с предните и странични двигатели, като същевременно се опитваше да разпредели вниманието си между зхиррзхианските лазерни кули и ремонтите работи на Бокамба.

„Маестро?“

„Всичко е наред, Клипер“ — увери го Куин.

„Прекратете атаката — нареди Клипер. — Идете да помогнете на Шрайк да освободи «Каскадия» от «Вълча глутница».“

Куин сбърчи вежди. Важна задача, а и Бокамба наистина се нуждаеше от почивка, докато възстанови корвина. Но го беше срам, че бе позволил да ги ударят почти в самото начало на битката.

„Прието“.

Той отново задейства маневрените двигатели и пое по спирала, отдалечавайки се от зхиррзхианския кораб. Пред и встрани от него рояк изстреляни от „Галилео“ ракети пресичаха косо неговия вектор и той прати кратък идентифициращ импулс, за да се предпази от евентуално прихващане. В далечината различаваше „Каскадия“, все още заплетена в част от рамката на „Вълча глутница“. Шрайк вече бе заел позиция отзад и се опитваше да я освободи с изстрели от лазерите си.

Бокамба преустанови за миг ремонтната си дейност и изтегли сензорна карта на „Каскадия“. Задните ѝ прикачващи челюсти бяха заплетени във въжетата и Куин се насочи към тази част на кораба.

Изведнъж пред погледа му изникна друга картина, подавана от Мечтателката чрез майндлинк. Четири малки съда се бяха появили от задните люкове на зхиррзхианския кораб, който тя и приятелките ѝ атакуваха, и игнорирайки напълно копърхед, се спускаха право надолу, към повърхността на планетата.

„Лазерни бомбардировачи — идентифицира ги Бокамба. — Въоръжени са с тежки лазери за блискообхватни атмосферни атаки. Зхиррзхианците ги използват при нападенията срещу Доркас, Масиф и Пасдофат“.

Кое то означаваше, че зхиррзхианците не са дошли тук само за да се разправят с орбиталната отбрана. Те наистина възнамеряваха да превземат Формби, или поне да причинят сериозни щети.

„Клипер?“

„Виждам ги, Маестро — отвърна Клипер. — Вече сигнализирахме на «Трафалгар» и очакваме нови заповеди. А ти приключвай с твоята задача“.

„Но те може би ще се нуждаят от помощ“ — протестира Бокамба.

Куин се намръщи. Последните думи бяха придружени от странен прилив на чувства. При това от страна на Бокамба.

„Изпълнявайте дадената заповед — повтори неотстъпчиво Клипер. — В момента «Каскадия» е като неподвижна мишена, а сражението се измества в нейна посока“.

„Прието“ — отвърна Куин. С друга част от съзнанието си долови, че Швайгофър нарежда на „Сигма 4“ да атакува зхиррзхианските лазерни бомбардировачи. Три изстребителя смениха едновременно посоките си, спуснаха се да преследват бомбардировачите и не след дълго оръдията им откриха яростен огън. Единият от бомбардировачите се залюля и после изригна в облак от метални отломки, които разклатиха и другите два. Фокусът на атаката се съсредоточи върху втория зхиррзхиански бомбардировач...

Бойният кораб, който бе останал зад тях, се извъртя лениво на една страна и откри залп с всичките си лазерни оръдия.

„Удариха ги!“ — извика някой и гласът му се понесе като тътен в съзнанието на Куин. Той полагаше отчаяни усилия да потуши хаоса от гласове и сигнали, които подаваха членовете на „Сигма 5“. За миг различи Ястреб и неговия навигатор, Експерт и техния „Кетбърд“, дори долови вкуса на двата разрушени двигателя и на пробойните в корпуса. Останалите машини бяха в малко по-добро състояние и дори бяха запазили част от огневата си мощ. Нямахше обаче никакъв признак от Казак и Пицен. Сигурно вече бяха мъртви.

Изглежда, Мечтателката и Хитрушата съвсем скоро щяха да споделят тяхната участ. — Куин се съсредоточи върху двете жени, като за миг си припомни кратката размяна на реплики в дневната на „Трафалгар“. Те първи бяха загърбили подозрителността и недоверието на останалите копърхед и го бяха заговорили.

А сега бяха попаднали в клопката на разнебитения корвин и бързо топящите се сигнали от борда сочеха, че и двете вероятно са в безсъзнание. Корвинът бе напълно разрушен и само майндлинкът и скафандрите им ги поддържаха живи.

Но и това нямаше да продължи дълго. Зхиррзхианският кораб щеше да се приближи и да открие огън по тях. Или пък гравитацията и въздушното триене щяха да обърнат носа на кораба им надолу и те щяха да полетят като огнено кълбо към планетната повърхност.

„Маестро, трябва да направим нещо. Трябва да направим нещо!“

Куин подскочи в седалката; по тялото му премина електрически шок. И този път в думите на Бокамба се долавяше силен емоционален

заряд. Толкова мощен, че почти можеше да преодолее емоционално-потискащия захват на майндлинка.

Куин не попита Бокамба какво поражда тези чувства. Не се и налагаше, откакто двамата бяха свързани с майндлинк. Мечтателката и Хитрушата бяха жени, а в културната матрица, която формираше душата на Бокамба, жените бяха уважавани, почитани и пазени. Без значение дали бяха безпомощни деца, или добре обучени пилоти.

Без никакво значение.

Куин, разбира се, би могъл да игнорира непроизнесената молба на Бокамба. Той беше първи пилот на корвина, разполагаше с абсолютната власт и нямаше никакъв начин Бокамба да му я отнеме. Освен това имаха заповед, която трябваше да спазват.

И той взе решение. „Пригответи се за атака“ — нареди на Бокамба, изви корвина встрани от „Каскадия“ и „Вълчата глутница“ и го насочи към безпомощния изстребител, към който се приближаваше зхиррзхианският кораб. Знаеше, че жестът му може да се окаже безсмислен, но бе сигурен, че не само възприема, но и напълно споделя гледната точка на Бокамба.

Всъщност най-важно от всичко бе, че Бокамба е негов приятел.

Оръдията на зхиррзхианския кораб блеснаха и изпратиха ослепително бяло сияние към групата изстребители, преследваща останалите лазерни бомбардировачи.

— Удариха ли ги? — извика Дашка над рамото му.

— Доста сериозно — изсумтя Чо Минг. — Единият изгоря на място, другите три са силно повредени.

Дашка поклати глава.

— Някой там не е внимавал достатъчно. Проклятие!

— Не можем ли да направим нещо? — попита обезпокоено Арик, загледан в ударените изстребители. Единият, изгубил напълно контрол, се носеше към горните слоеве на атмосферата.

— Какво например? — попита Дашка. — Да се хвърлим в атака и да свършим като тях?

Арик стисна безпомощно зъби. Така бе, разбира се, не можеха да направят нищо. Не и без да се разкрият пред зхиррзхианските кораби и да бъдат унищожени.

— Освен това не се налага — продължи Дашка, загледан в екрана. — Изглежда, някой друг ще им се притече на помощ.

И наистина — отдалечавайки се бързо от гигантската транспортна рамка, една белезникава дияра на изстребител се насочваше към ударения си събрат.

— Какво прави? — промърмори той.

— Може би ще се опита да отвлече вниманието на зхиррзхианците — предположи Дашка. — Но едва ли смята да измъкне онези нещастници изпод носа им.

— Каквото и да е намислил, решението е само негово — намеси се Чо Минг. — Ето, чуйте.

От говорителя върху пулта на Дашка бликна внезапна какофония от гласове и откъслечни фрази от разговори, уловени от подслушвателните устройства на техния кораб. Сред шумотевицата се издигна един глас, който Чо Минг улови и усили:

— ... незабавно. Повтарям: Маестро, върни се...

Гласът бе прекъснат от внезапната смяна на посоката на сигнала.

— Маестро — повтори Дашка и погледна намръщено Арик. — Това не е ли позивната на твоето приятелче Адам Куин?

— Да — промърмори Арик и изведнъж почувства, че му призлява. Щом Куин беше там, значи с него бяха Клипер и останалите от „Омикрон 4“. Хората, които бяха рискували живота и кариерата си, за да спасят брат му от завоевателите.

Сега вече това, което ставаше на екрана, не беше само вълнуващо представление. Там воюваха и гинеха негови приятели.

— Успокой се, Кавана — тихо рече Дашка. — Да не вземеш сега да започнеш да повръщаш? Куин е добър, знаеш го. Ще се справи.

— Зная — потвърди механично Арик. Но за момента не го вярваше.

Нова шокова вълна разтърси командно-мониторната зала — бе причинена от поредната ракета на хората-завоеватели, преодолела защитите на зхиррзхианския кораб, за да се вреже в корпуса му. Поредната шокова вълна, която щеше да разтърси оптроничните връзки, да нанесе поражения на течните конектори и да разхвърля войниците и техниците като парцалени кукли.

Стиснал с две ръце дръжките на креслото, Върховният командир Прм-жевев вече не се усмихваше.

— Кажи на корабния командир Дклл-кумвит, че не ме интересува още колко удара ще понесем. Искам той и „Повелителен“ да се съсредоточат изцяло върху въздушното нападение на планетата.

— Подчинявам се — отвърна старейшината и изчезна.

Прм-жевев насочи вниманието си към мониторите. Три от корабите на хората-завоеватели вече бяха обезвредени за стотината удара, откакто бе започнала битката, единият бе променен до неузнаваемост. Малките изстребители също бяха покосявани систематично, докато щъкаха между по-големите кораби, опитвайки се — не съвсем безуспешно — да изкарат от строя лазерните им оръдия. Отдавна бе изчезнала първоначалната му неохота да нападне зле въоръжените ййкромански пътнически кораби и сега флотата му ги изпепеляваше един по един в небето над планетата. По всичко личеше, че зхиррзхианците ще спечелят и тази битка.

Но в него се пробуждаха съмнения. Зад своите практически неразрушими корпуси, могъщите кораби се рушаха, превръщайки се в купчини безполезен метал. Вторичните ефекти на многобройните ракетни попадения бяха довели до изключването на повече лазерни оръдия, отколкото в директна битка, а с всяко ударено оръдие нарастваше и вероятността някоя от ракетите да проникне вътре. Сега вече надпреварата бе кой пръв ще повреди фините уреди на противника и дълбоко в себе си Прм-жевев подозираше, че зхиррзхианците ще я изгубят.

Но той не възнамеряваше да се оттегли. Още не. Не и докато съществуваше вероятност да надвие орбиталната защита и да унищожи този опорен център на хората-завоеватели. А ако имаха късмет, може би сред трофеите им щеше да се прибави страховитото им оръжие КИОРО.

Не можеше да отстъпи, докато над рамото му надничаха всички Върховни командири от осемнадесетте светове.

Появи се един старейшина.

— Съобщение от „Настоятелен“ — докладва той. — Корабният командир Дклл-кумвит съобщава за сериозни проблеми от страна на ййкроманските кораби и че системите му продължават да се изключват

от ударите на хората-завоеватели. Заяви, че не може да гарантира оцеляването на щурмовите съдове.

Прм-жевев изруга. Тези йикроманци бяха невероятни, с начина си да се хвърлят срещу смъртта, без да спечелят почти нищо. Какво, в името на осемнадесетте свята, защитаваха там долу?

— Разбрано — изръмжа той. — Съобщение за „Попечителство“: незабавно да се притекат на помощ на „Повелителен“. На всяка цена трябва да осигурят пробив на въздушните щурмовици.

— Подчинявам се — отвърна старейшината и изчезна.

— Рулевиат! — провикна се Прм-жевев през залата. — Промяна на курса: двайсет ъгъла надясно, двайсет — надолу. Свързочник: нареди нашите три въздушни щурмовици да се приготвят за старт по моя команда.

— Слушам.

Прм-жевев изруга отново, след което се загледа замислено в екраните. Там някъде, в на пръв поглед добре организираната защита на хората-завоеватели и йикроманците, трябваше да има някакъв отвор. Невидима засега дупка, неголяма, но достатъчна, за да прекара през нея щурмовите кораби.

В този момент зад гърба му се разнесе сподадено възклицание.

Той се извърна и видя, че отзад се поклаща един старейшина — лицето му бе изкривено от ужас. Прм-жевев отвори уста, за да поиска обяснение...

— Върховен командир Прм-жевев! — извика някой от войниците.

Прм-жевев се обърна към гласа. Един от войниците при редицата монитори сочеше с език екрана, на който се виждаше планетарният хоризонт.

Точно в средата на монитора...

Върховният командир изруга пак. Този път бе наистина ядосан.

Още един лазерен импулс прониза пространството край тях. Куин се изви настрани — този път закъсна — и част от задния борд се превърна в кипящ метал. Почувства го като остро парене по бедрото, към което след миг се прибави мирисът на прясно окосена трева.

„Удариха деснобордовия двигател — потвърди опасенията му Бокамба. — Няма начин да го поправим“.

А това означаваше, че дори ако оцелеят от битката, което бе твърде малко вероятно, нямаше да успеят да напуснат системата.

„Разбрах“ — потвърди Куин, като се опитваше да прикрие яда си. Районът около машината на Мечтателка се изпълваше със странни трептения, показващи, че навлизат в опасно плътни въздушни слоеве. Дори двамата с Бокамба да се доберяха дотам, без да се превърнат в облак пара, оставаше под въпрос дали ще успеят да се скачат с ударения изтребители да го изтеглят на безопасна дистанция.

Още един лазерен лъч. Куин се дръпна рефлексивно, но този път лъчът, изглежда, не бе насочен към тях — вместо това превърна в кълбо от лава един от йикроманските кораби, който летеше наблизо. Изглежда, зхиррзхианците бяха решили да съсредоточат атаката си върху тях.

Той сбърчи вежди — бе забравил да следи действията на йикроманците. А и сега не беше време за излишно маневриране...

Извика векторната карта и превключи на аудио-визуално изображение. Първото, което видя, бе високоскоростно повторение на последните пет минути, изтеглени от записващите устройства на корвина и „Трафалгар“. Сега вече забеляза, че някои от йикроманците атакуват зхиррзхианските кораби директно, като използват шрапнелни оръдия, ракети и нещо, което приличаше на бяла боя. Други стояха поназад, откъдето вероятно осъществяваха връзката между атакуващите и синхронизираха действията им.

Но по-голямата част бяха подложени на систематично унищожение от зхиррзхианците. И за първи път от началото на битката той се сети за причината.

Бяха приели ролята на смущаващ фактор, за да помогнат на миротворческите изтребители. Движейки се на групи между вълните изтребители и зхиррзхианските бойни кораби, те се опитваха да блокират или заглушат сензорите на противника и помагаша на корвините да се приближат в обхват за стрелба. Летяха точно пред фронта на ракетните рояци, спускаха се със самоубийствена решимост срещу лазерните им оръдия и поемаха върху себе си ответния огън, като позволяваха на ракетите да достигнат целите си.

Истински, самопожертвователен жив щит, който бяха разперили дори пред самотния корвин, поел на опасната спасителна мисия.

Куин включи комуникатора.

— Йикромански отбранителни сили — каза той, стреснат от силата на гласа си след относителната тишина на майндлинка. — Тук корвин три от „Омикрон Четири“.

Отговорът дойде незабавно.

— Говори Савази мей Ямсепк — каза някой на йикромански и майндлинкът преведе. — Какви са вашите заповеди?

— Искам да престанете да ме пазите и да се захванете с вашата работа — отвърна Куин, докато проследяваше с поглед зхиррзхианските лазерни бомбардировачи, които все още се приближаваха към горния атмосферен слой. Експерт бе успяла да извърши маневра с ударения си „Кетбърд“ и сега двамата с Ястреб ги преследваха, но с един действащ двигател усилията им бяха обречени на неуспех. Зад тях бе Кукър, но откосите от неговото оръдие летяха настрана. — Лазерните бомбардировачи ни се изплъзват.

Недалеч вдясно един зхиррзхиански кораб сякаш изведнъж забеляза съществуването на корвина и пространството около тях се изпълни с йонизирани частици от лазерните изстрели. Повечето ги подминаха, без да им причинят щети, но Куин бе принуден да се гмурне надолу и после рязко да набере височина. Един от изстрелите обаче удари предния от корабите на Савази и той избухна в ослепителна огнена топка.

— Ние си вършим работата — дойде спокойният отговор. — Не сме достатъчно бързи, за да ги стигнем. Сега пазим вас с надеждата вие да свършите останалото.

Куин изруга тихо и поиска късовременна екстраполация на векторната карта. Корвинът бе с унищожени задни двигатели, а лазерните бомбардировачи бяха набрали солидна преднина...

„Ще успеем — намеси се Бокамба. — Ако се спуснем право надолу и после извием рязко напред, ще им излезем на пресечен курс...“

Куин разгледа извитата пунктирана линия, която Бокамба бе начертал върху картата. Маневрата изглеждаше рискована и трудна, нещо като модифицирана версия на онази, която двамата с Арик Кавана бяха използвали при спасяването на Фелиан.

Само дето сега летяха на полуразрушен кораб, а небето край тях се озаряваше от блясъците на плътния вражески огън. Извършването на подобна маневра тук рискуваше загуба на контрол или навлизане в турбулентната част на атмосферата. Шансовете им едва ли надхвърляха и петдесет процента.

И освен това поемеха ли тази задача, обричаха Мечтателка и Хитруша на сигурна смърт.

Бокамба също го знаеше и за миг бе завладян от неувереност и чувство на вина. Но съвсем за кратко.

„Нямаме друг избор — заяви той с възвърнатата решителност. — Да го направим“.

„Добре“ — съгласи се Куин и се приготви за внезапната промяна на посоката.

И тогава, без никакво предупреждение, два синьо-бели лъча озариха планетарния хоризонт точно пред тях.

„Приближаващи се кораби!“ — опита се да го предупреди Бокамба. Върху картата се очертаха няколко нови вектора: двата кораба се носеха с невероятна скорост: следваха извивката на планетата и се плъзгаха ниско над горния слой на атмосферата. Според екстраполацията щяха да се включат в сражението най-много след пет минути, Куин превключи на максимално увеличение...

И дъхът му секна. С невъоръжено око двата кораба бяха само тъмни точки на фона на огнените пламъци, които изригваха от соплата им, но с оптическо усилване той вече можеше да различи трепкащите по корпусите им светлинни отражения и странно извитите форми на корпусите, които фосфоресцираха със зловецко сияние. Бяха като картинка от военноисторическа енциклопедия — изображение на нещо, което би трябвало отдавна вече да не съществува.

Йикромански крайцери от клас „Отмъстител“.

Куин включи комуникатора отново.

— Савази, тук трети от „Омикрон Четири“.

— Те идват — пристигна отговорът на йикроманеца, превеждан от майндлинка. В гласа не се долавяше радост, а по-скоро мрачното задоволство на някой, който смята, че е ударил часът на възмездието. — Сега ще видим.

Светлините на единия кораб угаснаха и от носа му бликнаха три тънки синкави лъча високоенергийни частици, насочени право към

зхиррзхианските бомбардировачи. В първия миг Куин реши, че изстрелите са неточни — лъчите навлязоха в атмосферата далеч пред лазерните бомбардировачи.

Ала синкавите линии продължаваха да пронизват атмосферата, разпалвайки кипящи огънове от йонизирани частици, които за секунди пробудиха и развихриха истински ураган.

Зхиррзхианските бомбардировачи попаднаха право в него. Стремглавото им спускане към планетарната повърхност бе преустановено от гигантски вълни свръхнагрят въздух, който ги залюшка във всички посоки. Преди да успеят да се съвземат, „отмъстителите“ стреляха отново и този път изстрелите преминаха покрай десните им бордове.

Носейки се като разярени зверове право към разгара на битката, двата кораба вече бяха извън обсега за трети изстрел, но това нямаше значение. Бяха забавили достатъчно спускането на бомбардировачите и Куин, който умееше да цени подходящия момент, благодарение на дружбата си с лорд Кавана, вече не се съмняваше, че шансовете им са се увеличили.

Беше насочил корвина във вертикално спускане още преди йикроманците да изстрелят втория си залп и сега усещаше парещите сигнали от триенето с разредената атмосфера. Докато бомбардировачите успеят да възстановят предишния си курс, той вече завършваше маневрата.

Само след секунди вече бе точно над тях.

— „Имаме една идея — цитира старейшината, заеквайки в желанието си да говори колкото се може по-бързо. — Но описанието не прилича на нито едно от тези на корабите на хората-завоеватели“.

— Това и без вас го знам — изсумтя Върховният командир Прм-жевев, загледан в белезникавите пламъчета, които се мяркаха около тях. Без съмнение това бяха йикроманци. При това въоръжени с нещо, за което не бе чувал никога. Нарочно го бяха запазили за решителния момент от битката. И защо?

Отговорът бе очевиден. Хората-завоеватели и техните йикромански съюзници не се бяха сепнали от на пръв поглед непробиваемите зхиррзхиански корпуси. Напротив — те, изглежда,

знаеха много добре какви поражения нанасят шокните вълни на техните ракети... и всичко, което бяха правили досега, имаше едничката цел да отслаби защитата им, за да могат тези кораби да се приближат.

Достатъчно, за да използват своите синелъчи оръжия. Неизвестни, непознати, невиждани досега оръжия.

КИОРО?

Нещо блесна на един от страничните монитори. Тежките въздушни щурмовици, чийто екипаж все още бе объркан от внезапната атака, бяха подложени на унищожителен огън от единствения изстребител, който ги преследваше. Нова партида добри воители, въздигнати преждевременно в старейшинство.

Появи се друг старейшина.

— „Върховен командир, аз съм говорител Цвв-панав — произнесе той. — Това там са същите машини на йикроманския боен флот, за които ни предупреждаваха мрачанците. Дръжте тази позиция и отблъснете удара“.

Прм-жевев премести ядно език. Насред вихъра на боя, когато губеше безценни войници и техници и самият той бе заплашен от старейшинство, говорителят Цвв-панав продължаваше да плещи досадните си политически речи.

— Няма да е толкова лесно, говорителю — отвърна той. — Ако това е същото оръжие, за което си мисля.

— „Не ставайте смешен — долетя надменният отговор на говорителя. — Запазете кураж, Върховен командир — сега не е време да се предавате“.

Прм-жевев шляпна гневно с език. Не беше време и да се изправят срещу КИОРО. Не точно сега, когато половината от флота бе в лошо състояние. Не и когато всичко ставаше според плана на хората-завоеватели.

Но как да нареди отстъпление? Особено след като нито един от старейшините, които щяха да го съдят, не беше в течение на информацията за КИОРО?

Появи се друг старейшина.

— „Върховен командир Прм-жевев, с вас говори Върховният вожд. Наредвам ви да започнете отстъпление“.

Зениците за дневно виждане на Прм-жевев се свиха от изненада. Какво, в името на осемнайсетте свята...

И тогава се сети. Върховният вожд бе прочел скритото между думите и разбираше много добре подозренията и страховете му. Като му нареждаше да отстъпи при позиция, която на пръв поглед изглеждаше победна, той поемаше върху себе си общественото презрение и политическите последствия от поражението.

Върху най-далечния монитор последният от лазерните бомбардировачи се превърна в пламъче и угасна... а заедно с него изчезна и причината за тяхното присъствие тук.

— Подчинявам се, Върховни вожде — каза той. След това пое дълбоко дъх и се обърна към скупчените около него старейшини. — Върховният командир Прм-жевев до всички кораби. Преустановете атаките и започнете отстъпление.

Лазерните бомбардировачи естествено забелязаха приближаващия се корвин, но нямаше какво да направят. Дори с един повреден двигател Куин бе много по-маневрен от тях и лесно можеше да избегне изстрелите им. Всичко приключи за не повече от минута. Веднага след това той изви машината нагоре и за първи път от момента на неочакваната поява на „отмъстителите“ насочи вниманието си към битката.

За да открие, че вече е приключила.

Облеци се учудено. Виждаше „Трафалгар“, сериозно пострадал, но все още в състояние да маневрира. Недалеч от него бяха двата „отмъстителя“, чиито сияещи корони сега бяха обърнати в противоположна посока — те се опитваха да забавят безумния си бяг.

Но зхиррзхианските кораби се бяха обърнали и се отдалечаваха от планетата. И само след секунди започнаха да се телепортират, напусайки системата.

„Какво става?“ — попита Бокамба, не по-малко изненадан от него.

„Не зная“ — отвърна Куин.

„Но те печелеха!“

„Видях“.

„Да оставим на Монтгомъри да се оправя с този въпрос. Трябва да се върнем при нашите момичета“.

„Да“.

Куин направи широк завой, като се оглеждаше за ударения корвин.

Когато го забеляза, той вече беше като размазано петънце, заобиколено от въздушни турбуленции. Като издължен метален метеор, спускащ се право надолу, към неизбежната смърт.

Той подаде максимална мощност на двигателите и усети как телата и на двамата се притискат в креслата. С нарастването на скоростта обшивката на корвина все повече се затопляше. Зад него Бокамба правеше истински чудеса, за да изстиска колкото се може повече мощност за двигателите, но и двамата си даваха сметка, че шансът да пристигнат навреме е почти нищожен...

За тяхна изненада недалеч от ударения корвин неочаквано изригна пламък от маневрен двигател. Някакъв призрачен кораб, едва забележим, заради обгърналия го нагорещен въздух, се приближаваше към обездвижената машина.

„Този кораб е със сензорни щитове — рече Бокамба и в гласа му се долови облекчение. — Трябва да е някой от разузнавателните катери на «Трафалгар».“

Призрачният кораб вече бе съвсем близо до изтребителя... двете турбулентни маси се смесиха...

И изведнъж схематичното изображение се промени — новопоявилият се кораб изви право нагоре, прибрал на борда си ранения корвин.

— Май си прав — каза Куин на глас и намали скоростта. Битката беше приключила, а заедно с нея и необходимостта да поддържат режим X. Той се освободи от майндлинка.

Ярките цветове, които го заобикаляха, изчезнаха в миг. Нямаше ги ароматите, усещанията и присъствията на останалите в ума му. Отново бе самичък сред една чужда и нехаеща за него вселена, вселена с приглушени и мрачни цветове.

Вселена, от която току-що бяха изчезнали няколко негови другари и колеги. Завинаги.

В продължение на един агонизиращ момент той се бореше със себе си — дали да остане така, или да се върне в режим X. Но дълбоко

в себе си знаеше какъв ще е крайният изход от тази борба. Режим X бе примамлив начин на съществуване, искряща вселена, където животът бе подреден и където липсваха емоционални удари, оставящи отпечатъка си върху душата. Но той не беше истинската реалност — още много отдавна Куин бе решил, че ще изживее живота си такъв, какъвто е.

И така, макар и с празнина в душата, той обърна корвина и последва спасителния кораб към разпиления из системата, сериозно пострадал флот. Почти съжаляваше, че не е един от тези, които се бяха простили с живота.

Чу се пронизително стържене на метал в метал, последвано от шумно затръшване на люка на предния товарен отсек.

— Прибрахме ги — заяви Чо Минг.

— Чудесно — каза Дашка и включи на задна тяга. — Е, Кавана, доволен ли си?

— Да — промърмори Арик. — Благодаря ви.

Дашка сви рамене.

— Никога не съм твърдял, че не искам да помогна. Държах само да се уверя, че няма да ми видят сметката, докато го правя.

Арик се засмя.

— Разбирам те напълно.

— И още как — рече Дашка. — Е, време е да се прибираме на „Трафалгар“. Имаме стока за тях. Освен това предполагам, че ни очаква дълъг разговор с комодор Монтгомъри.

21.

Докато Нзз-ооназ напредваше с описанието на битката, козината на Валойтаджа постепенно настръхваше — реакция, която изследователят намираще колкото за смущаваща, толкова и за разсейваща. Но ето че сега, внезапно, тя се бе пригладила напълно.

— С други думи — приключи мрачанецът — вие се провалили.

— Съжалявам — механично отвърна Нзз-ооназ, преди да осъзнае какво казва. Нямаше никакъв смисъл да се извинява на мрачанците. Всъщност ако някой дължеше някому извинения, това бяха тъкмо те. — Но ако трябва да се търси виновник, струва ми се, че ще се наложи да си поделим това бреме.

Валойтаджа сякаш потъна в мрачни мисли.

— Каква полза има от вина? — попита той и в гласа му се долови страх и болка. — Зхиррзхианците изпробваха сили и бяха сразени... и сега мрачанците обречени на изстребление от свои потисници.

— Това няма да се случи — намеси се Глл-боргив, като изплези език, за да подчертае думите си. — Няма да го позволим.

— Освен това както мрачанците, така и завоевателите без причина грешите дълбоко, ако смятате, че нашите сили са ни изневерили — добави със същата увереност Свв-селик.

— Ама вие наистина ли го вярвате? — пропищя с изтънял гласец Валойтаджа. — Вие, които били прогонени пред тях? Вие, които по свои собствени думи, изгубили своя решимост, когато се изправили срещу първа отбранителна линия на йикроманци?

— Ще си призная, че тази част и на мен не ми беше съвсем ясна — рече Нзз-ооназ. — Не можах да си обясня защо бяха изкарали срещу нас цивилни съдове...

— Йикроманци войнолюбив народ — изсъска Валойтаджа. — Казах ви го, и пак ще го кажа. Сред тях няма цивилни...

— Ако ми позволите да вметна — прекъсна го Нзз-ооназ и погледна към Свв-селик. Изглежда, беше време да се разбере кой е тук старшият. — Валойтаджа, информацията, с която ни снабдихте, по

никакъв начин не показваше, че там ще се изправим срещу йикроманци и завоеватели без причина. А също и за онези два йикромански бойни кораба.

— Зная — промърмори Валойтаджа. За един кратък миг гневът му се уталожил. Сега вече изглеждаше напълно безпомощен и сломен. — Тъкмо затова не виждам друг изход за мой народ освен пълно унищожение. Вселената изпълнена с неизвестности и щом зхиррзхианската сила и мощ не могат да издържат толкова лесно изпитание, как може надяваме се на помощта им, когато стане наистина трудно?

— Че кое ще е по-трудно от това? — попита Нзз-ооназ.

— Кое друго, ако не предложеното нападение срещу планета Земя? — попита Валойтаджа. — Това е сърцето на тяхно могъщество и влияние. И най-важното — там, без никакво съмнение, е скрито и сглобява се КИОРО.

С крайчеца на окото си Нзз-ооназ зърна щръкналите опашки на Свв-селик и Глл-боргив. Неговата също неволно сочеше право нагоре.

— Атаката срещу Земята не е просто поредното предизвикателство — каза той на Валойтаджа. — Както вашата, така и нашата информация сочи, че тази планета е защитена от могъщи оръжия. Като прибавим и техните свръхмощни детектори, вероятно ще разполагат с поне осемстотин стоудара преднина, преди появата на нашите бойни кораби.

— Има начин да заобиколим това — предложи ентузиазирано Валойтаджа. — Ние имаме такъв начин, стига само да съгласите да ни охранявате и помагате.

— Готови сме да изслушаме вашите идеи — каза Нзз-ооназ. — Но не точно сега.

Другите двама се размърдаха сконфузено. Нзз-ооназ знаеше какво искат от него — да се съгласи с онова, което искаше от тях мрачанецът. Ако не атакуваха скоро Земята, всичко можеше да бъде изгубено.

Но той имаше инструкции от Върховния вожд и бе твърдо решен да ги спазва.

— Трябва да изчакаме, докато Върховното командване прецени какви са пораженията от битката. Едва тогава ще имаме ясна представа с какво разполагаме и ще продължим нашата дискусия.

— Но това отнеме много време — възрази Валойтаджа. —
Време, което не можем си позволим да пропиляваме.

— За нас подобни преценки не са загуба на време — отвърна
решително Нзз-ооназ.

В продължение на няколко удара Валойтаджа местеше поглед по
лицето на тримата; в големите му влажни очи се четеше болка и
разочарование, което пробуди в душата на Нзз-ооназ чувство за вина.
Но той имаше стриктни инструкции и след като и Свв-селик и Глл-
боргив не казаха нищо, Валойтаджа въздъхна сломено.

— Щом бъде така — така да бъде — каза той обезверено. —
Мога ли поне помоля водачите ви извършат тази преценка с
максимална бързина?

— Така и ще направят — увери го Нзз-ооназ. — Не по-зле от вас
си даваме сметка за опасностите, които ни дебнат.

Мрачанецът се усмихна уморено.

— Съмнявам се, изследовател Нзз-ооназ. Искрено се съмнявам в
това.

И след тези думи се обърна и напусна заседателната зала.

— Изследовател Нзз-ооназ? — пошушна с тих гласец един
старейшина в ухото му. — На борда на „Затворена уста“ ви е
осигурена постоянна връзка.

Нзз-ооназ примлясна с език в знак на потвърждение.

— Ще трябва да се върна на кораба — заяви той на другите
двама. — Вие идете в стаята си — ще ви намеря там.

Един старейшина го очакваше в каютата на борда на „Затворена
уста“, където поддържаха връзката с Оакканв.

— Кой е отсреща? — попита Нзз-ооназ, след като затвори
вратата зад него. — Върховният вожд?

— Не — отговори мрачно старейшината. — Изследовател Трр-
гилаг.

Трр-гилаг? Нзз-ооназ се изненада.

— Отворете линията — нареди той. — Трр-гилаг, за мен е
приятна изненада.

Старейшината не помръдваше.

— Ще ми позволите ли да ви напомня, изследователю, че тази
мисия е с изключително висока степен на секретност — каза той

накрая. Нямаме право да разговаряте с никого освен с Върховния вожд и Военното командване.

— Това ми е добре известно. Но навремето Трр-гилаг бе член на тази изследователска група и аз все още го смятам за такъв. Освен това Върховният вожд му е дал разрешение да се обръща към мен. Моля, отворете линията.

— Подчинявам се — рече старейшината и изчезна. Върна се след няколко удара. — „За мен, също както и за Нзз-ооназ, как вървят разговорите с мрачанците?“

— Засега са доста интересни — отвърна Нзз-ооназ. — Но не мога да се похваля с никакъв напредък. Ти къде си сега? Мислех, че трябва да дойдеш с нас на Мра.

— „Имаше промяна в последния момент. Аз съм на Доркас с брат ми Трр-мезаз и Клнн-даван-а. Пратиха ни тук да изучаваме човешкия затворник и двамата мрачанци, които твърдят, че са посланици“.

— Радвам се да го чуя — рече Нзз-ооназ. — Боях се да не са те пратили в някоя глуха станция.

— „Ще останеш изненадан — дойде бързият отговор. — Всъщност давам си сметка, че въобще не бива да разговаряш с мен, така че ще бъда кратък. Случайно да е у теб метаболитната информация от двамата мрачанци, които докарахме на Оакканв от Базов свят дванадесет?“

— Тези, които ни предупредиха за хората-завоеватели, преди да умрат? — попита Нзз-ооназ. — Мисля, че да. Защо?

Докато старейшината се върне, той вече бе приготвил исканите данни.

— „Разполагам с някои базови метаболитни проучвания на двамата мрачанци, но нещо не си пасват. За съжаление нямам оригиналните изследвания, за да ги сравня“.

— Аз пък държа точно оригиналните изследвания. Прочети ми твоите данни, аз ще прочета моите и ще ги сравним.

— „Чудесно. И така: метаболитно потребление на кислород: 25.7 на удар...“

Отне им няколко стодара да сравнят всички данни. Когато приключиха, за Нзз-ооназ бе ясно, че проблемът не е в паметта на Трр-гилаг.

— Прав си, в това няма никаква логика — заключи той, загледан в успоредната колона цифри. — Сякаш тези двама мрачанци са от съвсем различни подвидове.

— „Ти си виждал доста повече мрачанци от мен. Възможно ли е?“

— Вероятно не — отвърна Нзз-ооназ. — Досега не съм срещал сведения за наличието на подвидове.

Той се намръщи и прегледа отново числата, докато старейшината отнасяше отговора. Във всичко това имаше някаква взаимовръзка — почти я усещаше. Но каква?

— „Има едно обяснение — дойде отговорът на Трр-гилаг, — но почти се колебае да го предложи. Току-що Клнн-даван-а каза, че различната метаболитна активност на мрачанците от техния базов свят може да се дължи на някакъв вид бавнодействаща отрова“.

Опашката на Нзз-ооназ щръкна. Ето го — онова, което не можеше да види допреди малко.

— Клнн-даван-а е гений — възкликна той и даде знак на старейшините да го последват в помещението за групови анализи. — Тя е абсолютно права. Не зная защо никой от нас не го е видял.

Докато старейшината се върне, той вече бе включил анализатора.

— „Готов съм да се обзаложа, че тъкмо по тази причина мрачанците не ти позволиха да направиш изследвания“.

— Прав си, но само наполовина — рече Нзз-ооназ, докато въвеждаше числата, които му бе дал Трр-гилаг. — Те се съгласиха да ги подложим на изследвания, но кой знае защо, това така и не стана.

— „Да, постарали са се да изглежда случайно. Знаеш ли, започват да ме побиват тръпки от тези другоземци“.

— Не си първият — изсумтя Нзз-ооназ. — Чакай, започнаха да излизат предварителните резултати. Прав си, става въпрос за интоксикация. Ако всички екстраполации са верни, началото на метаболитното отравяне е около едно пълно завъртане преди те да стигнат Базов свят дванадесет.

— „Кое е точно след като са били пленени от бойния кораб на Цакк’рр, струва ми се?“

— Точно така — потвърди Нзз-ооназ. — Не искам да кажа, че Цакк’рр има нещо общо с това.

Последва продължителна пауза, през която Трр-гилаг, макар и неохотно, стигна до същото неприятно заключение, до което вече бе достигнал и Нзз-ооназ.

— „Остава да смятаме, че мрачанците са се отровили сами. Но защо ще го правят?“

— За да постигнат резултата, който получиха — отвърна Нзз-ооназ. — Лежаха в кома почти през целия обратен път до Оакканв, свестиха се само колкото да предадат на Седалището на Върховния клан предупреждението за хората-завоеватели и после умряха. — Той се огледа, за да провери има ли и други в помещението. — Самопожертвали са се и така ни принудиха да пратим свой кораб чак тук.

— „Подозираш, че това е клопка, така ли? — дойде отговорът. — Че те са в съюз с човеците?“

— Не зная — Нзз-ооназ поклати език. — Възможно е, но според мен го правят по някаква своя си причина. Може би казват истината, когато говорят за човешкото потисничество, и смятат, че това е единственият начин да ни накарат да общуваме с тях.

— „Може би. И в двата случая по-добре да предупредим Военното командване и Върховния вожд“.

— Несъмнено. — Нзз-ооназ си погледна часовника. — Аз ще го направя — трябва да разговарям с Върховния след около двайсет стодара. Не се безпокой, не смятам, че те се доверяват на мрачанците. Не и след събитията на Формби.

Старейшината примлясна с език и предупреди:

— Не бива да споменавате за битката край Формби, изследовател Нзз-ооназ.

— Да, прав си. Изпрати всичко друго без последното изречение.

— Подчинявам се. — Старейшината склони глава и изчезна.

Върна се само след няколко удара.

— „Добре. Време е да те оставям да си вършиш работата, Нзз-ооназ. Благодаря за информацията“.

— Нищо работа — увери го Нзз-ооназ. — А аз искам да благодаря на Клинн-даван-а за прекрасното й хрумване.

„Ето това беше“, помисли си Нзз-ооназ — последният удар срещу предложението за внезапно нападение над Земята. Отсега нататък Военното командване, което и преди гледаше с неохота на това

предложение, без съмнение щеше да настоява за повече доказателства за добронамереността на мрачанците, преди да рискува корабите си в подобна операция.

Което може би щеше да ги спаси от втора клопка. Или да изплаши мрачанците и да ги накара да повикат на помощ хората-завоеватели, ако те наистина работеха за тях. А ако не беше така, да нанесе непоправими вреди на един потенциално полезен съюз.

Или пък да не направят нищо, освен да осигурят на хората-завоеватели така необходимото време, за да довършат сглобяването на КИОРО.

Нзз-ооназ се намръщи. Усещаше неприятен вкус под езика си. За щастие, нито едно от тези жизненоважни решения не трябваше да бъде взето от него. В този случай той изпълняваше само ролята на информатор.

Погледна отново часовника. Всъщност нямаше смисъл да изчаква уговореното време — случаят бе достатъчно важен, за да го представи незабавно на Върховното командване.

— Старейшина?

— Не — твърдо каза комодор Монтгомъри. — В никакъв случай.

— Сър, с цялото си уважение към вас, ще ви помоля да обмислите още веднъж решението си — заяви Дашка. Говореше тихо и почтително, но Монтгомъри не си позволи да бъде подведен: този човек бе арогантен и неотстъпчив, като всички свои колеги от военното разузнаване. — Това е може би единствената ни възможност да открием откъде е пристигнал този зхиррзхиански нападателен отряд.

Монтгомъри изсумтя.

— Повярвайте ми, господин Дашка, ние знаем съвсем точно откъде са дошли. Дори може би щяхме да успеем да върнем същия тип съобщение на един от техните светове. А сега, предполагам, нашето съобщение ще трябва да се забави.

— Исках да кажа, че това е нашият шанс да узнаем дали зхиррзхианците и мрачанците са се споразумели — продължи да настоява Дашка. — Случайно, или по друга причина, в момента те следват един вектор, който да ги държи извън обсега на

миротворческите тахионни детектори в тези два сектора. Ако позволим да излязат извън обсега им напълно, ще ги изгубим.

Един от мониторите трепна: най-сетне бе пристигнал докладът за състоянието на „Антилопа“.

— Вие си имате свой кораб, господин Дашка — припомни му Монтгомъри, докато преглеждаше доклада. — Не е най-добрият, но можеше и да е по-зле. Щом искате да преследвате зхиррзхианските кораби — това си е ваша работа.

— Имаме подобно намерение — призна Дашка. — Но преследването им е само половината от проблема. Не бива да забравяме, че става въпрос за цяла флотилия. Ще ми се да разполагам с малко повече огнева мощ, в случай че попадна право в гнездото на осите. А инак идеята ми е да скоча там, да се огледам и веднага да скоча обратно, преди да са ни разпердушили на атоми.

— Ами попитайте йикроманците — изръмжа Монтгомъри, без да откъсва поглед от екрана. Слава Богу, животоподдържащата система на „Антилопа“ функционираше нормално. Може би техниците щяха да успеят да прехвърлят повредената апаратура на „Галилео“, за да я ремонтират.

— О, не! — Дашка поклати глава. — Не вярвам на йикроманците.

Монтгомъри бавно се извърна към него.

— Вижте — поде той, като фиксира Дашка със стоманения си поглед. — Почти цялата сила, с която разполагах, беше унищожена. Унищожена — разбирате ли? Единственият кораб, който в момента е в състояние да изпълнява някакви задачи, е „Пеликан“, и само защото го оставихме в тренировъчната зона, когато се хвърлихме на тази нелепа спасителна мисия. Нямам никакво намерение да ви играя по свирката, нито ще позволя на някой от корабите си да тръгне с вас. — Той го посочи с пръст. — Нека също така ви припомня, че тъкмо вашите приятелчета от Севкоордското военно разузнаване подхвърлят оръжие на йикроманците. Щом не им вярвате, толкова по-странно е, че сключвате с тях разни договори и спогодби за въоръжаване.

— Комодор? — намеси се един свързочен офицер. — Има повикване за господин Дашка. Той тук ли е?

— Лейтенант — сопна се Монтгомъри, — тук не сме в личните покои на споменатия господин. Който и да го търси, може да почака.

— Слушам, сър — отвърна офицерът. — Аа... сър, става въпрос за Кливерес си Йятуур, Дванайсетия консул на Йикроманската йерархия. Тя би искала да разговаря с господин Дашка.

Монтгомъри метна на Дашка гневен поглед.

— Благодаря — изръмжа той, превключи канала и подкани Дашка да се приближи. — Както вече разбрахте, вас търсят.

Дашка застана до него и в същия миг на екрана се появи йикроманско лице.

— Си Йятуур, аз съм Дашка — заговори той. — Какво мога да направя за вас?

— (Току-що пристигна спешно съобщение от Гранпара) — отвърна Кливерес. — (Предполагам, че миротворческите сили са го засекли.)

Дашка погледна въпросително Монтгомъри. Комодорът само сви рамене. Беше твърде зает с други неща, за да следи трафика на спешните съобщения, но не изглеждаше изненадан.

— (В него се съдържа кодирано съобщение за вас) — продължи си Йятуур — (Искате ли да ви го изпратя?)

— Да, благодаря — каза Дашка, извади своята карта и я пхна в процепа на записващото устройство. — Можете да го пращате.

Устройството изписука и той извади картата.

— (Комодор лорд Монтгомъри) — продължи Кливерес, като извърна дългата си муцуна към офицера. — (Позволете да изразя нашата благодарност за самопожертвователната и навременна помощ, която ни оказахте в този труден момент. Йикроманската йерархия и йикроманският народ няма да ви забравят скоро.)

— За мен е чест — каза Монтгомъри и се поклони пред екрана, като отчаяно се опитваше да си припомни съответния протокол за разговор с йикромански лидери. — Ще ми позволите ли да добавя, че жертвите ни щяха да са много повече, ако не бяха самопожертвователните действия от страна на вашия народ? Ние на свой ред ви благодарим.

Кливерес също наведе глава.

— (В наша обща полза, комодор лорд Монтгомъри, е флотът ви да бъде ремонтиран и възстановен колкото се може по-скоро) — продължи тя. — (За тази цел ви предоставям всички наши ремонтни съоръжения. Дори ще ви помоля лично да се възползвате от тях.)

— Няма да е необходимо да ме молите два пъти — увери я Монтгомъри — Приемам и отново с хиляди благодарности. С ваше позволение ще превключа този канал на връзка с моя главен координатор за уточняване на подробностите.

— (Очаквам с нетърпение разговора с него) — рече Кливерес. — (Засега ви пожелавам всичко най-добро.)

Монтгомъри превключи връзката.

— Свържете я с капитан Джърмейн — извика той на офицера. — Съобщете му, че йикроманците са ни предложили съдействие.

— Слушам, сър.

Монтгомъри погледна към Дашка, който четеше, сбърчил вежди, от екрана на джобния си компютър.

— Ако това е всичко, тук имаме доста работа — подметна му той. — Надявам се, че ще бъдете така добър да напуснете моя кораб веднага щом презаредите с гориво. Не забравяйте да вземете с вас и Арик Кавана.

— Така и смятахме, комодор — отвърна Дашка, обърна екранчето и му го показа. — Но преди това — може би написаното тук ще ви се стори интересно.

Монтгомъри направи кисела физиономия, но взе компютъра и погледна съобщението. Някакъв старши офицер от разузнаването — Дашка се бе постарал да изтрие името му — се натъкнал на сведения за подготвяни две мрачански операции. Първата...

— Сигурно вече сте забелязали — намеси се Дашка, — че първата операция, „Мирначийм-хайийя-едно“ — започва днес. — Както предполагам знаете, „Мирначийм-хайийя“ означава „Завоеватели без причина“, а днес имахме честта да отбием една атака на завоевателите срещу Формби. Съвпадение?

Монтгомъри сви рамене.

— Защо точно Формби?

— Защото точно тук йикроманците подготвиха своя флот — отвърна Дашка. — Няма причина зхиррзхианците да са били в течение на този факт. Но затова пък знаем добре, че той е бил известен на мрачанците.

— Хм — изсумтя Монтгомъри, докато преглеждаше съобщението до края. Офицерът от разузнаването бе продължил за

Мра, за да събере допълнителни сведения. Бе взел със себе си и лорд Кавана.

— Лорд Кавана? — учуди се той и погледна Дашка. — И той ли е забъркан в тази история?

— Ще останете изненадан, ако знаете в колко истории е забъркан — отвърна навъсено Дашка. — Дори аз не съм в течение на всичките.

Монтгомъри кимна. Той също бе забелязал, че името на лорд Кавана все по-често изниква къде ли не. Цялата тази история му причиняваше постоянни главоболия.

Той замря, споходен от внезапно хрумване. Може би това бе шансът му да убие два заека с един куршум. Или поне да прогони единия за известно време.

— Знаете ли какво ще ви кажа — рече той на Дашка. — Не мога да ви отделя никой от големите си кораби, но бих могъл да ви предоставя един изстребител с пилот. Можете да го приберете в предния товарен отсек, където да бъде готов за старта, в случай че попаднете в затруднено положение. По-добре от нищо, нали?

Дашка прехапа устни.

— Май че да — призна той. — Е, добре, ще приема. Надявам се, че изстребителят ще е в добро състояние.

— Е, няма да е нов, но не и като някой от тези, които вече изтеглихме при нас. За съжаление няма да мога да ви дам и навигатор, сега имаме нужда от тях на борда.

— Поне пилотът ще бъде ли в съзнание? — подсмихна се Дашка.

— Не само в съзнание, но и в прекрасно здраве. Давам ви един от най-добрите си пилоти. Веднага ще се разпоредя и до няколко минути ще го имате в хангара.

— Добре, ще го очакваме — рече Дашка. — Мога ли да попитам как се казва?

— Разбира се — отвърна Монтгомъри. — Копърхед лейтенант Адам Куин. — Бивш — а вероятно и бъдещ — служител на лорд Стюарт Кавана.

Дашка поклати глава.

— Защо ли не съм изненадан?

Говорител Цвв-панав сръбна от купата с отлежало минсинкско вино и промърмори:

— Интересно. Кажете ми, изследовател Глл-боргив, все още ли му се доверявате?

Старейшината кимна и изчезна. Цвв-панав надигна отново купата, наслаждавайки се на деликатния аромат. Само след няколко удара дойде и отговорът.

— „Безусловно, говорител Цвв-панав — цитира старейшината думите на Глл-боргив. — Всичко, което Валойтаджа ни каза за Формби и йикроманците, се оказа абсолютно вярно“.

— С изключение на онази част за атаката на хората-завоеватели — посочи Цвв-панав. — Има ли да каже нещо по този въпрос?

Старейшината изчезна, а говорителят насочи вниманието си към материалите, които четеше. Нещата изглеждаха добре. Първите пет бойни кораба вече бяха заели позиция на по-малко от два тентарка от назначените им места за среща. Други шест бяха на почти същото разстояние зад тях, плюс още три от отряда, атакувал Формби, които по негова преценка бяха напълно боеспособни. Малко по-трудно щеше да е с резервните сили, но той възнамеряваше да ги изиска от флотите на колониалните светове...

Старейшината се върна.

— „Валойтаджа многократно ни е предупреждавал, че йикроманците са съюзници със завоевателите без причина. Не смятам, че пропускат да ни уведомят за наличието на крупни сили на противника недалеч от Формби е грешка на мрачанското разузнаване“.

„Май и ти твърде лесно се съгласяваш“ — помисли си Цвв-панав презрително. Но това сега нямаше значение. Той, говорителят Цвв-панав, бе единственият, който вземаше решения тук, а за разлика от глупаците, които общуваха с мрачанците, нямаше да позволи лесно да го измамат. Разбира се, мрачанците допускаха грешки. Навярно дори въобще не биваше да им се доверяват.

Но възможността бе твърде добра, за да я изпускат.

— А съобщи ли ти повече подробности за този предполагаем план да прекарат наши кораби незабелязано в космоса на хората-завоеватели?

Старейшината кимна и изчезна. „Да видим сега“ — рече си развълнувано Цвв-панав и се загледа в записващото устройство.

Резервни сили. Четири бойни кораба от отбранителния пояс на Дхаранв — без проблем, те вече бяха под командването на Дхаа'ррския съвет, който отговаряше пред него. Още три бойни кораба, с екипаж и командване от Дхаа'рр, бяха повикани от Етсиджи и Чигин.

Но трябваше да ги отклони, без Военното командване да забележи...

Старейшината се появи отново.

— „Изследовател Нзз-ооназ отказва да го послуша. Но аз самият проведох два поредни разговора с него. Той ми съобщи, че техниката е приложима и всъщност е подобна на техниката, използвана от противника при Формби. Осем до десет мрачански космически кораба ще бъдат прикрепени до всеки от зхиррзхианските бойни кораби и ще ги изтеглят на буксир през пространствения тунел. С изключени тунелни двигатели, нашите кораби няма да разпространяват подпространствените вълни, които завоевателите без причина използват, за да засичат приближаването им. Така ще предположат, че към тях се приближават само мрачански съдове“.

— Много добре — прошепна говорителят. Идеята беше примамлива. — Той все още ли смята, че може да ни гарантира пълна изненада?

— „Без никакво съмнение — дойде отговорът. — Всички кораби ще потеглят към Земята по различни вектори. По такъв начин няма да се получат скупчвания от много кораби, които да пробудят подозренията на противника“.

Цвв-панав се подсмихна цинично. Това би могло също така да спомогне за прикриване ролята на мрачанците в осъществяването на операцията. Сигурно продължаваха да се страхуват от отмъщението на хората-завоеватели. Но какво толкова? В края на краищата инстинктът за оцеляване е движеща сила при всички разумни същества. Щеше да му се стори много по-подозрително, ако Валойтаджа не бе предприел подобни мерки.

Освен това нали мрачанските кораби щяха да участват в нападението заедно със зхиррзхианските. След случилото се на Формби това бе нещо, на което той настояваше, дори и транспортният метод да не го изискваше.

— Много добре, изследовател Глл-боргив — заключи той. — Осведомете Валойтаджа, че въпреки провала при Формби нашето

лично съглашение остава в сила. Кланът Дхаа'рр ще им помогне при атаката срещу Земята. — Той вдигна пръст преди старейшината да успее да кимне. — И му припомнете, изследовател Гл-боргив — добави той навъсено, — че това е лична уговорка между вас и него. Никой друг не бива да научава за нея.

После махна на старейшината да тръгва и насочи вниманието си към записващото устройство. Чакаше го още много работа, но същината на план „Завоевател 2“, както го бяха кръстили мрачанците, бе готова. С четиринадесет бойни кораба в първата вълна и още поне десет във втората щяха да осигурят достатъчно огнева мощ, за да нанесат решителен удар право в сърцето на общия си противник.

И с тази победа щеше да се осъществи отдавна лелеяният му политически триумф над всички, които си позволяваха да се опълчват срещу него и клана Дхаа'рр. От най-обикновения старейшина до самия Върховен вожд.

Нека страхливците от Военното командване си ближат раните и събират старейшините за разни безсмислени обсъждания. Сега всичко опираше до едно-единствено решително действие. И както много пъти в миналото, кланът Дхаа'рр щеше да покаже, че е способен да го извърши.

— Ето го — рече Бронски и посочи през прозореца на взетата под наем въздушна кола. — Пувкит Тру Кай, Градината на обезумелия каменоделец. Интересни скални образувания, сред които е била издълбана цяла крепост, в която можеш да поместиш и батальон.

— И какво ще правим сега? — попита Кавана, засенчил очи срещу слънцето. — Кацаме там и се хвърляме на щурм?

— Не — отвърна напрегнато Колчин. — Изглежда, в колата, която лети на пресечен курс срещу нас, имат някакви възражения.

— Къде? — попита Бронски.

— Идва право откъм слънцето.

— А, видях ги. — Бронски кимна. — Да кацнем и да видим какво имат да ни кажат.

Той подаде команда за кацане и компютърът пое управлението. Колата плавно се спусна и едно леко разтърсване на корпуса подсказа,

че са се приземили. Малко по-късно и другата кола кацна на петдесетина метра от тях.

— Поне имат представа от тактика — подметна Бронски, докато отваряше страничната врата. — Е, време е за представление. Вие двамата най-добре останете тук. Колчин?

— Готов съм — увери го телохранителят. — Каква е паролата, ако искаш да открия стрелба?

— Стандартният знак с ръка на командосите — отвърна Бронски и скочи навън. — Първо стреляй в антената, така ще премахнем опасността да повикат подкрепления. Но преди това изчакай поне да се просна на земята.

Той пое през пресечения терен към другата кола. Беше изминал почти половината път, когато хрилеподобните ѝ врати се вдигнаха и навън се показаха двама мрачанци.

От другата врата слезе един бург.

— Ох-ох — изпъшка Кавана, докато чуждоземецът заобикаляше носа на колата и се насочваше към Бронски.

— Без паника — прошепна Колчин. — Ако смятаха да стрелят, нямаше да се приближават към него.

Бронски дори не погледна бурта, който бавно прекоси дялящото ги разстояние и застана до него, а няколко минути разговаря оживено с двамата мрачанци. Позата му излъчваше увереност и арогантност, а с дясната си ръка размахваше фалшивата червена карта. След малко единият мрачанец взе картата и я разгледа внимателно, после му я върна неохотно. Бронски я прибра в сакото си, кимна отсечено, обърна се и закрачи обратно. Бургът и мрачанците се върнаха в своята кола и се издигнаха право нагоре, заобиколени от облаци прахоляк.

— Как мина? — попита Кавана, докато Бронски се настаняваше на седалката.

— С променлив успех. — Бронски сви рамене. — Казах им, че са ни наели да проверим как стои въпросът с охраната.

— И те ти повярваха? — Колчин се облещи.

— Повярваха на червената карта. Но не ми изглеждаха особено щастливи от срещата.

— Май оттук нататък времето ни ще е съвсем ограничено — рече Колчин. — Да вървим да видим какво има там.

— Търпение — спря го Бронски. — Поуспокоиха се, когато разбраха, че нямаме никаква представа за онова, което става в крепостта. Сигурно ще ни държат под наблюдение, така че нека бъдем добри момчета и да се помотаем тук още известно време. А като им стане досадно да ни зяпат, ще потърсим някоя задна вратичка към крепостта.

— А междувременно те ще подпалят жиците до столицата да проверяват червената ти карта — посоки Кавана.

— Тяхна воля — изсумтя Бронски. — Разрешителният подпис е от един високопоставен мрачанец, който в момента е на медитиращ отдих. Ще им трябват часове, за да го открият.

Той понечи да включи двигателя, но спря и добави:

— Още две неща. Мрачанците ме предупредиха да изключа всички радари и радиопредаватели, което ми подсказва, че онова, с което са се захванали, е доста чувствително към всякакви електромагнитни импулси. Запомнете го, в случай че се наложи да направим някоя диверсия. — Той се извърна на седалката и ги изгледа. — И последно: ако правилно прочетох онази карта, операция „Завоевател 1“ започва по някое време днес. Нищо чудно вече да е стартирала. Лошата новина е, че ако става въпрос за чисто военна операция, това означава, че някой в йикроманския космос ще понесе доста сериозни удари. Добрата новина е, че щом ние сме единствените хора по тия места, операцията не включва миротворческите сили. Този път сме на чисто.

Стомахът на Кавана се сви. За миг той си представи Кливерес си Йятуур, мъртва, сред останките на своя свят, и му стана още по-зле.

— Няма ли някакъв начин да я спрем?

— Никакъв — увери го спокойно Бронски. — Ако се касае за дълговременна кампания, бихме могли да намалим по някакъв начин продължителността ѝ, но се съмнявам. Ако питате мен, „Завоевател 1“ вече е в ход. Остава ни да съсредоточим всички усилия върху „Завоевател 2“. Нея все още можем да спрем. Разбрано ли е?

Кавана кимна.

— Разбрано.

— Чудесно. — Бронски се обърна и включи двигателя. — Играта започва тук и сега.

22.

— Часовоите от Пост две са го забелязали преди половин час — каза Такара на Халоуей, докато двамата изкачваха стръмния хлъзгав склон, опасващ северния периметър на лагера. — Помислили са, че преследва нещо, или че е било ранено. Рейли Нощния мечок го прострелял, но като го огледал отблизо, веднага се обадил в щаба.

Животното се въргаляше в изпомачканата трева. Единият му рог се беше забил в шумата. Трина души — двама миротворци и един цивилен — се бяха скупчили около него.

— Добре, да чуем доклада — рече Халоуей. — Докторе?

— Рейли е бил прав, полковник — отвърна докторът. — Това е халуцинна болест.

— Страхотно — въздъхна Халоуей. — Карай накратко.

— Лоша работа. — Докторът поклати глава. — Е, не чак толкова, колкото можеше да бъде. Халуцинът е водно пренасян вирус, който лесно се неутрализира и филтрира. Дори и да премине през защитата, оказва съвсем слаб ефект върху човешкия мозък. — Той стисна устни и се наведе над животното. — Много по-страшен е за едрите диви животни.

Халоуей погледна високия чернокож цивилен ловец.

— Рейли, дали е възможно да проследиш обратния път на животното до мястото, където е пипнало вируса? Ще ми се да обеззаразим района, преди да е започнал да се разпространява.

— Можем да опитаме, полковник — рече Рейли и поклати глава. — Но не смятам, че ще помогне. Миризмата вече се усеща във въздуха.

— Каква миризма? — попита Такара.

— Миризмата на болен шипорог — обясни докторът и посочи животното. — Тя ще привлече хищниците и ще прокуди останалите шипорози. Но ако е достатъчно силна, ще прогони и едните, и другите.

Вятърът духаше право от север и отнасяше миризмата към бивака.

— След колко време ще стане това?

— Ами вече е започнало — така поне докладваха другите трапери — обясни Рейли.

— Мда, и положението само ще се влошава — добави докторът. Халоуей се намръщи.

— Колко време се развива епидемията?

— Последната халуцинна епидемия на този континент е прогонила всички шипорози от район с площ приблизително осемдесет квадратни километра за четири месеца — отвърна докторът. — Самият вирус изчезва след два, но минават още два месеца преди животните да започнат да се завръщат.

Халоуей прехапа устни. Четири месеца. А до началото на зимата имаше само три.

— Добре — въздъхна той. — Рейли, върви при ловците и траперите и им предай, че искам от тях да работят с удвоени усилия — да наловим всичко, което успеем, преди животните да започнат да се изтеглят. Докторе, от теб искам да анализираш миризмата на това животно и да опиташ по някакъв начин да я неутрализираш. И прати хора по близките водоеми да видят кой от тях може да е заразен. Открият ли го, незабавно да го дезинфекцират.

— Разбрано — каза докторът. — Хайде, господа, да отнесем животното в лагера.

Халоуей повика Такара и двамата се спуснаха обратно по склона.

— Нищо няма да се получи — каза Такара, след като се отдалечиха. — Но и ти го знаеш. Рано или късно ще трябва да си съберем багажа и да се махнем оттук.

— Нямаш представа какво говориш, Фуджи — тросна се Халоуей. — Да преместим близо двайсет и пет хиляди души на поне петдесет километра през пресечен планински терен? При това под вражеско наблюдение и обстрел?

— Не съм казал, че ми харесва. Като си представя само колко души ще изгубим по пътя... Но докато отлагаме, рискът да посрещнем зимата без нужните припаси само ще расте. А тогава не врагът, а гладът ще ни види сметката.

— Трябваше да настоявам да си тръгнат всички. — Халоуей поклати глава. — Трябваше да ги натъпчем в корабите преди да пристигнат зхиррзхианците.

— На корабите нямаше достатъчно място за всички, Кас — рече Такара. — Пак щяхме да разполагаме поне с хиляда души.

Комуникаторът на Халоуей изписука.

— Десет срещу едно, че пак ще е някоя подобна „добра“ новина — рече той кисело. — Халоуей слуша.

— Докладва Крей, сър — чу се глас. — Първи наблюдател токущо е засякъл въздушен взрив югозападно от базата.

Халоуей погледна намръщено Такара. Досега поне зхиррзхианците не бяха използвали взривове.

— Какъв тип експлозия?

— Гаспери тъкмо анализира спектъра на взрива — отвърна Крейн. — На пръв поглед прилича на ракета... или на космически кораб.

По гърба на Халоуей ползиха студени тръпки. Космически кораб?

— Побързайте с анализа — нареди той. — Идваме веднага.

— Командир Кавана?

Фелиан отвори сънено очи.

— Да, Макс?

— Стигнахме системата Доркас, командире — докладва компютърът. — След десет минути излизаме от хиперпространството.

— Благодаря — отвърна Фелиан и потърка очи. — Имаме ли някаква представа къде може да са се разположили миротворците?

— Засега не разполагаме с насочваща информация — отвърна Макс. — Предполагам, че са в една доста обширна зона, към която бяха насочени векторите на снабдителните полети, докато двамата с доктор Кавана чакахме да пристигне копърхед звеното на командир Мейсфийлд.

На екрана се появи районът около главното селище.

— В планините на изток има няколко подходящи за лагеруване места — продължи Макс. — Ако успеем да се приближим във визуален обсег, миротворците ще свършат останалото.

— Да се надяваме, че са нащрек — рече Фелиан и отново се сгуши в спалния чувал. — И че зхиррзхианците не са. Сигурен ли си,

че този твой план с внезапното излизане от хиперпространството ще свърши работа?

— На теория всичко изглежда чудесно — рече Макс. — Направил съм необходимите изчисления така, че да може да снижим скоростта, преди да навлезем в атмосферата на Доркас. Но при реални ситуации винаги има непредвидени фактори.

— С други думи, всичко е поставено на карта — заключи Фелиан.

— Но шансовете ни са доста големи — увери го Макс. — Не бих се съгласил, ако е твърде опасно.

— Е, поне няма да е така, както беше, когато се появихме сред онези зхиррзхиански кораби.

— Все още можем да се откажем — припомни му Макс. — Разполагаме с достатъчно гориво да се приберем в Общността.

— Убеди ме, че семейството ми е в безопасност на Доркас, и веднага ще получиш заповед за прибиране. — Фелиан провери коланите и кимна. — Готов съм. Предстартово броене.

Минутите се нижеха бързо. Фелиан се стегна, взрян в екраните, докато Макс привършваше с предстартовото броене...

Очакваше стандартното разтърсване, което обикновено съпровождаше излизането на малогабаритни космически съдове от хиперпространството. Въобще не беше подготвен за оглушителния трясък, който разтърси и подметна танкера като детска играчка, а него запрати с всичка сила върху обезопасителните колани.

— Макс! — извика той над боботенето.

— Всичко е наред — провикна се Макс. Върху контролното табло мигаха червени лампички, които постепенно се сменяха със зелени или оранжеви, докато Макс превключваше или спираше отделните системи. — Квантумен хистерезис предизвика изместване на точката на излизане в атмосферата с 8.6 метра по-ниско от предвиденото. Турбуленциите се дължат на кондуктивен резонанс с планетарното магнитно поле и всъщност са част от стандартната процедура.

— Няма що — промърмори Фелиан и се наведе към един от екраните, който следеше работата на сензорния датчик на района. Целта на това сложно упражнение всъщност бе да излязат от хиперпространството зад линията на зхиррзхианските кораби. Той

замръзна. Ето един от тях — по-високо и вдясно, с типичния осмоъгълен силует на зхиррзхиански боен кораб.

— Засякох един — обади се той.

— Виждам го — потвърди Макс. — Ориентир едно-едно-две на шест-две-четири, дистанция четиристотин осемдесет и два километра.

Фелиан разтърси глава. Не очакваше, че идват тук да се забавляват, но пък при подобна близост просто нямаха никакъв избор.

— Спускай се — нареди той. — Право в атмосферата.

— Прието.

В продължение на няколко агонизиращи секунди не се случи нищо. Фелиан не откъсваше поглед от зхиррзхианския кораб — очакваше всеки момент да зърне проблясъците на лазерните му оръдия.

Последва ново сътресение, което отново го запокити към коланите, докато танкерът задейства предните си двигатели, снижавайки рязко скоростта. Почти веднага турбуленциите намаляха. Свалил скоростта си наполовина, танкерът падаше право към повърхността на планетата — на шестстотин километра под тях.

Фелиан преглътна с мъка. Сега вече бяха в относителна безопасност, прикрити зад плътен слой атмосфера. Въпросът, разбира се, беше да не се разбият в повърхността с тази скорост. Вече навлизаха в истинската атмосфера и той дори чуваше шума от триенето на корпуса. Зхиррзхианският кораб все още не бе показал признаци на активност и Фелиан за пръв път си позволи да хвърли един поглед към мониторите, които показваха картина на онова, което лежеше под тях.

Гледката не беше никак окуражаваща — гъста облачна завеса напълно скриваше терена. На всичко отгоре право по посока на техния вектор се разгръщаше характерната атмосферна спирала на тропически ураган. Ама и временце ги очакваше на планетата!

— Макс, знаеш ли къде се намираме?

— Имам груба представа — отвърна компютърът. — Като се вземе предвид изминалото време от последното ни посещение и ротационният индекс на Доркас, предполагам, че сме на девет хиляди и четиристотин километра югозападно от планините, където очакваме да открием миротворческите сили.

Фелиан погледна монитора с векторната информация, направи няколко бързи изчисления наум и каза:

— Ще ни трябва малко допълнителна инерция.

— Потвърждавам — отвърна Макс. — Но атмосферата над нас все още е твърде тънка, за да ни осигурява защита от лазерен обстрел. Предпочитам да изчакам, докато се спуснем на шейсет километра, преди да преминем към хоризонтален полет.

Фелиан прехапа устни. Да се управлява подобна браква, сякаш е въздушна кола, изискваше колосален разход на гориво, което означаваше да посегнат на резервите, които разчиташе да предостави на полковник Халоуей. Но и по-малко гориво беше по-добре от никакво, в случай че ги сваляха.

— Добре — каза той. — Но не по-ниско от шейсет километра.

— Слушам, командире.

Свистенето отвън продължаваше да се усилва и Фелиан вече долавяше слабо покачване на температурата в каютата. Зхиррзхианският кораб все още не бе реагирал на появата им. Дали въобще ги бяха забелязали?

— Макс, някаква информация за онзи кораб?

— Вече е извън обсега на пасивните ни датчици. Да опитам ли с активните?

Фелиан се намръщи — спомни си как след битката с „Ютландия“ зхиррзхианските кораби бяха използвали аварийните радиосигнали на спасителните капсули, за да насочват лазерите си. Активните сензори използваха подобни електромагнитни вълни.

— По-добре недей — рече той. — Някакви други кораби наблизо?

— Никакви, доколкото мога да определя.

Фелиан задиша малко по-спокойно. Може би щяха да се измъкнат невредими.

Стигнаха шейсет километра височина и почувства натиск в гърдите от страничните двигатели на танкера, които го изравняваха в хоризонтален полет.

— Ще изправим на петдесет километра — докладва Макс. — Каква скорост да поддържам?

Фелиан хвърли бърз поглед на мониторите. Бяха намалили разстоянието до планините на пет хиляди километра. Четири часа и

половина полет, ако преминеха на подзвукова скорост — като се имаше предвид, че танкерът не бе конструиран за продължителни полети в атмосферата, свръхзвуковата скорост щеше да е твърде рискована.

— Постарай се да избягваш турбуленциите. И слез на пет километра височина, там машината ще се управлява по-лесно.

— Прието.

През следващите часове Фелиан не откъсна поглед от мониторите — очакваше напрегнато някакъв сигнал, че са преследвани. Нямаше никаква представа дали зхиррзхианското орбитално присъствие се ограничава до самотен наблюдателен пост, или е част от по-големи сили — каквото и да беше, скоро щеше да узнае истината. Колкото повече се приближаваха до лагера на миротворците, толкова по-големи шансове имаха да им окажат подкрепа в случай на внезапна атака.

Стига, разбира се, зхиррзхианците вече да не бяха унищожили лагера.

Намираха се на по-малко от хиляда и сто километра от предполагаемата цел, когато се появиха първите признаци за задаващи се неприятности.

Всичко започна със съскащ звук, наподобяващ хвърлено на скара месо, придружен от леко накреняване на танкера на десния борд.

— Макс? — извика Фелиан и се взря в контролното табло. Цяла редица лампички под надписа „Стабилизатори“ премигваше тревожно в червено.

— Стабилизаторите губят самозареждащата си способност — докладва Макс. — Опитвам се да рестартирам програмата.

Танкерът се наклони отново, този път на противоположната страна.

— Колко време ще ти отнеме?

— Около три часа в ремонтния цех — рече Макс. — Но има и съкратени варианти за аварийни ситуации. Нито един от тях не се препоръчва, но при тези обстоятелства нямаме кой знае какъв избор.

— Да, нямаме — съгласи се Фелиан, без да откъсва поглед от екрана. Все още се намираха извън обсега на лазерния комуникатор, за да опитат да се свържат с Халоуей. Нищо чудно миротворците въобще да не се досещаха за присъствието им. — Трябва да намерим начин да

се свържем с Халоуей преди да паднем. Каква е максималната далекобойност на нашите ракети „Шрайк“?

— Данните не са записани в спецификацията — докладва Макс. — На такава височина и изстреляна под подходящ ъгъл, вероятно може да достигне шестстотин и осемдесет километра.

Фелиан се намръщи. Крайно недостатъчно, та ракетата да бъде забелязана от планините, отстоящи от тях на хиляда километра.

— Колко още ще изкараме, преди стабилизаторите да откажат съвсем?

— Нямам точна информация. Има петдесет процента вероятност да прелетим още двеста до триста километра преди да бъдем принудени да се приземим. Но тогава вече ще сме изгубили височина.

А малката височина означаваше и намален ракетен обсег.

— Зареди две ракети — нареди Фелиан. — Изстреляй първата при оптимален ъгъл веднага щом забележиш, че започваме да губим височина. Програмирай и двете да се възпламенят във въздуха — да се надяваме, че някой ще ги забележи.

— Разбрано.

Скърцането и свистенето продължаваха да се усилват все по-заплашително. Фелиан разделяше вниманието си между мониторите и контролното табло, като същевременно се опитваше да изработи резервен план, в случай че миротворците не забележат нито една от ракетите.

Някъде на разстояние от 850 километра до целта се появи нов звук, който надделя над останалата какофония: бумтежът на изстреляна ракета.

— Първият „Шрайк“ потегли — докладва Макс. — Ще се опитам да се снижа плавно — може пък това да помогне за възстановяването на стабилизаторите.

— Давай — рече Фелиан. — Само внимавай да не се блъснем в нещо.

Носът на танкера се наклони напред.

— Засега не ми се струва маневрата ти да помага с нещо — посочи Фелиан.

— Така е, командире — призна Макс. — Не мога да обещая нещо повече от това да се задържим още малко.

— Ясно. — Фелиан си даваше сметка, че изгубят ли стабилизаторите, приземяването им ще се превърне в крайно рисковано начинание. — Изстреляй втората ракета и търси място за кацане.

— Имам нещо подходящо точно отпред — отвърна Макс, след като утихна и вторият бумтеж. На мониторите се появи мигащ в червено кръг, който според оразмерителната линия бе на четирийсет километра пред тях. — Изглежда, пожар е изгорил всичко на склона на полегат хълм. Чудесна видимост, в случай че се наложи да чакаме спасителен отряд, и удобна позиция за старт на похода на север, ако първата възможност отпадне.

— Какво? Няма ли ресторанти?

— Моля?

— Не ми обръщай внимание — въздъхна Фелиан. Понякога полуразумните компютри бяха наистина досадни. — Съсредоточи се върху задачата да ни свалиш долу здрави и читави. По-късно ще уточняваме подробностите.

— Беше малко извън пределите на локаторите — докладва Крейн. — Но все пак я засякохме — няма никакво съмнение, че е наша ракета. Гаспери каза, че е „Спърлинг“ или „Шрайк“.

— Някаква представа откъде може да идва? — попита Халоуей.

— От югозапад — рече Крейн. — Според Гаспери, ако е „Спърлинг“, обсегът ѝ е осемстотин километра. На „Шрайк“ е само шестстотин.

— Шестстотин до осемстотин километра — повтори Такара. — Е, това стеснява размерите на района.

— Съжалявам, сър, но не знаем нищо повече — извини се Крейн.

— Разбирам. — Такара погледна Халоуей. — Е, ще проверим ли за какво става въпрос?

— Нямаме кой знае какъв избор — отвърна Халоуей. — Или е не попаднала в целта ракета, или опит да се подаде сигнал. И в двата случая са миротворци, които имат нужда от помощ. Крейн, какво е положението с машините?

— Разполагаме с въздушна кола и товарен транспорт. Позволих си да предупредя Дагън да сформира група.

— Браво — одобри Халоуей. — Идете и потвърдете заповедта ми.

— Слушам, сър.

— Смяташ ли, че трябва да пратим Бетман с тях? — попита Такара.

Халоуей поклати глава.

— Нямам никакво намерение да рискувам единствения си боеспособен корвин. Дори ако трябва да спасявам адмирал Рудзински. Питам се обаче как ли се е промъкнал покрай зхиррзхианските кораби.

— Може да е снабден със сензорни заглушители — предположи Такара. — Или пък се е телепортирал под тях и се е промъкнал, докато са зяпали в другата посока.

— Ако е така, трябва да го поздравим — рече Халоуей. В главата му започваше да се оформя една все още мъглява идея. Ако зхиррзхианците наистина бяха съсредоточили вниманието си другаде... — Да се надяваме, че поне носи резервно гориво.

— И че ще го открием преди зхиррзхианците — добави Такара. — Едва ли само ние сме забелязали взрива на ракетата.

— Кой знае? — Халоуей сви рамене. — Някаква реакция отстрана на зхиррзхианците в селището?

Такара погледна към монитора.

— Няма съобщения за раздвижване на техни части и машини.

— Дори да са забелязали взрива, дано не се досещат за предназначението му. А може да си помислят, че се опитваме да им отвлечем вниманието в друга посока.

— Дано — съгласи се Такара. — Или да го сметнат за незначителен инцидент.

— И в двата случая ще следят само нас — продължи Халоуей. — Ако имаме късмет, Дагън ще стигне там, без да го забележат.

— Малко ми прилича на надбягване — промърмори Такара.

— Ами то си е надбягване — съгласи се навъсено Халоуей. — Да се постареем да стигнем там първи.

— Ето тук — рече старейшината и забодде пръст в картата. — На това място падна космическият кораб.

— Труден терен — бе коментарът на Трр-мезаз, който оглеждаше снимките на района. — Сигурен ли си, че не е катастрофа?

Старейшината кимна и изчезна.

— А какво се знае за втората експлозия?

— И тя е без никакви опасни последствия за нас — отвърна Клнн-вавги. — Поне според доклада на старейшините. Можем да пратим на разузнаване една жилоптица.

— Никакви жилоптици — заяви решително Трр-мезаз, загледан замислено в картата. „Реквизит“ бе проследил две последователни ракети, изстреляни от космическия кораб на хората-завоеватели в приблизително една и съща посока. Нито една от ракетите не бе причинила щети, което означаваше, че не това е било предназначението им. Сигнали?

Старейшината се върна и докладва:

— Техниците казаха, че не могат да са абсолютно сигурни дали корабът не е катастрофирал. Орбиталната скорост ги е извела извън обсега на наблюдателните им прибори, преди да съберат достатъчно информация.

И щяха да се върнат над мястото едва след цял тентарк.

— Разбрано — рече Трр-мезаз.

— Доколкото разбирам, не смяташ експлозиите на ракетите за предвестник на вражеска атака? — попита Клнн-вавги.

— Мисля, че са по-скоро своего рода сигнал — обясни му Трр-мезаз. — Хората-завоеватели в планините не биха могли да засекат приближаващия се кораб. След като са разбрали, че ще паднат, завоевателите вероятно са пратили ракетите като предупреждение.

— Добре, да приемем, че е така — склони Клнн-вавги. — Но въпреки това трябва да го проверим, нали?

Трр-мезаз примлясна замислено с език: опитваше се да се постави на мястото на вражеския командир. Без съмнение първата му реакция щеше да е да прати спасителен отряд. И то възможно по-бързо, ако забележеше, че в същата посока летят жилоптици. Може би щеше да отдели дори от своите воители копърхед като допълнителна защита.

Но ако му докладваха, че зхиррзхианците си седят спокойно и не предприемат никакви действия, може би нямаше да реагира толкова спешно...

— Съобщение до корабен командир Фмм-клоф — заговори той на един от старейшините. — Искам да прати транспортен кораб до мястото на аварийното кацане и да докара тук всички оцелели хора-завоеватели.

— Подчинявам се. — Старейшината изчезна.

— На твоето място нямаше да очаквам кой знае какво — предупреди го Клнн-вавги. — А и Фмм-клоф едва ли ще е настроен позитивно към идеята да се занимава с оцелели от кораба на хората-завоеватели. Сигурно е ядосан, задето така лесно се промъкнаха през обсадата.

— Ще видим — отвърна уклончиво Трр-мезаз.

Вратата се отвори и влезе Трр-гилаг.

— Получих съобщението ти — рече той на брат си. Дишаше тежко. — Какъв е този кораб?

— Падна точно тук. — Трр-мезаз посочи на картата. — На седемстотин и трийсет хилядоразкрача от нас.

— Оцелели?

Появи се старейшината от „Реквизит“. Трр-мезаз му даде знак да изчака и отвърна:

— Предполагаме, че има. Помолих корабния командир Фмм-клоф да прати един транспортен кораб да провери.

Трр-гилаг кимна и загледа картата, като помръдваше развълнувано опашка.

— Направихте ли снимки на района?

— Още не — отвърна Клнн-вавги. — Предполагам, че са направили на „Реквизит“, но в момента те са извън обсега на директната връзка.

— Аха — промърмори Трр-гилаг: мислите му очевидно бяха някъде другаде. — Трр-мезаз, трябва ни поне един оцелял от този кораб. Според моята теория за човешката агресия трябва да съществуват измерими метаболитни промени, когато двама или повече човеци се намират в непосредствена близост един до друг. За съжаление до момента не разполагаме с подобна информация.

— Зная — рече Трр-мезаз и погледна старейшината с крайчеца на окоето си. — Давам си сметка също така колко важно е това за успешния изход на войната. Не ми ли каза, че това били точните думи на Върховния?

— Да, казах ти — потвърди Трр-гилаг и погледна намръщено брат си. Трр-мезаз премигна два пъти — уговорен още от детството им сигнал, който използваша, когато се налагаше да мамят родителите си. Лицето на Трр-гилаг се проясни. — Да, той наистина каза, че това е единствената възможност да открием и използваме слабост във врага — рече той, вече влязъл в играта. — А може би дори да преобърнем хода на войната.

— Да се надяваме, че е така. — Трр-мезаз погледна към старейшината, която все още чакаше да предаде съобщението на корабния командир Фмм-клоф. — Какво каза командирът?

— Само за миг, ако обичате — промърмори объркано старейшината и изчезна.

— Добре изиграно — промърмори с нескрито възхищение Клин-вавги. — Кланът Гхуурр е един от ярките поддръжници на Върховния вожд.

— Кое е вярно, вярно е — потвърди Трр-гилаг.

— Толкова по-добре.

Старейшината изникна отново.

— Корабният командир Фмм-клоф нареди веднага да пригответ транспортен съд с един отряд войници — обяви той. — Напускат орбита веднага щом е възможно.

— Чудесно — каза Трр-мезаз. — Предупредете ги да не се приближават към крепостта на хората-завоеватели.

— Подчинявам се.

Той изчезна.

— Втори, съветвам те да се приготвиш за нови гости — обърна се Трр-мезаз към Клин-вавги. — Ако имаме късмет, ще са тук до един тентарк.

23.

„Истинско удоволствие — мислеше си парлимин Джейси Вандайвър, докато поемаше втората чаша с черешов чай, — е да откриеш най-сетне някой, който знае как трябва да се отнася към един севкоордски парлимин“. Нищо общо с помпозните и шумни идиоти в парламента, които си шепнеха и заговорничеха зад гърба му, дори с членовете на собствената му канцелария, които му се усмихваха подмазвачески и се бояха от гнева му.

Но тук — тук всичко бе съвсем различно — като мъгла от слънце, като свеж повей след престой в непроветрено помещение.

— Надявам се, че чаят ви допада — каза любезно Паалликко, след като мрачанецът, поднесъл напитката, се отдалечи заднешком, свел почтително глава.

— Чаят е чудесен — каза Вандайвър и сръбна. — Някакви сведения за Бронски и Кавана?

— Все още не, за жалост. — В гласа на Паалликко се долови искрено съжаление. Той погледна за миг към монитора на масата и поклати глава. — Продължават да претърсват хотелските регистри. Моля да бъда извинен за закъснението.

— Няма нищо. — Вандайвър махна успокоително с ръка. Защо да не си позволи малко великодушие, след като го заобикаляха с подобно внимание? — Всъщност аз съм този, който трябва да ви се извини. Един от агентите ми трябваше да следи Кавана, но го е изпуснал по най-идиотски начин. Ценя високо усилията, които полагате, за да ми помогнете за нещо, което едва ли е ваша грижа.

— Напротив, парлимин Вандайвър — възрази кротко Паалликко. — Всичко, което безпокои човек с вашето положение и ранг, е грижа и на мрачанците. Кажете ми, имате ли някаква представа в какво може да се е забъркал лорд Кавана?

— Доколкото знам, всичко, в което се забърква Кавана, заслужава да бъде държано под наблюдение — отвърна Вандайвър и отново надигна чашата. — Нямате представа какъв човек е.

— Мисля, че имам известна представа — рече Паалликко. — Макар че едва ли е толкова добра, колкото вашата. Имах възможността да кръстосам пътя си с неговия при последното му посещение на Мраплиг.

— Така ли? — Вандайвър повдигна вежди. — И на вас ли е създавал неприятности?

— В известен смисъл — отвърна с почти мъркащ глас мрачанецът. — Но не чак такива, каквито се надяваше.

— Такъв си е Кавана — изсумтя Вандайвър. — Мра-миг не беше ли мястото, където са се сблъскали с Бронски?

— Да, точно така — промърмори Паалликко. — Безкрайно сме ви благодарни, парлимин Вандайвър, задето насочихте вниманието ни към офицер за свръзка Питър Бронски. — Той отново погледна монитора. — Ах! Приключили са с проверката на хотелите. Никаква информация за офицер Бронски, нито за лорд Кавана. Започват да претърсват наетите машини.

Вандайвър кимна и крадешком си погледна часовника. Паалликко забеляза погледа му.

— Съжалявам, че ни отнема толкова време, парлимин — извини се той. — Но ако желаете, може да се върнете в хотела си, а аз ще се погрижа да ви информирам по телефона за развоя на събитията.

— Благодаря — рече Вандайвър и наклони леко глава. — За нещастие няма да имам възможността още дълго да се наслаждавам на вашето гостоприемство. Служебни задължения на Земята изискват да се върна там веднага щом спипаме Кавана. Ако нямате нищо против, ще почакам тук, докато го откриете, а после ще дойда с вас да си го прибера.

— Вашето присъствие за мен е чест — рече Паалликко. — Сигурен съм, че няма да се забавим дълго.

— Транспортърът спря — докладва Колчин, опрял лакти в отворения прозорец на колата и присвил очи в окулярите на бинокъла. — Спуска предната и товарната рампи.

— Налага ли се да се приближим? — попита Кавана.

— И сега сме прекалено близо — намеси се Бронски. Ако някой ни следи, сигурно се пита какво правим тук.

— Започват да слизат — продължи Колчин. — Трима... четирима... петима... петима в първата група, всичките мрачанци. Въздушните коли продължават да кръжат отгоре... изглежда, осигуряват периметъра.

Внезапно над тях се разнесе рязък свистящ звук. Колчин изпусна бинокъла в скута си и в същия миг една от въздушните коли пресече пътя им и се изравни с тях.

— Това май са нашите приятелчета от одева — отбеляза Кавана.

— Прав си — съгласи се Бронски. — Същите двама мрачанци, но без компанията на бурта. Какво държат до прозореца?

— Прилича на табела. — Кавана взе бинокъла от Колчин. Наистина беше табела, с набързо изписано съобщение:

„Тревога — опит за пробив на западния вход. Последвайте ни бързо.“

— Опит за пробив? — Колчин погледна намръщено Кавана. — Кой ще прави подобни опити?

— Не зная — рече Бронски, докато плавно променяше курса. — Но ако не ги последваме, могат да ни заподозрат.

Мрачанците също смениха посоката и се насочиха към западния край на скалистия пръстен. Бронски зае позиция зад тях, а Колчин дръпна бинокъла от Кавана.

— Какво има? — попита Бронски.

— Зхиррзхианци — процеди Колчин и долепи бинокъла до прозореца. — Трима са — сега слизат по рампата.

Кавана настръхна. Въпреки всички улики, навеждащи на мисълта за мрачанско предателство, досега не беше повярвал, че това е възможно.

— Някакви официални мрачанци на сцената? — попита Бронски. — Или нещо, което да наподобява церемония?

— Не, доколкото виждам. — Колчин свали бинокъла. — Скриха се зад корпуса.

— Значи не им е първата среща — заключи Бронски. — Вероятно е някаква доставка или размяна на пратеници. Фактът, че са на мрачански транспортен кораб, говори, че са имали предварително уговорена среща другаде. Така не се налага да допускат зхиррзхиански кораби в системата.

— Аха — промърмори Кавана. — Сега вече става ясно кой играе главната роля в спектакъла „Мирначийм-хайийя едно“.

— Не са миротворците — съгласи се Бронски. — Колчин, какво се вижда отзад?

— Три въздушни коли — на голямо разстояние — отвърна Колчин, след като надникна през задните прозорци. — Може би наглеждат района.

— Да видим дали ще можем да ги излъжем — въздъхна Бронски. — Кацаме и отиваме право при тях.

— Не трябва ли някой от нас да остане при колата? — попита Кавана. — Колчин например?

— Веднага ще надушат, че нещо не е наред — възрази Бронски. — Не, по-добре да идем и тримата и да се престорим на тъпаци.

Мрачанската въздушна кола се спусна в подножието на стръмната скална стена, непосредствено до тясна клисура, в края на която се виждаше утъпкан проход. Бе затворен с добре замаскирана врата — спомен от времето, когато цялото това грамадно съоръжение е служело като крепост. Двата мрачанци чакаха пред вратата.

— Избягали са четири от дивите животни в резервата — обясни им единият. — Те са хищници, имат остри нокти и зъби. В момента са на свобода някъде вътре в крепостта.

— Всички ходове ли се пазят? — попита Бронски, докато надничаше през отворената врата. Зад нея започваше дълъг тъмен тунел. Нито Бронски, нито Колчин разполагаха с други оръжия, освен пистолетите, нито бяха правили никакви опити да ги извадят.

— Всички — потвърди мрачанецът и посочи с пръст тунела. — Моля ви — трябва да ги откриете, преди да са сторили някому зло и преди посетителите да са научили за бягството им.

„Заповядай в моята мрежа, казал паякът на мухата“ — спомни си Кавана старата приказка. Знаеше добре, че при подобни ситуации тайните изходи от крепостта винаги се минират. Нямаше никаква представа какви средства използват мрачанците, но и не му се искаше да го узнае.

Погледна към Бронски с надеждата, че бригадирът ще откаже на молбата. Но вместо това чу:

— Разбира се. Покажете ни къде са били държани.

— Веднага. — Мрачанецът пристъпи плахо към вратата. — Последвайте ме.

Бронски кимна и понечи да тръгне след двамата мрачанци, които вече бяха прекрачили прага. В последния миг спря, извъртя се, сграбчи дръжката на масивната каменно-метална врата и я дръпна с всички сили. Вратата се затръшна шумно, скривайки изумените лица на двамата мрачанци. Секунда по-късно Колчин измъкна пистолета си, стреля два пъти в тясната цепка между вратата и рамката и я заклеци с проектилите на пистолета.

— Промених си решението — изпъшка бригадирът. — Това ще ги забави малко. Ще вземем тяхната кола — Колчин, ти ще ни охраняваш. — Той се обърна...

... и замръзна.

Кавана също се обърна. На десетина метра от тях стояха шестима бурти, които сякаш се бяха материализирали от въздуха.

Един дълъг миг никой не проговори.

— Господа, трябва да направите избор — чу се отнякъде гласът на невидим мрачанец. — Или да се предадете и да ни погостувате известно време, или да умрете още тук и сега. Какво избирате?

Последва още една продължителна пауза. Един от буртите нетърпеливо промърмори нещо и понечи да пристъпи напред.

— Е, господа? — подкани ги гласът отново. — Между другото, току-що ги осведомих за нещастната участ на техните двама другари на Гранпара и сега са много ядосани. Бих казал дори, че търсят някакво оправдание, за да се нахвърлят върху вас.

— Каква мила и любезна покана — подметна подигравателно Бронски. — Как бихме могли да откажем?

— Оставете оръжията си на земята — нареди гласът — и отстъпете назад.

— Правете каквото ви казва — промърмори Бронски и сложи пистолета си на пода.

Кавана и Колчин последваха примера му. Нервният бурт пристъпи напред и събра оръжията, после ги разбута с яките си плещи, приближи се до вратата и взе да вади забитите проектили.

— Чудесно — каза безтелесният глас и Кавана зяпна от почуда, когато в скалата зад редицата бурти се отвори една замаскирана врата,

откъдето се показва друг мрачанец. Сега вече си обясни откъде се бяха взели така ненадейно шестимата бурти. — Добре дошли в Градината на безумните скулптури — продължи мрачанецът, като затвори вратата зад себе си. — Вие сте лорд Кавана, офицер за свръзка Бронски и — предполагам — телохранителят Колчин.

— Да — отвърна Бронски и леко се поклони. — Главен посланик Валойтаджа, ако не греша?

— Правилно — кимна Валойтаджа. — Моля ви, влезте вътре. Преди да ви е видял някой от другите ни гости. Поздравявам ви за изобретателността и настойчивостта ви — продължи той, когато тръгнаха по тунела. — А също и за фалшивите документи. За малко да успеете.

— Шансът ни измени — рече Бронски. — Кое всъщност ни издаде?

— Един стар познат на лорд Кавана ни предупреди за присъствието му на Мра — отвърна Валойтаджа и погледна насмешливо Кавана. — След като узнахме, че сте тук, останалото беше рутинна работа.

— Също толкова рутинна, предполагам, колкото осъществяването на операция „Мирначийм-хайийя“ — подметна невинно Бронски. — Сигурно е голямо предизвикателство да подлъжеш зхиррзхианците да започнат мащабна атака срещу главния свят на Общността. Как ще го направите — ще им обещаете, че можете да прехвърлите корабите им незабелязано за нашите следови детектори?

Кавана го погледна учудено. Но Валойтаджа само кимна усмихнато на бригадира.

— Вие сте изумително прозорлив, офицер Бронски — каза той одобрително. — Много впечатляващо предположение. Единственото, което сбъркахте, е времето.

— Тоест? — попита Бронски.

— Тоест не се налага да „подлъгвам“ зхиррзхианците да започнат „Мирначийм-хайийя две“, защото вече го направих. Ето, стигнахме.

И им посочи една отворена врата отляво. Стара и дървена, забеляза Кавана, оборудвана с малко по-модерна ключалка, но иначе нищо особено.

— Влизайте — подкани ги Валойтаджа. — Освен ако не искате буртите да ви помогнат.

Кавана мълчаливо пристъпи вътре — неголяма правоъгълна стая, изсечена в скалата. Осветяваха я няколко мъждукащи фосфоресцентни лампи от тавана. Мебелировката се състоеше от три буртски военни койки: пълнени с течност матраци, закрепени върху метални рамки.

— Извинявам се за примитивните условия — каза Валойтаджа. — Но не бяхме подготвени за неочаквани гости.

— Не се притеснявайте — увери го Бронски, докато се оглеждаше. — Та кога и къде е била проведена операция „Мирначийм-хайий“?

Валойтаджа се засмя.

— „Кога“ — веднага щом се съберат нужните сили. Що се отнася до „къде“... простете ми, но ще запазя това в тайна. Приятен ден, господа.

После отстъпи назад и направи знак. Един от буртите затвори вратата.

Фелиан изгуби близо половин час, за да свърши работа, която квалифициран техник щеше да отметне за пет минути. Но все пак се справи.

— Добре, Макс, сега съм долу при кабела — каза той на компютъра. — Готов ли си?

— Готов съм — отвърна Макс. — Но пак те съветвам да си помислиш. След като ме изключиш от танкера, ще имам достъп само до вътрешните звукови и видео датчици, които са крайно ограничени. Но ако ме оставиш включен, ще мога да те предупредя своевременно за всеки приближаващ се кораб.

— Само че ако този кораб е зхиррзхиански, няма да успее да те измъкна навреме — посочи Фелиан. — А сега си ни необходим, за да разработиш докрай идеята на Уилямс за ултразвуково поразяване на зхиррзхианските корпуси. Започваме.

Той внимателно преряза и последния кабел. Също толкова предпазливо вдигна дългия метър сребрист цилиндър от междинната камера. — С мен ли си още? — попита, докато преместваше

цилиндъра и го поставяше върху носилката, която бе измайсторил от раницата си.

— Да — долетя гласът на Макс от говорителчето на цилиндъра. — Или поне по-голямата част от мен.

— Съжалявам — извини се Фелиан. — Бих предпочел да вземем периферните ти датчици и библиотеката, но няма да мога да пренеса всичко сам. Следващия път, когато го правим, ще си осигуря няколко мулета със самари.

— Надявам се — рече Макс. — Всъщност аз не съм чак толкова чуплив, колкото, струва ми се, предполагаш. Цилиндърът, в който съм разположен, е изработен така, че да издържа на доста сериозни натоварвания.

— Радвам се да го чуя — отвърна Фелиан, докато пристягаше цилиндъра с презрамки. — Да се надяваме, че няма да се наложи да подложим здравината му на полеви изпитания.

Приключи с презрамките, вдигна раницата и си я сложи. Беше тежка, и неудобна — надяваше се, че няма да се наложи да измине пеша целия път до миротворческата база.

— Да тръгваме.

Макс бе приземил кораба върху неголяма площадка, която се издигаше над околния горист пейзаж. Площадката не беше обрасла нито с дървета, нито с храсти, но имаше висока до глезените растителност — преплетени лиани, които затрудняваха движението. Фелиан я бе прекосил почти цялата, когато чу някакъв далечен звук.

— Макс?

— Приближаващ се летателен съд — уведоми го компютърът. — Вероятно един, но не мога да съм напълно сигурен, след като разчитам само на вътрешните си датчици.

— Няма значение колко са — успокои го Фелиан и се огледа тревожно. Засега не се виждаше нищо. — Наши ли са, или техни?

— Не, мога да определя. Но ако се съди по характера на вибрациите, това е по-скоро космически, отколкото въздушен кораб.

Фелиан изруга тихо и ускори крачка. Единствените в тази система, които разполагаха с космически кораби, бяха зхиррзхианците.

— Откъде идва? — попита той. Още няколко крачки и щяха да се скрият в гората.

Изведнъж десният му крак се заплете в лианите. Той политна напред и разпери ръце, удари с длани земята...

С трясък и пукот се затъркаля надолу по обраслия с шубраци склон. През следващите няколко секунди единственото, което усещаше, бяха болезнените удари — и в земята, и в цилиндъра в раницата. На няколко пъти се опита да забави главоломното търкаляне, но не успяваше да се задържи. Накрая нещо го удари по главата и пред очите му светнаха искри...

Когато се свести, някой тихо го викаше.

— Командир Кавана? Командир Кавана!

— Чувам те, Макс — отвърна той шепнешком. Усещаше пулсираща болка в левия си крак и се пресегна да го опипа. Миг след това изстена от болка и отвори очи.

— Тихо, моля те — предупреди го Макс. — Счупен ли е?

— Да, със сигурност — успя да промълви Фелиан през стиснати зъби. След това завъртя глава и се послуша — звукът от кораба, предизвикал това безумно спускане по склона, бе изчезнал.

— Тук ли са? — попита той.

— Да — потвърди Макс. — Преброих пет различни гласа, може и да са повече.

Фелиан се намръщи.

— И не бяха човешки гласове?

— Не.

Фелиан внимателно се обърна на една страна. Намираще се почти в долния край на поляната до едно дебело повалено дърво, което вероятно бе виновно за строшения му крак. Над дървото имаше гъст храсталак, който го скриваше. Но от всички други страни бяха съвсем на открито.

— Можеш ли да се движиш? — попита Макс. — Два метра по-надолу има по-голям храст.

Фелиан направи безуспешен опит, но само след няколко сантиметра мъчително пълзене бе принуден да се откаже.

— Не мога — изстена той и обърса потта от челото си. — Много ме боли.

— Поне знаеш ли какво е счупването?

— Нямам представа. Но е доста лошо.

Макс мълча близо цяла минута. Фелиан вече чуваше гласовете съвсем ясно.

Наистина не бяха човешки.

— Командире, мисля, че нямаш друг избор — рече накрая Макс. — Каквото и да правят тук зхиррзхианците, миротворците най-вероятно ще решат, че и да е имало оцелели, те са били пленени, и няма да дойдат насам. Дори да успееш да намериш аптечката, вътре едва ли ще намериш нещо, което да помага за счупен крак.

Фелиан съвсем бе забравил за аптечката в раницата. Изглежда, бе изпаднала при търкалянето им надолу. Той се огледа, но не я забеляза никъде.

— Това са само твои предположения.

— Съжалявам, но не виждам друга възможност.

Фелиан въздъхна. Толкова за грандоманския му план да помогне сам на сестра си. Сега най-вероятно щеше да свърши като зхиррзхиански пленник.

— И аз съжалявам, Макс — каза той, после си пое дъх и викна: — Ехей! Тук сме!

Парлимин Вандайвър бе по средата на третата чаша чай, когато вестта най-сетне пристигна.

— Ах! — възкликна Пааллико, загледан в монитора. — Най-сетне. Да, парлимин Вандайвър, лорд Кавана и офицер за свръзка Бронски наистина са били на Мра. За съжаление обаче преди няколко часа са отлетели за Мра-миг.

Вандайвър преглътна една ругатня. Този негодник Кавана пак му се бе изплъзнал на косъм.

— И къде на Мра-миг биха могли да отидат?

— Не разполагаме с такива сведения. Знаем само какво е направлението им, указано в службата за презареждане на кораба.

Вандайвър почука с пръст по чашата.

— Не можем ли да пратим спешно съобщение и да помолим да ги задържат?

— Редовният пакет спешни съобщения вече отпътува — отвърна Пааллико. — Бих могъл, разбира се, да прибегна до дипломатическата поща, но ползата ще е съвсем ограничена. Корабът

на Бронски е от куриерски клас, което означава, че спешното съобщение ще пристигне на Мра-миг след него.

— Нищо чудно — изръмжа Вандайвър. Кораб от клас куриерски, с два пъти по-моцнен от нормалния междузвезден двигател, при пет пъти по-висока цена. Без никакво съмнение платен от държавния бюджет. Още един факт в бъдещия доклад до прокурора.

— Да наредя ли корабът ви да бъде презареден? — попита любезно Паалликко. — Разбира се, за наша сметка — като знак на уважение към Севкоордския парламент.

— Да, благодаря — каза Вандайвър. След като Кавана бе заминал, нямаше никакъв смисъл повече да виси на Мра. — Ще ви помоля също така да пратите спешно съобщение по дипломатическия канал, в случай че те решат да се задържат малко повече на Мра-миг. На мои разноски.

— Ще наредя да подготвят съобщението — отговори Паалликко и затрака с пръсти по клавишите. — Но и то ще е на разноски на Мра.

Без никакво съмнение мрачанците знаеха как да се отнасят с почетните си гости.

— Благодаря ви още веднъж. — Вандайвър остави чашата и се надигна. — Също и за вашето гостоприемство. Аз съм ваш вечен длъжник.

— Ни най-малко — увери го Паалликко и също стана. — За нас винаги е истинско удоволствие да си имаме работа с хора като вас. Огромно удоволствие, повярвайте ми.

24.

Човешкият-завоевател-пленник Сржънт-яновиц се изправи и завъртя глава настрани.

— Какво можеш да ми кажеш? — попита го Трр-мезаз.

Оптроничният преводач на рамото му произнесе думите на езика на пленника и той отвърна:

— Левият крак със сигурност е счупен. В безсъзнание ли беше, когато го открихте?

— Казаха ми, че е бил в съзнание, но докато са го пренасяли към транспортъора, е изпаднал в несвяст. Можеш ли да го излекуваш?

Сржънт-яновиц погледна ранения човек-завоевател и каза:

— Аз не съм лецител.

— Мм. — Трр-мезаз премести поглед към Трр-гилаг. — Какво мислиш? Да го предоставим на нашите лецители или да поискаме от командира на хората-завоеватели да ни прати техен?

Трр-гилаг не го гледаше — бе втренчил поглед в лицето на чуждоземеца.

— Трр-гилаг? — подкани го Трр-мезаз и го шляпна с опашка по рамото. — Смяташ ли да се присъединиш към разговора?

— Съжалявам — рече Трр-гилаг, но не извърна глава. — Малко съм... може и да греша, Трр-мезаз, но мисля, че това е Фелиан Кавана.

Сржънт-яновиц рязко се обърна към тях.

— Фелиан Кавана ли?

— Да — отвърна Трр-мезаз. — Познавате ли го?

Сржънт-яновиц сякаш се поколеба за миг.

— Познавам един от членовете на семейството му — дойде преводът. — Сестра му.

Трр-гилаг погледна Трр-мезаз.

— Нужен ми е здрав, Трр-мезаз. Искам да се свържа с командира на хората-завоеватели и да го помоля да ни прати лецител.

Трр-мезаз го изгледа намръщено.

— И защо този неочакван интерес?

Трр-гилаг посочи с език ранения човек-завоевател.

— Когато бяхме на Базов свят дванайсет, той имаше възможност да ме въздигне в старейшинство. Но не го направи. Искам да разбера защо.

— Може да е опасно — предупреди го Трр-мезаз. Но още докато отговаряше, си помисли, че това е идеалната възможност, която търсеха, за да отнесат незабелязано новия резен на Прр'т-зевисти в обсега на крепостта на хората-завоеватели.

— Готов съм да поема този риск — заяви Трр-гилаг. По начина, по който премигна, Трр-мезаз се досети, че говори всичко това по-скоро заради присъстващите старейшини.

— Все още идеята не ми се нрави — рече с престорена неохота Трр-мезаз. — Но сигурно си прав. Ей, ти — Сржънт-яновиц — твоят командир дали ще се съгласи да прати лечител тук?

Сржънт-яновиц кимна.

— Да. Особено ако му кажете за кого.

Трр-мезаз погледна въпросително Трр-гилаг, но брат му размърда отрицателно език. Може би този Фелиан Кавана бе член на някой важен родов клан. Това би обяснило усилията, положени, за да го спасят от Базов свят 12.

Нищо чудно това да се повтореше и сега. Ситуация, в която Трр-мезаз би предпочел да не изпада, като се имаше предвид състоянието на наземните му отбранителни сили. Но все някога трябваше да разреже този възел.

— Ще наредя да приготвят един транспортен кораб — заяви той. — А междувременно, Сржънт-яновиц, погрижете се, доколкото е по силите ви, за него.

Превърнатата в склад пещера изглеждаше празна, но Мелинда реши за всеки случай да надникне вътре, преди да продължи към залата за електронна обработка. Стисна дръжката на масивната метална врата и я дръпна.

— Прр'т-зевисти? — извика, докато затваряше вратата. — Спите ли?

Почти веднага пред нея изникна призрачна фигура и Мелинда подскочи уплашено. Така и не можеше да свикне с това.

— Аз не спя, Доктор-Каван-а — каза старейшината с тъничкия си приглушен глас.

— Разбира се — рече Мелинда. — Съжалявам.

— Няма за какво да съжалявате — увери я старейшината. — Какво ви каза вашият командир?

— Не ме е пращал той. Всъщност аз дори не трябваше да съм тук.

Прр'т-зевисти я погледна намръщено.

— Но защо рискувате да бъдете обявена в неподчинение към вашия командир?

— Защото ви вярвам, когато твърдите, че не сте шпионин — отвърна Мелинда. — Проблемът е да убедите в това полковник Халоуей. Дойдох тук с надеждата да намерим решение на това.

— Но аз нямам никакво решение. Той защо не иска да ми вярва?

— Не зная — въздъхна Мелинда. — Може би и той се бои. В края на краищата той носи отговорност за живота на всички тези хора, както на войниците, така и на цивилните. Това е тежко бреме и той го приема твърде сериозно.

— Но не и вие, така ли?

Мелинда сви рамене.

— Аз съм лечител и по тази причина също често нося отговорност за живота на други хора. Но моята отговорност не е като тази на полковник Халоуей. — Тя се усмихна тъжно. — Освен това аз произхождам от семейство, в което са свикнали да приемат добре пресметнатия риск.

В продължение на една минута Прр'т-зевисти сякаш обмисляше внимателно думите ѝ. Или може би търсеше най-подходящите изрази на чуждия език.

— И какво означава това, Доктор-Каван-а? — попита той накрая. — Да не сте дошли тук, за да ме освободите?

Мелинда си пое въздух с пълни гърди. Всъщност точно това бе първоначалната ѝ мисъл. Но сега, загледана в прозрачното чуждоземно лице, тя почувства как в нея се надигат старите съмнения. Беше готова да заложи своя живот, но имаше ли право да взема подобно решение и за останалите, пред лицето на зхиррзхианската заплаха? Ако Прр'т-зевисти лъжеше — и ако докладът му пред зхиррзхианския командир

доведеше до унищожаването на техния лагер, — тогава тя щеше да е пряко отговорна за смъртта на хиляди невинни.

Но ако не лъжеше — ако войната наистина бе предизвикана от случайност и недоразумение, — тогава с бездействието си тя обричаше всичките си сънародници на една война, от която никой не се нуждаеше. Не само на тази планета, но и на всички светове от Общността.

Погледнато по този начин, имаше само едно нещо, което можеше да предприеме.

— Да — рече тя на Прр'т-зевисти, докато пресичаше стаята към рафта, където бе положен неговият фссс-орган. Погледна го за един кратък миг, после, след като отново си пое дъх, се пресегна и...

В този момент вратата зад нея изскърца и се отвори.

Тя се извърна, цялата изчервена, както когато беше малка и майка ѝ я бе улавяла да краде храна за уличните кучета. На прага стоеше Халоуей и я наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

— Доктор Кавана — каза той, пристъпи вътре и побутна вратата, без да я затваря. — Предположих, че ще ви открия тук, макар че ви казах да стоите настрана от това място.

— Да, така е — кимна Мелинда, засрамена, че не е оправдала оказаното ѝ доверие.

— Ясно. При обикновени обстоятелства това щеше да ви донесе страшно големи неприятности. Но сега нямаме време да се занимаваме с тези неща. Близко до Пост номер девет се е приземил зхиррзхиански въздушен кораб. Искат да ги придружи наш лечител, който да се погрижи за военнопленник.

— Военнопленник? — Мелинда зяпна. — Откъде?

— От един космически кораб, който е паднал недалеч от нас преди няколко часа. И до който не успяхме да стигнем навреме.

— Съжалявам — промълви Мелинда. Не знаеше какво друго да каже.

— Ще съжалявате още повече — заяви Халоуей, — след като узнаете кой е затворникът. Зхиррзхианците твърдят, че е брат ви Фелиан.

— Фелиан? — възкликна тя. — Но как...

— Не зная нито как, нито защо — прекъсна я Халоуей. — Зная само, че си е счупил крака и че зхиррзхианците предлагат да откарат

при него наш лечител.

— Ах! — Мелинда се отърси от първоначалното си вцепенение. — Ще ида да си взема чантата.

Халоуей я улови за ръката тъкмо когато минаваше покрай него.

— Преди да тръгнете, искам да се уверя, че си давате сметка за едно нещо. Ако това беше чисто хуманитарен жест, те можеха просто да докарат брат ви тук за лечение. Фактът, че възнамеряват да ви откарат, ме навежда на мисълта, че са решили да си осигурят още един заложник.

— Давам си сметка — каза Мелинда и понечи да се освободи.

Той не я пусна.

— Позволете да се усъмня — рече навъсено. — Това, че брат ви е успял да се приземи така ненадейно на планетата, показва, че отбраната им не е чак толкова непробиваема. А може би въобще я няма. И в двата случая, струва ми се, шансовете ни са нараснали.

— Да не искате да кажете, че възнамерявате да ги нападнете? — Мелинда се ококори.

Халоуей погледна към Прр'т-зевисти, който ги наблюдаваше мълчаливо, и изръмжа:

— Искам да кажа, че е време да изпитаме силата им. Няма да изпадам в повече подробности, но мисля, че трябва да измъкнем час по-скоро всички цивилни оттук. Ако зхиррзхианците наистина са преместили корабите си другаде, трябва да използваме тази възможност незабавно.

— Но за това не е необходимо да нападате базата им, нали? — попита Мелинда.

Халоуей стисна устни.

— Ще ми се да беше така. Но ще се наложи. Няма съмнение, че наземната им база действа като локатор и целеуказател за техните блокадни сили. Затова трябва да бъде неутрализирана.

— Ясно — кимна Мелинда. — И няма значение, че цялата тази война е една голяма грешка?

— Това е работа на дипломатите — пак изръмжа Халоуей. — Измъкнем ли се от Доркас невредими, лично ще ги запозная с вашата теория. Но дотогава трябва да си върша работата.

— И всеки, попаднал под кръстосан огън, да се смята за жертва на войната?

— Нима искате от мен да рискувам живота на двайсет и пет хиляди души заради трима? Или по-скоро — заради двама. Не сте длъжна да отидете.

— Не ставайте смешен. Губим време, а не мога да тръгна без чантата.

Халоуей я пусна и заяви:

— Вече пратих да ви я донесат. Ще ви чакам при девети пост.

— Благодаря. — Тя прекрачи прага, но спря и се обърна. — Довиждане, Прр'т-зевисти. Ще гледам да се върна бързо.

Но бледият призрак не се виждаше никъде и думите ѝ останаха без отговор. Тя се обърна и излезе от залата. Халоуей затвори вратата и я последва.

— Не можете ли поне да ми кажете кога смятате да нападнете? — попита го Мелинда, след като излязоха на открито.

— Ще ни чуете отдалече — увери я той. — Но по-добре да не споменавате за това на Яновиц и брат ви. Зхиррзхианците сигурно ще ви наблюдават и не бих искал да бъдат предупредени.

Той я отведе към близкия хълм, където, озарен от следобедните лъчи на слънцето, сияеше млечнобелият корпус на чуждоземния кораб. Зхиррзхиански въздушен транспортър, заобиколен в полукръг от миротворци, чиито оберонски пушки бяха наведени заплашително. На няколко метра пред кораба един зхиррзхианец тъкмо изправваше съдържанието на поясната си чантичка върху един от натъпканите със скални отломъци метални сандъци, подредени така, че да осигуряват известно прикритие на часовете.

— Фуджи вече отнесе там чантата ви, заедно с известно количество припаси — рече ѝ Халоуей и кимна към майор Такара, който наблюдаваше цялата операция. — Две от шишетата, на които пише, че са обезболяващи — ще ги познаете по фалшивите названия — всъщност съдържат експлозиви. Използвайте ги да разрушите стените на помещението, в което ви затворят. Яновиц знае как да борави с подобни неща.

— Разбирам. — Мелинда се намръщи. — Някакви други изненади?

— Да — рече Халоуей и за миг се поколеба. — Поставили сме монитор, който да следи жизнените ви показатели. В медицинската

апаратура има скрит и високочестотен радиопредавател, настроен да излъчва „бял шум“.

— Да не сте се побъркали? — ахна тя. — За тях това е абсолютното оръжие. Ами ако ме хванат с него?

— Въобще няма да го открият — успокой я Халоуей. — Скрит е в метална кутия, в която старейшините им не могат да проникват.

— Много успокояващо — рече хладно Мелинда, едновременно засрамена и ядосана. Беше му разказала всичко, което знаеше за старейшините, с надеждата, че това ще помогне да спре войната. А ето че жестът на доверие от страна на Прр'т-зевисти сега се бе превърнал в оръжие.

Тя закрачи нагоре по склона. Халоуей не направи опит да я последва.

— Доктор-Каван-а?

Мелинда подскочи, сякаш докосната от нагорещено желязо, а след това — не без усилие на волята — си наложи да продължи нагоре. Наоколо не се виждаше никой, но това без съмнение бе гласът на Прр'т-зевисти.

Само дето Халоуей собственооръчно бе затворил тежката метална врата на залата, в която се намираше старейшината.

— Те са донесли друг резен — продължи шепотът. — Поставен е в кутия сред други неща. Кутията е метална — оттам не бих могъл да се върна при моя фссс. Можете ли да я преместите?

Мелинда прехапа език. Зхиррзхианецът бе привършил с изпразването на чантичката и се връщаше при кораба. Върху сандъка, почти пред нея, бяха струпани различни предмети, които миротворците, изглежда, дори не забелязваха. Нямахше да е особено трудно да вземе един от тях.

Само дето Прр'т-зевисти бе подслушал разговора ѝ с Халоуей и сега знаеше за планираната атака срещу зхиррзхианската база. А нищо чудно да бе дочул и за старейшиноубиеца, който възнамеряваха да скрият в нея. Ако му помогнеш да се измъкне оттук и да се върне при другите зхиррзхианци...

— Няма да кажа какво съм чул, Доктор-Каван-а — произнесе Прр'т-зевисти. — Давам ви честната си дума.

— И защо няма да кажете? — попита Мелинда, като се стараяше да говори, без да мърда устни. — На карта е заложен животът на

вашиите сънародници.

— Не точно животът им — отвърна Прр'т-зевисти. — Най-много да бъдат въздигнати в старейшинство.

— И това не е чак толкова важно за вас?

— Напротив, много е важно. Но още по-важно е да се сложи скорошен край на войната.

Мелинда преглътна.

— Прр'т-зевисти, това би означавало да поставя живота си във вашите ръце. Разбирате ли ме?

— Дадох ви честната си дума, Доктор-Каван-а. Няма да кажа нито думичка за онова, което съм чул.

Решението бе взето. Преди петнадесет минути тя бе готова да рискува живота на всички жители на планинския лагер заради обещанието на един чуждоземен призрак. Какво пречеше да прибави към това и своя собствен живот?

— Добре — въздъхна тя. — Къде е този резен?

— В малката тръбичка отстрани — обясни Прр'т-зевисти и в гласа му се долови облекчение. — Виждате ли я?

— Да — отвърна Мелинда. Можеше спокойно да я скрие в шепата си. Сега бе моментът, помисли си тя насмешливо, да провери дали не е пропуснала кариерата на джебчия. Жалко, че Прр'т-зевисти не можеше да отвлече по някакъв начин вниманието на войниците. Да ги изплаши например...

И тогава — тъкмо когато посягаше към металната тръбичка — откъм кораба се разнесе стържещ звук и тя почувства полъх на горещ въздух. Войниците се надигнаха разтревожени, но транспортърът се отдели само на няколко сантиметра от земята и после се спусна отново.

Няколко секунди, през които всички погледи бяха вперени в кораба. Прр'т-зевисти наистина бе успял да отвлече вниманието на войниците с помощта на пилота.

Още преди машината да се приземи тя вече държеше тръбичката в ръката си. Приблужи се към очаквания я зхиррзхианец и произнесе:

— Приветствам ви. Аз съм Мелинда Кавана. Лечител.

— Приветствия, Мелинда Кавана — отвърна чуждоземецът на забележително добър английски. — Аз съм Трр-гилаг, Кее'рр. Ще ви отведа при брат ви.

— Благодаря ви — отвърна Мелинда и погледна през рамо към мястото, където стояха Халоуей и Такара.

Само след две минути, когато вече бяха във въздуха и се носеха към веригата ниски върхове на хоризонта, пред тях се появи призрачната фигура на Прр'т-зевисти. Двамата с Трр-гилаг разговаряха няколко минути на зхиррзхиански, след това Трр-гилаг се обърна към Мелинда.

— Вие не ме познавате, Мелинда Кавана — рече той, — но ние с брат ви се знаем отдавна. Аз бях говорителят на групата, която трябваше да го изследва след неговото залавяне.

Стомахът на Мелинда се сви.

— Да не му се сърдите, задето избяга?

— Ни най-малко. Това, което искам, е да разбере къде се корени човешката агресивност срещу зхиррзхианците.

— Ние не храним никаква агресивност спрямо вас — отвърна Мелинда. — Не и преди да нападнете „Ютландия“.

— Ние също не изпитвахме никаква агресивност към хората, преди „Ютландия“ да нападне нашите кораби — възрази Трр-гилаг. — Може би поне между нас двамата ще настъпи разбирателство.

— Може би — отвърна Мелинда. — Въпросът е как да настъпи между всички останали. Как да ги накараме да ни чуят.

— Не се безпокойте, Мелинда Кавана — успокой я Трр-гилаг. — Щом се върнем в лагера, ще отворим линия към Върховния вожд. Той е мъдър и благороден и ще ви изслуша.

— Надявам се — рече Мелинда и се намръщи. Тук нещо не беше наред. — Но не може ли да го направи Прр'т-зевисти? Смятах, че ще успее да се върне в своя фссс-орган веднага щом го изведе от металната стая?

Прр'т-зевисти промърмори нещо, обърна се и избледня така, че едва се забелязваше.

— Опитвал се е — обясни й Трр-гилаг. — Но изглежда, неговият фссс-орган е бил унищожен.

Мелинда погледна към Прр'т-зевисти.

— И какво ще стане сега с него? Ще умре ли?

— Не зная — призна Трр-гилаг. — Мисля, че ще продължи да живее, но ще бъде ограничен в съществуването си в непосредствена близост до новия резен.

— Както и на този в миротворческата база — допълни Мелинда.
— Когато всичко свърши, Прр'т-зевисти, обещавам да ви го донеса.

Прр'т-зевисти се размърда и изображението му се проясни.

— Срамувам се от своята печал — рече той. — Доктор-Каван-а, заради мен рискувахте честта си. Сега съм жив и свободен. Каквото и повече да пожелаея, ще бъде проява на егоизъм.

Наближаваха последната верига хълмове и в далечината се появи колонията. Мелинда се загледа натам. Забеляза склада, където бяха трупали припаси за спасителната операция на Фелиан — струваше й се невероятно, че оттогава са изминали само три седмици и половина. Последното съобщение, което бяха получили, преди миротворците да ги изоставят, гласеше, че Фелиан, Арик и останалите са се върнали безпрепятствено на Едо, където веднага били подложени на разпит.

Но ето че Фелиан отново бе тук и пак в зхиррзхиански ръце. Как, по дяволите, бе станало това?

Внезапно Трр-гилаг се наведе напред, докосна пилота по рамото, посочи с език към селището и произнесе нещо, което прозвуча развълнувано. Прр'т-зевисти застана в пространството между тях и около минута тримата разговаряха оживено.

— Какво има? — попита Мелинда.

— Не зная — отвърна Трр-гилаг и отново посочи с език. — Изглежда, са ни дошли гости. Този кораб там — това е гербът на говорителя на Дхаа'рр.

Мелинда се загледа в белия кораб, кацнал в средата на площадката.

— Това лошо ли е?

— Говорителят на Дхаа'рр не е сред приятелите на рода Трр. Съмнявам се, че ще остане доволен, когато узнае, че Прр'т-зевисти е още жив.

— Но нали Прр'т-зевисти е от клана Дхаа'рр?

— Така е — потвърди Трр-гилаг. — Твърде сложно е, за да ви го обяснявам сега, Мелинда Кавана. Не бива да разкриваме, че Прр'т-зевисти е тук, докато не узнаем причината за неговото посещение.

— Това няма да е никак лесно — поклати глава Мелинда. — Старейшините няма ли да го познаят?

— Сигурно — потвърди Трр-гилаг. — Права сте — май няма никакъв смисъл. Освен ако още сега не пуснем на земята неговия фссс-

резен.

Погледът на Мелинда случайно попадна върху чантата с апаратура, осигурена от хората на Халоуей. Вътре бяха лекарствата, малко припаси, скритият експлозив...

И мониторият на жизнените й показатели.

— Има още една възможност — рече тя, посегна и извади монитория. — Ще го скрием тук вътре. Кажете на пилота да лети побавно, докато отвори това нещо.

Малко преди да опишат кръг над площадката за кацане тя подаде на Трр-гилаг отворения монитор. Прр'т-зевисти и Трр-гилаг размениха шепнешком няколко думи, след което Трр-гилаг подаде на Мелинда контейнера, в който се съдържаше резенът.

— Погрижете се да има малко място около контейнера — посъветва я той. — Резенът може лесно да се повреди.

— Да, зная. — Мелинда взе цилиндъра и го напъха между две електронни платки. Вътре имаше предостатъчно метал, макар стените на монитория да бяха от пластмаса. — Как се чувствате, Прр'т-зевисти?

— Чудесно — отвърна старейшината от вътрешността на монитория.

— Побързайте — подкани я Трр-гилаг. — Не е изключено старейшините вече да ни следят.

Мелинда кимна, затвори и завинти капака на монитория и докато се приземят, отново го бе поставила в чантата.

Предполагаше, че ще ги посрещне въоръжен отряд, но за нейна изненада, когато излязоха от транспортния кораб, в подножието на рампата стоеше само един зхиррзхианец. Той разговаря около минута с Трр-гилаг, после докосна прибора, закрепен на рамото му, и се обърна към Мелинда.

— Приветствам ви, Мелинда Кавана — чу се гласът на механичния преводач. — Аз съм Втори командир Клинн-вавги, Дхаа'рр. Сериозността на положението налага да подминем обичайните церемонии.

Сърцето на Мелинда заби ускорено.

— Да не се е случило нещо с Фелиан?

— Състоянието на Фелиан Кавана не се е влошило — намеси се Трр-гилаг и гласът му прозвуча някак странно. — Става въпрос за брат

ми, командир Трр-мезаз. По заповед на Седалището на Върховния клан той е бил задържан.

25.

Товарната количка се търкаляше по неравния каменен коридор и всяко завъртане на колелата ѝ отнасяше Трр'т-рокик все по-далеч от мрачанския кораб и пълната със старейшини пирамида, която бе докарана тук заедно с останалите припаси на „Верния слуга“. Нямаше никакво съмнение, че и този път шансът бе на негова страна. Най-вече, защото щеше да е много по-безопасно, ако кутията с неговия нелегален фссс-резен бъде преместена колкото се може по-настрани от любопитните погледи на останалите старейшини от експедицията. Жалко само, че нямаше представа къде точно ще го отведе случайността. Дали не споменаха, че крайната им цел е една от зхиррзхианските лаборатории...

В сивия свят точно пред него внезапно се появи един старейшина.

— Ето те и теб — изсъска той. — Къде ли не те търсих, Цвв'т-рокик. Не чу ли обявата всички старейшини да се съберат в командната зала на „Затворена уста“?

Трр'т-рокик се намръщи. Разбира се, че не я бе чул — вероятно съобщението бе предадено директно до фссс-органите в пирамидата.

— Не знаех, че е толкова спешно — импровизира той. — Наредиха ми да държа под око тези припаси и да се уверя, че са доставени там, където трябва.

— Кой ти нареди? — запита подозрително старейшината.

— Един от войниците — отвърна Трр'т-рокик. Беше дочул нещо на излизане от кораба. — Каза ми да проверя дали припасите ще пристигнат на предварително установеното място, тъй като членовете на изследователската група спели.

Старейшината млясна с език, все още завладян от подозрения. Но изглежда, не си заслужаваше усилието да проверява.

— Добре, продължавай тогава — изръмжа той. — Но веднага щом приключиш с това, гледай да дойдеш в залата.

— Подчинявам се — рече Трр'т-рокик.

Старейшината отново млясна с език и изчезна. Появи се друг старейшина, завъртя се за кратко наоколо, като наблюдаваше Трр'т-рокик и количката, после също се изгуби. Само след няколко удара обаче изникна още един, който взе да проверява една по една кутиите върху количката. Накрая и той се скри. По всичко изглеждаше, че се приближава към лабораторното помещение и че старейшините са пратени да го наблюдават. Тъй като нямаше желание още веднъж да обяснява присъствието си тук, Трр'т-рокик реши, че ще е най-добре, ако пристъпи към стратегическо отстъпление.

За щастие след като неговият фссс-резен се намираше на повече от един хилядоразкрач от „Затворена уста“, имаше само едно място, където можеше да се скрие. Той се премести пред търкалящата се количка, достигайки крайния периметър на своя обсег, и по такъв начин се озова извън обсега на старейшините от хангара.

Тук гледката бе почти същата: отново каменни тунели и зле осветени помещения. Изглежда, тази част на крепостта бе изоставена.

Или по-скоро, поправи се той, се използваше рядко. От стената вляво от него долетя тихо бръмчене, последвано от приглушен екот на гласове. Той се насочи към стената, за да провери какво има отвъд...

... и се отдръпна рязко, спотайвайки се в безопасността на сивия свят.

Помещението наистина бе заето.

От трима хора-завоеватели.

Той надви внезапно завладялото го желание да избяга, придвижи се към горния край на стаята и внимателно надникна. Двама от тримата хора-завоеватели седяха върху ниски метални конструкции, наподобяващи легла, които бяха приковани към стената, а третият бе коленичил до вратата и почукваше методично с камък върху някаква дълга сребриста метална лента, завършваща с черен край. Другият край на лентата бе пъхнат в процепа на вратата, или може би в ключалката?

Когато ситуацията му се проясни, Трр'т-рокик изпита внезапно облекчение. Тези трима хора-завоеватели съвсем не подготвяха някакво нападение, нито пък представляваха доказателство за предателството на мрачанците. Напротив, те бяха мрачански пленници.

Единият от двамата седнали говореше. Трр'т-рокик се подаде още малко, разчитайки да проследи разговора им благодарение на

наскоро придобитите си познания по езика на хората-завоеватели.

— Чудя се защо не ни убиха — казваше единият чуждоземец. — Според мен е доста опасно да ни запазят живи.

— Не се безпокой, Кавана, скоро ще ни видят сметката — отвърна другият седнал. — Но преди това ще ни използват срещу зхиррзхианците.

— Как? — попита първият.

— Нямам представа. По някакъв начин, който ще им помогне да...(неразбираемо) позицията им тук. Може би ще кажат на зхиррзхианците, че сме ги нападнали. Или дори ще инсценират истинска атака. Ще убият неколцина от тях, а после ще стоварят вината върху нас.

— И никой няма да поиска да чуе нашето обяснение? — попита първият човек-завоевател.

— Сигурен съм, че ще бъдем мъртви, преди да успеят да ни попитат.

Първият човек-завоевател издаде някакъв ръмжащ звук и разговорът спря.

В продължение на няколко удара Трр'т-рокик продължаваше да ги наблюдава, като проиграваше отново разговора в главата си. Чудеше се дали е разбрал всичко правилно. Войниците от „Верния слуга“ говореха за мрачанците като за съюзници на зхиррзхианците. Едва ли мрачанците щяха да си позволят да нападнат изследователската група. Навярно тези хора-завоеватели лъжеха.

Но ако не лъжеха...

Той откри изследователя Нзз-ооназ заспал в една от стаите на изследователската група.

— Изследовател Нзз-ооназ? — повика го тихо, като се озърташе на всички страни за други старейшини. Ако го заловяха тук, наред изследователската група, без никаква конкретна причина, със сигурност щяха да го подложат на обстойна проверка. — Изследователю?

Нзз-ооназ премигна и отвори очи.

— Ммм? — промърмори той, след това втренчи поглед в лицето на Трр'т-рокик и се намръщи.

— Не съм с останалите старейшини — побърза да го предупреди Трр'т-рокик. — Казвам се Трр'т-рокик, Кее'рр. Аз съм бащата на Трр-

гилаг — срещнахме се веднъж преди няколко цикъла.

— Аха — изломоти Нзз-ооназ, но кимна. После посочи с език тавана — универсален знак за предпазливост.

Трр'т-рокик също кимна: всички на борда бяха предупредени, че мрачанците могат да подслушват разговорите. И макар старейшините да не можеха да бъдат чути, въпросът не стоеше така с останалите членове на екипажа.

— Всъщност дори не трябва да съм тук — продължи с обясненията Трр'т-рокик. — Затова ще говоря бързо. Известно ли ви е, че мрачанците са заловили трима хора-завоеватели и ги държат само на четири хилядоразкрача северно оттук?

Нзз-ооназ присви очи и езикът му трепна отрицателно.

— Сигурен ли сте, че не са ви казвали за тях? — продължи да настоява Трр'т-рокик. — Защото те наистина са там. Видях ги само преди два стоудара. — Той се поколеба. — Може да не значи нищо, но хората-завоеватели обсъждаха възможността мрачанците да въздигнат неколцина зхиррзхианци в старейшинство и да стоварят вината върху тях. Не зная защо — не виждам в това никакъв смисъл.

Сега вече Нзз-ооназ се пробуди напълно. Скочи от кушетката и навлече гащеризона. След това махна на Трр'т-рокик да го последва и закрачи по коридора към хангара.

Коридорът гъмжеше от зхиррзхианци и мрачанци — и скрити старейшини — от „Верния слуга“ прекарваха нови припаси. Нзз-ооназ спря едва когато наближиха „Затворена уста“. Без да промълви нито дума, той се качи на борда и се отправи към задната част на кораба, където влезе в неголяма стая, разположена сред различни бръмчащи машини.

— И така — поде той, след като затвори внимателно вратата зад себе си. — Според техниците тази стая е напълно изолирана и разговорите тук не могат да бъдат подслушвани. Кажи ми сега отново какво чу и видя.

— Видях трима хора-завоеватели — повтори Трр'т-рокик. — Заключение са в малка стая в една част от крепостта, която изглежда изоставена. Разговаряха помежду си за възможността мрачанците да ги използват срещу нас, а после да ги убият.

— Да имаш представа от колко време са тук?

— Достатъчно дълго, за да се опитват да повредят ключалката на вратата. Но не достатъчно, за да я отворят.

— Сигурен ли си, че вратата е била заключена? — попита Нзз-ооназ.

— Вярно, че не проверих — призна Трр'т-рокик. — Механизмът беше метален...

— Иди и провери още сега — нареди Нзз-ооназ. — И докато си там, виж също така дали тези хора-завоеватели не са въоръжени.

— Подчинявам се — произнесе машинално Трр'т-рокик и се премести мигновено в помещението. Единият от тримата хора-завоеватели все още седеше на кушетката, а вторият продължаваше да работи над ключалката. Третият обаче крачеше покрай отсрещната стена и опипваше пукнатината, която я пресичаше от единия до другия край. Трр'т-рокик направи проверките, които му бе заръчал Нзз-ооназ, и се премести обратно на кораба.

При Нзз-ооназ имаше друг старейшина, а още един тъкмо си тръгваше.

— Наредих войниците да бъдат в готовност — рече му Нзз-ооназ. — Какво откри?

— Вратата наистина е заключена — докладва Трр'т-рокик. — Хората-завоеватели не са въоръжени, поне така изглежда на пръв поглед, макар че двама от тях носят празни кобури, в които вероятно се поставят малки лични оръжия.

— Съвсем логично да са им ги взели, ако са мрачански пленници — промърмори замислено другият старейшина.

— Така беше и с Фелиан Кавана, когато го заловихме — беше въоръжен с малко ръчнопреносимо оръжие.

— Фелиан Кавана? — повтори Трр'т-рокик. Това име пробуждаше спомени.

— Да не си чул нещо за него? — попита Нзз-ооназ.

— Не зная дали е важно — заговори бавно Трр'т-рокик, но чух един от хората-завоеватели да нарича другия с името „Кавана“. Възможно ли е да е роднина на Фелиан Кавана?

— Напълно възможно — рече Нзз-ооназ и се намръщи.

— Кавана трябва да е фамилното име, а те често ги използват, когато разговарят помежду си. — Той махна на другия старейшина. —

Отвори линия към Трр-гилаг на Доркас. Може би той ще знае нещо повече за семейството на Фелиан Кавана.

— Подчинявам се — рече старейшината и изчезна.

— Не исках да ви причинявам толкова много неприятности — обърна се Трр'т-рокик към Нзз-ооназ.

— Това не са неприятности. Поне засега. Всъщност дори съм любопитен да разбера какво ще излезе от тази история.

Трр'т-рокик направи кисела гримаса.

— Сигурно е излишно да пояснявам, че нямам никакво намерение да влияя на дипломатическата работа, заради която сте тук. Възможно е да има напълно достоверно и невинно обяснение относно това защо мрачанците не са ви съобщили за присъствието на хората-завоеватели.

— Повярвай ми, Трр'т-рокик — отвърна навъсено Нзз-ооназ, — повечето от нас продължават да се отнасят с недоверие към мрачанците.

Старейшината се появи отново.

— Съжалявам, изследовател Нзз-ооназ, но комуникациите с базата ни в Доркас са временно преустановени. Оставени са само няколко линии, през които действат избрани старейшини.

— Какви са тези избрани старейшини? — учуди се Нзз-ооназ. — Кой е наредил това?

— Не зная — рече старейшината. — Но забелязах, че и двамата от споменатите старейшини са с имена от клана Дхаа'рр. Единият ми намекна, че заповедта произхождала лично от говорителя на Дхаа'рр.

Трр'т-рокик и Нзз-ооназ се спогледаха.

— Това хич не ми харесва, Трр'т-рокик — тихо каза младият изследовател. — Ама хич.

— Може би няма да е зле да го обсъдите с Върховния вожд — подметна Трр'т-рокик. Мъчеше се да надмогне собственото си безпокойство.

— Може би — повтори Нзз-ооназ. — Проблемът е, че всички директни връзки с Върховния също са под наблюдението на старейшините от клана Дхаа'рр.

— Извинявам се, че се намесвам, изследовател Нзз-ооназ — обади се другият старейшина. — Всички мои свързочници са бивши

войници и изпълняват съвестно настоящите си задължения. Те не биха позволили намесата на междукланова политика.

— Уверен съм, че това би било самата истина при нормални обстоятелства — рече Нзз-ооназ. — Но започвам да се питам дали сегашните обстоятелства са нормални. Можете ли да ни дадете гаранции, че нито един от старейшините от клана Дхаа'рр няма да предаде съдържанието на нашия разговор на говорителя Цвв-панав? Особено ако той е бил темата на този разговор.

Старейшината млясна с език.

— Не — призна той. — Не мога да го гарантирам със сигурност.

— Почакайте малко — сети се нещо Нзз-ооназ. — Трр'т-рокик, къде е твоят фссс?

— Имате предвид резена ли? — попита предпазливо Трр'т-рокик.

— Не, твоят главен фссс. Дали не е някъде в близост до Града на единството?

— Не точно — рече Трр'т-рокик. — Всъщност е в родовата гробница близо до Скалистата долина.

— Това може да свърши работа. — Нзз-ооназ поклати доволно език. — Само на няколко тентарка полет. Имаш ли там някого, на когото да можеш да се довериш?

— Имам — рече Трр'т-рокик. — Трр-тулкож. Той беше главен хранител на гробницата и е близък приятел на Трр-гилаг. Готов съм да му поверя и честта си.

Нзз-ооназ отново млясна с език.

— Налага се да рискуваме. Иди и му кажи да се премести някъде, където да не може да бъде подслушван. А после се върни, за да мога да разговарям с него. Работил ли си досега като свързочник?

— Не съм — призна Трр'т-рокик.

— Бързо ще му хванеш цаката. Действай.

— Всичко е съвсем просто — говореше с тих и любезен глас единият от двамата зхиррзхианци. — Имаме разрешение от Седалището на Върховния да издирваме тук всякакви доказателства за престъпна дейност. И според тези указания ние сме тези, които командват на Доркас. Можете да ни сътрудничите или да се

присъедините към командир Трр-мезаз, който е затворен в транспортния кораб на хората-завоеватели.

— Който те бяха така добри да ни предоставят — допълни вторият, докато оглеждаше дебелия металически сейф, където само преди един тентарк бе скрит резенът на Прр'т-зевисти. — Солиден метален кораб, в който да го изолираме от останалите старейшини.

— Никъде в заповедта ви не е указано, че имате право да го затваряте — възрази Трр-гилаг, като се опитваше да запази спокойствие.

— В заповедта се казва, че трябва да си вършим задълженията и ние го правим — тросна се по-високият зхиррзхианец. — След като стана ясно, че командир Трр-мезаз възнамерява да възпрепятства изпълнението на служебните ни задължения, ние се постаряхме да го отстраним, докато не открием онова, което търсим.

Не „ако“, а „докато“ го открият. Значи знаеха за резена.

— Но това е много опасно — продължи да се съпротивлява Трр-гилаг. — Там той е изолиран и от своя фссс-орган. Ако хората-завоеватели подхванат атака, той ще загине.

— Даваме си сметка, че е опасно — съгласи се зхиррзхианецът. — Да се надяваме, че ще открием бързо онова, което търсим.

Появи се един старейшина и докладва:

— Приключихме с претърсването на транспортъора, но не открихме нищо необичайно. — Той погледна към Трр-гилаг.

— Както и очаквах — каза по-високият зхиррзхианец.

— Нека старейшините претърсват и земята под мястото, където е летял транспортърът при приближаването си към нас. Може да намерят някой захвърлен предмет.

Старейшината се намръщи — очевидно в израз на крайна обида, заради предположението, че някой би могъл да се отнася толкова непочтително с един фссс-резен.

— Подчинявам се — изръмжа той и изчезна.

— А може би си губим времето? — подметна вторият зхиррзхианец, втренчил поглед в Трр-гилаг. — Може би го е скрил някъде извън обсега на старейшините?

— Като например в крепостта на хората-завоеватели? — добави първият. — Затова ли ходи дотам?

— Отидох там, тъй като новият пленник се нуждае от лецител — отвърна Трр-гилаг, като се мъчеше да запази поне привидна самоувереност. Двамата постепенно се приближаваха към истината. — Той има нужда от лечение, а на мен ми трябва жив, за да мога да приключа с изследванията си. Вече претърсихте тяхната лецителка, не може ли да я пуснете при него?

Високият зхиррзхианец сви рамене и каза:

— Не виждам защо не. Свързочник?

— Ще се наложи да ида лично при нея — обясни Трр-гилаг в мига, когато се появи един старейшина. — Тя се нуждае от преводач.

Двамата зхиррзхианци се спогледаха и по-ниският повдигна рамене.

— Не виждам защо не — повтори по-високият. — Двамата пленници все още са заедно. Можеш да отведеш лецителката при тях.

Когато Трр-гилаг и Мелинда влязоха, Фелиан Кавана спеше — издаваше неприятни звуци.

— Радвам се да ви видя, докторе — посрещна я сержант Яновиц, докато Мелинда разопаковаше апаратурата. — Дадох му един кубик глевоморфин от неговата аптечка, но не го понесе никак добре.

— Виждам — съгласи се лаконично Мелинда. — Но мисля, че ще мога да му помогна.

Трр-гилаг се огледа нехайно. Високо под тавана, над двамата човеци, бе увиснал един старейшина, и не сваляше очи от тях. Когато отново сведе очи към Мелинда, тя също го гледаше и той бавно завъртя глава настрани в жеста, който при хората означаваше отрицание. Тя кимна леко, че го е разбрала, и се върна към работата си.

За момента Прр'т-зевисти и неговият фссс-резен щяха да останат скрити в кутията.

— Върховни вожде?

Върховният се сепна от дрямка и положеното в скута му записващо устройство падна на пода. Последното, което помнеше, бе, че се беше излегнал на кушетката, за да прегледа военната сводка...

— Да, какво има? — попита той и погледна с размътени очи увисналия над него старейшина.

Беше Дванайсети и бледото му лице бе насечено от необичайни за него мрачни линии.

— Току-що отвориха линия към вас по искане на хранителя в кее'ррския град край Скалистата долина. Мисля, че трябва да разговаряте с него.

— Сега ли? — попита Върховният и си погледна часовника. — Какво толкова важно има, че настоява да разговаря с мен лично?

— Не зная — отвърна Дванайсети. — Отказа да ни съобщи за какво става въпрос, но разполага с един от личните опознавателни кодове, който уредихте на изследователя Нзз-ооназ.

Върховният се намръщи. Защо Нзз-ооназ не го търсеше чрез старейшините, пратени да осигуряват свръзката на мисията? Или може би просто някой от старейшините се бе изпуснал за кода?

— Е, добре — въздъхна той. — Май наистина ще трябва да поговоря с него. Отвори линията.

Дванайсети кимна и изчезна. Върховният взе записващото устройство и провери докъде е стигнал с преглеждането на сводките. Малко по-късно Дванайсети се появи отново.

— „Приветствам те, Върховни вожде — цитира той, — и се извинявам, задето ти нарушавам покоя в този неудобен час. Казвам се хранител Трр-тулкож, Кее'рр. Изследовател Нзз-ооназ ме помоли да ти предам едно съобщение. Опознавателният код, който ми даде, е Мистранд над кулий“.

Върховният неволно се надигна. Това не беше просто един от опознавателните кодове, които бе раздал. Това бе сигнал за потенциално сериозни неприятности със завършека на мисията.

— Разбрано — кимна той. — Слушам те.

Дванайсети изчезна и се появи след няколко удара.

— „Изследовател Нзз-ооназ иска да се срещнеш с мен колкото се може по-скоро“.

— Защо?

— „Не желае да го обяснява през отворена линия. Но ме увери, че е много важно“.

Върховният се намръщи.

— Ти какво смяташ? — обърна се той към Дванайсети.

— Не зная какво да мисля — отвърна другият искрено. — Накарах да проверят два пъти списъка на старейшините от „Затворена

уста“, но нито един от тях не е свързан с някой от храмовете близо до Скалистата долина.

— А как стои въпросът с „Верен слуга“? — попита Върховният. — На него е настанен доста голям контингент старейшини.

— Също е проверен — отвърна Дванайсети. — И там няма нито един от територията на Кее’рр. Това трябва да е някакъв номер.

— Я да видим тогава. Предай следното: сам ли трябва да дойда на срещата?

— Чудесна идея — одобри Дванайсети и изчезна. Върховният се наведе над записващото устройство и изтегли двата списъка на старейшини, за които вече бе попитал. Дванайсети беше прав: нямаше нито един старейшина от този район. Какво, в името на осемнайсетте свята, бе намислил Нзз-ооназ?

Този път се наложи да чака малко по-дълго, сякаш хранителят обсъждаше въпроса с някой друг. Най-сетне се появи отново.

— „Нзз-ооназ настоява да не идвате сам — цитира той. — Дори препоръчва да вземете със себе си войници, на които имате доверие“.

— Интересно. — Върховният се замисли.

— Така е — съгласи се Дванайсети. — Ако това е клопка, поне се опитват да не я направят твърде очевидна.

Изникна още един старейшина — този път Четиринайсети.

— Направих независимо проучване на линията, Върховни вожде — докладва той. — Първоначалната ѝ точка действително е в едно кее’ррско селце при Скалистата долина.

— Имате ли представа чрез кой старейшина той се свързва с Нзз-ооназ?

— Още не — отвърна Четиринайсети. — Но и това се проверява в момента.

Върховният кимна и махна на Дванайсети.

— Добре, ще дойда веднага щом мога — издиктува той. — Къде ще се срещнем?

Дванайсети изчезна. В стаята вече се бяха събрали шестима върховни старейшини, забеляза Върховният, докато кръстосваше напред-назад замислен. Той се наведе над записващото устройство и поиска въздушна снимка на Скалистата долина.

Не се наложи да чака дълго.

— „Препоръчвам една група от хълмове в източния край на долината на река Амт’бри, приблизително на двайсет хилядоразкрача от Скалистата долина — цитира Дванайсети. — Там има достатъчно място да се приземи транспортен кораб, и е уединено, точно както иска Нзз-ооназ“.

— Тук — посочи Четвърти, снижил се до рамото на Върховния. — Наистина изглежда доста изолирано.

— И не е в гора — добави Двайсет и първи. — Което означава, че ще е по-трудно да се организира засада.

— Хм — изсумтя Върховният, докато изучаваше снимките. Наистина мястото изглеждаше съвсем подходящо.

Но нямаше ли да е така, ако беше клопка?

— Ще бъда там след два тентарка — каза той. — Сам ли ще дойдеш?

— „Така мисля — донесе отговора Дванайсети. — Ако не съм, смятайте, че нещо не е наред“.

— Разбрано — отвърна Върховният. — Кажи на изследовател Нзз-ооназ, че очаквам да се свърже с мен лично. — Той махна на Дванайсети. — След като предадеш това, затвори линията. Двайсет и първи, предупреди командир Оклан-барджак да пригответи пет транспортъора и десетима сигурни войници. Потегляме веднага, щом са готови.

Двамата старейшини изчезнаха.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, синко — произнесе тихо Двайсет и първи.

— Зная — отвърна решително Върховният и извади от бюрото пригответената за пътуване раница, която винаги държеше там. — Нзз-ооназ отдавна е спечелил доверието ми. Освен това си осигурих и охрана.

— Да, но самият Нзз-ооназ може да е бил подведен — припомни му Двайсет и първи. — И ако зад тази работа стои говорителят на Дхаа’рр, целта му може да не е някоя неочаквана атака, а да те примамят да напуснеш Града на единството за няколко тентарка.

— Не зная какво би спечелил той от това — отвърна Върховният. — През цялото време ще имам постоянна връзка със Седалището и Военното командване.

— Може въобще да не става въпрос за теб, а за това тук — рече Четвърти и посочи с език чекмеджето с кутията, която говорителят Цвв-панав почти бе захвърлил в лицето му неотдавна. Кутията, в която се съдържаше фссс-органът на Прр'т-зевисти.

Цвв-панав вероятно вече се бе върнал на Дхаранв, но разбира се, това не означаваше нищо. Ако беше някакъв предварително подготвен план, агентите му вероятно вече бяха заели места в комплекса на Седалището.

— Прав си — съгласи се той, отключи чекмеджето и извади кутията. — Но мисля, че мога да се погрижа за това.

— Как? — попита Седемнадесети. — Къде би могъл да я скриеш на по-сигурно място от това?

— На място, където ако бъде открадната, поне хиляда старейшини ще бъдат свидетели — отвърна Върховният и пхна кутията в един празен джоб на раницата.

— А също и на евентуалната атака срещу Върховния вожд — сети се Четвърти и кимна одобрително. — Чудесно.

— Е, поне не изглежда неразумно. — Седемнадесети бе по-скептичен в преценката си. — Един хитро скроен план пак може да успее.

— Какъв план? — изсумтя Четвърти. — Върховният ще бъде охраняван от най-добрите войници...

— Каквото има да става, скоро ще разберем — прекъсна ги Върховният и размърда нетърпеливо език. Никога, обеща си той, ама никога, никога, никога нямаше да си позволи да подхвърля подобни разколебавачи предположения на следващия Върховен, когато той самият бъдеше въздигнат в старейшинство. — Седемнадесети, иди и кажи на командир Оклан-барджак, че съм тръгнал към транспортния хангар.

Когато излезе в коридора, войниците вече го очакваха. Закрачиха след него. Изведнъж му хрумна, че може би и другите бивши Върховни са си давали подобно обещание.

По дългия ред монитори преминаха трепкащи светлинки, сочещи, че корабът е излязъл от скоков режим.

— Отново в свободен полет... — обяви Куин и гласът му прозвуча приглушено в нулевата гравитация. Беше пхнал глава в шлемофона, управляващ прибория в хангара корвин.

— Хайде, действай — подметна нетърпеливо Дашка в интеркома. — Да видим дали са пристигнали.

— Разбрано — долетя отговорът на Чо Минг.

— Изправи малко — нареди Куин.

— Извинявай. — Арик повдигна с още няколко сантиметра единия край на диагностичния монитор, за да може Куин да вижда по-добре, когато поглеждаше през рамо. Бяха направили поне десетина скока, откакто напуснаха „Графалгар“, като се прехвърляха в нормалния космос само колкото да проследят посоката, в която отстъпваше флотът на зхиррзхианците. Великолепно замислена и организирана стратегия на преследване, вероятно взета право от наръчника на Севкоордското военно разузнаване.

Само че Арик започваше да се чуди дали този път техниката няма да се обърне срещу тях. Всеки път, когато излизаха в нормалния космос, а зхиррзхианците пропускаха да го направят, те печелеха по няколко минути преднина. Част от бойните им кораби вече се бяха преместили в самия край на екранчето на килватерно-следовия детектор, с който работеше Чо Минг, а други три или четири вече се намираха извън неговия обхват.

— Аха — възкликна Чо Минг. — Ето ги, все още са пред нас.

— Видях ги — изръмжа Дашка. Може би и той вече си задаваше въпроса дали идеята е толкова добра. — Някой друг да има там?

— Този път има — потвърди Чо Минг. — Приближава се откъм Мра-миг.

— Мрачанци?

— Почакай — отвърна Чо Минг. — Идентификацията е доста странна — дай ми малко време да я разуча.

Куин бавно се облегна назад. В командната зала се възцари напрегната тишина.

— Готово — заговори Чо Минг. — Група мрачански транспортни кораби в разпръсната формация. Около десет тежкотоварни танкера от клас „Хрени“.

— Курсът им пресича ли този на зхиррзхианците? — попита Дашка.

— Не. Векторът преминава зад очакваното местоположение на зхиррзхианците при максималното им сближаване.

— А нашият? — попита Куин.

— На пръв поглед не изглежда така. Макар че ако продължаваме да... я!

— Какво? — попита Дашка.

— Току-що преминаха в скок — обясни Чо Минг. — Някъде на четири светлинни години пред нас.

— Точно пред нас ли?

— Не — рече Чо Минг. — На около трийсет градуса встрани от нашия вектор.

— Може би нямат нищо общо нито с нас, нито със зхиррзхианците — промърмори Дашка. — Там някъде има слънчева система. Може да са миньорски кораби.

— Възможно е — съгласи се Чо Минг. — Един момент, току-що се появи още една група. Този път са два танкера и се насочват в същата посока, в която и предишната група.

— Мда, май наистина са миньорски кораби — въздъхна Дашка. — Добре, да се върнем към нашите приятелчета. Зхиррзхианците поддържат ли първоначалния курс?

— Почти. Изместили са го с няколко градуса, но... проклет да съм.

— Какво има? — попита Дашка.

— Това вече сигурно ще ти хареса, Дашка — отвърна напрегнато Чо Минг. — От Формби тръгнахме след десет зхиррзхиански кораба, нали?

— Точно така. Плюс още един, който вече бе потеглил преди тях.

— Правилно. Е, та от тези десет в момента засичам само седем. През трийсет и двете минути от последния уловен килватерен сигнал три от тях са излезли от скоков режим.

— Така ли? — изсумтя Дашка. — Куин, защо не дойдеш тук?

Докато Куин и Арик се преместят на мостика, Чо Минг вече бе приключил с предварителния анализ.

— И така — почна той, като придвижваше светлинен показалец по един от мониторите, — нека ви кажа какво предполагам аз. Веднага след последния ни скок три от зхиррзхианските кораби са напуснали групата и са се насочили по този вектор, използвайки за прикритие

кометното хало в тази система. Останалите са продължили напред. Надявали са се, че няма да забележим бегълците.

— А мрачанските кораби са нещо като снабдителна линия? — предположи Куин.

— Или ще им помагат за ремонта — допълни Дашка. — След срещата с „Графалгар“ и йикроманците голяма част от оръдията им бяха разрушени. Куин, след колко време ще е готов за действие корвинът?

— Ще са ми нужни поне два часа — отвърна Куин.

— По дяволите! — Дашка се намръщи.

— Защо? — поинтересува се Арик.

— Защото ми се щеше да се разделим — изсумтя Дашка. — Разполагаме с две цели и само един кораб, който да ги следва. Значи ще трябва да хвърляме ези-тура.

— Ако ще следваме главния флот, се налага да скочим незабавно — предупреди го Чо Минг. — В противен случай ще ги изгубим.

— Зная — отвърна Дашка. — Остави ме да помисля.

Той мълча около минута, зареял поглед към екрана.

После изведнъж се размърда и посегна към контролното табло.

— Добре, решението е взето — заяви, докато въвеждаше промените в курса. — Най-добрият начин да разберем какво са намислили едните и другите е като проследим ранените вълци.

Чу се приглушен тътнеж, придружен от илюзията за навлизане в тунел, и те преминаха в скоков режим.

— И така — рече Дашка. — Около час и двацет минути до пристигането ни в точката на предполагаемата среща. Вие двамата слизайте долу и се постарайте да пригответе корвина за полет. Чо Минг, най-добре иди да им помогнеш.

— Искам първо да попитам нещо — обади се Арик. — По какъв начин зхиррзхианците са знаели кога ще влизаме и излизаме от скок, за да подготвят тази маневра?

Дашка сви рамене.

— Ами то е очевидно. Мрачанците имат килватерни детектори, а зхиррзхианците разполагат със средство за мигновена връзка.

— С други думи, искаш да кажеш, че при мрачанците в тази система има и зхиррзхиански кораб.

— Или пък зхиррзхианците са им предоставили своето средство за връзка — допълни Чо Минг. — Добре де — накъде биеш?

— Вече разбрах — обади се Арик. — Първо: това е достатъчно доказателство, че мрачанците колаборират със зхиррзхианците. Спокойно можем да се връщаме и да надуем свирката.

Дашка поклати глава.

— Може да е случайна среща. Все още не разполагаме със сигурни доказателства.

— Дори при военно положение?

— Дори тогава.

Арик се намръщи.

— Хубаво де, остана второто. Ако мрачанците и зхиррзхианците си сътрудничат, значи ще действат срещу нас. Видели са ни, че сме тук, и вероятно вече са готови да ни посрещнат.

— Само че няма да знаят кога точно ще излезем от скок, за да ни подготвят засада — посочи Чо Минг.

— Не бъди толкова сигурен — възрази Арик. — Когато двамата с Куин търсихме Фелиан, зхиррзхианците ни бяха подготвили няколко неприятни изненади.

— Кавана, ние сме от Севкоордското разузнаване — припомни му Дашка. — Свикнали сме да си пъхаме главите в лъвската паст.

— И моята работа е такава — допълни спокойно Куин. — Съжалявам, господин Кавана, но в случая ще се съглася с тях.

Арик въздъхна. Ако преживееше всичко това, никога повече нямаше да напуска уютния си кабинет в „Кавтроник“.

— И, Маестро, когато летим, не съм Кавана — припомни той на Куин. — Позивните ми са Ел Дорадо, ако си забравил. Хайде, ела да подготвим корвина.

— Мрачанският транспортен кораб се е срещнал с пет бойни кораба на уговореното място — докладва един старейшина. — Вече е установил снабдителна линия с два от корабите. Ще бъде готов с останалите три до два тентарка.

Цвв-панав кимна и си отбеляза нещо в записващото устройство.

— А останалите?

— „Изпълнителен“ е близо до мястото на втората среща — намеси се друг старейшина от групата, като се премести по-напред. — Корабният командир не знаеше дали мрачанците се приближават към тях.

— Всъщност вече са наблизил — потвърди трети старейшина. — „Дхаа’ррски разрушител“ е на позиция и се е скачил с определения му мрачански транспортен кораб.

— Чудесно — каза Цвв-панав и въведе още една бележка. Преди много цикли си бе позволил да обвинява своите предци, задето бяха преместили родината на Дхаа’рр далеч от Оакканв и действащия център на зхиррзхианското могъщество. Сега най-последно разбираше мъдростта на това решение. Само на Дхаранв, заобиколен от дхаа’ррски старейшини, можеше да проведе такъв строго доверителен разговор, без да се притеснява от изтичане на информация.

Един по един старейшините се свързаха и с останалите бойни кораби.

— А какво става с корабите от атаката на Формби? — попита Цвв-панав.

— И трите достигнаха безпрепятствено точка на среща номер три — съобщи един старейшина. — Заедно с тях там са пристигнали две групи транспортни кораби, третата още е на път.

— Разбрах. — Цвв-панав въведе последната записка. Среща номер три бе уговорена в последния момент, тъй че бе напълно оправдано мрачанците да закъснеят.

— Но има едно възможно усложнение — продължи старейшината. — Мрачанците са засекли кораб на хората-завоеватели, който е проследил флотата от Формби.

Зениците за дневна светлина на Цвв-панав се свиха.

— Какъв кораб по-точно?

— Твърдят, че не е боец кораб, а малък товарен съд.

— И той е проследил нашите бойни кораби? — изсумтя Цвв-панав. — Малко ме съмнява. Може да е малък, но със сигурност е предназначен за водене на бойни действия.

— Корабният командир е на същото мнение — отвърна старейшината. — Мрачанците смятат, че осем товарни кораба ще са достатъчни, за да изтеглят „Неуморен“, и двамата корабни командири са решили другите два бойни кораба да извършат маневра, чрез която

да внушат на хората-завоеватели, че става въпрос за някоя миньорска или транспортна операция.

— Разумен план — одобри Цвв-панав. — Иди да провериш дали е свършил работа.

— Подчинявам се — рече старейшината и изчезна.

Цвв-панав втренчи поглед в записващото устройство.

Нека хората-завоеватели да преследват останалите бойни кораби от Формби чак до Оакканв, щом им се е приискало. Но той не желаше да се навъртат около неговите щурмови сили. И най-вече да са в близост до бойните кораби в място на среща номер пет. Беше положил значителни усилия да скрие от Върховния командир Прм-жевев намеренията си относно предназначението на тези кораби — нямаше никакъв интерес то да става достойние на хората-завоеватели.

Старейшината се върна.

— Съжалявам, Цвв-панав. Мрачанците казаха, че корабът на хората-завоеватели е променил курса си към място на среща номер пет.

Цвв-панав едва се сдържа да не изругае.

— Поне знаят ли кога ще пристигне там?

— До един тентарк — отвърна старейшината. — Малко по-дълго, ако напускат тунелната линия, за да използват детекторите си.

Почти вълшебният метод за засичане на кораби в междузвездното пространство. До няколко завъртания се надяваше да изтръгне този метод от мрачанците.

— В такъв случай решението се налага от само себе си — заяви Цвв-панав. — Работата трябва да бъде приключена преди пристигането на кораба на хората-завоеватели.

— За по-малко от един тентарк? — облеци се в него старейшината. — Но...

— Не желая да чувам възражения — прекъсна го Цвв-панав. — Нито пък извинения. Ние сме Дхаа'рр и можем.

— Разбрах, говорителю Цвв-панав — сведе глава старейшината.

После изчезна.

— А ако не успеят? — попита притихнало друг старейшина.

Цвв-панав втренчи поглед в него. Беше много възрастен старейшина, вероятно е бил воин още по времето на Третата война на старейшините преди петстотин цикъла. Войната, с която бе започнало

подкопаването на дхаа'ррския суверенитет, предателството спрямо идеалистите от ембрионичното Седалище на Върховния вожд.

— Те ще се справят — отвърна той. — Защото знаят, че с победата над хората-завоеватели ще върнат старата слава и мощ на клана Дхаа'рр.

— Може би — помръдна с език старейшината. — Ще видим.

26.

Храната, донесена от един мрачанец, бе изядена отдавна, чиниите бяха отнесени от друг мълчалив пазач и сега не оставаше нищо друго, освен Кавана да се изтегне на койката и да забодне поглед в тавана. И да се терзае с въпроса кога мрачанците смятат да ги премахнат.

— Стените взеха да изстиват — каза Бронски. — Сигурно се стъмва.

Кавана отвори очи и втренчи поглед в отсрещния край на килията. Бронски също се бе изтегнал на койката и наблюдаваше Колчин, който продължаваше да ровичка в ключалката с едно изражение.

— Мисля, че си прав — рече той на бригадира.

— Трябва да е към единайсет и половина — подметна Колчин, без да вдига глава.

— Откъде знаеш, по дяволите? — попита го Бронски.

Колчин повдигна рамене.

— Имам силно развито усещане за време.

Бригадирът изсумтя и млъкна. Кавана притвори очи.

Разбираше защо Бронски е раздразнен, но смяташе, че в подобна ситуация е най-добре да се приеме неизбежното. Тъкмо Бронски бе открил двете миниатюрни камери, поставени от мрачанците в противоположните ъгли на помещението. Не беше никак трудно да изключат монтираните в тях микрофони — вероятно за голямо неудоволствие на същите тези мрачанци, — но камерите и лещите им се оказаха изработени от много твърд материал и единственият начин да ги блокират, за да може Колчин да продължи работата си, бе да преместят койките си в тези ъгли и да се изтегнат пред камерите.

Което правеха вече близо два часа. „А служат на отечеството и онези — цитира наум Кавана, — които лежат и дремят“.

Някакво движение в другия ъгъл на стаята привлече вниманието му, той отвори очи...

... и дъхът му секна. Ето го пак. Движеше се бавно под тавана, забележимо само когато преминаваше на фона на по-тъмните камъни.

— Бронски? — прошепна той. — Таванът.

Бригадирът го стрелна с очи, забравил в миг раздражението си. След това небрежно извъртя глава встрани.

Привидението сякаш не забеляза движението му. Изглежда, вниманието му бе погълнато от Колчин, който продължаваше да човърка с парчето тел в деликатния механизъм на ключалката.

— Интересно — отвърна шепнешком Бронски. — Вземам си думите назад, Кавана. Не си полудял.

— Благодаря — отвърна Кавана. Привидението продължаваше да се рее във въздуха и да наблюдава Колчин. — Какво мислиш, поредният мрачански номер?

— Съмнявам се — рече Бронски. — Не и зад толкова масивни стени. Едва ли имат холопроектор тук вътре. Освен това погледни внимателно — прилича на зхиррзхианец.

Привидението подскочи, сякаш докоснато от нагорещено желязо, извъртя се по неописуем начин и изчезна.

— Брей! Хубаво изпълнение — възкликна Бронски и се огледа. — Освен това май разбира английски.

— Какво искаш да кажеш? — погледна го учудено Кавана. — Кой да разбира английски?

— Нашият приятел там — отвърна Бронски и кимна към тавана. — Изглежда, не си имал време да прочетеш доклада на сина си, в който описва времето, докато е бил в плен, но там твърди, че видял нещо подобно, когато се опитал да избяга. Малко след това са го отровили и го отдадохме на халюцинации...

— Чакай малко — спря го Кавана. — Не сте ми казвали, че са го отровили.

— Не исках да те безпокоя — обясни Бронски. — Пък и сега това не е важно. Изглежда, разпитващият е използвал отровата в езика си, за да му попречи да избяга.

— И не смяташ това за важно? — ядоса се Кавана. — Можели са да го убият.

— Предполагам, че точно това са възнамерявали да направят — търпеливо се съгласи Бронски. — Но копърхед са пристигнали почти

веднага след това и са успели да неутрализират отровата. Докато се върне на Едо, вече е бил напълно възстановен.

— Сигурен ли си?

— Лекарите го изследваха на два пъти — увери го Бронски. — Въпросът беше, че и той е видял нещо подобно. А като се замисля за това, спомням си, че и другият ти син, Арик, съобщи, че е чул писъци и високи гласове недалеч от пирамидата, която откриха на изоставената планета.

— А видял ли е нещо? — попита Колчин.

— Не, само чул гласове — повтори замислено Бронски. — Почти по същото време се появили два зхиррзхиански бойни кораба, които сякаш идвали да се притекат някому на помощ.

Кавана все още бе стреснат от новината за отравянето.

— И какво може да означава всичко това?

— Не зная — сви рамене Бронски. — Нямам представа дори дали призраците и гласовете имат общо. Но те съществуват и може би по някакъв начин са свързани с прословутата зхиррзхианска система за комуникации на големи разстояния. А може да бъркаме.

Кавана отново вдигна поглед нагоре. От призрака нямаше и следа, но дали не беше станал невидим, за да ги следи безпрепятствено? Според Бронски Арик бе чул гласове, без да вижда никого. Дали призраците не можеха да подслушват и след като станат невидими?

— Хей! — подвикна той неочаквано. — Чуваш ли ме? Аз съм лорд Стюарт Кавана. Искам да говоря с теб.

— Губиш си времето — подсмихна се Бронски. — Не забравяй, че те са завоеватели. Масови убийци. Не ги интересуват разговори с жертвите, а само как да ги премахнат по-бързо. Като онзи, който се е опитал да убие сина ти Фелиан.

Кавана го погледна навъсено. Бронски не даваше воля на отчаянието си — на лицето му определено трепкаше пресметливо изражение, докато оглеждаше тавана. Може би той също се опитваше да накара привидението да се покаже?

И тогава, само на метър над тях, то изникна отново.

Кавана се отдръпна и си удари главата в каменната стена. Размърда устни, но не можа да произнесе никакъв звук. Призрачното чуждоземно лице го наблюдаваше със зловещото си изражение...

— Ти баща Фелиан Кавана?

Кавана премигна. Макар и променени, различни, думите бяха на английски.

— Хайде де — подкани го Бронски. — Отговори му.

Кавана плъзна поглед по — не, *през* лицето пред себе си. Бронски все още лежеше на койката, но лицето и тялото му изглеждаха напрегнати. Вляво от Кавана Колчин бе спрял опитите си да надвие ключалката и бе втренчил поглед в призрака, за да прецени доколко е опасна ситуацията.

— Да — заговори накрая Кавана. — Аз съм лорд Стюарт Кавана. Фелиан Кавана е мой син.

— Как се казваш? — подметна Бронски.

Привидението го игнорира.

— Трр-гилаг не опитвал убие Фелиан Кавана — каза то. — Опитал само спре го тръгне.

Кавана погледна към Бронски.

— Трр-гилаг е бил главният разпитващ на Фелиан — обясни бригадирът. — Той е отровил Фелиан.

— Не опитвал убие — настояваше призракът.

— Добре де — рече успокояващо Кавана. — Щом казваш, нека бъде така.

— Ти кажи мен сега — рече привидението. — Защо Фелиан Кавана не въздигнал Трр-гилаг в старейшинство?

— В старейшинство? — Кавана отново погледна към Бронски.

— Старейшините са прослойка на зхиррзхианското общество — обясни му бригадирът. — Водачи или може би... не зная, но Фелиан бе останал с впечатлението, че са важни. Това е всичко, което ни е известно засега.

Дали бягството на Фелиан не бе унищожило шансовете на Трр-гилаг да порасне в службата?

— Фелиан е направил каквото е сметнал за необходимо — подхвана той предпазливо. — Ако този Трр-гилаг беше пленник, сигурно също щеше да се опита да избяга.

— Не — отвърна привидението и езикът му се стрелна навън, сякаш за да подчертае думите му. — Аз не говори за бягство. Аз говори за въздигане в старейшинство. Защо Фелиан Кавана не сторил това?

— Не разбирам — завъртя глава Кавана. — Какво е направил Фелиан?

— Не какво е направил — повтори привидението. — Какво не е направил. Той не направил това. — Прозрачните, ръце се склучиха около прозрачната шия. — Не направил това.

Кавана поклати безпомощно глава. Лингвистиката не беше силната му страна.

— Струва ми се, че имитира задушаване — обади се внезапно Колчин. — Или счупване на врата.

— Прав си — съгласи се Бронски. — Фелиан също го спомена — каза, че бил стиснал разпитващия за врата, докато го дърпали към мрачанския кораб. Той пита защо не го е убил.

— Не може да бъде — възрази Кавана. — Той каза само...

И изведнъж всичко му се изясни. Старейшинство — смърт — реещият се пред него призрак...

Той бавно си пое дъх.

— Ти си старейшина.

— Да — направи опит да имитира кимването му призракът.

В помещението се възцари напрегната тишина.

— Те са надвили смъртта — обяви Кавана отпаднало. — Наистина са я победили.

— Защо Фелиан Кавана не издигнал Трр-гилаг в старейшинство?

Кавана преглътна мъчително, опитвайки да си събере мислите. Питаха го защо Фелиан не е убил този, който го е разпитвал.

— Навярно защото не е било необходимо. Хората не убиват, освен ако не са притиснати до стената.

— Но вие въздигнали други зхиррзхианци в старейшинство.

— Не ние започнахме тази война — вметна Бронски. — Зхиррзхианците ни атакуваха първи.

— Не вярно — настоя призракът. — Старейшини казва хора-завоеватели атакували първи.

— Значи твоите старейшини грешат — отвърна спокойно Бронски. — Ние не сме атакували първи. Зная го.

Привидението измърмори нещо и изчезна. Кавана чакаше, но то не се появяваше отново.

— Всичко оплеска — изръмжа Кавана на бригадира.

— Ще се върне — успокой го Бронски и се огледа. — Малко поразтърсихме вратата му в искреността на тяхното правителство, та има нужда да обмисли нещата насаме. Но ще се върне.

Кавана го изгледа подозрително.

— Изглеждаш прекалено сигурен. Знаеш нещо, което ние не знаем, нали?

— Не знам почти нищо — отвърна Бронски и вдигна ръка да изтрие потта от челото си. — Спомних си впечатленията, които Фелиан сподели за похитителите си. Беше почти сигурен, че е успял да разколебае увереността на Трр-гилаг относно онова, което според него е станало с „Ютландия“. — Той махна към тавана. — Този старейшина, изглежда, го познава. Помислих си, че няма да е зле, ако малко го попритиснем.

— Какъв смисъл? — попита Кавана. — Едва ли е склонен да вярва на трима хора-завоеватели.

Откъм вратата се чу тихо изщракване.

— Готово — рече Колчин и извади телта от ключалката. Изправи се, побутна вратата и надникна през процепа.

И в същия миг отхвърча назад, блъснат от внезапно отворилата се врата. Кавана инстинктивно разпери ръце и успя да го улови, преди да се удари в койката.

В килията нахлу един бурт.

Бронски скочи и зае бойна стойка още преди Кавана да се съвземе. Две секунди по-късно Колчин също бе възстановил баланса си.

Но атаката така и не дойде. Грамадният чуждоземец спря и няколко секунди оглежда тримата пленници.

— Наредено ми е да не ви наранявам — избоботи той и бавно отстъпи назад. — Поне засега.

После стисна дръжката и затръшна вратата. Чу се тежко щракване на метал.

— Наред ли си? — обърна се Кавана към Колчин.

— Освен дето се чувствам малко глупав — промърмори горчиво Колчин. — Бях готов да се закълна, че отвън няма пазачи.

— Казват, че буртите притежават удивителна бързина, когато се наложи — обясни Бронски. — Не позволявай това да те потиска.

— Да де — рече Колчин. — Така е.

Кавана го потупа успокояващо по рамото, после подвикна тихо:

— Зхиррзхиански старейшина? Тук ли си?

Не последва отговор.

— Все още предъвква наученото, предполагам — подхвърли Бронски и пак се настани на койката си. — Докато реши дали да дойде при нас, можем да поотдъхнем. Поне вече знаем как да отворим вратата. И това е нещо.

— Каква полза, след като буртът е отвън? — попита Кавана.

Бронски се засмя мрачно.

— Не бери грижа. Ще измислим нещо.

Мелинда Кавана въздъхна, изправи се, отметна един кичур от лицето си и каза:

— Свърших.

— И това ли е всичко? — попита Трр-гилаг, втренчил поглед в полузасъхналата пяна, която обгръщаше счупения крак на Фелиан Кавана. Изглеждаше му много по-крехка от керамичните лонгети, които зхиррзхианците използваха в подобни случаи.

— Това е — отвърна тя и се опита да пъхне пръст под имобилизиращия костюм, за да се почеше по гърба. Мнов-корте бе настоял да го носи и бе предал дистанционното на костюма демонстративно на двама от войниците, а не на Трр-гилаг или на Клинн-даван-а. — Мембранозната пяна обездвижва крака и същевременно подпомага костното възстановяване.

Изумителна технология, наистина.

— Значи ще се оправи, така ли?

— Ще се оправи — потвърди тя.

— Радвам се — рече Трр-гилаг и погледна лицето на спящия чуждоземец. Наистина се радваше, осъзна той, и не само защото нямаше да изгуби един екземпляр за изследванията си. Може би най-сетне щеше да узнае защо Фелиан Кавана не го бе въздигнал в старейшинство, когато имаше тази възможност на Изследователски свят 12.

Вратата вляво се отвори и в стаята влезе Втори командир Клинн-вавги, следван от двама войници.

— Трр-гилаг. — Той кимна в знак на поздрав.

— Командир Клинн-вавги — отвърна на свой ред Трр-гилаг. — Предполагам, че би трябвало да ви поздравя за повишението.

— Благодаря — отвърна хладно Клинн-вавги. Съжалявам, че не го одобрявате. За щастие не се нуждая от вашето одобрение. Как е пленникът?

— Мислех ви за приятел на Трр-мезаз — продължи в същия дух Трр-гилаг. — Така смяташе и Трр-мезаз. Но явно и двамата сме грешали.

Клинн-вавги дори не трепна.

— Това няма нищо общо с приятелството, изследовател Трр-гилаг — заяви той. — Става дума за моя дълг на войник. Мнов-корте изпълнява стриктните указания на Седалището на Върховния. Мой дълг е да му помагам.

— Указания за какво? — попита Трр-гилаг. — Той дори не ми съобщи какво търси.

— На мен също — призна Клинн-вавги и погледна към Фелиан Кавана. — Но изглежда, смята, че вие и командир Трр-мезаз знаете за какво става въпрос. Как е пленникът?

— Казаха ми, че ще се справи.

— Чудесно. Предполагам, че двамата с Клинн-даван-а нямате търпение да подновите изследванията си върху него.

— Ще започнем едва след като се почувства по-добре — изсумтя Трр-гилаг. — Нараняването му е било доста сериозно.

— Толкова по-добре — тъкмо ще съберете информация за поведението на хората-завоеватели при стрес. Това може да е доста полезно, нали?

Трр-гилаг погледна към Мелинда Кавана и сержант Яновиц, които, разбира се, нямаха никаква представа за темата на разговора.

— Да. Може би.

— Уговорено значи — каза Клинн-вавги и погледна към другите двама хора-завоеватели. — Вървете тогава да подготвите лабораторията. Клинн-даван-а вече се зае с нейната. Сръжънт-яновиц ще остане тук, но можете да вземете с вас човешката лечителка.

Трр-гилаг се намръщи.

— Да, наистина бихме могли да я използваме.

— Точно това ви казвам — рече Клинн-вавги и се приближи към масата, където Мелинда бе извадила медицинската екипировка. —

Тъкмо ще проучите предназначението на всички тези прибори.

Трр-гилаг усети, че езикът му се притиска болезнено във вътрешната страна на устата. Само на половин разкрач от Клинн-вавги беше металната кутия, където се спотайваше фссс-резенът на Прр'т-зевисти.

— Добре — каза Клинн-вавги, заобиколи масата и се изправи срещу Трр-гилаг. — Там сигурно ще ви е по-спокойно. Мнов-корте и братята му възнамеряват да преобърнат лагера наопаки, но да открият онова, което търсят. — Той млъкна, подпря се с една ръка на металическата кутия и втренчи поглед в Трр-гилаг. — Предполагам, че е във връзка с онзи изчезнал старейшина — Прр'т-зевисти.

— Така ли? — промърмори Трр-гилаг.

— Те вече разговаряха надълго и нашироко по въпроса с командир Трр-мезаз — продължи Клинн-вавги, като поглаждаше с върховете на пръстите си гладката метална повърхност. — А сега, изглежда, нямат търпение да разговарят и с вас. Убеден съм обаче, че изследванията ви върху поведението на вашия човек-завоевател са от по-голяма важност. Надявам се двамата с Клинн-даван-а скоро да се сдобиеете с полезни резултати.

— Ще се опитаме — отвърна Трр-гилаг. Първоначалното му раздражение бе започнало да се топи. Въпреки опитите им да държат Клинн-вавги настрана от тази бъркотия вторият командир очевидно бе подразбрал сам доста неща. Но вместо да ги предаде на дхаа'ррските агенти, бе успял да им спечели още малко време. — Ще направим всичко възможно — добави той.

— Радвам се да го чуя. — Клинн-вавги погледна към реещите се над тях старейшини. — Аз пък ще отделя неколцина войници, които да отнесат пленника и да ви придружат до лабораторията. Желая ви успех.

И излезе.

— Това лошо ли е? — попита Мелинда Кавана.

— Не — успокои я Трр-гилаг. Даваше си сметка, че старейшините над тях може да разбират по някоя човешка дума. — Налага се да преместим Фелиан Кавана на друго място, където да го изследваме. Вие ще дойдете с мен.

— А сержант Яновиц?

— Той остава тук.

— Разбирам — рече Мелинда и се обърна към Яновиц. — Преди да забравя, сержант, донесох ви вашия специален крем против обриви.

— Благодаря, докторе — рече той и плъзна поглед по лицата на двамата. След това посегна, взе тубичките и ги пусна в джоба си. — Използват се само когато има нужда, нали?

Мелинда си погледна часовника.

— Сигурно ще трябва да изчакате няколко часа — рече тя. — И гледайте да използвате съвсем малко количество. Зная, че понякога обривите са доста неприятни, но това не означава да прибегвате до убийствена доза.

— В никакъв случай ли? — Той повдигна вежди.

— В никакъв случай — заяви непоколебимо Мелинда Кавана. — Има нови сведения, според които обривите могат да се окажат безвредни.

— Безвредни? — Той я погледна невярващо. — Шегувате се.

— Ни най-малко — увери го тя.

Той отново повдигна рамене.

— Какво пък, вие сте докторът. Ще следвам предписанията.

Тя кимна и се обърна към Трр-гилаг.

— Е — рече, след като взе кутията с резена на Прр'т-зевисти. — Да тръгваме.

— Ето там — посочи напред командир Оклан-барджак. — Точно пред нас, на върха на хълма.

Миг по-късно сноп светлина озари приближаващия се транспортър.

— Сам ли е? — попита Върховният.

— Така изглежда — изсумтя Оклан-барджак. — Скоро ще разберем със сигурност. Пилот, сигнализирай на останалите и ни свали долу.

Само след още четири стоудара вече се бяха приземили. След още два стоудара войниците бяха заели позиция, а непознатият бе доведен в средата на образувания от тях кръгов периметър, в осветеното от кораба пространство. Едва сега Върховният забеляза, че го придружава един старейшина.

— Аз съм Върховният вожд — представи се той. — Вие ли сте хранител Трр-тулкож?

— Да — отвърна зхиррзхианецът и махна към увисналия над него старейшина. — Това е Трр'т-рокик, Кее'рр. Той ми донесе съобщението от изследовател Нзз-ооназ.

— Трр'т-рокик — Върховният му кимна за поздрав. — Нзз-ооназ информиран ли е, че съм тук?

— Да — отвърна Трр'т-рокик. — Каза да ви предам опознавателния код „Плаа'рр край Мекото бурно море.“

Още един от техните лични опознавателни кодове.

— Добре, а сега вие му предайте: „Тук е Върховният вожд. Какво по-точно искаш да обсъждаме?“

Трр'т-рокик изчезна. Докато чакаше, Върховният се огледа, наслаждавайки се на гледката. Ако това беше клопка, организаторите й очевидно не бързаха да предприемат каквито и да било враждебни действия. А може би обмисляха как да се справят с охраната му.

Трр'т-рокик се върна.

— „Имам много обезпокоителни новини, Върховни вожде, но не ми се иска да ги предам по обикновената линия. Известно ли ви е, че е била прекъсната обичайната връзка с наземните сили на Доркас?“

Зениците на Върховния се свиха.

— Не — отвърна той. — По каква причина?

— „Не можах да разбера — дойде отговорът. — Но чух някои слухове, които ме навеждат на мисълта, че зад всичко това може да стои кланът Дхаа'рр“.

Върховният се намръщи. Вече подушваше, че поредната бъркотия може да е дело на говорителя Цвв-панав. Каквото и да ставаше на Доркас, то бе част от опитите му да залови Трр-гилаг с нелегалния му резен и после да го свърже с Върховния.

Само че този път говорителят бе отишъл право при извора. Ако Трр-гилаг не бе успял да се отърве навреме от резена, наистина щяха да загазят.

— Одеве каза, че обичайната връзка е била преустановена — продикува той на старейшината. — Какво по-точно означава това?

— Един от старейшините на борда на „Затворена уста“ се опита да отвори комуникационна линия — отвърна старейшината. — Върна се и каза...

— Върховният имаше предвид да отнесеш въпроса на Нзз-ооназ — прекъсна го Оклан-барджак.

— Извинете — сконфузи се Трр'т-рокик. — Но тъй като бях там, когато това се случи... Мислех, че мога да отговоря, за да спестим време.

— Сигурен съм, че е така — рече Върховният. — Но трябва да се спазва протоколът. Предайте въпроса на Нзз-ооназ.

— Подчинявам се. — Трр'т-рокик изчезна.

— Какъв непочтителен грубиян — промърмори Оклан-барджак. — Върховни вожде, разполагам със списък на одобрените от Седалището старейшини в този район. Ако желаете, мога да поискам да бъде отворена линия до Града на единството. Тогава ще можете да се отървете от този аматьор.

Върховният помръдна отрицателно език.

— Да видим първо какво ще каже Нзз-ооназ.

Трр'т-рокик се появи.

— „Един от моите старейшини се опита да отвори линия до Трр-гилаг на Доркас — докладва той. — Върна се с информацията, че единствените позволени линии се обслужват от старейшини на Дхаа'рр“.

— По чия заповед? — попита Върховният.

Трр'т-рокик изчезна и се върна.

— Останал е с впечатлението, че е по заповед на говорителя на Дхаа'рр.

Оклан-барджак измърмори нещо под нос.

— В случай че някой от нас не се е досетил.

— И все пак не ми прилича на неговия стил — поколеба се Върховният. — Освен ако не е прекалено уверен в себе си. Добре, изследователю, аз ще се заема с този въпрос. Има ли нещо друго?

— „Да — дойде отговорът след няколко удара. — Трр'т-рокик е открил, че мрачанците са взели в плен трима хора-завоеватели и ги държат в крепостта на четири хилядоразкрача от нас. Подслушал е техния разговор — те смятат, че мрачанците възнамеряват да ни нападнат и да стоварят вината за това върху тях“.

Върховният се намръщи.

— Това вярно ли е, Трр'т-рокик?

— Доколкото можах да разбера разговора им, Върховни вожде — отвърна Трр'т-рокик. — Но трябва да призная, че познанията ми по човешки език все още са доста ограничени. Все пак склонен съм да мисля, че схванах правилно смисъла на разговора им.

— Най-вероятно са излъгали — подметна отново Оклан-барджак. — Не може да се вярва на всяка дума на врага.

— Но защо им е да лъжат? — попита Трр'т-рокик. — Те не знаеха, че ги подслушвам. Защо ще лъжат, когато разговарят помежду си?

— Интересен въпрос — съгласи се Върховният. — Попитай изследовател Нзз-ооназ дали е склонен да им вярва.

— Подчинявам се — отвърна Трр'т-рокик и изчезна.

Върна се след половин стоудар.

— „Не зная, Върховни вожде — цитира той отговора. — Не бих се доверил на хората-завоеватели. Но вече не вярвам и на мрачанците. Разговарях с Трр-гилаг преди затварянето на линиите относно мрачанския посланик, който умря на Оакканв“.

— Да, четох доклада ти за случая — каза Върховният. — Заедно с доклада на командир Трр-мезаз за атаката с експлозиви на Доркас. Добре, ето какво искам да направиш. Под някакъв претекст, без да вдигаш тревога, ще върнеш твоята контактна група на „Затворена уста“. Нека извън кораба останат само войниците и охраната, но и те да не се отдалечават. Запомнихте ли всичко това, Трр'т-рокик?

— Да, Върховни вожде — отвърна Трр'т-рокик и изчезна.

— Ако се стигне до бой, „Затворена уста“ ще се озове в доста неизгодно положение — посочи Оклан-барджак. — По-голямата част от въоръжението на кораба беше демонтирано преди да потегли от Оакканв.

— Да, зная — мрачно каза Върховният, докато прехвърляше в паметта си описанието на хангара, в който бе прибран „Затворена уста“. Издълбан в масивен каменен хълм — нямаше да е никак лесно да го напуснат. Особено след като мрачанците го бяха разположили по такъв начин, че лазерните му оръдия не сочеха към вратата. Странно как никой не бе забелязал това по-рано.

Трр'т-рокик се върна.

— „Разбрано, Върховни вожде. Ще предупредя останалите незабавно. В Града на единството ли се връщате?“

Върховният погледна към тънещите в здрач хълмове, зад чиито неясни силуети вече мъждукаха звезди. Нямаше никаква причина да остава повече тук, след като бъде затворена линията. А и в комплекса на Седалището разполагаше с много повече възможности за свръзка. Би могъл да разбере например какво става на Доркас.

Но в цялата тази ситуация имаше нещо странно...

Той размърда нетърпеливо език. Обърканите чувства не бяха най-добрият съветник за вземане на решения в политиката. Особено когато бяха съпътствани от прохладен ветреца и мърдащи се сенки в подножието на хълма.

— Да — каза той. — Поддържай връзка с мен чрез обичайните линии, за да зная какво става на „Затворена уста“.

— „Подчинявам се, Върховни вожде“ — дойде отговорът след няколко минути.

— Успех — кимна Върховният. — Готово, Трр'т-рокик, можете да затваряте линията.

— Подчинявам се — каза Трр'т-рокик, но видимо се поколеба. — Върховни вожде, а какво ще кажете за тримата хора-завоеватели?

— Какво да кажа за тях?

— Ами ако мрачанците решат да ги убият, преди да атакуват „Затворена уста“?

— Е, и какво?

— Не бива ли да им попречим? — попита направо Трр'т-рокик.

— Те са наши врагове, Трр'т-рокик — припомни му Оклан-барджак. — Колкото повече от тях измрат, толкова по-добре за нас.

— Не говоря за смъртта в бой, командире — заинати се Трр'т-рокик. — Това ще е хладнокръвно убийство.

— На чуждоземни същества, които започнаха тази война... — намеси се Оклан-барджак.

Върховният го спря с жест и каза:

— Разбирам загрижеността ви, Трр'т-рокик. В интерес на истината аз също им симпатизирам. Но не виждам какво може да се направи. В противен случай войниците на Нзз-ооназ рискуват да бъдат въздигнати преждевременно в старейшинство.

— Ами ако не те са започнали войната? — попита неочаквано Трр'т-рокик. — Това би ли имало значение?

Върховният се намръщи.

— Този въпрос вече го обсъждахме, Трр'т-рокик. За какво говорите всъщност?

— Синът ми, Трр-гилаг, продължава да се съмнява. Според него Фелиан Кавана е бил уверен в правотата си.

— Казах, че този въпрос вече е обсъждан — повтори с леден тон Върховният вожд. — Хората-завоеватели нападناха първи и освен ако не искате да поставите под съмнение искреността на старейшините, които са присъствали на онази първа битка, не желая повече да слушам за това. Разбрано ли е?

— Да — промърмори Трр'т-рокик.

— Добре — рече Върховният. — В такъв случай ви благодаря за помощта. Върнете се при Нзз-ооназ и се постарайте да ме държите в течение на положението.

— Подчинявам се.

Старейшината изчезна.

— И на теб, хранителю, също благодаря за помощта — обърна се Върховният вожд към Трр-тулкож. — Сигурно си даваш сметка, че това, на което стана свидетел, е строго поверителна информация.

— Разбира се — отвърна Трр-тулкож. — Ако желаете, мога да остана на разположение в случай, че се наложи отново да разговаряте с Нзз-ооназ чрез Трр'т-рокик.

Върховният го погледна внимателно. Едва сега си спомни откъде знае името му — Трр-тулкож, кее'ррският хранител, бил на пост, когато агентите на говорителя Цвв-панав откраднали фссс-органа на Трр-пификс-а. Сега сигурно разполагаше с твърде много свободно време.

— Да, идеята май е добра — рече той. — Върни се в Скалистата долина. Ако ми потрябва връзка с Трр'т-рокик, ще пратя да те повикат.

— Подчинявам се — рече Трр-тулкож, кимна, подмина веригата от войници и се отдалечи към подножието на хълма.

Оклан-барджак погледна усмихнато Върховния.

— Ама и вас ви бива да печелите хората, Върховни вожде — подметна той тихо. — Знаете го, нали?

— Всеки има нужда да бъде необходим, командире — въздъхна уморено Върховният. — Хайде, да се прибираме у дома.

Когато Трр'т-рокик се прибра на борда на „Затворена уста“, двама други старейшини тъкмо изчезваха.

— Ето те и теб — рече Нзз-ооназ. — Върховният заръча ли нещо друго?

— Само да го държиш в течение — отвърна Трр'т-рокик.

Появи се друг старейшина и докладва:

— Предупредих Свв-селик и Глл-боргив.

— Добре — каза Нзз-ооназ. — Вземи още няколко старейшини и иди да следиш какво правят мрачанците. Трр'т-рокик, ти пък ще държиш под око хората-завоеватели.

— Подчинявам се — отвърна Трр'т-рокик и само след няколко удара отново се озова в килията на пленниците.

Тук нищо не се бе променило, освен че сега и тримата хора-завоеватели лежах на койките си. Очите им бяха затворени — изглежда, спяха.

Той се премести в коридора. Застанал на известно разстояние от вратата на килията, с поглед, втренчен в нея, тук стоеше някакъв изумително едър и як чуждоземец, какъвто Трр'т-рокик не бе виждал никога. Явно беше охрана.

Той се върна в килията, все още завладян от колебание. Върховният бе напълно уверен, че хората-завоеватели са започнали войната. Но тези тримата тук не бяха на същото мнение. А също и Фелиан Кавана — според сина му Трр-гилаг. Някой лъжеше, или нещо не беше наред. Но кой?

— Здравсти.

Трр'т-рокик се стресна от тихия глас и по навик се премести в сивия свят. Един от хората-завоеватели — този, когото наричаха Кавана — се бе пробудил и търсеше с очи изчезналия Трр'т-рокик.

— Нищо лошо няма да ти сторя — добави той. — Искам само да поговорим.

— За какво? — попита Трр'т-рокик, докато се преместваше в света на светлината.

— Ето те и теб — рече човекът-завоевател. — Казвам се лорд Стюарт Кавана. Фелиан Кавана е мой син.

— Зная — отвърна Трр'т-рокик. — Каза го по-рано.

— Така е. А ти как се казваш?

Защо да не каже?

— Аз съм Трр'т-рокик, Кее'рр. Трр-гилаг е мой син.
За миг очите на чуждоземеца сякаш се уголемиха.
— Бащата на Трр-гилаг? За мен е чест да се запозная с теб.
— Защо дойдохте тук? — попита Трр'т-рокик.
— Ние не вярваме на мрачанците — отвърна човекът-завоевател.
— Дойдохме, за да открием какво правят.

— И защо не им вярвате?

— Защото знаем, че много пъти са ни лъгали. Мога ли да ти задам един въпрос?

— Да — отвърна предпазливо Трр'т-рокик.

— Какво си ти? — попита човекът-завоевател. — Искам да кажа, какво представляват старейшините? Дали не сте (неразбираемо) на мъртвите?

Трр'т-рокик го погледна внимателно; умът му разсъждаваше трескаво. Какво да отговори? Всичко, което се отнасяше до старейшините, дори фактът на тяхното съществуване, трябваше да остане в тайна — бяха им го повтаряли безброй пъти на борда на „Верен слуга“.

Но от друга страна, той вече бе нарушил тази инструкция, разкривайки се пред Лорд-стюарт-кавана и спътниците му. На всичко отгоре тези тримата най-вероятно нямаше да се измъкнат оттук живи.

— Ние сме зхиррзхианци, чиято материална обвивка е изчезнала — отвърна той; надяваше се, че използва правилните думи. По някаква причина му беше много по-лесно да разбира езика на хората-завоеватели, отколкото да го говори. — Ние сме прикачени към нашите фссс-органи, които се държат в родови гробници на Оакканв.

— Значи сте мъртви — заяви човекът-завоевател и гласът му прозвуча странно. — И същевременно не сте. (Неразбираемо.) Колко дълго можете да съществувате по този начин?

— Много цикли — отвърна Трр'т-рокик. — Фссс-органиите се износват бавно.

Човекът-завоевател мълча в продължение на няколко удара. Трр'т-рокик се приближи и едва сега забеляза капките течност в ъгълчетата на очите му.

— Какво е това? — попита той.

Чуждоземецът завъртя глава настрани.

— Помислих си за жена ми, Сара. Майката на Фелиан. Тя почина преди пет (неразбираемо). Какво ли не бих дал да мога да разговарям отново с нея. Дори по този начин, като старейшина.

Трр'т-рокик не сваляше поглед от него, споходен от неочакван прилив на съчувствие.

— Жена ми се казваше Трр-пификс-а — произнесе той. — Тя не искаше да става старейшина.

— И защо? — попита Кавана.

— Боеше се от загубата на материалната си форма — отвърна Трр'т-рокик. — За нея старейшинството не беше истински живот.

Човекът-завоевател сведе поглед към стиснатите си ръце.

— Мисля, че бих могъл да я разбера — рече той. — Предполагам, че, и Сара щеше да се чувства по същия начин. Но ако имаше някакъв начин да си я върна, щях да го направя, колкото и да е егоистично спрямо нея.

Егоистично. Трр'т-рокик се намръщи кисело. Никога не бе гледал по този начин на въпроса. Или по-скоро, *бе избягвал* да гледа така. Дали и той не бе проявил егоизъм, след като искаше да задържи Трр-пификс-а?

Лорд Стюарт Кавана въздъхна и изтри сълзите си.

— Често ли разговаряш с баща си и майка си? — попита той.

— На старейшината не му остава почти нищо друго, освен да разговаря — отвърна Трр'т-рокик. — Да разговаря и да наблюдава света около себе си. Не можем да се отдалечаваме много от своите фссс-органи.

— Но въпреки това ти си тук — посочи лорд Кавана. — Как е възможно това?

Отново към забранената територия. Но и този път той реши, че това вече няма значение.

— От всеки фссс-орган може да се взема малко парченце. Тогава старейшината може да се придвижва между двата органа.

— Ясно. Ето значи как изпращате съобщения на огромни разстояния.

— Да — потвърди Трр'т-рокик. — Но ще те помоля повече да не разговаряме за тези неща. Забранено ни е да ги обсъждаме.

— О, не се безпокой. — Лорд Стюарт Кавана махна с ръка. — Вероятно скоро ще бъдем мъртви. Но по-добре предупреди своите, че

мрачанците готвят атака срещу тях.

— Вече са предупредени — заяви Трр'т-рокик, изненадан, че човекът-завоевател говори така спокойно за това. Изведнъж си припомни съмненията на Трр-гилаг относно общоприетите представи за необузданата агресивност при тези завоеватели. — Те се готвят за атака.

— Чудесно. — Отново настъпи кратко мълчание. — Благодаря ти, че ми го каза. Разбирам напълно вашите водачи, които държат всичко това да бъде запазено в тайна. Има много хора, които биха приели с ужас вестта за вашата способност да съществувате след смъртта си, дори като старейшини. Мога ли да те попитам нещо друго?

— Разбира се — рече Трр'т-рокик.

— Разкажи ми за твоя свят. Не нещо, което вашите водачи не биха искали да зная — просто какво представлява. За неговите растения, животни, за климата и природата. Каж ми какво обичаше да правиш, когато беше жив.

Когато беше жив. Ехото от тези думи пробуди някаква неясна печал в душата на Трр'т-рокик. Защото той беше жив... и същевременно не беше.

Човекът-завоевател беше прав. Права беше и Трр-пификс-а. Възможно ли беше обаче всички останали зхиррзхианци да са грешали през изминалите цикли?

— Моят свят е много красив — поде той, произнасяйки не без затруднение чуждоземните думи. — Мястото, където съм израсъл, представлява широка долина...

— Готови! — предупреди ги Дашка и гласът му неприятно подразни слуха на Арик. — Съвсем близо сме вече.

— Прието — отвърна Куин от пилотското кресло пред Арик. — Имаме готовност.

Арик си пое дъх, задържа го за няколко секунди, после бавно го изпусна. Започваше се. Ако изчисленията на Чо Минг бяха верни, щяха да излязат от хиперпространството точно на мястото, където бяха изчезнали трите бойни кораба.

За съжаление това бе всичко, с което разполагаха — приблизителни данни. Можеше да се озоват и на стотици километри

по-нататък, или пък право върху тях.

— И така... — продължи Дашка. — Излизаме... сега!

Мониторите премигнаха и вратата на товарния хангар, в който беше корвинът, се отмести, разкривайки блещукащи звезди. Без да губи и миг, Куин задейства задните двигатели и след пет секунди вече бяха отвън.

— На позиция сме — обади се той. — Обстановка?

— Още нямаме контакт — долетя гласът на Чо Минг. — Изчакайте.

Арик почувства как на гърдите и лицето му ляга някаква невидима тежест. Звездите зад прозрачния похлупак на кабината се въртяха с главозамайваща скорост. Куин бе въвел корвина в ускорителна спирала, която се извиваше около големия кораб.

— Виждаш ли нещо, Маестро? — попита Арик.

— Няколко комети — отвърна Куин. — Нищо обаче, което да прилича на зхиррзхиански кораб.

— Или на мрачански танкер — допълни Чо Минг. — Изглежда, са напуснали района.

— Интересно — промърмори Куин веднага след като изведе корвина от спиралата. — Къде може да са се дянали?

— Кацнали са някъде — предположи Дашка. — Навярно мрачанците са засекли килватерните ни следи и са ги предупредили, а после всичките дружно са изчезнали.

— Значи затова няма никакви килватерни следи — каза Арик. — Въпросът обаче е как да ги намерим отново?

— Не зная — изръмжа Дашка. — Съмнявам се, че ще се справя.

— Защо? — попита Арик. — Всичко, което ни трябва, е да останем тук, докато излязат от хиперпространството.

— Ако въобще излязат наблизко — прекъсна го Чо Минг. — Което е малко вероятно.

— Дори е по-лошо — рече Куин. — Достатъчно им е да пуснат една статична бомба, за да прикрият килватерните си следи, и никога няма да ги открием.

— Точно така — съгласи се Дашка. — Тъй че най-добре да се метнем напред и да ги изпреварим на финала. Вие двамата се прибирайте, а ти, Чо Минг, подготви за изстрелване статичната бомба.

— И какво ще постигнем с това? — попита Арик, докато Куин обръщаше корвина.

— Първо на първо: ще ги накараме малко да се поизпотят — отвърна Дашка. — Няма да знаят със сигурност дали са успели да ни се изплъзнат, или все още им дишаме във врата, придружени от няколко крайцера от клас „Нова“. А междувременно ще ни осигури прикритие, докато се връщаме към „Трафалгар“, за да вдигнем тревога.

— Значи отиваме на Формби? — попита Арик.

— Освен ако не настояваш да идем някъде другаде.

Арик погледна към звездите.

— Мислех си, че след като така и така сме тук, бихме могли да отскочим на Мра.

Настъпи кратка тишина.

— Някаква конкретна причина да го направим?

— В съобщението, което получихте на Формби, се казваше, че баща ми и Бронски са поели натам — припомни му Арик. — След като вече знаем, че мрачанците и зхиррзхианците работят заедно, струва ми се, че двамата може да са в беда.

— Бронски знае как да излиза от всякакви рисковани ситуации — отвърна Дашка, но в гласа му се долови колебание. — А и мисля, че сега е по-важно да предупредим Монтгомъри за тези изчезнали зхиррзхиански бойни кораби.

— От друга страна — обади се Чо Минг, — поне за известно време Монтгомъри ще е извън играта. Можем да му пратим спешно съобщение с някой дипломатически кораб от Мра.

— Вярно — призна Дашка. — Бих предпочел да проследим останалите зхиррзхиански кораби... но вече е късно. Добре, какво пък, ще летим за Мра.

— Надявам се само да успеем да ги открием — обърна се Арик към Куин. — Трудничко ще е да намериш двама души, когато трябва да претърсваш цяла планета.

— О, ще ги намерим — обеща Чо Минг. — Остави това на нас.

27.

Дълъг е обратният път към съзнанието, мислеше си Фелиан, докато се носеше бавно из тунел, натъпкан с мека като памук мъгла, придърпван от случайни импулси на противоположна гравитация. Но най-сетне отвори очи.

Ала въпреки мъглата и всичко останало пътешествието си заслужаваше.

— Мелинда? — изхриптя той.

— Тук съм, Фелиан — каза тя и се наведе над него.

Усмивката ѝ беше странно напрегната... и изведнъж той си спомни всичко останало. Трескавият полет през атмосферата на Доркас, невероятното приземяване, осъществено от Макс, неговото собствено несръчно спускане по склона...

И залавянето от врага.

Огледа сестра си по-внимателно. Носеше същия имобилизиращ костюм, какъвто бяха сложили и на него по време на предишното му пленничество — с оптични сензори и електромагнитни пръстени на ръцете и краката.

Фелиан извъртя внимателно глава. На няколко метра встрани стояха двама зхиррзхианци и ги наблюдаваха.

— Ясно — каза той и затвори очи.

— Трябва да си по-любезен — скастри го тя. — Няма ли да кажеш „здрасти“ на стария си приятел?

— Радвам се, че се възстановяваш, Фелиан Кавана — чу се зхиррзхиански глас.

Фелиан отвори очи, надигна глава и погледна двамата зхиррзхианци. Този отляво беше...

Не, това бе невъзможно.

— Трр-гилаг?

Зхиррзхианецът примлясна с език.

— Колко е приятно, че ме помниш.

— Не си лесен за забравяне — промърмори Фелиан и премести поглед към Мелинда. Страхотно. Не само че бе позволил да попадне в ръцете на врага, а на всичко отгоре тук бе и сестра му, на която се бе надявал всъщност да помогне. При това със зхиррзхианеца, който го бе разпитвал предишния път. Беше съвсем както навремето, когато се бе опитал да избяга от летния лагер и го хванаха да прескача оградата.

— Кой е приятелят ти? — попита той.

— Това е Клинн-даван-а — посочи с език Трр-гилаг зхиррзхианеца до себе си. — Двамата с нея някога бяхме обвързани. Но после кланът Дхаа'рр разтрогна връзката ни.

— Съжалявам — каза Фелиан, тъй като не знаеше какво друго да каже. — Всъщност, да не би да е заради моето бягство?

— За това, но и поради други причини.

Фелиан сбърчи вежди.

— Е, ето че пак ме хвана. Това би трябвало да възстанови доброто ти име в очите им.

— А междувременно ни чака работа — намеси се Мелинда и се приближи до масата в ъгъла. Отгоре имаше някакъв електронен прибор, чийто дисплей бе обърнат към стената. — Трр-гилаг и Клинн-даван-а са тук, за да те изследват. Чуждоземната психология сигурно е интересна наука. Напомня ми за времето, когато практикувах медицина върху моята любима кукла Кери. Ти помниш ли я?

— Ами... да — отвърна предпазливо Фелиан и усети, че настръхва. Единственото, което си спомняше за тази кукла, бе, когато Мелинда толкова много ги бе ядосала със сляпото си увлечение по нея, че двамата с Арик я бяха скрили зад рециклатора в кухнята. За съжаление дойде майка им и забавлението приключи...

Зад рециклатора?!

Погледна крадешком двамата зхиррзхианци, споходен от внезапна мисъл. Нещо беше скрито в кутията на този прибор. Дали той не трябваше да отвлече вниманието на двамата чуждоземци, докато Мелинда го извади?

— Не се чувствам добре — обяви той и направи болезнена гримаса.

— Къде точно не се чувстваш добре? — попита Трр-гилаг и пристъпи към него.

— Сигурна съм, че скоро ще се справиш — рече Мелинда, застана зад зхиррзхианеца и положи ръка на левия му крак. Имаше нещо странно в докосването ѝ. Фелиан погледна надолу, но не видя нищо друго освен разкъсания пилотски комбинезон и покрития с пяна крак. Беше имобилизиран също толкова сигурно, колкото го правеше и костюмът, който бяха сложили на Мелинда. Каквото и да бе намислила, надяваше се, че не очаква от него никакви акробатични номера.

— Мислиш ли? — попита я той отпаднало.

— Сигурна съм — рече тя и лекичко завъртя глава. — Тук всички си играем на Летящите мускетари.

Фелиан свъси вежди, по-объркан от всякога. „Летящите мускетари“ беше таен клуб, сформирани от тях тримата — Мелинда, Фелиан и Лиза Если от съседния двор — когато Фелиан бе на седем, и породен от възхищението им пред току-що прочетената книга „Тримата мускетари“. Един за всички, всички за един, а двама от четиримата присъстващи бяха зхиррзхианци и врагове. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Искан само да проявиш търпение, Фелиан — чу успокояващия глас на Мелинда. — Търпението е добродетел.

Фелиан погледна двамата зхиррзхианци. Без никакво съмнение те разбираха думите на Мелинда. Следователно тя не се опитваше да скрие значението им от тях. Какво наистина ставаше тук?

— Разбира се — промърмори той. — Търпението е добродетел.

— Малка сонда — каза Клин-даван-а и протегна ръка.

— Малка сонда — повтори Трр-гилаг, намери инструмента и ѝ го подаде. Фелиан Кавана следеше разтревожено движенията му, но вниманието на Трр-гилаг не беше съсредоточено върху него. Трима старейшини продължаваха да ги наблюдават от различни ъгли на стаята.

— Трр-гилаг — прошепна един развълнуван глас в ухото му.

Трр-гилаг отстъпи назад, прикривайки се зад гърба на Клин-даван-а, за да разговаря с новопоявилите се старейшина.

— Да?

— Получихме съобщение от техническата лаборатория, където изследват предмета, намерен в раницата на Фелиан Кавана. Оказва се, че хората-завоеватели може също да имат старейшини — те смятат, че има поне един такъв в металния цилиндър.

Опашката на Трр-гилаг потрепна нервно.

— Какво?!

— Да — старейшина на хората-завоеватели — повтори старейшината. — Разговаряли са с него. Необходими ли сме ви тук въобще?

— Мисля, че не — отвърна той. — Човекът е имобилизиран, а отвън пазят двама войници. Върви и вземи с теб другите старейшини.

— Благодаря — отвърна старейшината. — Бих предпочел да съм в лабораторията, за да видя какво още ще узнаят. — След тези думи старейшината изчезна, последван от другите двама.

— Какво има? — попита Клинн-даван-а.

— Сега е нашият шанс — отвърна Трр-гилаг и посочи на Мелинда металната кутия. — Бързо! — добави той на човешки език.

— Чух нещо за някакви старейшини на хората-завоеватели. — Клинн-даван-а го погледна въпросително, докато Мелинда Кавана отвърташе болтовете на капака.

— Техниците смятат, че са открили един — рече ѝ той.

— Не знам какво става, но това е единствената възможност да извадим резена на Прр'т-зевисти.

— Какво се е случило? — намеси се Мелинда.

— Говорят, че техниците открили ваш старейшина — обясни ѝ Трр-гилаг. — Вие имате ли старейшини?

Тя поклати глава.

— Не, освен ако не вярвате в призраци.

— Какво общо имат старейшините с призраците? — попита Фелиан Кавана.

— Те са зхиррзхианската версия на задгробния живот — обясни сестра му. — Казват, че си видял веднъж един от тях.

Тя довърши отвъртането на първите два болта, открехна капака и...

Пред тях се появи Прр'т-зевисти. Фелиан Кавана се ококори.

— Чу всичко, нали? — обърна се Трр-гилаг към Прр'т-зевисти.

— Да — потвърди той. — Запазил съм няколко силни израза, които ще кажа пред Седалището на Върховния относно говорителя на Дхаа'рр.

— Само ако намериш някой, който да ги предаде — припомни му навъсено Клин-даван-а. — Нали разбра какво е положението — агентите на говорителя Цвв-панав държат целия лагер под свое командване. Да познаваш някой старейшина, на когото можеш да се довериш за едно спешно съобщение до Оакканв?

— Има неколцина, които презират подобен род междукланови боричкания — увери я той. — Ще ида да намеря някой от тях веднага щом Мелинда освободи резена ми.

— Но внимавай никой да не те види — предупреди го Трр-гилаг. — Ако Мнов-корте надуши какво става, може да провали цялата работа.

Най-сетне Мелинда повдигна капачето, бръкна в кутията да извади металното цилиндърче и...

Изведнъж лицето на Прр'т-зевисти се озари от неவிжданo досега изражение на искрена радост.

— Трр-гилаг — промълви той. — Моят фссс...

След което изчезна.

Излегнат на кушетката в каютата на транспортния кораб, Върховният вожд обмисляше какви действия да предприеме срещу говорителя на Дхаа'рр. Дали да не му намекне, че подозира мрачанците в измяна и че се досеща за плановете му на Доркас? Може би моментът бе подходящ да сключат нова сделка.

В отсрещния край на потъналата в сумрак кабина се появи един старейшина. Поредният скучаещ досаден старейшина от някое родово хранилище, над което прелитаха, отскочил да провери какъв е този късен полет. Върховният отвори уста, за да го помоли да си върви...

И тогава, първоначалното изражение на облекчение и радост върху лицето на старейшината се превърна в маска на ужас.

— Какво, в името на... — почна той и се огледа трескаво. — Къде... как...

— Мога ли да ти помогна? — попита го Върховният.

Старейшината втренчи очи в него, сякаш виждаше последната си гаснеща надежда.

— Зхирзхианец — промърмори той малко поуспокоен. — Помислих си, че... — Той млъкна и щракна с език. — Моля ви — къде се намирам?

— На борда на служебен транспортен кораб на Седалището — обясни му Върховният, като леко се намръщи. — Аз съм Върховният вожд. Ти кой си?

— Върховният вожд? — попита с внезапно просветнало лице старейшината. После изведнъж зае военна стойка.

— Върховни вожде, аз съм Прр'т-зевисти, Дхаа'рр — продължи той официално. — Наскоро бях освободен от пленничество при хората на света, наречен Доркас. Имам жизненоважна информация за вас.

— Трр'т-рокик?

Беше гласът на един от хранителите в родовата гробница на Трр — звукът се предаваше пряко с помощта на неговия фссс.

— Трябва да вървя, Лорд-стюарт-кавана — обърна се той към събеседника си. — Но ще се върна.

Прехвърли се на Оаканв при родовата гробница. Стъмваше се и на хоризонта се виждаха трепкащи звезди.

— Тук съм — каза той, като в последния момент се сети да премине на зхиррзхиански.

— Хранителят Трр-тулкож иска да разговаря с вас — рече хранителят. — Каза, че ще ви чака на мястото, където сте се срещнали последния път.

— Разбрано — отвърна Трр'т-рокик, но се намръщи. Неприятности? — Той се премести мигновено на хълма западно от Скалистата долина...

Трр-тулкож наистина го очакваше — за негова изненада в компанията на самия Върховен вожд и някакъв непознат старейшина.

— Ето ме — обяви Трр'т-рокик. — Неприятности?

— Истинско бедствие — изсумтя Върховният. — Нали каза, че си подслушал разговора на онези трима хора-завоеватели, които са в плен на Мра. Можеш ли да разговаряш с тях?

— Мисля, че мога.

— Добре — рече Върховният. — Трябва да им задам един въпрос. Един много важен въпрос.

— Добре ли си поприказвахте? — подпита Бронски от другия край на стаята.

Кавана го погледна, все още погълнат от собствените си мисли. Трр'т-рокик бе изчезнал само преди минути.

— Какво?

— Ти и Трр'т-рокик — повтори Бронски. — Нещо много се имате двамката.

Кавана повдигна вежди.

— Мислех, че си заспал.

Бронски сви рамене.

— Спя леко още от времето, когато служех като командос. Е, какво смяташ?

— За Трр'т-рокик ли? — попита Кавана. — Струва ми се, че е искрен и че това не е някакъв номер. Но предполагам, че ти ще си на друго мнение.

— Не е задължително — възрази Бронски. — Според мен мрачанците са много по-изкусни в този род игри. Затова пък зхиррзхианците ги бива да водят война. Не си падат по психологическите трикове.

Лорд Кавана понечи да каже нещо, но в този момент между тях отново изникна Трр'т-рокик.

— Лорд-стюарт-кавана, трябва да ви задам един важен въпрос от името на Върховния вожд — произнесе той със странно напрегнат глас. — Искаше да узнае дали вашите кораби комуникират чрез подсветлинна енергия?

— Чрез какво? — премигна изненадано Кавана.

— Подсветлинна енергия — повтори Трр'т-рокик. — Почакайте. Той изчезна отново.

— Някой да има представа каква е тази подсветлинна енергия?

— Инфрачервени лъчи? — подметна със съмнение Бронски. — Някои късообхватни лазери ги използват.

— Да не би да говори за радио? — предположи Колчин. — Радиосигналите имат по-ниска честота от тази на светлинните вълни.

Трр'т-рокик се появи отново.

— Нарича се *радио* — каза той. — Това ли е подсветлинна енергия?

— Може да се нарече и така — каза Кавана. — Ние използваме радиото за комуникация. Кой е този Върховен вожд?

— Той е водачът на Седалището — отвърна Трр'т-рокик със странно изражение. — Лорд-стюарт-кавана, тази война е грешка.

Кавана се намръщи.

— Как така грешка?

— Нещастно стечение на обстоятелствата — продължи Трр'т-рокик. — Наричаме вашето радио старейшиноубиец.

— Какво прави този старейшиноубиец? — попита Бронски.

— Въздейства на фссс-органа — отвърна Трр'т-рокик. — Предизвиква огромна болка у старейшините и децата. Ефектът е по-слаб при войниците, но и там съществува. Това е ужасяващо и омразно оръжие.

— О, по дяволите! — изруга Бронски.

— Какво? — подскочи Кавана. — Бронски, какво има?

— Докладът на командир Кавана — рече Бронски с лице, което сякаш бе издялано от камък. — Според него зхиррзхианците продължавали да настояват, че „Ютландия“ е стрелял пръв. Сега разбирам, че за съжаление са били прави. „Ютландия“ е излъчил пакета за пръв контакт по радиото.

Настъпи мъртвешка тишина.

— О, божичко! — наруши я Кавана. — Какво ще правим?

— Трябва да се върна при Върховния вожд — заяви Трр'т-рокик. — Да му съобщя, че предположенията му са верни.

И изчезна.

— Бронски? — повика го Кавана.

— Не можем просто така да се доверяваме на думите им. Но не е изключено...

Трр'т-рокик се появи отново.

— Върховният вожд смята, че войната трябва да бъде спряна. Как можем да го направим?

— Няма да е толкова лесно — обади се Бронски. — Може първата битка да е станала по погрешка, но след това ни ударихте здравата. Искам да зная защо?

— Ще попитам. — Трр'т-рокик се върна след миг. — Върховният каза, че атаките са имали за цел да ни защитят от вас. Научил за някакво оръжие на име КИОРО и искал да ви попречи да го използвате срещу нас.

На Кавана му призля. КИОРО, измамата на хилядолетието, заплахата, която Севкоорд използваше, за да си осигури политическо надмощие над останалите конкуренти в Общността.

А ето че сега и зхиррзхианците бяха лапнали тази въдица. С ужасяващи последици.

— Нито дума, Кавана — предупреди го рязко Бронски. — Трр'т-рокик, попитай Върховния вожд дали е съгласен да прекрати атаките си срещу нас, ако обещава да не използваме КИОРО срещу зхиррзхианците.

— Подчинявам се.

Той изчезна.

— Бронски, трябва да му кажем — надигна се Кавана.

— Не, няма — изръмжа Бронски. — Това е военна тайна.

— Военна тайна? — повтори Кавана. — Какво общо има военната тайна с тази измама?

— Като начало, простичкият факт, че все още разполагаме само и единствено с неговата дума да постъпи така — тросна се Бронски. — Доколкото ни е известно, единствено страхът им от КИОРО ги задържа да не изпепелят всички населени светове на Общността.

Трр'т-рокик се появи преди Кавана да успее да отговори.

— Върховният вожд е съгласен — обяви той. — Как да спрем войната?

— Първо, трябва да се свържем с Миротворческото командване — заговори Бронски. — Но очевидно не можем да го направим оттук. Ще се наложи да пратите войници от вашия кораб, за да ни освободят. Ако успеете да ни приберете на кораба, ние ще свършим останалото.

Трр'т-рокик го погледна с широко отворени очи.

— Можете ли да обещаете подобно нещо? — попита той.

— Мога — заяви решително Бронски. — Лорд Кавана е важна фигура. Той ще направи необходимото да бъде спряна войната, докато ние обсъждаме останалите детайли.

— Ще кажа на Върховния вожд. Той ще реши.

Трр'т-рокик изчезна отново.

— И сега какво? — попита Кавана.
— Чакаме — успокой го Бронски.

Командир Оклан-барджак поклати отрицателно език.

— Не. Ако искате съвета ми, Върховни вожде, аз казвам не.

Върховният се намръщи.

— Трр'т-рокик? Твоето мнение?

— Не зная, Върховни вожде — отвърна старейшината. — Струва ми се, че можем да се доверим на Лорд-стюарт-кавана, но не мога да го кажа за този Бронски.

— А за другия си сигурен, така ли?

— Искан да кажа... — запелтечи виновно Трр'т-рокик.

— Че вече си разговарял с него — прекъсна го Върховният. — Знаех го от самото начало. Та значи според Бронски Лорд-стюарт-кавана бил някаква важна фигура. Така ли?

— Бил е, навремето — отвърна Трр'т-рокик. — Като член на човешкия еквивалент на Седалището. Но го е напуснал малко след смъртта на съпругата си.

— Но вероятно все още поддържа контакт с останалите водачи на хората-завоеватели — заключи Върховният. — Може това да е достатъчно.

Оклан-барджак примлясна с език.

— Върховни вожде, настоятелно ви съветвам да премислите решението си. Като изключим неразрешения разговор, проведен от Трр'т-рокик, не знаем почти нищо за този чуждоземец.

— Нямаме избор, командире — отвърна Върховният. — В момента разполагаме само с два директни контакта с хората-завоеватели: Лорд-стюарт-кавана и неговия син, който е заедно е дъщеря му.

— Неговият син и дъщеря му? — Трр'т-рокик подскочи.

— Да — кимна Върховният и посочи Прр'т-зевисти. — Всъщност вярно, че още не го знаеш. Това е Прр'т-зевисти, Дхаа'рр.

— Да, спомням си името — промърмори Трр'т-рокик. — Говореше се, че хората-завоеватели на Доркас са ви унищожили.

— По-скоро бях техен неканен гост — отвърна Прр'т-зевисти. — Но успях да избягам с помощта на Мелинда Кавана и един

зхиррзхиански изследовател.

Трр'т-рокик се наведе напред.

— Зхиррзхиански изследовател? Знаете ли как се казва?

— Това е синът ти — Трр-гилаг — потвърди Върховният. — Пратих го да направи някои проучвания. Иди и кажи на Лорд-стюарта-кавана, че сме постигнали споразумение. А след това се прехвърли на „Затворена уста“ и предай на изследовател Нзз-ооназ да отдели колкото е необходимо войници, за да освободят тримата човеци-завоеватели.

— Подчинявам се — рече Трр'т-рокик и изчезна.

— Надявам се, че знаете какво вършите, Върховни вожде — намеси се Оклан-барджак. — Ако говорителят Цвв-панав надуши какво сте намислили, ще си изпатите здравата.

— Говорителят Цвв-панав е твърде зает да прави политика на Доркас — отвърна сърдито Върховният, понечи да добави още нещо, но в този момент неочаквано се появи Трр'т-рокик. Беше изплашен.

— Хората-завоеватели атакуват!

— Какво? — излая Оклан-барджак. — Кого атакуват?

— „Затворена уста“ — отвърна Трр'т-рокик. — И Нзз-ооназ твърди, че използвали оръжие на име КИОРО!

28.

— Моля ви — промълви Валойтаджа с глас, който отекна в пустия хангар. — Изследовател Нзз-ооназ, трябва да ни пратите войници на помощ. В противен случай никой от нас няма да преживее тази атака.

Командир Спс-кудах размърда нетърпеливо език и изсъска:

— Изследователю, не можем да стоим тук в бездействие, докато избиват нашите съюзници. Каквото и да представлява това КИОРО, не може да е чак толкова страшно, че да не се справим с него.

— Командире, войниците ви ще останат на борда на „Затворена уста“ — заяви решително Нзз-ооназ. Кой знае защо, му се струваше, че ставащото е само опит от страна на мрачанците да изкарат зхиррзхианските войници отвън.

Появи се един старейшина.

— Приключихме с огледа на помещенията и коридорите около хангара — докладва той. — Няма и следа от мрачанци, нито се виждат признаци за подготовка за атака.

— Ето — видяхте ли? — възмути се Спс-кудах. — Сега можем да забравим за параноичните ви идеи и да изкараме войниците отвън, за да заемат отбранителна позиция.

— Приближават се два въздушни кораба, командире — докладва друг старейшина. — Летят ниско и с голяма скорост, идват от запад и са се насочили право към крепостта.

Още един старейшина. Нзз-ооназ го погледна — беше Трр'т-рокик.

— Изследовател Нзз-ооназ, имам съобщение от Върховния вожд...

— Не сега — прекъсна го Нзз-ооназ. — Не чуваш ли алармите? Хората-завоеватели атакуват. Може би дори с КИОРО.

Трр'т-рокик се ококори.

— Хората-завоеватели атакуват?

— Старейшина, какво стана с въздушните кораби? — попита Нзз-ооназ, като му обърна гръб.

— Все още се приближават.

— Предупредихте ли Военното командване? — провикна се Нзз-ооназ. — Кой разговаря с Военното командване?

— Аз имам отворена линия до тях — отвърна един от старейшините. — Искат още информация за положението.

Нзз-ооназ щракна ядно с език. Докато старейшините приключеха с докладите, може би щеше да е твърде късно. А може би вече бе твърде късно.

— Въздушните кораби продължават да се приближават — чу гласа на старейшината.

— Затворете външния люк! — извика Нзз-ооназ. — Всички зхиррзхианци да се приготвят за атака. — Ако имаха късмет, корпусът щеше да ги защити. Той започна мислено да отброява ударите...

Нищо не се случваше.

— Старейшини, проверете какво става с онзи кораб!

Старейшините изчезнаха.

— Може да е бил само разузнавателен кораб — подметна мрачно командир Спс-кудах. — А следващия път да ни ударят с оръжия.

— Или вече са опитали — промърмори Нзз-ооназ. — Но склонът на хълма и корпусът са ни запазили.

Изникна още един старейшина.

— Засега няма никакви ранени, изследовател Нзз-ооназ — докладва той. — Нито никакви повреди по корпуса на „Затворена уста“.

— Все някога, изследователю — заговори отново Спс-кудах, — ще трябва да извадим кораба от хангара.

— Ако успеем. — Нзз-ооназ погледна към външните монитори. Вратите, които мрачанците използваха, за да херметизират хангара, изглеждаха доста яки. Ако не успееш да накарат мрачанците да ги отворят, би могъл да прати войници да свършат тази работа...

— Изследователю! — Появи се един задъхан старейшина. — Затвориха ни. Не можем да се измъкнем.

— Какво?! — Нзз-ооназ подскочи. — Какво искаш да кажеш?

— Има метална преграда, която покрива скалистия склон над хангара — добави втори старейшина, като застана до първия. —

Много е тънка — проверих краищата ѝ. Но покрива целия хангар. Блокира всички линии до зхиррзхианския космос.

Нзз-ооназ погледна Спс-кудах. Догади му се. Ето значи какво бяха правили въздушните кораби. Атака, каквато въобще не бяха очаквали.

— Те са се досетили — промълви той. — И сега са ни изолирали напълно.

— Да — каза Спс-кудах. — След като нямаме връзка...

Не довърши изречението. Не беше и необходимо. Лишени от връзка, те оставаха изцяло на милостта на мрачанците. Не само щяха да ги въздигнат в старейшинство, а биха могли да ги унищожат напълно.

И никой нямаше да разбере какво се е случило.

— КИОРО? — повтори Върховният вожд. — Сигурен ли си, че каза това? КИОРО?

— Така ми се стори — отвърна Трр'т-рокик с разтреперан глас. Какво, в името на осемнайсетте свята, бе това КИОРО, че предизвикваше подобна реакция дори у Върховния? — Може да не съм чул добре.

— Не, КИОРО е точната дума — успокои го Върховният и се обърна към Оклан-барджак. — Командире, успяхте ли да се свържете с Върховното командване?

— Имам отворена линия до тях — отвърна Оклан-барджак. — Но все още никакъв отговор на запитванията ни.

Появи се един старейшина.

— „Военното командване до Върховния вожд — цитира той. — Потвърждаваме: изследовател Нзз-ооназ ни предупреди за заплахата от употреба на КИОРО срещу изследователската група на Мра“.

— И после? — попита Върховният. — Хайде, свързочник, размърдай се. Да чуя целия доклад.

— Подчинявам се — отвърна старейшината и изчезна.

— Върховни вожде! — намеси се Трр'т-рокик. — Ако желаете, мога да се прехвърля на Мра и да проверя какво става там.

— Ще останеш тук, докато не получим повече информация — сръза го Върховният вожд.

Трр'т-рокик се отдръпна. Обзе го чувство за вина. Дали всичко, което се случваше в момента, не бе заради него? Неразрешеният разговор с Лорд-стюарт-кавана — да не би той да беше причината за ставащото?

Старейшината се върна.

— „Изгубихме контакт със «Затворена уста» — цитира той, разтреперан от вълнение. — Внезапно — въпреки че резените на всички старейшини все още са на борда“.

В продължение на няколко удара единственият шум, който се чуваше на хълма, беше шумоленето на вятъра сред листата на дърветата.

— А какво е станало със старейшините, които отидоха на Мра с припасите от „Верен слуга“? — попита Върховният.

— Все още проверяват списъка — отвърна старейшината. — До един стодар ще разполагат с ясен отговор.

Прр'т-зевисти застана до Трр'т-рокик и тихо попита:

— За какво става въпрос?

— Не зная — отвърна Трр'т-рокик, докато двамата се рееха над хълма. — Но се страхувам, че допринесох за предателството срещу зхиррзхианците на Мра.

Прр'т-зевисти обмисля известно време думите му.

— Не — рече той накрая. — Съмнявам се. Мелинда Кавана бе абсолютно честна с мен. Тя ми се довери и ми помогна, въпреки че с това се изложи на огромен риск. Не мога да повярвам, че баща ѝ е способен на каквото и да било предателство.

— Но ние почти нищо не знаем за поведението на тези същества — възрази намусено Трр'т-рокик. Въпреки това се чувстваше малко по-добре. — Какво е положението при Мелинда Кавана? Лорд-стюарт-кавана бе загрижен за нея.

— Тя е добре — отвърна Прр'т-зевисти. — Брат ѝ, Фелиан Кавана, е ранен и Мелинда му помага да се възстанови.

— А моите синове Трр-гилаг и Трр-мезаз? С тях всичко ли е наред?

— За Трр-гилаг мога да заявя със сигурност. Но командир Трр-мезаз беше задържан от двама агенти на говорителя на Дхаа'рр. Не зная защо, но подозирам, че е свързано с междукланова политика. И с мен.

— Трр'т-рокик?

Трр'т-рокик погледна към Върховния вожд, който му махаше да се приближи.

— Направи ми услуга — прошепна той на Прр'т-зевисти. — Кажи на Фелиан Кавана, че баща му е пленник на мрачанците. Той е войник — може би ще му хрумне някоя полезна идея. — Трр'т-рокик се приближи към Върховния. — Да?

— Военното командване не може да отвори линия до нито един от старейшините на Мра. Опряхме до теб. Върни се там и провери какво е станало със „Затворена уста“. Но бъди внимателен.

— Подчинявам се. — Трр'т-рокик изпълни мигновено заповедта. Почти веднага се озова в склада, където бе скрит неговият фссс-орган. Като се придържаше колкото се може по-навътре в сивия свят, той се запрокрадва през каменните коридори към хангара. Пътем се размина с десетина мрачанци, които, изглежда, не го забелязаха.

„Затворена уста“ все още бе там, където го бе оставил, и на пръв поглед изглеждаше невредим. Готов за най-лошото, той мина през корпуса и се озова в командната зала. И спря объркан. Присъстваха всички зхиррзхианци и изглежда, поне засега никой не бе пострадал.

— Нзз-ооназ? — подвикна той, като се подаде от сивия свят.

Неколцина — и материални, и старейшини — се извърнаха, като чуха гласа му.

— Трр'т-рокик? — Нзз-ооназ очевидно бе изненадан. — Мислех, че си останал от другата страна.

— От другата страна на кое?

— На металната преграда, която покрива хангара. Не я ли забеляза?

— Въздушните кораби, които засякохме отдалече — обясни нетърпеливо един зхиррзхиански командир, застанал зад Нзз-ооназ, — я спуснаха върху хълма. Вероятно с помощта на хората-завоеватели.

Трр'т-рокик се прехвърли през корпуса и се издигна нагоре към металната преграда.

— Видях я — докладва той, след като се върна на „Затворена уста“. — Това обяснява защо Военното командване не може да отвори линии до старейшините...

— Чакай малко — прекъсна го командирът. — Да не си разговарял с някого на Оакканв?

— Разбира се — отвърна Трр'т-рокик. — Тъкмо това се опитвах да ви кажа: изпраца ме Върховният вожд. Искане да му докладвам какво е станало тук.

— Ясно. — Нзз-ооназ размърда език. — Твоят фссс-резен е останал извън преградата. Върни се и му кажи, че очакваме всеки момент да ни атакуват.

— Подчинявам се — рече Трр'т-рокик и се прехвърли обратно по линията до хълма на Оакканв.

Върховният разговаряше с друг старейшина, но прекъсна разговора веднага щом той се появи.

— Е?

— Живи и здрави са — побърза да го успокои Трр'т-рокик. — Само че мрачанците са покрили целия хангар с метална преграда, която блокира всички линии.

— Аха. — Върховният втренчи поглед в него. — А ти как успя да се промъкнеш?

— Ами... просто аз не съм част от официалната група старейшини — призна, готов да понесе последствията, Трр'т-рокик. — Истината е, че се промъкнах без разрешение на „Верен слуга“. Моят фссс-резен е скрит в една кутия, която бе преместена в лабораторните помещения.

— Така значи — кимна с непроницаемо изражение Върховният. — Имаш ли някакво обяснение за действията си?

— Преследвах двамата зхиррзхианци, които откраднаха фссс-органа на жена ми — призна Трр'т-рокик. — Те се качиха на „Верен слуга“, но после неочаквано слязоха, а моят фссс-резен вече беше на борда...

Той млъкна, спохожден от внезапна ужасяваща мисъл. Прр'т-зевисти му бе казал, че двама дхаа'ррски агенти са взели под свой контрол групата на Доркас. Ако бяха същите, които преследваше...

— Има някакво необяснимо влечение на клана Трр към незаконни фссс-операции — изръмжа Върховният. — Но както и да е. Сега най-важното е да спрем по-бързо войната.

— Разбрах. — Трр'т-рокик се изпъна. — Какво се иска от мен?

Върховният се загледа към поклащащите се върхове на дърветата.

— Ще ни е нужна помощта на Лорд-стюарт-кавана, за да уговорим примирието — каза той замислено. — Това поне е ясно. Но едва ли можем да го освободим, след като мрачанците се готвят всеки момент да нападнат „Затворена уста“.

— А сигурно ли е, че ще атакуват? — попита командир Оклан-барджак. — Дали няма някакво друго обяснение за тази метална преграда?

— Не и след като са казали на Нзз-ооназ, че нападателите ще използват КИОРО — отвърна Върховният. — Ако не беше случайната поява на Трр’т-рокик, вероятно щяхме да заключим, че всички зхиррзхианци са били избити и корабът е в ръцете на мрачанците.

Оклан-барджак изруга.

— Значи мрачанците ни предадоха.

— По-точно групата на Валойтаджа — поправи го Върховният. — Не знаем дали предателството включва и другите мрачански кланове. Добре, че не се съгласихме на предложението им да нападнем Земята. Лошото е, че докато е в техен плен, Лорд-стюарт-кавана няма да е в състояние да използва влиянието си върху командването на хората-завоеватели. Но може би това ще го свършат синът и дъщеря му? Прр’т-зевисти?

— Да, Върховни вожде?

— Ти май спомена, че си разговарял надълго и нашироко с Мелинда Кавана по време на пленничеството си. Дали според теб тя притежава някакво влияние сред командването на хората-завоеватели?

— Мисля, че има известно влияние. Но дали ще е достатъчно за онова, което ще поискате от нея?

— Да се надяваме, че ще е достатъчно. И така, Прр’т-зевисти и Трр’т-рокик — върнете се и обяснете положението на хората-завоеватели, с които в момента сте установили контакт. А после ще ми отворите линия до тях.

— Време е — обяви Валойтаджа, който пръв пристъпи в килията. Зад него стояха двамата бурти. — Елате с мен, ако обичате.

— Време е за какво? — попита Бронски, без да помръдне на койката.

— Да изпълните предназначението, заради което сте тук — отвърна мрачанецът.

— С други думи, да ни видите сметката — изръмжа Бронски и махна с ръка. С крайчеца на окото си Кавана забеляза, че Колчин леко се надига. След подадения сигнал двамата командоси се приготвиха за атака.

Атака, която вероятно бе обречена на провал.

— Разбира се — отвърна спокойно Валойтаджа. — Сигурно не мислите, че сте дошли тук на екскурзия.

— Това вероятно означава, че вече сте започнали атаката срещу зхиррзхианците — продължи на пръв поглед небрежния разговор Бронски. — Някакъв успех?

— Млък! — отрязва го Валойтаджа. — Ставайте. Нямам никакво намерение да ви причинявам ненужни страдания.

— Сигурен съм, че е така — подметна все така нехайно Бронски. — Особено след като се очаква да загинем в сражение, или нещо подобно. Следите от лапите на буртите сигурно много биха озадачили съдебните експерти.

— Няма да има никакви съдебни експерти — отвърна Валойтаджа с глас, в който се долавяше раздражение. — Във всеки случай не и човешки. А зхиррзхианските няма да забележат нищо.

И тогава, иззад каменната стена над главата на Кавана, се обади тъничкият глас на Трр'т-рокик.

— Попитайте го колко време ще им отнеме да проникнат в зхиррзхианския кораб.

Кавана едва се сдържа да не извърне глава и попита учтиво:

— Кажете ми, Валойтаджа, колко време според вас ще ви отнеме да проникнете в зхиррзхианския кораб недалеч оттук?

Мишето лице се сбърчи озадачено.

— Мисля, че ще бъдем вътре съвсем скоро.

— Намислили са да изкарат всичко така, сякаш е атака на КИОРО — шепнесе гласецът на Трр'т-рокик в ухото на Кавана. — Всички ще умрете заедно.

Кавана учудено повдигна вежди. КИОРО? За какво говореше този старейшина? Какво се опитваше да му каже?

— Предполагам, че нямате желание да ни разкриете как точно ще протече тази атака, нали? Но пък последното желание на

осъдения...

Валойтаджа изсумтя презрително. Кавана обаче не го чу, тъй като гласът отново зашепна:

— Съобщили са на Нзз-ооназ, че хората-завоеватели ще ги нападнат с КИОРО. Но ако вие и зхиррзхианците не умрете по едно и също време... нали разбирате?

— Да — каза Кавана на Валойтаджа. — Сигурно ще подготвите всичко така, че да изглежда, сякаш сме загинали по едно и също време, в бой помежду си. Няма да сме такива големи и гадни, хора-завоеватели, ако се окаже, че смъртта ни е застигнала по друго време и на друго място.

— За какво всъщност говорите? — попита подозрително Валойтаджа.

— Говоря за истинското обяснение на тази фалшива атака — отвърна Кавана, осъзнал, че Колчин и Бронски също го гледат учудено. — И по реакцията ви виждам, че съм попаднал в целта.

Валойтаджа разкърши рамене.

— Едва ли ще ни отнеме повече от един ден, за да проникнем в кораба. По-скоро няколко часа. А докато пристигнат зхиррзхианските специалисти, подобни дребни различия във времето на смъртта няма да имат значение.

— Шегувате се — обади се Бронски, който вече се досещаше какво става. — Няколко часа? Радвайте се, ако пробиете защитата им след няколко дни.

— Бронски е прав — съгласи се Кавана. — Първо пробвайте здравината на корпуса им, а после давайте прибързани обещания. По моя преценка ще ви е нужна седмица, за да я преодолеете. И то ако зхиррзхианските войници не открият огън по вас отвътре.

Няколко секунди Валойтаджа разглеждаше втренчено Кавана.

— Интересни неща ми казвате — рече той накрая. — Но въпреки това ме разочаровате, лорд Кавана. Опитвайте се да изкопчите още няколко часа от жалкия си живот. А може би все още се надявате, че можете да избягате?

— Разбира се, че се надяваме — рече Бронски. — Да не смятате, че сме готови да участваме доброволно във вашата гнусна пиеска?

Валойтаджа се усмихна напрегнато.

— Добре тогава, получихте своите няколко часа. Наслаждавайте им се.

Той се обърна и излезе, следван по петите от буртите.

— Интересен разговор се получи — бе първият коментар на Бронски. — Кога си се научил да четеш мрачански мисли, Кавана?

— Вътрешна информация — отвърна Кавана и метна предупредителен поглед към камерата. — Трр'т-рокик?

Старейшината се появи пред вратата.

— Внимавайте — рече им той. — Двете чудовища все още са в коридора.

— И какво всъщност става тук? — настоя да узнае Бронски.

— Мрачанците са покрили района около „Затворена уста“ с метална преграда — рече му Трр'т-рокик. — Тя не позволява на старейшините да се върнат у дома. Освен това вдигнаха тревога, че хората-завоеватели ще атакуват със своето КИОРО.

— С КИОРО? — повтори Кавана и погледна към Бронски. — Но това е...

— Това е лъжа — прекъсна го Бронски и му хвърли яден поглед. — Какво ще правят твоите сега?

— Ще се защитават — отвърна Трр'т-рокик. — Но Върховният вожд иска да спре войната. Каза, че може би бихте искали да разговаряте със сина си Фелиан Кавана.

— Да говоря с моя... — намръщи се Кавана, но изведнъж се досети. — Ти си при Фелиан.

— Не съм — отвърна Трр'т-рокик. — Но Прр'т-зевисти е при него на Доркас.

— На Доркас? — попита Бронски. — Какво търси там Фелиан?

— Не зная. Може би ще е по-добре да попитате него.

— Да — кимна Кавана. — Как да го направя?

— Ами говорете — отвърна Трр'т-рокик. — А аз ще предам думите ви на Прр'т-зевисти.

— Ясно — рече Кавана и въздъхна. — Добре, започваме. Фелиан, тук е баща ти, лорд Стюарт Саймън Кавана. Какво правиш?

„През последните 7.49 секунди в стаята влязоха нови дванадесет зхиррзхианци. По местата, които заеха, и начина, по който разговаряха,

стигнах до извода, че в помещението се намират поне още толкова от техните невидими средства за мигновена връзка. Това е вторият разпит, в който въпросите са продължение на онова, което научиха от мен при предишния. Малко по-късно се появиха още двама зхиррзхианци и като прецених поведението на останалите, заключих, че те заемат някакви значителни и важни постове. Новопоявилите се застанаха на 1.44 метра от мен. Този отляво бе с три сантиметра по-висок от десния и освен това с 18 сантиметра по-близо до мен.

— Кой си ти?

— Името ми е Макс. В момента съм спътник на Фелиан Кавана.

— Не може да си *кабрсиф*. Хората-завоеватели нямат *кабрсифи*. Признай, че не си *кабрсиф*.

Отделих 0.03 секунди, за да изучавам изражението му и да го сравнявам с тези на останалите зхиррзхианци в помещението. Стигнах до извода, че изражението ми е непознато, но бях склонен да определя 50% вероятност, че изпитва подозрение към мен.

— Не мога да отговоря на въпроса, нито да призная каквото и да било. Не зная значението на тази дума.

Зхиррзхианецът продължи да ме разглежда в продължение на 3.50 секунди. Вторият зхиррзхианец протегна към мен дългия си език.

— Разглобете го. До последното винтче.

— Почакай малко, Мнов-корте — обади се другият. — Нямате право да нареждате подобно *минзхорн*.

Първият зхиррзхианец извърна лицето си към втория.

— Внимавайте, Втори командир Клнн-вавги. Сега аз командвам и може да се озовете в позицията на бившия си началник.

Лицето на първия се промени. Онзи, когото нарекоха Мнов-корте, отново протегна език към мен.

— Ти — *кабрсиф*. Какво търсиш тук? — Мнов-корте замръзна и изражението му придоби отвлечен вид. Предположих, че изслушва някой от невидимите им комуникатори. — Така е направил значи? — Последва пауза от 3.22 секунди. — Не, останете, където сте. Аз ще се погрижа за това.

Той се обърна и закрачи към вратата. Пътем даде знак на двама от зхиррзхианците.

— Вие двамата: отнесете този *кабрсиф* до оптроничната лаборатория от другата страна на площадката за кацане и го

разглобете. — Той се извърна към Втори командир Клинн-вавги. — А вие ме последвайте, Втори. Ще трябва да се погрижим за братчето на вашия командир.“

— „Фелиан, тук е баща ти, лорд Стюарт Саймън Кавана. Какво правиш?“ — произнесе призрачната фигура веднага щом се появи.

Опрял лакти на масата, зад която седеше, Фелиан погледна към Мелинда, която стоеше на няколко метра от него, до рамото на Трр-гилаг. Клинн-даван-а беше в другия край на помещението, опряла глава на вратата.

— Говори де — подкани го Мелинда. — Всичко е наред. Той ще повтаря всяка твоя дума на татко.

Но дали щеше да го направи? Това бе големият въпрос. Ако променеше нещо, как всеки от двамата би могъл да разбере?

— Здравсти, татко — каза той. — Аз съм Фелиан. С теб всичко наред ли е?

Призракът кимна и изчезна.

— Това е — потвърди Мелинда. — Така се прави. Все едно че предаваш на някого съобщение за друг човек.

— Разбрах — кимна Фелиан. — Щеше да ми обясниш каква е причината за тази бъркотия.

— Всичко е заради радиосигналите — заговори Мелинда. — Оказа се, че те причиняват нетърпими болки на техните старейшини.

— Или, по-точно, че засягат техните фссс-органи — намеси се Трр-гилаг. — Ние ги наричаме старейшиноубийци.

Той млъкна, защото призракът се появи отново.

— „В момента сме в затруднено положение. Има ли някакъв начин да пратите съобщение от Доркас?“

Фелиан погледна към Мелинда.

— Имаме ли?

— Полковник Халоуей разполага с два корвина — отвърна тя. — Това са тези, които отказаха да тръгнат на спасителната мисия на Арик. Въпросът е дали блокадният флот на зхиррзхианците ще се съгласи да ги пропусне.

Фелиан се обърна към призрака.

— Хайде, отнеси това обратно.

Призракът изчезна.

— Това, което вие познавате като радио, за нас е старейшиноубиец — заговори Трр-гилаг: подхвана разговора оттам, където го бяха прекъснали. — Подобни оръжия са били използвани и от зхиррзхианците, по-точно от рода Сврр на клана Флии'рр. Този род по-късно е бил изстребен.

— Какво значи изстребен? — попита Мелинда.

— ФССС-органите на възрастните са били унищожени, а самите те — екзекутирани. Унищожили са също и фССС-органите на старейшините. Само децата са били пощадени — но преименувани и разпратени по други кланове.

Призракът се върна. Този път, вместо да заговори на Фелиан, се обърна към Трр-гилаг на техния език.

— Върховният ви праща съобщение — преведе Трр-гилаг. — Тъй като не знае вашия език, аз ще превеждам. — Тонът му се промени. — „Фелиан Кавана, аз съм Върховният вожд. Попитах Върховното командване за състоянието на бойния кораб над Доркас. Оказа се, че е повреден и не може да маневрира, но все още може да атакува. Което означава, че вашите кораби ще трябва да се постараят да го избегнат“.

— Не може ли просто да му наредите да не стреля? — попита Мелинда.

— Ще предам — обеща Трр-гилаг и призракът изчезна.

Мелинда застана до Фелиан.

— Зная, че всичко това за теб е ново и вероятно трудно за възприемане — произнесе тя тихо. — Но аз наистина вярвам, че те казват истината.

Фелиан си припомни първата битка. Атаката срещу „Ютландия“ веднага след като бе излъчен пакетът от информация при първи контакт, последвалите атаки срещу други кораби, преминали от лазерна комуникация към радиокодирани сигнали... методичното унищожаване на спасителните капсули с техните радиофарове.

И спасяването му от подобна участ, след като бе изключил собствения си фар.

— Не. — Той бавно поклати глава. — Всъщност не е никак трудно за възприемане.

Призракът се върна и проведе кратък разговор с Трр-гилаг.

— „От Върховния вожд — заговори Трр-гилаг. — Военното командване не е информирано за този разговор. Мнозина от клановите водачи не биха одобрили провеждането на преговори с вас, особено след последната атака срещу зхиррзхианския кораб на Мра. Повечето са склонни да вярват, че мрачанците и хората-завоеватели действат съвместно“.

Фелиан прехапа устни.

— Върховният вожд има ли информация дали мрачанците са се опитали да пробият корпуса на зхиррзхианския кораб? — попита той.

— Защо? — погледна го Мелинда, докато Трр-гилаг превеждаше въпроса му.

— Ще ти кажа, след като чуем отговора. А и ми е интересно какъв метод ще използват.

Призракът изчезна и се появи отново след деветдесет секунди.

— Мрачанците действително се опитват да пробият корпуса, Фелиан Кавана — потвърди Трр-гилаг след поредния разговор. — Използват режещи метал инструменти, фокусирана светлина и експлозиви.

Фелиан се усмихна мрачно.

— В такъв случай предайте на Върховния вожд, че нито една група на хората няма нищо общо с това. Ние знаем как да пробиваме зхиррзхианските корпуси и начинът ни не съвпада с опитите на мрачанците.

Опашката на Трр-гилаг подскочи тревожно нагоре.

— Знаете как? — повтори той.

— Разполагаме с техническа група, която изучи постройките ви, след като избягахте — обясни му Фелиан. — Те са открили начин.

— Ще информирам Върховния вожд — тревожно възкликна Трр-гилаг, каза няколко думи на призрака и той изчезна.

— Изпращате ли всичко това и на моя баща? — попита Фелиан. — Той също трябва да е в течение на събитията.

— Баща ви чува всичко — увери го Трр-гилаг. — За това настоя и Върховният вожд. Той се надява да се свържете с някои от водачите ви.

— Добре. Когато старейшината се върне, ще му кажа за някои мои предложения.

Клин-даван-а внезапно изсъска нещо и, се хвърли към масата, зад която седеше Фелиан.

— Някой идва — преведе Трр-гилаг, като сграбчи два от инструментите и ѝ хвърли единия. Фелиан опря чело на масата, преструвайки се на изтощен или болен...

Вратата се отвори с трясък и в стаята влезе висок зхиррзхианец, следван от трима други. Двама от тях носеха подобните на пушки оръжия, които Фелиан помнеше много добре. Високият зхиррзхианец излая нещо и охраната зае позиция при вратата. Трр-гилаг отвърна нещо и високият зхиррзхианец го заговори. Последваха още няколко остри реплики и неразгадаеми жестове.

— Какво става? — попита отпаднало Фелиан.

Високият зхиррзхианец му хвърли строг поглед, после нареди нещо с презрителен тон.

— Заповяда да мълчите — преведе Трр-гилаг.

— Защо? — попита Фелиан. — Всички заедно сме в тази каша. Трябва да знаем какво става.

— Моля ви, не говорете — повтори обезпокоено Трр-гилаг, докато високият зхиррзхианец внимателно оглеждаше приборите на масата. — Това е Мнов-корте, агент на Седалището на Върховния, и сега той командва тук. Само ще ни докарате нови бели...

Той млъкна и опашката му щръкна отново. Погледът на Мнов-корте бе престанал да шари. Той се приближи към масата с две големи крачки, посегна към скъсания крачол на Фелиан и измъкна малкия метален цилиндър, който Мелинда бе поставила там. И който преди това бе скрила в монитора на жизнените функции.

Фелиан погледна сестра си. Лицето ѝ бе изопнато и върху него се четеше очакването за неизбежна беда. Мнов-корте повдигна бавно цилиндъра, сякаш нарочно търсеше театралния ефект, извърна се към Трр-гилаг и го тикна триумфално под носа му...

И в този момент откъм вратата долетя трясъкът от далечна експлозия.

Мнов-корте се извърна и кресна нещо на охраната — сочеше с език навън. Последната част от изречението му бе прекъсната от три нови експлозии, които проехтяха една след друга. Фелиан се надигна, опитвайки се да надзърне над зхиррзхианеца, за да види откъде идват.

Не успя, но поне забеляза, че зад вратата са се появили двама призраци, вероятно за да докладват за експлозиите...

И тогава изникна още един призрак — този път право пред Мнов-корте. Беше техният познат, Прр'т-зевисти, същият, който бе пренасял съобщенията.

Невъоръженият зхиррзхианец, който се бе появил в компанията на Мнов-корте, извика нещо и посочи призрака с език. Мнов-корте отстъпи назад, после смени посоката и мина право през призрака, като размахваше развълнувано цилиндъра. Изведнъж Трр-гилаг скочи към него и се опита да му го дръпне, но Мнов-корте се оказа по-бърз — отстъпи и се предпази с ръка. Клнн-даван-а също тръгна към него, но невъоръженият зхиррзхианец я улови за ръката и я дръпна назад. Отвън се дочу шумотевица и високи гласове...

— Мелинда Кавана — извика призракът. Гласът му едва надвиваше общия шум. — Той трябва спре!

Фелиан нямаше представа какво иска да каже призракът и се съмняваше, че Мелинда разбира ситуацията по-добре от него. Дори понечи да я предупреди да не се намесва.

Но така и не успя. Внезапно, за негова изненада, Мелинда се хвърли към Мнов-корте.

И този път зхиррзхианецът се оказа по-бърз. Той се изви настрана като котка и ръката ѝ профуча на милиметри от неговата. Изгубила равновесие, тя посегна с другата си ръка и той отново ѝ убягна. С крайчеца на окото си Фелиан забеляза, че вторият пазач се е върнал в стаята и вдига оръжието си. Мелинда притисна ръце до тялото си, краката ѝ се подкосиха и тя се строполи на пода.

Мнов-корте не направи никакъв опит да омекоти падането ѝ и дори се отдръпна, оставяйки я да се удари болезнено в пода. Зхиррзхианецът изкрещя нещо и махна на охраната, като същевременно я сочеше с език. Войниците сведоха оръжията си към нея...

И тогава, взел светкавично решение, Фелиан се метна през масата към Мнов-корте. Обгърна с ръце гърдите на зхиррзхианеца, стиснал зъби, за да надвие болката от ранения си крак, и го дръпна назад, притискайки го към себе си. Едва не го изпусна, когато зхиррзхианецът неочаквано замахна с левия си крак и го изрита в удареното място. Фелиан изруга ядно и стисна още по-силно,

сдържайки желанието си да прекърши врата на извънземния. Едва уловимо движение на Мнов-корте го предупреди и той посегна и изтръгна от пръстите му малкото ръчно оръжие, което зхиррзхианецът бе измъкнал от един от многото си джобове. Двамата се извъртяха наляво и Фелиан стовари китката на Мнов-корте върху масата.

— Долу оръжията! — успя да кресне на войниците. — Трр-гилаг — кажи им!

Зхиррзхианецът, който държеше Клнн-даван-а за ръката, вече им бе дал заповед и войниците неохотно смъкнаха оръжията. Но не достатъчно далеч от възможните цели.

— Кажи им да оставят пушките на пода — нареди Фелиан. Дишаше тежко. — А също и да изключат имобилизиращия костюм на Мелинда. Хайде, побързай!

Трр-гилаг преведе. Зхиррзхианецът, който държеше Клнн-даван-а, щракна с език и каза нещо.

— Втори командир Клнн-вавги заповядва да пуснеш Мнов-корте невредим — преведе Трр-гилаг.

— Знаеш, че не бива да го правим, Трр-гилаг — отвърна Фелиан. — Сега сме по-добре отпреди малко, нали? Няма да го пусна.

— Нищо няма да спечелим, Фелиан Кавана — рече Трр-гилаг. — Втори командир Клнн-вавги не може да ви позволи да избягате. Отвън вече се събират войници. Ако ви убият, ще намалеят шансовете да спрем войната.

Фелиан поклати глава.

— Това е въпрос от компетентията на дипломатите, Трр-гилаг. Аз съм прост войник, не мога да спирам войни.

— Но дипломатите няма да направят нищо, докато не им съобщим какво става — настоя Трр-гилаг. — Нямаме пряк контакт с други хора, които да им го кажат.

Фелиан стисна зъби; бореше се с предубежденията си.

— Какво нареди Мнов-корте точно преди да се хвърля върху него?

Трр-гилаг сведе поглед към лежащата неподвижно Мелинда.

— Нареди на войниците да застрелят Мелинда Кавана.

Фелиан неволно усили натиска върху врата на Мнов-корте.

— И според теб той командва тук, така ли?

— Да.

— Значи ако го пусна и той им заповяда да я застрелят, те ще го направят?

— Да — изсъска тихо Трр-гилаг.

— В такъв случай не мога да го пусна — каза Фелиан. — И няма.

— Фелиан, това е лудост — обади се с отпаднал глас Мелинда.
— Сега е единственият ни шанс да спрем войната. Не можеш да го пропиляваш заради нечий живот. Пък дори и да е моят.

— Мелинда, дойдох тук, за да ти помогна — възрази Фелиан. — А не да гледам как те убиват.

— Фелиан, послушай...

— Освен това кой твърди, че този Мнов-корте иска мир? — прекъсна я той. — Или че който и да било от зхиррзхианците го желае? Нали чу Върховния вожд — той не може да заповяда дори на блокадният флот над Доркас да пусне нашите кораби.

— Ето защо сте ни нужни живи — обади се Трр-гилаг. — За да може заедно с Върховния да откриете начин да спрете тази война.

— И по същата причина Мнов-корте ще нареди да ни убият в мига, когато получи тази възможност — отвърна му троснато Фелиан. — Ако неговият началник е един от онези, които искат войната, смъртта ни ще е най-лесният начин да го постигне. — Той кимна към мястото, където стоеше призракът. — Най-добре прати вест на Върховния.

— Той вече беше информиран — съобщи му Трр-гилаг. — Може би дори е предприел нещо, за да ни помогне.

— Дано — промърмори със съмнение Фелиан. Но имаше чувството, че Върховният вожд е по средата между различни, воюващи помежду си фракции. И ако се окажеше на страната на губещите...

— И какво ще правим сега? — попита Мелинда.

Фелиан огледа стаята и каза:

— Първо ще се успокоим. Не бива по никакъв начин да ги провокираме.

— С това мога да се справя. Нататък?

— Нямам ни най-малка представа.

— Всички щурмови единици са вдигнати във въздуха и се подреждат във формация — докладва стегнато Такара. — В момента се

вдигат транспортните съдове. Време на пристигане в указаното място — след шестнайсет минути.

— Прието — кимна Халоуей, загледан през прозореца към носещите се под тях хълмове. — Ванбруг и Ходжсън излетяха ли вече?

— Техният корвин е на старта в момента — рече Такара, притиснал слушалките към ушите си. — Набира височина... Засега от базата не съобщават за вражеско раздвижване.

Халоуей се намръщи. Поемаха огромен риск, като изпращаха един от незаменимите корвини в зоната на зхиррзхианската блокада. Но нямаха друг изход.

— Да са чували нови експлозии във вражеския лагер?

— Само онези четири — отвърна Такара. — Разузнавачите смятат, че са открили сградата, откъдето са проехтели.

— Дали това не означава, че Яновиц и Кавана са се разделили? — промърмори Халоуей.

— Възможно е.

Халоуей се загледа във въздушната снимка на района и маркираната с кръстче сграда.

— Пратете я на останалите участници в атаката — нареди той. — И им припомнете, че целта е да обезвредим противовъздушните им оръжия, а не да предизвикваме тежки загуби.

— Вече са информирани — увери го Такара. — Кас, сигурен ли си, че искаш да го направиш?

Халоуей погледна към хоризонта. Не, не беше сигурен. Бе убеден само отчасти, че противникът им е жесток и безкомпромисен. Ала въпреки това поне до момента войната изглеждаше чиста и цивилизована.

Но от него не се изискваше да поддържа цивилизована война, а да опази хората си живи. Точно в момента това означаваше да открие някакъв начин, за да ги евакуира от планетата преди халуцинната епидемия да ги обрече на гладна смърт. Дори и ако за целта се налагаше да изравни със земята вражеския лагер.

— Правим каквото е нужно, майоре — рече той.

Такара кимна.

— Разбрано, сър.

29.

— Каква атака? — попита Кавана разтревожено. — От кого?

— Не зная нищо повече — прошепна Трр'т-рокик и в гласа му се долови вълнение. — Прр'т-зевисти каза, че към зхиррзхианския лагер се приближават въздушни кораби на хората-завоеватели. Ще ида да видя какво става.

— Почакай малко — спря го Кавана. — А какво става с Фелиан и Мелинда? Нали каза, че там нещата се объркали...

— Не си прави труда — предупреди го Бронски. — Той изчезна. Покрий камерата от твоята страна. Колчин, ще ми трябват две ласа и прашка.

— Разбрано — отвърна Колчин и измъкна отново телта, която бе използвал, за да отключи вратата. Дръпна матрака на пода и насочи вниманието си към сглобките на койката.

— Какво става? — попита Кавана, докато си сваляше ризата и затискаше с нея ъгъла с камерата.

— Махаме се оттук — отвърна Бронски.

— Ами мрачанците? — учуди се Кавана.

— Точно заради тях си тръгваме — рече Бронски, смъкна своя матрак на пода, коленичи до него и разкъса плата. — Помниш ли, когато по-рано Трр'т-рокик цитира Върховния им вожд, който се радваше, задето не се съгласили да нападнат Земята?

— Да — отвърна Кавана.

— Въпросът е, че той грешеше. — Бронски го погледна. — Защото когато Валойтаджа ни водеше насам, той почти си призна, че са примамили зхиррзхианците да започнат главната атака.

— Може би само се е надлъгвал с теб — възрази Кавана, без да откъсва изумен поглед от двамата. Колчин подреждаше малка колекция от болтове и гайки, които вадеше от сглобките на койката, докато Бронски късаше тънка лента от матрака. — Или пък това е предварително планирана дезинформация.

— Не мисля — изсумтя Бронски. Познавам добре мрачанците — според мен той говореше искрено.

— В такъв случай излиза, че Върховният вожд ни е лъгал?

— Не — отвърна Бронски. — По-скоро там действа някой от политическите му противници, който е сключил тайно споразумение с мрачанците.

Кавана изруга. Беше очевидно, разбира се, след като вече знаеха как действат мрачанците.

— Защо не предупреди Фелиан?

— Опитвах се да открия начин да му го кажа, без зхиррзхианците да го разберат. Не беше изключено да ни подслушва някой от другата политическа сила. Тази тяхна комуникационна система изглежда много удобна, но едва ли е обезопасена откъм изтичане на информация.

— Сега не е време да се пипа внимателно — възрази Кавана. — Най-добре да предупредим Върховния вожд. Сигурно има някакъв начин да се спре атаката.

— Не и ако неговите противници са хитри — отвърна Бронски. — Тези неща трябва да са ти ясни от времето, когато и ти си участвал в политическите игри.

— Бронски, те искат мир — спокойно каза Кавана. — Или поне Върховният вожд го иска.

— Запомни си мисълта. Колчин?

— Прашката е готова — докладва Колчин и вдигна един от краката на койката, към чиито два рога бе привързан ластик, измъкнат от вшития колан на ризата му.

— А ласата?

— Едното също е готово — отвърна Колчин и посочи завързаните за платнената лента болтове и гайка. — До минута ще съм готов и с другото.

— Добре. — Бронски се наведе над матрака и започна да измъква телта, която го придържаше отвътре.

— Хубаво де, предавам се! — Кавана разпери ръце. — Какво правите?

— Одеве сигурно забеляза как влетя онзи бург — отвърна Бронски. Вече беше освободил близо три метра тел. — Тези типове обичат да влизат с трясък. Колчин, да ти останаха болт и гайка?

— Разбира се. — Колчин му подхвърли исканите части. — Второто ласо също е готово.

— А сега искам да пробиеш дупки в подплънките — нареди му Бронски. — Само внимавай обвивката на матрака да не се допира до течността, която ще излиза през тях — обикновено я обработват с катализиращо лепило. Кавана, премести се в ъгъла, далеч от вратата, и се готви да побегнеш. И внимавай да не си намокриш обувките с течността от пълнежа на матраците — ужасно е хлъзгава.

Кавана мълчаливо изпълни заръката. Бронски усуква свободния край на жицата около металния болт и я стегна с гайката, след това зае позиция с прашката на Колчин. Самият Колчин продължаваше да дупчи подплънките на матрака и когато привърши, точно пред вратата имаше доста голяма локва от съдържащата се вътре течност.

— Готов ли си? — обърна се той към Бронски и се приближи към вратата.

Бронски зареди прашката с усукания в тел снаряд и кимна.

Като се стараеше да избягва локвата, Колчин пъкна свободния край на жицата в ключалката и леко я завъртя. След няколко опита се чу тихо изщракване. Бравата беше отключена.

Както се беше случило и по-рано, двамата бурти бяха чули изщракването. Вратата отскочи навътре с оглушителен трясък и двата исполина нахлуха, жадни за мъст и разправа.

И ги получиха, но не точно във вида, в който бяха очаквали. Първият едва бе прекрачил прага, когато подсиленото с метални болтове ласо на Колчин го шибна през коленете и се усуква около краката му. Той нададе гневен вик, но продължи да се носи напред, увлечен от набраната инерция. Яките мускули се напрегнаха само за миг и това бе достатъчно, за да разкъсат примката. Но по същото време влитащият отзад негов събрат бе подложен на подобна „обработка“ и се блъсна в първия бурт.

Двамата се стовариха едновременно на каменния под, и то с такава сила, че Кавана усети сътресението. Ядните им викове се превърнаха в безпомощно ръмжене, когато се понесоха право напред върху хлъзгавата повърхност и накрая се удариха в оголеното скеле на койката в другия край на стаята.

Бронски използва този момент и стреля с прашката право към окачения отгоре светлинен панел. От съприкосновението на металния

болт с електрическата верига бликнаха искри — и още веднъж, след като буртите се допряха в металната рамка на койката...

Кавана така и не видя повече, тъй като Бронски го сграбчи за ръката и го тласна към широко отворената врата и опразнения коридор. Колчин вече беше навън и се оглеждаше.

— Чисто е — докладва той.

— Няма да е за дълго — изръмжа Бронски, докато затваряше и залостваше вратата. — Не се получи толкова добре, колкото разчитах — до една-две минути двамата ще са на крака и ще се пулят пред камерите.

— В такъв случай най-добре да побързаме — рече Колчин. — По обратния път, нали?

— Едва ли има друг — съгласи се Бронски. — Хайде, води.

— Трр-гилаг, това е безумие — заяви Втори командир Клин-вавги с разтревожен глас и щръкнала, нервно потръпваща опашка. — Кажи му го. Абсолютно безумие.

— Няма да ме послуша — отвърна Трр-гилаг, втренчил поглед във Фелиан Кавана, чиито необмислени действия ги бяха довели до това положение. Каквито и политически дивиденти да се беше надявал да спечели Мнов-корте от разкриването на нелегалния резен, те щяха да бъдат отнесени като пращинки от факта, че бяха успели да спасят Прр'т-зевисти.

Но Фелиан Кавана не бе разбрал това... и в опита си да защити резена бе разбил на парченца надеждата да уредят този въпрос без излишен шум.

— Вината е само твоя, изследователю — укори го незлобливо Мнов-корте. Вратът му все още бе стиснат в хватката на човека зад него и заради това гласът му звучеше някак странно променен. — Ти си този, който е пренесъл резена, ти доведе жената-завоевател тук, ти допусна по-рано да избяга мъжът-завоевател. С теб е свършено, Трр-гилаг. С теб и с цялото ти семейство.

— Не виждам с какво помагаш да се разреши случаят — отвърна му Трр-гилаг, като погледна към Клин-даван-а и Клин-вавги. Каквото и да последваше, надяваше се да не засегне поне тези двамата. Съществуваха определени граници, в които можеше да действа един

агент на Дхаа'рр по отношение на Кее'рр. Съмняваше се обаче тези граници да бъдат приложени по отношение на неговото семейство. — Защото ти нареди на войниците да застрелят Мелинда Кавана...

— Тя ме нападна — изсъска Мнов-корте.

— Нищо не пречеше да обещаеш, че няма да сториш зло на двамата.

— Нищо подобно няма да обещавам — заинати се Мнов-корте. — Най-малко на зхиррзхианските врагове.

— И защо — защото Фелиан Кавана успя да те сграбчи? Крайно време е да осъзнаеш, че тук са заложени по-големи и важни неща от твоята гордост. Може би става въпрос за края на войната.

Мнов-корте се засмя презрително.

— Войната и без това ще свърши скоро. С победа на зхиррзхианците.

Зениците за дневно виждане на Трр-гилаг се свиха. Какво ли значеше това?

— Втори командир! — намеси се в мислите му един тъничък гласец. — Хората-завоеватели са започнали атака!

— Къде са? — попита Клнн-вавги.

— Все още в полет, но се приближават — докладва друг старейшина. — Един от корабите им се опитва да напусне планетата...

— Втори командир, другият човек-завоевател е избягал! — извика трети старейшина. — Експлозиите, които чухте — разрушил е стената на стаята, в която го държахме. Успял е да обезвреди войниците, които го пазеха, и е взел една от лазерните пушки.

— Събитията май излизат извън твоя контрол, Втори командир — подметна с привидно спокойствие Мнов-корте. — Най-добре иди там и поеми командването. Остави ми само двама войници и няколко старейшини, за да поддържаме връзка.

— Не бива да го правиш, Клнн-вавги — намеси се Клнн-даван-а. — Излезеш ли, той ще убие хората-завоеватели. Не можеш да го позволиш.

— Аз командвам на Доркас, Втори командир — припомни му Мнов-корте. — Длъжен си да ми се подчиняваш.

Клнн-вавги направи кисела гримаса... после се изпъна, сякаш взел някакво решение.

— Свързочник, иди при войниците при кораба на хората-завоеватели — нареди той. — Кажи им, че командир Трр-мезаз ще бъде освободен незабавно и ще поеме пълното командване.

— Забранявам! — извика Мнов-корте преди старейшината да успее да отговори. — Аз командвам тук — имам документ от Седалището на Върховния...

Прр'т-зевисти се появи отново.

— Втори командир, съобщение от Върховния вожд: „Подкрепям решението ви да възстановите на поста командир Трр-мезаз...“

— Млъквай веднага, дхаа'ррски предател! — кресна злобно Мнов-корте. — Въобще не вярвам, че поддържаш връзка с Върховния вожд. Това е невъзможно. Ти ни мамиш!

— Но аз мога да го докажа — настоя Прр'т-зевисти. — Задайте какъвто въпрос желаете...

— Дори да е така, скоро този ваш Върховен вожд ще потъне в историята — добави Мнов-корте; очите му се местеха между Клнн-вавги и двамата войници. — Веднага щом говорителят на Дхаа'рр разкрие предателството му, тези, които го подкрепят, сами ще се отдръпнат от него.

Трр-гилаг и Клнн-даван-а се спогледаха изумено.

— Какво предателство? Тук няма никакво предателство.

— Мълчи, Кее'рр! — сряза го Мнов-корте и посочи с език двамата войници при вратата. — Вие сте Дхаа'рр, заклели сте се да се подчинявате на Военното командване и на Седалището на Върховния. Длъжни сте да ме подкрепите, след като аз съм пратеник на Седалището. Или предпочитате да застанете на страната на тези престъпни лъжци и предатели?

Войниците се спогледаха.

— Ние спазваме дадената клетва — почна предпазливо един от тях. — Но...

— Мъдро казано — прекъсна го Мнов-корте. — Така няма да се наложи да унищожаваме семействата ви. Старейшина?

— Да?

— Съобщете на брат ми Мнов-дорнт, че трябва да се заеме с приготовленията за бой — нареди Мнов-корте. — А също и че скоро ще се присъединя към него. Войници, ескортирайте Втори командир

Клнн-вавги при кораба на хората-завоеватели и го затворете при командир Трр-мезаз.

— Не можеш да го направиш! — Трр-гилаг пристъпи напред.

— Но преди това — добави Мнов-корте — ще изпълните още една задача. — Езикът му се стрелна към Трр-гилаг. — Този Кее'рр е предател и заради контактите си с хората-завоеватели представлява опасност за нашите сили. Ето защо ви нареждам да го въздигнете в старейшинство. Веднага!

— Отказаха да ме слушат — говореше с разтреперан от яд глас Прр'т-зевисти. — Този Дхаа'рр — Мнов-корте — отказа да повярва, че нося съобщение от вас. Обяви ме публично за лъжец и престъпник и дори посмя да твърди, че вие сте предател!

Върховният вожд размърда ядосано език. Очакваше от агентите на говорителя Цвв-панав да са безскрупулни, но не и да бъдат така нагли, че да го обвинят в предателство.

— Иди при командир Трр-мезаз — нареди той. — Кажи му, че заповядвам да поеме отново командването.

— Не мога да стигна до него — оплака, се Прр'т-зевисти. — Поставили са го в металния кораб на хората-завоеватели.

— А войниците, които го пазят?

— И двамата са Дхаа'рр. — Гласът на Прр'т-зевисти бе малко разсеян. Вероятно слушаше какво става на Доркас. — Мнов-корте нареди на брат си Мнов-дорнт да поеме командването. Заповяда да задържат и Втори командир Клнн-вавги... — Той подскочи от изненада. — Току-що нареди да въздигнат Трр-гилаг в старейшинство!

— Върни се там — викна му Върховният. — Предай на войниците да не му се подчиняват повече!

Прр'т-зевисти вече беше изчезнал.

— Върховни вожде — обади се задъхано Трр'т-рокик. — Синът ми... той дали...

Върховният спря тежкия си поглед върху него. Върху бледото лице на старейшината се четеше целият му дълъг и честен живот. Лице, изпълнено с тревога заради опасността, стоварила се върху неговия син.

Преди време, когато всичко това едва започваше, предишните Върховни се опитваха да го уверят, че понякога е необходимо да бъдат жертвани отделни личности в името на политическия успех. Сега обаче Върховният се питаше дали някога някой от тях се е изправял лице в лице с онези, които е трябвало да жертва.

— Дванайсет минути до целта — докладва Такара. — След десет минути ще бъдем в обхвата на лазерните им оръдия.

— Разбрано — отвърна Халоей и погледна през прозрачния похлупак към разпилените светлини на зхиррзхианския лагер пред тях. Един тих глас вътре в него му повтаряше, че Мелинда Кавана не би одобрила постъпката му. Може би дори щеше да го намрази, като се имаха предвид чувствата ѝ към зхиррзхианците и най-вече към Прр'т-зевисти.

Но това вече едва ли имаше някакво значение. Сега нейният живот бе заложен на карта, както животът на брат ѝ и на много други миротворци. Заслужаваше си да жертва чувствата ѝ, за да опази всички тези хора.

— Започваме — нареди той.

Бавно, почти неохотно, зхиррзхианските войници отместиха пушките си от Фелиан. Мелинда въздъхна облекчено...

И застина, когато дулата им се насочиха към Трр-гилаг.

— Почакайте! — извика тя. — Не. Спрете!

— Късно е, Мелинда Кавана — рече Трр-гилаг, изправи се и нави опашка, сякаш очакваше да се случи неизбежното.

— Спрете — молеше се Мелинда. — Кажете му... кажи му, че ще сключим сделка! Ако Фелиан го пусне...

Трр-гилаг изстена и по тялото му премина ужасна конвулсия. Той се извърна на една страна, преви се в кръста и се строполи на пода.

— Не! — изкрещя Мелинда, обърна се към двамата зхиррзхианци...

И стана свидетел на неопикуема сцена. Клинн-даван-а бе коленичила и само това, че Клинн-вавги я държеше за рамото, бе попречило да се просне на пода. Самият Клинн-вавги се държеше за

ръба на масата и се полюшваше бавно, сякаш беше пиян. Двамата войници също се поклащаха, подпрели се на пушките, за да не паднат.

И тогава Прр'т-зевисти нададе пронизителен писък, едновременно болезнен и страховит... и Мелинда разбра.

— Фелиан, вземи им оръжията — викна тя. — Бързо!

Мнов-корте се извиваше замаяно в хватката му и се опитваше да го бутне настрана. Фелиан го притегли към войниците, дръпна една от пушките и веднага щом докосна някакво копче върху пулта, Мелинда почувства, че ръцете и краката ѝ са свободни. Тя изтича при Фелиан и взе втората пушка.

— Какво става тук, по дяволите? — попита той.

— Халоуей нареди да поставят радиопредавател на бял шум в монитора — обясни му тя. — Не знаех обаче, че го е снабдил с дистанционно управление.

— Това май доказва напълно теорията за старейшиноубийците — каза Фелиан и избърса едрите капки пот от челото си. — Сега какво ще правим?

— Първо ще изключим предавателя — отвърна Мелинда, като се подпираше на пушката.

— Не, Мелинда Кавана. Не бива...

Тя вдигна глава. Побиха я тръпки. Беше гласът на Прр'т-зевисти, но изменен до неузнаваемост от болка.

— Трябва да го изключа, Прр'т-зевисти.

— Не. — Върху прозрачното лице на Прр'т-зевисти се четеше страдание. — Оставете машината... да работи. Само... така... можете да спрете... атаката.

— Не мога да те оставя да страдаш — възрази тя.

— Налага се — рече Фелиан и стисна по-здраво пушката. — Той е прав — трябва да излезеш навън и да спреш Халоуей преди да е развалил всичко. Ако не е предавателят, няма да изминеш и десет метра, без зхиррзхианците да се намесят.

Мелинда прехапа устни. Страданието им беше непоносимо...

„Но поне не ги убива — повтаряше си тя. — Нито старейшините, нито войниците. Ти си лекар, мисли първо за най-важното“.

— Добре — съгласи се тя. — Какво да направя?

— Първо свали този костюм — каза ѝ Фелиан и се пресегна да разкопчае яката. — Нищо чудно някъде отвън да има и второ пусково

устройство. Иди при въздушната кола в южния край на площадката — тази, с която е пристигнал Яновиц. Сигурно е снабдена с лазерен комуникатор. Знаеш ли как се работи с него?

— Мисля, че да — отвърна Мелинда, докато смъкваше костюма.
— И после?

— После ще се свържеш с Халоуей и ще направиш необходимото да се прибере в базата — отвърна навъсено Фелиан.

Тя погледна Трр-гилаг, който продължаваше да се гърчи на пода.

— Трр-гилаг?

— Ще обясня всичко на Клин-вавги — простена той. —
Върховният сигурно също ще разбере. Върви. Побързай!

— Добре. — Мелинда отвори вратата и спря. — Дай ми две минути... — рече тя на брат си. — После искам да счупиш преподавателя. Ако не спра Халоуей, не искам да оставя зхиррзхианците безпомощни в ръцете му.

Фелиан стисна зъби, но кимна.

— Две минути. Успех.

Бяха някъде по средата на коридора, който водеше към задната врата на крепостта, когато Колчин внезапно спря.

— Някой идва — прошепна той и отстъпи към вратата, покрай която току-що бяха минали. Надникна в помещението и кимна. След три секунди вече бяха вътре. Колчин затвори вратата и остави само тесен процеп. Малко след това Кавана дочу ритмичен тропот от крака по коридора. Шумът ги подмина, после отслабна.

— Валоитаджа? — попита тихо Бронски.

— Не — отвърна Колчин, който отвори вратата и погледна. —
Непознат мрачанец с двама бурти.

— Да се надяваме, че не е смяната на поста — изсумтя Бронски.

— Чисто е — докладва Колчин.

Стигнаха края на тунела, без да срещнат никого. Бронски спря и надникна зад ъгъла.

— Хайде, какво се бавим? — подкани го Кавана.

— Не зная — отвърна Бронски. — Но имам усещането, че нещо не е наред. Твърде лесно се измъкнахме.

— Те искаха да ни убият — отвърна Кавана. — Какво по-лошо може да ни се случи?

— Прав си — призна Бронски. — Добре, да опитаме. — Той пристъпи в следващия тунел...

— Лорд Стюарт Кавана.

Кавана се извърна в посоката, от която идваше гласът. Трр'т-рокик най-сетне се бе появил отново.

— Трр'т-рокик! — възкликна Кавана облекчено. — Помислихме си, че нещо ти се е случило...

— Какво става на Доркас? — прекъсна ги Бронски.

— Положението е все така сериозно — отвърна старейшината. — Сега даже повече. Мрачанците са спуснали втора метална преграда, този път право върху „Затворена уста“. Екипажът е напълно отрязан от света. Освен това окачват разни предмети на тавана на хангара.

— Какви предмети? — попита Бронски. — Да не са издължени тесни тръби? — Той показа с ръце.

— Да — потвърди Трр'т-рокик. — Много такива, в пакети. И много пакети.

— Насочени взривове — изруга Бронски. — Валойтаджа ще се опита да срути хълма върху хангара.

Кавана почувства, че не му достига въздух.

— Но нали корабът е вътре?

— Да. Това се нарича заравяне на собствените грешки — рече Бронски, загледан към изхода на втория тунел. — Знаех, че може да се случи нещо подобно, но не предполагах, че зхиррзхианците ще пратят толкова бързо втори кораб на помощ на първия.

— Но... о, Боже! — досети се Кавана. Разбира се: Върховният вожд навярно веднага бе изпратил втори кораб, за да провери какво става с първия. С приближаването си той е бил засечен от мрачанските тахионни детектори.

И Валойтаджа, чиито най-упорити опити не бяха довели и до драскотина върху корпуса на „Затворена уста“, бе решил да приключи всичко с един удар.

— Значи смята да срути цялата планина върху кораба и да избие всички на борда — промърмори Кавана. — След което, без съмнение, да стовари вината върху нас.

— Което означава — допълни Колчин, — че двамата бурти, които видяхме, са бързали към нашата стая.

— За да ни подготвят за големия финал — съгласи се Бронски. — Трупове на хора, които да покажат на зхиррзхианците.

Бяха стигнали дъното на тунела и вратата, през която ги бяха въвели в крепостта.

— Какво ще правите? — попита ги Трр'т-рокик.

— Ще се опитаме да останем на една крачка пред тях — отвърна му Бронски и отвори вратата. Отвън нахлу хладен въздух. — Проклет да съм — колата, която наехме, все още си е тук. Още една грешка на Валойтаджа. — Той бутна вратата навън...

— Почакай! — Колчин го сграбчи за рамото. — Намислили са да инсценират човешка атака, нали? Е, ако е така, не им ли трябва тела, размазани при въздушна катастрофа?

— Уф! — изпъшка Бронски. — Сигурно затова не се вдигна никакъв шум заради бягството ни. Навярно са очаквали да унищожим групата, с която се разминахме, и да побегнем навън. Така, вместо да ни кара насила да излезем, Валойтаджа ни получава на тепсия.

— Искаш да кажеш, че са очаквали от нас да се качим на колата и да отлетим? — попита Кавана.

— Така предполагам.

— Невероятно! — Кавана поклати глава. — И какво според теб е пропуснал Валойтаджа?

— Ще видиш. — Бронски отвори вратата и спря. — Трр'т-рокик... виж, има доста голям шанс да не успеем. Ако се провалим, най-вероятно тримата ще умрем. В такъв случай...

Той си пое дъх и хвърли мрачен поглед на Кавана.

— Ако това стане, искам да предадеш нещо много важно на Върховния вожд. Оръжието КИОРО, от което той толкова много се страхува, всъщност не съществува. Никога не е съществувало. Разбра ли ме?

— Не съм съвсем сигурен — отвърна със странно изражение Трр'т-рокик. — Зхиррзхианците са чели за него. Фелиан Кавана също ни предупреждаваше.

— Излъгал ви е — прекъсна го Бронски. — Както и всички ние, от доста време. Но това, което ти казвам, е самата истина. Няма защо

да се боите от КИОРО, нито от Общността. Постарай се Върховният вожд да узнае за това.

— Подчинявам се — рече Трр'т-рокик. — Благодаря ви. Ще се помъча да ви върна вярата.

После изчезна.

— Какво искаше да каже? — попита Кавана.

— Нямам представа — рече Бронски. — Но сега не е време да се помайваме, за да разберем. Тръгвайте.

Той ги поведе в нощта. И трите луни на Мра грееха в небето, окъпвайки повърхността в бледожълта светлина.

— Какво ще правим сега? — тихо попита Кавана. — Ще им избягаме ли?

— Безпокоят ме онези амбразури. — Бригадирът кимна към скалистата стена, зад която по-рано се бяха крили буртите. — Все още само можем да гадаем какъв е бил замисълът на Валойтаджа.

Трр'т-рокик се появи отново.

— Зад завоя са приземени три мрачански въздушни коли — докладва той. — Там има още две — той посочи с език наляво, — и пет оттатък скалистия хълм.

— Провери какво има там. — Кавана посочи амбразурите в стената. — Виж дали не се спотайват врагове.

Призракът изчезна и се върна след миг.

— Там няма никой.

— Не бих имал нищо против да разполагам с няколко такива съгледвачи — промърмори Бронски. — Хайде.

Стигнаха до въздушната кола без никакви премеждия. Бронски се намести на седалката на пилота и набързо прегледа пулта за управление. После включи енергоподаването и пултът се озари в светлина.

— Господа, стискайте палци — заяви Бронски. — Започва се.

— И как смяташ да избегнеш останалите мрачански кораби? — попита Кавана.

Бронски му се усмихна напрегнато и каза:

— В интерес на истината, дори не възнамерявам да опитвам.

Когато Мелинда най-сетне дотича до въздушната кола, ревът на снишаващите се кораби вече се чуваше съвсем ясно. Наоколо се виждаха много зхиррзхианци — някои се полюшваха прави, но повечето се въргаляха по земята, обхванати от мъчителни конвулсии. Безпомощни и безвредни. Но това лесно можеше да се промени. За не повече от трийсет секунди.

— Кавана?

Мелинда подскочи.

— Кой...

— Яновиц, докторе — представи се сержантът и се подаде иззад колата. Той също бе свалил имобилизиращия костюм. — Предположих, че ще се отървете от пазачите. Къде е командир Кавана?

— С него всичко е наред — увери го Мелинда. — Трябва да вляза вътре и да съобщя на полковник Халоеуей да спре атаката.

— Шегувате се! — Яновиц я погледна втрещено. — Нещо им стана на всички тия зхиррзхианци — сега е най-подходящият момент за нападение.

— Зная какво е станало — отвърна Мелинда, споходена от внезапно вдъхновение. — Това е клопка...

— Трябваше да се сетя — промърмори ядосано Яновиц. — Елате.

Заобиколиха колата и затичаха към товарната платформа. В подножието ѝ лежаха и потръпваха двама зхиррзхианци. Яновиц ги заобиколи, скочи на платформата и се пхна през отворения люк. Мелинда го следваше на крачка...

Изведнъж Яновиц отскочи назад и се просна по гръб на платформата.

— Сержант! — извика Мелинда и коленичи до него. Дори в сумрака виждаше ясно голямото тъмно петно, което бавно се разширяваше на гърдите и рамото му. Посегна към ръкава си, за да откъсне парче плат, и изруга, когато пръстите ѝ докоснаха кожа. Потърси пипнешком раната — не беше в гърдите, нито в шията, а понагоре — на бузата. Поне нямаше да изгуби смъртоносно количество кръв.

Стига преди това да не издъхнеше от зхиррзхианската отрова. Трябваше да действа бързо...

Той премигна, отвори очи и прошепна:

— Оставете ме. Предупредете... полковника.

Мелинда преглътна сълзите си.

— Тръгвам. — Тя се изправи...

И замря. Точно до отворения люк стоеше зхиррзхианец. Подпираше се на преградата с ръка, но инак не изглеждаше да е под въздействието на старейшиноубиеца.

Без съмнение благодарение на металните стени на кораба.

— Трябва да вляза вътре — каза му тя. — Моля ви, трябва да спра атаката.

Зхиррзхианецът не отговори. Изведнъж някой зад нея извика.

Тя бавно се обърна. Двата войници в подножието на платформата вече се бяха изправили и държаха пушките си насочени срещу нея. Навсякъде из полето останалите зхиррзхианци също се надигаха.

Следвайки инструкциите ѝ, Фелиан бе разрушил предавателя.

Неколцина зхиррзхианци дотичаха и заобиколиха платформата. Оръжията на всички бяха насочени към нея.

— Трябва да се обадя на полковник Халоуей! — извика им тя. Все някой щеше да я разбере. — Да му кажа да спре атаката.

Никой от войниците не отговори. Но изведнъж, някъде отляво, долетя познат глас:

— Мелинда Кавана?

— Трр-гилаг? — възкликна тя с облекчение. — Ела бързо — трябва да им обясниш.

Трр-гилаг изтича до кръга от войници, като им говореше в движение. Зхиррзхианецът зад люка каза нещо и получи разпален отговор.

— Сега не е време да спорите — настоя Мелинда. Звукът на приближаващите се въздушни коли ставаше все по-силен. — Кажи му, че трябва да вляза вътре.

Трр-гилаг издаде съскащ звук.

— Съжалявам, Мелинда Кавана. Брат ми ти вярва, но не може да накара войниците да се отдръпнат. Мнов-корте му отне командването и...

Той млъкна, прекъснат от слаб глас на старейшина. Мелинда се обърна и забеляза бледото изображение, увиснало пред люка.

— Това е Прр'т-зевисти — рече ѝ Трр-гилаг. — Донесъл е заповед от Върховния да бъдеш допусната вътре.

Мелинда се огледа. Повечето от войниците бяха свалили пушките си. Само първите двама не бяха помръднали. Единият каза нещо.

— Какво става, Трр-гилаг? — попита тя.

Трр-гилаг изсъска отново и ги посочи.

— Те са Дхаа'рр! Отказват да приемат, че Прр'т-зевисти предава думите на Върховния. Казват, че ще изпълняват само заповеди на...

И тогава някъде от другия край на площадката долетя нов глас.

— ... на Мнов-корте — довърши Трр-гилаг изненадано. — Но сега и той им нарежда да те пуснат вътре.

Мелинда премигна учудено. Като се имаше предвид мнението на Мнов-корте по въпроса... но сега не беше време за колебания.

— Да вървим — подвикна тя на Трр-гилаг и изтича нагоре по платформата. — Брат ти също ще ни е нужен.

Контролното табло на въздушната кола бе по-различно от онези, които бе използвала, но Мелинда се ориентира бързо и включи лазерния комуникатор.

— Започваме — прошепна тя; молеше се зхиррзхианските техники, които без съмнение бяха изследвали колата, да не са повредили нещо. — Полковник Халоуей, говори Мелинда Кавана — каза тя в микрофона. — Трябва да спрете атаката. Повтарям: спрете атаката! Полковник Халоуей...

— Тук Халоуей — прокълтя гласът на полковника от високоговорителя. — Причини?

— Зхиррзхианските водачи знаят, че войната е една голяма грешка — отвърна тя. — Уговорили сме прекратяването на огъня, но това сражение може да развали всичко. Моля ви, преустановете атаката.

Настъпи продължителна тишина.

— Трр-гилаг, кажи на брат си да нареди на войниците да не стрелят по приближаващите се въздушни коли — обърна се тя към придружаващия я зхиррзхианец. — Освен ако не открият огън по тях.

— Подчинявам се. — Трр-гилаг проведе кратък разговор с брат си, който изтича при люка. Мелинда погледна към групата старейшини, които се бяха събрали около него.

— Кавана, в това няма никакъв смисъл — долетя гласът на Халоуей. — Вие нямате право да сключвате договори със зхиррзхианците.

— Ами пратете ме на военен съд тогава! — тросна се тя. — Но, по дяволите, спрете атаката!

Настъпи още една продължителна пауза. Мелинда стисна юмруци...

— Ето какво ще ви кажа — заговори най-сетне Халоуей. — Все още не съм готов да приема думите ви на доверие, но ще заповядам на войниците си да не откриват огън, освен ако първо не стрелят по тях. Ако можете да накарате новите си приятели да постъпят по същия начин, това ще е първият израз на добра воля. Става ли?

— Става, полковник. Благодаря ви. В интерес на истината — тукашният командир вече даде същата заповед на своите войници.

— Тогава сме на правилен път — рече той. — Сега сигурно ще искате от мен да се приземя и да започнем преговори?

— Бъдете така добър. И вземете аптечката — Яновиц пострада от зхиррзхиански език.

— Прието — бе отговорът на Халоуей. — Пристигаме след няколко минути.

— Е, хайде — въздъхна Бронски. — Започваме.

— Почакай малко — спря го Кавана и се огледа. — Колчин още не се е качил.

— Не се безпокой, никъде няма да вървим — увери го Бронски, посегна към пулта за управление, докосна едно копче...

И увисналият в кабината Трр'т-рокик замръзна.

— Бронски! — подскочи Кавана, досетил се какво се е случило. — Трр'т-рокик...

— Съжалявам, Трр'т-рокик — извини се Бронски, докато нагласяше честотата. — Но нямаме друг избор.

— Разбирам — чу се изкривеният от болка глас на старейшината. — Правете каквото трябва.

Бронски кимна.

— Говори Бронски — каза той в микрофона. — Код 4, тревога първа степен, повтарям, тревога първа степен. Дашка, ако ме чуваш,

незабавно си докарай задника тук.

— Дашка? — повтори намръщено Кавана. — Къде... искам да кажа — как...?

— Кавана, ние не сме аматьори. Естествено, че му оставих капсула със съобщение. Трябва да го е получил на Формби.

— А ако не е?

— В такъв случай преминаваме към резервния план — отвърна спокойно Бронски. — Хайде, Дашка, да ти чуя гласчето!

Нещо отвън се размърда. Кавана подскочи, но се оказа, че е Колчин.

— Прощален подарък от мрачанците — рече той и им показа пакет сини цилиндри, от които стърчаха изскубнати жици. — Уплашили са се, че няма да ни уцелят, и са минирали колата.

Кавана погледна Трр'т-рокик и каза:

— По-добре иди да провериш какво става в хангара. Виж дали мрачанците са привършили с разполагането на експлозивите.

— Подчинявам се — отвърна Трр'т-рокик и изчезна.

— Дашка, говори Бронски! — почна отново бригадирът. — Код четири.

И този път никакъв отговор.

— Господа, изглежда, тук ударихме на камък — заяви Бронски. — Преминаваме към резервния план: да си плюем на петите.

От задния край на колата долетя нарастващият вой на двигателя.

— А какво ще стане със „Затворена уста“? — попита Кавана.

— Съжалявам, Кавана. — Бронски поклати глава. — Не мисля, че можем да им помогнем с нещо.

Появи се Трр'т-рокик.

— Пазете се, Лорд-стюарт-кавана — рече той. — Мрачанските кораби излитат.

— По дяволите! — изруга Бронски. — Май не остана време да подгрявам двигателя. Дръжте се.

— Почакай. — Колчин сложи ръка на рамото му. — На два часа — приближаващ се обект.

Кавана надзърна през похлупака. Наистина, в мрака горе се местеше някакъв голям тъмен обект.

Но и мрачанците вече го бяха забелязали. Няколко коли се вдигнаха едновременно иззад хълма и поеха на пресечен курс,

разделяйки се на двойки. Започнаха да кръжат около него, като лешояди над плячка...

Внезапно от долния край на непознатото летящо тяло се отдели втори, по-малък обект и се понесе стремително напред. Докато извиваше към мрачанските кораби, лъчите на една от сияещите луни го озариха, отразявайки се в издължения му черно-бял корпус...

— Проклет да съм — прегракнало каза Бронски. — Това е корвин!

Реакцията на атакуващите мрачански съдове беше незабавна и трескава — те вече бяха разпознали новата опасност, срещу която се бяха изправили. Вълците бяха срещнали тигър и за тях вече бе твърде късно. Корвинът профуча право през центъра на тяхната формация, като обливаше всичко със смъртоносния огън на оръдията си. Пет от въздушните коли се превърнаха в пара, озарявайки небето в светлини, като фойерверките в Деня на основаването. Четири други оцеляха достатъчно дълго, за да се блъснат в земята и да се превърнат в огромни пламтящи огънове. Останалите се разпръснаха, отдалечавайки се на относително безопасно разстояние.

Бронски отново включи радиото.

— Корвин, тук Бронски. На пет километра южно от моята позиция, в скалите има голяма врата на хангар. Вътре държат пленен космически кораб. Освободете го.

— Корвин — прието — чу се познат глас. — Лорд Кавана при вас ли е?

— Тук съм, Арик. — Кавана се наведе към микрофона. Защо ли Арик бе с хората на Бронски? По-късно щяха да изяснят тези неща. — Побързайте с вратите на хангара. Мрачанците се готвят да срутят планината върху кораба.

Корвинът вече извиваше на юг.

— Дръжте се — подвикна им Бронски и издигна колата във въздуха. — Трр'т-рокик?

— Спряха работа — докладва старейшината. — Боя се, че ще се случи скоро.

— Да се надяваме, че капитанът ви ще е достатъчно умен да избяга, когато отворят вратите — промърмори Бронски и отново посегна към предавателя. — Времето ни е ограничено, господа.

Нямаше отговор, но миг по-късно корвинът изви към скалната стена и се понесе надолу. Дулата на оръдията му отново изригнаха в пламъци, изстреляните снаряди начертаха права линия върху хангарните врати. Изстребителят изви назад в остър завой, но в последния момент от долния му край се отделиха две ракети. Последва оглушителен трясък, придружен от ярки блясъци, и вратите рухнаха сред прах и дим.

А през димната завеса вече се подаваше муцуната на зхиррзхианския кораб, чиято новичка обвивка бе разкъсана от скални отломъци и шрапнели. Той си пробиваше път навън, стържейки стените с якия си корпус. Едва сега от борда на корвина долетя учуденият вик на Арик.

— Не стреляйте! — предупреди ги Бронски. — Имаме примирие със зхиррзхианците.

— Не — нека стрелят — обади се Кавана. — Нищо, няма да направят на корпуса, но пък ще почистят обшивката.

— Добра идея — съгласи се Бронски. — Чухте ли, на корвина?

— Чухме — обади се този път Куин. — Лорд Кавана?

— Всичко е наред — увери го Кавана. — Изпълнявай.

— Прието — отвърна Куин.

— Време е да изчезваме отгук — предложи Колчин. — Мрачанците може да разполагат и с по-тежки оръжия.

— Така е — кимна Кавана и едва сега забеляза Трр'т-рокик. — Трр'т-рокик, какво стана с вашия резен?

— Оставих го там — отвърна старейшината. — Прекалено опасно е да се опитаме да го спасим. Освен това Върховният вожд може да поиска да продължи наблюдението.

— А можеш ли вече да се свържеш с Нзз-ооназ и групата му?

Трр'т-рокик изчезна и се появи след секунди.

— Той е в течение на новите договорености — увери ги старейшината. — И не възнамерява да ви атакува. Върховният вожд иска да узнае дали Лорд-стюарт-кавана и Бронски са съгласни да летят на борда на „Затворена уста“ до някой човешки свят, където да бъде обсъден мирът.

— Звучи приемливо — каза Бронски. — Мисля, че Едо е най-подходящото място. Дашка може да прати спешно съобщение, за да ги предупреди.

— Има ли някакви новини от дъщеря ми и сина ми? — попита Кавана.

— Те са невредими — рече Трр'т-рокик. — Човешкият командир е готов да обсъди примирието с Трр-мезаз.

Кавана затвори очи и въздъхна облекчено.

— Свърши се — промърмори той; едва сега усещаше непреодолимата вълна на умората. — Успяхме.

— Още не — стресна го с мрачния си глас Бронски. — Забрави ли за групата кораби на отцепниците, която се приближава към Земята? Дано успеем да ги спрем навреме.

— Защо старейшините просто не им отнесат съобщение? — попита Колчин. — Нали с тях се разпорежда Военното командване?

— Но Военното командване все още не е известно за това, което се случва — припомни му Трр'т-рокик. — Освен това, ако става въпрос за дхаа'рски флот, както смята Върховният вожд, само говорителят Цвв-панав е в състояние да отмени атаката.

— Тогава свържете се с него — рече Бронски.

— Това е проблемът — отвърна Трр'т-рокик. — В момента говорителят Цвв-панав е на дхаа'рския свят Дхаранв. И не приема никакви повиквания.

Бронски изруга.

— Седи си вкъщи и чака съобщението за великата победа, а? Сега вече я загажихме.

Кавана се огледа. Зхиррзхианският кораб се приземяваше наблизко, над него кръжеше корвинът.

— Не бързай да се отчайваш — каза той. — Мисля, че се досещам как да се свържем с него. Да вървим да го обсъдим с Върховния вожд.

Мелинда изключи лазерния комуникатор и излезе. Отвън я чакаше Прр'т-зевисти. Изражението му беше неразгадаемо.

— Свърши се, Прр'т-зевисти — увери го тя. — Успяхме.

— Да — каза той. — Благодаря ти много, Мелинда Кавана. Но аз съм толкова объркан... Току-що се видях с брат ти. Мнов-корте все още е при него, под охраната на Втори командир Клнн-вавги. Не мога

да си обясня как стана, но всички чухме одева гласа му, когато позволи да те допуснат в кораба.

— Да, и аз също. — Мелинда се намръщи. В далечината се виждаха премигващите светлини на колата на Халоуей. Изведнъж лицето ѝ се озари от усмивка. Разбира се, как не се бе сетила?

— Ехей — провикна се тя. — Макс?

— Здравейте, доктор Кавана — долетя равният глас на Макс откъм металическия цилиндър, който се въргалаше недалеч от площадката за кацане. — Зхиррзхианците, които трябваше да ме отнесат в лабораторията, ме зарязаха тук и хукнаха по друга работа.

— А ти чу какво става — добави тя — и реши да ми помогнеш, нали?

— Стори ми се, че имате нужда от помощ — отвърна компютърът. — Надявам се да не съм действал неправилно.

— Напротив, Макс — усмихна се тя. — Намесата ти дойде тъкмо навреме.

30.

Говорителят Цвв-панав бе заспал с усмивка на уста, след като бе издал строга заповед да не го будят в никакъв случай, освен ако не е крайно належащо.

Бяха го събудили преди пет стодара. Й той вече не се усмихваше.

— Как, в името на осемнайсетте свята, се е случило това? — прогърмя гласът му срещу старейшината, който витаеше над него. — Осигурих ви всичко, от което имате нужда.

— „Не беше достатъчно — дойде след малко отговорът на Мнов-корте. — Открихме нелегалния резен, но Прр'т-зевисти беше жив. И при това по някакъв начин поддържаше контакт с Върховния“.

Цвв-панав разпори въздуха с опашката си. За последното имаше вина и той. Но откъде можеше да знае?

— Няма значение — изръмжа той. — Върховният може да е спечелил битката, но войната ще бъде наша. Значи му се е приискал мир? Добре, ще му дадем мир. Мирът, който идва с окончателната победа.

Старейшината кимна и изчезна. „Да, ще получат своя мир“, мислеше си Цвв-панав, докато преглеждаше информацията за текущото местоположение на бойните кораби, които се прокрадваха към сърцето на империята на хората-завоеватели с помощта на новите му съюзници, мрачанците. Бяха на малко повече от един тентарк от Земята, все още извън обхвата на вражеските детектори. А когато ги засечаха, щяха да видят само неголям флот безобидни мрачански кораби...

Старейшината се върна.

— „Има новина и по този въпрос, говорител Цвв-панав — казваше Мнов-корте. — Докато ни отвеждаха с Мнов-дорнт, чух един от хората-завоеватели да казва на командира Трр-мезаз, че космическият кораб, който успя да избяга от Доркас, е отнесъл със себе си последния модул на оръжието КИОРО“.

— Значи все пак е било там. — Цвв-панав кимна доволно. — Ти беше прав: разузнавателната служба на мрачанците не струва. Чудесно. В такъв случай няма никакъв шанс нашият флот да се изправи срещу това оръжие.

— „Да — дойде лаконичният отговор. — Предполагам, че означава точно това“.

— Повече не можем и да желаем — посочи спокойно Цвв-панав. — Тъкмо предстоящата победа над Земята ще донесе жадуваното завръщане на власт на Дхаа'рр. С вас какво ще стане?

— „Върховният вожд праща кораб, който да ни откара на Оакканв“.

Цвв-панав поклати език.

— Не се тревожи. Много преди да стигнете зхиррзхианския космос Върховният вожд ще е престанал да съществува като политическа фигура. Дочуване. — Той се обърна към старейшината: — Затвори линията.

Мда, за корабните командири новината щеше да е добра. Както и за мрачанците, които ги теглеха на буксир. А и това щеше да покаже на новите им съюзници, че зхиррзхианците не разчитат само на информацията, която постъпва от тях.

— Отвори линия към „Тръпнеща змия“.

Когато вестта от Оакканв най-сетне дойде, Мра се стопяваше бавно зад „Затворена уста“.

— Всичко е станало точно както го предвиждахте, Лорд-стюарт-кавана — заяви Нзз-ооназ развълнувано. — Дхаа'ррските кораби са докладвали на Военното командване, че мрачанските влекачи са прекъснали свързващите ги въжета и са избягали в тунелната линия. Командирите са обхванати от паника — казват, че се намират в обсега на противниковите детектори.

— Нека Върховният вожд им предаде, че докато си стоят по местата, нищо няма да им се случи — отвърна Кавана. — Веднага щом склучим примирието, ще им бъде позволено да напуснат. Освен това нека ги държат в течение на събитията.

— Подчинявам се — рече Нзз-ооназ, обърна се към групата старейшини и им заговори.

Застаналият до Кавана Бронски поклати глава.

— Ти го направи, но все още не мога да повярвам, че стана. Защо мрачанците са прекъснали въжетата и са избягали?

— Много просто — отвърна Кавана. — Единствената причина, поради която бяха готови на съюз със зхиррзхианците, бе дълбоката им увереност, че КИОРО не съществува. Помниш ли, те упоиха Езер Шолом на Мра-миг — сигурно са узнали от него за измамата с КИОРО и са изчезнали малко преди ние да се появим там. От този момент е започнала типичната мрачанска игра за власт: манипулират зхиррзхианците, настройват ги срещу Общността и търсят изгодата, която могат да извлекат от това противопоставяне. Като накарах Фелиан и командир Трр-мезаз да подхвърлят тази новина на агента на Цвв-панав, им дадох сигурно доказателство, че Шолом е бил зле информиран.

— Аха — кимна захилено Бронски. — Което промени залозите в играта. Щом КИОРО действително съществува, последното, което биха искали, е да бъдат заловени в компанията на зхиррзхиански боен флот. Но откъде знаеше, че говорителят Цвв-панав ще им каже?

— Защото познавам твърде много политици като него — отвърна Кавана. — Политици, които обичат да се перчат с информираността си пред своите съюзници и пред враговете. И които така и не се научават да гледат по-далеч от носа си.

— Брей! — възкликна удивено Бронски. — Като стана дума за политици, готов съм да се обзаложа, че парлимин Джейси Вандайвър все още иска да получи главата ти на тепсия.

Кавана се усмихна уморено.

— Ами нека опита.

31.

— Изследовател Трр-гилаг, Кее'рр — повика го Върховният вожд с глас, който отекна чак до дъното на залата на Седалището.

Трр-гилаг разкърши рамене, успокои трептенето на опашката си, доколкото можа, и тръгна по пътеката към трибуната, като се стараше да гледа право напред и да не обръща внимание на погледите на хилядата говорители и старейшини в просторното помещение. И най-вече да не се чуди какви ли мисли им минават през главите.

Когато наближи трибуната, в залата се възцари тишина. Той изпълни церемонията *карва*, след това, по знак на Върховния, се обърна и застана с лице към говорителите.

— Всички сте запознати със събитията от последните няколко пълни завъртания — подхвана Върховният. — Както и с ролята на Трр-гилаг в тях. Действията му, както и действията на цялото му семейство, помогнаха да бъде преустановена тази ненужна и трагична война. Но някои от тези действия се оказаха в нарушение на нашите древни закони и обичаи. Тези нарушения и последствията, до които водят, не бива да бъдат игнорирани.

Точно в средата на първия ред Трр-гилаг забеляза майка си, брат си и Клин-даван-а — изглеждаха съвсем не на място сред всички могъщи говорители около тях. Там беше и баща му, призрачна фигура, която се рееше между Трр-мезаз и Клин-даван-а. Недалеч вдясно от тях седеше говорителят Цвв-панав — очите му святкаха от злоба и ненавист. Тъкмо той бе настоял за тази конфронтация, като отмъщение за краха на грандиозния му план.

Изглежда, за него нямаше никакво значение, че най-сетне съществуваше реална надежда да бъде сключен траен мир между зхиррзхианците и хората. Нямаше значение и фактът, че се бе измъкнал от забърканата от самия него каша, запазвайки поста и политическото си положение. Ако беше понесъл някакви упреци, това бе станало насаме, встрани от любопитния взор на обществеността, но и това бе достатъчно, за да поиска някой да изкупи греховете му.

И сега тази роля на изкупителна жертва щеше да се падне на Трр-гилаг. Дори Върховният се бе съгласил.

— При други обстоятелства най-съответстващото наказание щеше да е затвор — продължи Върховният. — Както и загубата на всички граждански права и привилегии. Но ситуацията, пред която сме изправени, е почти безпрецедентна, ето защо аз реших, че тя налага далеч по-драстични мерки. Изследовател Трр-гилаг, Кее'рр: пристъпете напред и се изправете срещу говорителите на Хилядата клана.

Трр-гилаг направи крачка напред; усещаше как езикът му се притиска отвътре в бузата. Ето че приближаваше края на живота, който познаваше. Някъде дълбоко в съзнанието си той вече се питаше как ли ще се чувства след това.

Вдясно от него се появи един глашатай.

— Чуйте, вие, членове на съвета — призова той с трептящ глас. — Върховният вожд и Седалището обявяват тук и сега, че Трр-гилаг, Кее'рр, повече няма да носи името на семейството и на клана си. От този момент той ще бъде зхиррзхианец без род и клан, без дом и територия, лишен от всички права, отговорности и привилегии, които съпровождат тези понятия. С това решение също така се обявяват за нищожни всички негови престъпления спрямо зхиррзхианския закон. Гилаг вече е извън и над закона.

Последните думи още кънтяха из залата, а глашатаят вече беше отстъпил назад. Трр-гилаг — не, сега вече само Гилаг — погледна надолу към говорителя Цвв-панав. Говорителят му отвърна с доволна усмивка на някой, който най-сетне вижда омразния си враг стъпкан в прахта.

Върховният пристъпи напред и застана до Гилаг.

— Както казах по-рано, положението, което обсъждаме, е безпрецедентно — обърна се той към множеството. — Всъщност почти безпрецедентно. Веднъж, преди Петстотин и осем цикъла, група кланови водачи се срещнали при подобни обстоятелства и поради сходна причина. Трябвало да намерят начин да сложат край на векове междукланова омраза и да заменят с мир унищожителната Трета война на старейшините. Днес ние също разчитаме да сключим мирен договор с човешката Общност по такъв начин, че нито един от клановете да не

спечели за сметка на останалите. И в двата случая е било избрано едно и също решение.

Гилаг отново погледна към говорителя Цвв-панав. Усмивката му бе изчезнала, лицето му се бе изопнало — изглежда, говорителят започваше да се досеща какви са по-нататъшните планове на Върховния вожд.

И как неговото желание за мъст е изиграло ключова роля в тези планове.

— И така както постъпили водачите на кланове тогава — продължи Върховният, — ние сме се събрали тук да откъснем от нашата среда едного, който ще основе ново семейство, но такова без свой клан, за да стои над междуклановото съперничество във всички преговори, които ни предстои да водим с водачите на човешката Общност.

Той се извърна към Гилаг.

— Гилаг, приемаш ли това бреме, заради добруването на зхиррзхианския народ?

— Приемам — произнесе с въздишка Гилаг.

— Какво ще кажат говорителите на Хилядата клана? — попита Върховният.

В продължение на няколко стоудара в залата цареше тишина. Пръв се размърда Хгг-спонтиб, говорителят на Кее'рр, и вдигна ръка във въздуха. Още един говорител го последва, после трети и само след няколко удара залата се изпълни с гора от вдигнати ръце.

— Свърши се, Гилаг — прошепна Върховният до него. — А може да се каже, че това е само началото. Боиш ли се?

Гилаг се замисли.

— Не бих го нарекъл страх, Върховни вожде. По-скоро съм объркан. Чака ме толкова много работа: търговията на стоки и технологии между нашите народи, размяната на дипломати, културният обмен, процесът на привикване един с друг. Старейшините също ще вземат активно участие — Бронски вече изрази желание да ги наеме при междузвездното общуване с човешката Общност.

— Да, наистина те чака много работа — съгласи се Върховният. — Но ти ще се справиш. Брат ти и баща ти вече изразиха желанието си да напуснат своите семейства и да се присъединят към твоето. Ще ти помогнат и близките контакти със семейството на Кавана — съобщиха

ми, че лорд Стюарт Кавана ще бъде един от членовете на делегацията на човешката Общност. Предполагам, че ще помолиш към теб да се присъедини и Клинн-даван-а?

Да застане редом с него, извън зхиррзхианските закони и властта на клана Дхаа'рр, който им забраняваше да се обвържат.

— Тя вече се съгласи — отвърна той и я потърси с поглед. Тя му се усмихна — чувстваше се малко неудобно във фокуса на толкова голямо внимание и той побърза да я окуражи с усмивка.

После премести поглед към майка си. Баща му витаеше над рамото ѝ и развълнувано разговаряше с нея. Тя не гледаше към него, но въпреки това му отвърщаше.

Чакаше ги още дълъг път във възстановяването на тяхната връзка. Но и това бе добро начало.

— А майка ми? — попита той.

— Гилаг, ти си вече извън и над зхиррзхианските закони — припомни му спокойно Върховният. — Също и тя, ако реши да стане член на твоето ново семейство. Направи ли го, само вие може да решите дали и кога да бъде въздигната в старейшинство.

— Ясно — промърмори Гилаг.

— Вероятно идва време да променим някои от старите обичаи — продължи Върховният. — А може би още не. Каквото и да решите вие двамата, другите зхиррзхианци могат само да ви наблюдават и да се учат.

Опашката на Гилаг потрепна.

— О, сигурно ще вземете и много погрешни решения — продължи многозначително Върховният. — Но такъв е животът. Ще бъда искрен обаче и ще ти кажа, че това едва ли ще има голямо значение. Зхиррзхианците умеят да оцеляват, Гилаг. Каквото и да последва от преговорите ни с хората, мрачанците и йикроманците, накрая всичко ще се уреди.

— Да — отвърна Гилаг и плъзна поглед по редовете говорители, всичките действащи и работещи заедно в полза не само на самите себе си, но и на бъдещите зхиррзхиански поколения.

Започваше нов живот и ги очакваше един нов свят. Гилаг почти изпитваше съжаление към хората.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.